

Библиотека Любов и Съдба

Лайза Клейтас

Изкушението може да нагарча...

*Иска ли ти се?
Опитай...*

Захарче

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЗАХАРЧЕ

Превод: Надежда Ризова

chitanka.info

Либърти Джоунс има мечти и решимост да избяга от затънтеното градче Уелкъм, Тексас — ако не позволи на дивото си сърце да управлява разума ѝ.

Харди Кейтс е момче от нейната черга, но гледа на Либърти като на нещо напълно забранено. Собствените му амбиции са по-големи от Уелкъм, а Либърти е само усложнение, което не му трябва. Но нещо магично и властно ги привлича един към друг, нещо по-опасно и по-силно от двамата.

Той е единственият мъж, когото тя не може да има.

Когато Харди напуска градчето в преследване на бъдещето си, Либърти остава съвсем сама с малката си сестричка, която трябва някак да отгледа. Надеждите за колеж се изпаряват, а Либърти скоро попада под властта на магната Чърчил Травис. Вратите на разкошното му имение се отварят пред Либърти, но вътре съвсем не я очаква килим от рози. Семейството на милиардера изобщо не е очаровано, а най-големият му син направо не може да я понася. Ключката, че богатото „татенце“ е хвърлил око на красавицата с мексиканска кръв, а тя няма нищо против да бъде неговото „захарче“, плъзва бързо като змийски език...

Тя е от погрешната страна на пътя.

Животът на едно „захарче“ всъщност никак не е сладък. Сладките мечти често нагарчат, особено ако трябва да минеш през огън и пепел, за да ги постигнеш, а в сърцето ти няма място за двама мъже, заслепени от толкова много ярост и амбиция.

Какво ще научи Либърти в трудния път към щастието? Какъв избор трябва да направи?

Да бъдеш „захарче“ — една житейска драма, на която можеш да повярваш. И една прекрасна любовна история, която няма да забравиш никога.

На съпруга ми Грег, който е моята истинска любов, най-добрият ми приятел, моето приключение, моята утеха, и компасът за вратата на сърцето ми. Задето ме дари с най-хубавите прегръдки и ме накара да се чувствам красива, задето е забавен и умен, избира най-доброто вино, грижи се за семейството и винаги е най-интересният човек в стаята.

ПЪРВА ГЛАВА

Когато бях четиригодишна, баща ми почина при нещастен случай на нефтена сонда. Татко дори не работеше на сондата. Беше служител на компания, носеше костюм и вратовръзка, когато ходеше на проверка на продукцията и на нефтените платформи. Само че веднъж се препънал в пролука в пода на сондажната кула, преди монтажът ѝ да бъде завършен. Полетял към платформата осемнадесет метра по-долу и починал на място — вратът му се счупил.

Трябваше ми дълго време, за да проумея, че татко няма да се върне. Очаквах го месеци наред, седнала пред предния прозорец на къщата ни в Кейти, северно от Хюстън. Някои дни заставах на края на алеята и се вирах във всяка преминаваща кола. Колкото и мама да ми повтаряше да престана да го чакам, аз все не се отказвах. Мислех, че стига само достатъчно силно да копнея, и той ще се появи.

Имам съвсем малко спомени за баща си, по-скоро са впечатления. Сигурно ме е носил на раменете си един-два пъти — спомням си твърдите му гърди под прасците си, усещането как се олюлявам високо във въздуха, придържана надеждно от здравата хватка на пръстите му около глезените ми. Помня и твърдата му коса под пръстите си, лъскавата черна коса, подстригана на пластове. Почти го чувам как пее „Ариба дел Сиело“, мексиканска приспивна песен, която винаги ми носеше сладки сънища.

На шкафчето си държа снимка на татко в рамка, единствената, която имам. Облечен е със спортна риза и джинси с гънки, загладени отпред, с кожен колан с орнаменти и с голяма колкото чиния тока от сребро и тюркоаз. В ъгълчето на устата му се спотайва усмивка, а една трапчинка се е вдлъбнала в иначе гладката му мургава буза. Той несъмнено е красив мъж, романтик, изключително трудолюбив и с големи амбиции. Вярвам, че щеше да постигне много в живота си, ако му бяха дарени още години. Знам съвсем малко за баща си, но съм сигурна, че ме е обичал. Усещам го в тези мимолетни и откъслечни спомени.

Мама не намери мъж, който да замени татко. А може би е точно да кажа, че намери много мъже, които да го заменят, обаче никой от тях не се задържа дълго. Тя беше красива жена, макар да не беше щастлива, и за нея не беше проблем да привлече някой мъж. Но не и да го задържи. Когато навърших тринадесет, мама беше имала толкова любовници, че им бях изгубила броя. Изпитах нещо като облекчение, когато намери един, с когото реши да остане известно време.

Двамата си наумиха да се преместят да живеят заедно в източния тексаски град Уелкъм, недалеч от мястото, където бях отраснала. Уелкъм се оказа градчето, където изгубих всичко и спечелих всичко. В Уелкъм животът ми пое по различни пътеки и ме отведе на места, където никога не съм възнамерявала да ходя.

През първия ден на паркинга за каравани скитах по една задънена пътечка между редиците с каравани, подредени като клавишите на пиано. Паркингът представляваше прашна решетка от задънени улици и от лявата страна имаше новопостроена осморка на пътя. Всеки дом се намираше на собствен бетонен постамент и беше облечен с пола от алуминиева или дървена решетка. Пред няколко каравани се виждаха парчета земя, където на места се мяркаше по някоя мирта със сбръчкани бледокафяви цветове и олющена от жегата кора.

Късното следобедно слънце беше кръгло и бяло като закрепена за небето чиния. Жегата идваше еднакво силно и отдолу, и отгоре, надигайки се на видими вълни от напуканата земя. В Уелкъм времето пълзеше и хората смятаха, че всичко, което трябва да се свърши набързо, не си струва да бъде вършено. Кучетата и котките през повечето време денем спяха в горещите сенки и се надигаха само за да близнат няколко капки топла вода от съединенията по водосточните тръби. Дори мухите бяха мудни.

Плик с чек шумолеше в джоба на отрязаните ми дочени панталони. Мама ми беше поръчала да го занеса на управителя на ранчото „Лупинус“, господин Луис Садлек, който живееше в червената тухлена къща близо до входа на паркинга за караваните.

Краката ми сякаш вряха в обувките, докато се мъкнех по начупените парчета асфалт. Видях две по-големи момчета и едно момиче, които стояха отпуснато и спокойно. Момичето имаше дълга руса конска опашка и чорлав бретон. Силният ѝ загар беше изложен на

показ от шортите и оскъдното мораво горнище, което обясняваше защо момчетата бяха толкова погълнати от разговора си с нея.

Едно от момчетата беше облечено с шорти и с потник, а другото, тъмнокосото, носеше изтъркани джинси „Рангълър“ и кални боти. Стоеше, отпуснал цялата си тежест на единия крак и пъхнал палец в джоба на джинсите, а с другата си ръка жестикулираше, докато говори. Имаше нещо поразително в неговото слабо и кокалесто тяло, в суровия му изсечен профил. Жизнеността му беше едва ли не шокираща по тези успани от жегата места.

Макар че тексасците от всички възрасти са по природа общителни и заговарят непознати без колебание, аз явно щях да мина незабелязано покрай тримата. И нямах нищо против.

Но както си вървах мълчаливо по отсрещната страна на пътеката, сепна ме експлозия от шум и от движение. Обърнах се и бях нападната от два побеснели питбула. Те лаеха и ръмжаха, оголили неравните си и пожълтели зъби. Никога не съм се страхувала от кучета, но тези двете явно бяха готови да убиват.

Инстинктите ми надделяха, завъртях се и хукнах. Лошите подметки на старите ми маратонки се подхлъзнаха на пръснатите камъчета, изгубих равновесие и паднах на длани и на колене. Изпищях и закрих главата си с ръце, очаквайки кучетата да ме разкъсат на парчета. Само че през бучащата в ушите ми кръв чух нечий ядосан глас и вместо да усетя зъби, които се впиват в плътта ми, усетих да ме подхващат две силни ръце.

Изскимтях, когато се обърнах и се озовах лице в лице с тъмнокосия младеж. Той ме огледа преценяващо и се обърна да кресне отново на питбулите. Кучетата отстъпиха малко, а лаят им се превърна в недоволно ръмжене.

— Махайте се, мамка ви! — кресна им момчето. — Занасяйте си задниците у дома и престанете да плашите хората, нещастни л... — той се спря и ме стрелна с поглед.

Питбулите се укротиха и се замъкнаха обратно в невероятно променено настроение, провесили розовите си езици като наполовина накъдрени панделки на празнични балони.

Спасителят ми ги изгледа с отвращение и се обърна към момчето с потника:

— Пит, заведи кучетата при госпожица Марва.

— И сами ще се приберат — възпротиви се момчето, което не искаше да се лиши от компанията на момичето с оскъдното горнище.

— Заведи ги — долетя властният отговор, — и предупреди Марва да престане да забравя проклетата врата отворена.

По време на този разговор погледнах към коленете си и установих, че кървят, и че са покрити с прах от чакъла. Пропаднах в бездната на раздиращо душата неудобство, когато шокът отмина и се разревах. Колкото повече се опитвах да преглътна топката в гърлото си, толкова по-лошо ставаше. Сълзите се стичаха изпод големите ми очила с пластмасови рамки.

— За бога... — чух да промърморва момчето с потника. Въздъхна, приближи се до кучетата и ги стисна за нашийниците. — Хайде, пакостници.

Те го последваха охотно, като подтичваха от двете му страни, все едно се явяваха на изложба за кучета, организирана от младежката организация.

Вниманието на тъмнокосото момче отново се насочи към мен и гласът му прозвуча по-меко:

— Ей, стига... нищо ти няма. Няма смисъл да плачеш, скъпа.

Той извади червена кърпа от задния си джоб и се зае да бърше лицето ми. Сръчно изтри очите и носа ми и ми нареди да се издухам. От кърпата се усещаше острата миризма на мъжка пот, докато той я притискаше силно към носа ми. Навремето мъжете на всяка възраст пъхаха в задния джоб на джинсите си червени носни кърпи. Виждах как използват тези кърпи като сито, като филтър за кафе машина, като предпазваща от прах маска и веднъж дори като импровизирана бебешка пелена.

— Никога не бягай така от кучета — момчето пъхна кърпата обратно в джоба си. — Колкото и да си изплашена. Просто погледни встрани и върви съвсем бавно, ясно? И викни „не“ силно, категорично.

Подсмръкнах и кимнах, загледана към засенченото му лице. Широката му уста бе извита в усмивка, от която коремът ми потръпна, а палците се свиха в маратонките ми.

Истинската красота му се бе изплъзнала на косъм. Чертите му бяха твърде дръзки и непреклонни, а носът му беше малко изкривен, явно след счупване. Само че усмивката му те изгаряше бавно, очите му бяха наситеносини и изглеждаха още по-ярки на фона на слънчевия

загар на кожата му, а гъстата тъмнокестенява коса имаше лъскавината на козината на норка.

— Няма защо да се боиш от тези кучета — каза той. — Много са палави, но доколкото знам, никого не са ухапали. Ела, хвани се за мен.

Той ме дръпна да се изправя, а коленете ми сякаш горяха. Почти не забелязвах болката, защото бях напълно погълната от неистовото туптене на сърцето си. Ръката му силно стискаше моята, пръстите му бяха сухи и топли.

— Къде живееш? — попита момчето. — Ти ли се нанасяш в новата каравана до осморката?

— Аха — изтрих аз една плъзнала се по брадичката ми сълза.

— Харди... — сладостно подмамващо прозвуча гласът на русото момиче. — Тя вече е добре. Ела да ме изпратиш. Искам да ти покажа нещо в стаята си.

Харди. Значи така се казва. Той остана с лице към мен, будният му поглед се насочи към земята. Може би, за да не може момичето да види киселата усмивка, промъкнала се към ъгълчетата на устата му. Явно имаше доста ясна представа какво иска да му покаже тя.

— Не мога — бодро отвърна той. — Трябва да се погрижа за малката.

Негодуванието, което ме обзе, задето се отнасяше с мен като с пеленаче, веднага отстъпи място на победоносното усещане, че ме е предпочел пред русото момиче. Макар изобщо да не можех да си представя защо не грабва охотно възможността да тръгне с нея.

Не бях грозновата, но и не бях нищо особено. От мексиканския си баща бях наследила тъмна коса, гъсти вежди и два пъти по-голяма от нужното уста. От мама бях взела слабото тяло и светлите очи, само че те не бяха морскозелени като нейните, а лешникови. Неведнъж бях копняла да имам русата коса на мама и подобната ѝ на слонова кост кожа, само че тъмните черти на татко бяха надвили.

Положението не се подобряваше особено от факта, че бях срамежлива и носех очила. Никога не съм изпъквала. Обичах да стоя настрана. Бях най-щастлива, когато си четях сама. Този факт и добрите ми бележки в училище ми бяха отнели всякакъв шанс да бъда популярна сред връстниците си. Затова бе съвсем ясно, че момчета като Харди никога не биха ме забелязали.

— Ела — подкани ме той и ме поведе към една малка каравана с бетонни стъпала от задната страна. Вървеше с леко пружинираща походка, което му придаваше пъргавината на дворно куче.

Последвах го предпазливо и се запитах колко ли ще се ядоса мама, когато разбере, че съм тръгнала с непознат.

— Твоя ли е? — попитах аз и краката ми потънаха в шумолящата кафеникава трева, докато вървахме към караваната.

— Живея тук с майка си, с двамата си братя и със сестра си — отговори ми Харди през рамо.

— Доста хора за такава каравана — отбелязах аз.

— Да, така е. Скоро ще трябва да се изнеса, защото няма място за мен. Според мама раста толкова бързо, че ще пръсна стените на караваната.

Мисълта, че на това същество му предстоеше да расте още, бе едва ли не тревожна.

— Колко голям ще станеш? — попитах.

Той се засмя и се запъти към едно кранче, за което беше закрепен прашен сив градински маркуч. Завъртя кранчето с няколко сръчни движения, пусна водата и тръгна да търси края на маркуча.

— Не знам. Вече съм по-висок от повечето си съученици. Седни на най-долното стъпало и си изпъни краката.

Подчиних се и забодох поглед в мършавите си прасци и към покритата си с детски мъх кожа. Няколко пъти бях опитвала да си бръсна краката, но все още не бях го превърнала в редовна практика. Не можех да не ги сравня с гладките загорели крака на русото момиче и у мен се надигна парещо смущение.

Харди се приближи към мен с маркуча, клекна и ме предупреди:

— Сигурно малко ще те щипе, Либърти.

— Нямо нищо, аз... — млъкнах и се ококорих смаяно. — Откъде знаеш как се казвам?

Усмивка се спотаи в ъгълчетата на устата му.

— Пише го отзад на колана ти.

През онази година на мода бяха коланите с имена. Примолих се на мама да ми поръча. Избрахме бледорозова кожа, на която името ми бе изписано с червени букви.

Рязко си поех въздух, когато Харди изплакна коленете ми със струя хладка вода и изми кръвта и прахта. Болеше повече, отколкото

очаквах, особено когато прокара палец по няколко упорити камъчета, за да ги махне от подутата ми кожа.

Той промърмори успокоително, когато потръпнах, и заговори, за да ме разсее:

— На колко години си? На дванадесет?

— На четиринадесет и три четвърти.

Сините му очи проблеснаха.

— Малко си дребничка за четиринадесет и три четвърти.

— Не съм — възразих възмутено. — Тази година ще ми е втора в гимназията. А ти на колко си?

— На седемнадесет и две пети.

Сковах се от кроткия присмех, но когато срещнах погледа му, забелязах игриво пламъче. Никога не съм усещала толкова силно привличане към друго човешко същество — топлотата и любопитството се смесиха и образуваха във въздуха неизречен въпрос.

Такова нещо се случва няколко пъти през живота. Срещаш някой непознат и знаеш само, че трябва да узнаеш всичко за него.

— Колко братя и сестри имаш? — попита той.

— Нямам. Само аз, мама и приятелят й.

— Утре, ако успея, ще ти доведе сестра си Хана. Може да те запознае с някои деца тук и да ти покаже от кои да страниш — Харди дръпна струята от ожулените ми колене — вече бяха розови и чисти.

— Ами момичето, с което говореше преди малко? Трябва ли да страня от нея?

Бърза усмивка.

— Това е Тамрин. Да, стой далеч от нея. Тя не харесва много другите момичета — отиде да спре водата, върна се и се надвеси над мен, докато седях на стъпалото, а тъмнокестенявата му коса се посипа върху челото. Искаше ми се да я отметна назад. Искаше ми се да го докосна, не чувствено, а смаяно.

— Вкъщи ли се прибираш? — попита Харди и ми подаде ръка. Дланите ни се докоснаха. Той ме издърпа на крака и се увери, че стоя стабилно, преди да ме пусне.

— Още не, трябва да изпълня една поръчка. Нося чек за господин Садлек — бръкнах в задния си джоб, за да се уверя, че чекът все още е там.

Името предизвика бръчка между правите му тъмни вежди.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда — уверих го аз, макар че предложението му ми достави свенливо удоволствие.

— Напротив. Майка ти не би трябвало да те изпраща на рецепцията сама.

— Не разбирам.

— Ще разбереш, когато го видиш — Харди обхвана раменете ми с ръце и каза категорично: — Ако се налага да ходиш при Луис Садлек, по каквато и да е причина, първо ме повикай.

Допирът на ръцете му ме наелектризира. Гласът ми прозвуча задъхано, когато казах:

— Не искам да те затруднявам.

— Не ме затрудняваш — той отново сведе поглед към мен за момент и леко отстъпи назад.

— Много мило от твоя страна.

— Как пък не — поклати глава той и отвърна със саркастична усмивка: — Не съм мил. Само че някой трябва да те наглежда заради питбулите на госпожица Марва и заради Садлек.

Тръгнахме заедно по главната алея, а Харди скъси крачката си, за да върви наравно с мен. Когато поехме в съвършен синхрон, изпитах дълбоко задоволство. Вечно можех да вървя така редом с него. Малко пъти през живота си съм изживявала даден момент толкова пълно, без някъде в периферията да се спотайва самота.

Когато заговорих, гласът ми прозвуча лениво дори в собствените ми уши, все едно се бяхме излегнали в гъста трева под сянката на някое дърво:

— Защо твърдиш, че не си мил?

Тих и мрачен смях.

— Защото съм неразкаял се грешник.

— И аз — не беше вярно, разбира се, но ако младежът беше неразкаял се грешник, и аз исках да бъда такава.

— Не, не си — отвърна той с мързелива увереност.

— Как можеш да го твърдиш, след като не ме познаваш?

— Личи си.

Стрелнах го тайно с поглед. Изкушавах се да го попитам какво още разбира от вида ми, но се боях, че вече знам това. Небрежно вързаната ми конска опашка, скромната дължина на отрязаните ми

панталони, големите очила и неоскубаните вежди... това едва ли се доближаваше до страстните фантазии на едно момче. Реших да сменя темата.

— Господин Садлек лош ли е? — попитах аз. — Затова ли не трябва да се срещам с него сама?

— Той наследи паркинга за каравани от родителите си преди около пет годни и оттогава тормози всяка жена, която срещне. Опита и с майка ми един-два пъти, докато не му казах, че ако го направи пак, ще се погрижа да се превърне в петно върху земята от тук до Шугар Ленд.

Нито за миг не се усъмних в твърдението му. Въпреки младостта си Харди беше достатъчно едър, за да навреди сериозно на някого.

Стигнахме до къщата от червени тухли, вкопчена в плоската изсъхнала земя като кърлеж. Голям черно-бял надпис „Ранчо Лупинус, подвижни домове“ беше поставен отстрани на къщата, най-близо до главния път, а в ъглите бяха закрепени китки лупинуси. От другата страна на табелата редица розови фламинги, осеяни с дупки от куршуми, беше подредена успоредно на пътя.

По-късно щях да установя, че някои от обитателите на паркинга за каравани, включително и господин Садлек, имат навика да посещават съседното поле, за да се упражняват в стрелба по мишени. Стреляха по мишени с формата на фламинго, които отскачаха назад, когато ги улучеха. Когато някое фламинго беше вече твърде надупчено, за да се използва, го поставяха стратегически на предния вход на паркинга за каравани като реклама за уменията на обитателите.

„Отворено“. Табелата висеше на страничното прозорче до входната врата. Почерпила смелост от стабилното присъствие на Харди до мен, аз се приближих към входната врата, почуках колебливо и я отворих.

Една чистачка латиноамериканка бършеше пода във вестибюла. В ъгъла касетофон игриво свиреше полка ритъма на тексаската кънтри музика. Момичето вдигна поглед и заговори на бърз испански:

— *Cuidado, el piso es mojado.*

Знаех само няколко думи на този език. Нямах представа какво ми казва, затова извинително поклатих глава. Само че Харди незабавно отговори:

— *Gracias, tendremos cuidados* — положи ръка в средата на гърба ми. — Внимавай, подът е мокър.

— Говориш испански? — попитах го, леко изненадана.

— А ти не? — изви кафявите си вежди той.

Поклатих глава сконфузено. Винаги малко съм се срамувала, че въпреки произхода си не говоря езика на баща си.

Висока и тежка фигура се появи в рамката на вратата на предната стая. На пръв поглед Луис Садлек беше мъж с хубава външност. Само че това бе съсипана хубост, тялото и лицето му издаваха упадъка от редовното задоволяване на плътските му страсти. Раираната му спортна риза не бе пъхната в панталона в опит да прикрие талазите на кръста му. Макар че материята на панталона му приличаше на евтин полиестер, ботите му бяха направени от синкава змийска кожа. Ярки подутини около бузите и шията загрозяваха правилните му и плавни черти.

Садлек ме изгледа с небрежен интерес и устните му се разтеглиха в мръснишки шеговита усмивка. Най-напред заговори на Харди:

— Коя е малката пачавра?

С угълчето на очите си забелязах как чистачката застива и за миг престава да търка пода. Явно твърде често чуваше тази дума и знаеше значението ѝ.

Тъй като забелязах как Харди тутакси стисна челюсти и сви юмруци отстрани на тялото си, аз побързах да отговаря:

— Господин Садлек, аз съм...

— Не я наричай така — предупреди Харди с тон, от който косъмчетата на шията ми настръхнаха.

Двамата се втренчиха един в друг с осезаема враждебност, без никой да отклонява поглед. Един мъж доста след разцветата на силите си и едно момче, на което разцветът тепърва предстоеше. Само че изобщо не се съмнявах какъв ще бъде изходът от боя, ако се стигнеше дотам.

— Аз съм Либърти Джоунс — представих се и се опитах да загладя положението. — С майка ми се нанасяме в новата каравана — извадих плика от задния си джоб и му го подадох. — Тя ми каза да ви дам това.

Садлек взе плика и го пъхна в джоба на ризата си, като ме огледа от глава до пети.

— Значи Даяна Джоунс е твоята майка, а?

— Да, господине.

— Че как жена като нея е родила такова тъмнокожо девойче като теб? Сигурно баща ти е бил мексиканец.

— Да, господине.

Той се подсмихна и поклати глава. По устните му се разля още една усмивка.

— Кажй на майка си следващия път лично да ми донесе чека за наема. Предай й, че искам да поговорим за нещо.

— Добре — нетърпелива да се освободя от присъствието му, дръпнах стегнатата ръка на Харди. След като метна последен предупредителен поглед към Луис Садлек, Харди ме последва до вратата.

— По-добре недей да се мъкнеш с бял боклук като Кейтс, момиченце — провикна се Садлек след нас. — Те са таралеж в гащите. А Харди е най-лошият от тях.

Само след минути в негово присъствие имах чувството, че съм газила до гърдите в боклук. Смаяно погледнах Харди:

— Ама че гадняр.

— Може да се каже.

— Има ли жена и деца?

— Доколкото знам, има два развода — поклати глава Харди. — Някои жени в града явно го смятат за добра партия. По вида му не личи, но май има някакви пари.

— От паркинга с караваните ли?

— От това и от едно-две странични занимания.

— Какви странични занимания?

Той се засмя мрачно:

— Не ти трябва да знаеш.

Повървахме до кръстовището на осморката в умислено мълчание. Вече се смрачаваше и в паркинга се появяваха признаци на живот... пристигаха автомобили, през тънките стени се чуваше звукът от телевизори и гласове, миришеше на готвено. Бялото слънце беше полегнало на хоризонта и цветът му изтичаше като кръв, докато небето не се обагри в пурпурно, оранжево и кървавочервено.

— Тук ли е? — попита Харди и спря пред моята бяла каравана със спретнатия пръстен от алуминиева обшивка.

Кимнах още преди да видя профила на майка си в прозорчето на кухничката.

— Да — въздъгнах облекчено. — Благодаря ти.

Стоях и го гледах през очилата си с кафяви рамки, а Харди се пресегна, за да отметне кичур коса, измъкнал се от опашката ми. Мазолестият връх на пръста му леко ожули челото ми, все едно ме близна котешко езиче.

— Знаеш ли какво ми напомняш? — попита той, изучавайки ме. — На сова елф.

— Няма такова нещо — заявих.

— Напротив, има. Живеят предимно на юг от долината на Рио Гранде и отвъд нея. Но понякога совите елфи се промъкват и дотук. Виждам съм една — с помощта на палеца и на показалеца си той показва дължина от десетина сантиметра. — Ето толкова са големи. Сладка малка птичка.

— Не съм малка — възпротивих се аз.

Харди се усмихна. Сянката му надвисна над мен и затули сиянието на залеза от заслепените ми очи. Усетих непознато раздвижване в себе си. Искеше ми се да пристъпя по-напред в сянката, докато се докосна до тялото му и усетя ръцете му да обгръщат тялото ми.

— Знаеш ли, Садлек беше прав — каза той.

— За кое?

— Че съм таралеж в гащите.

Знаех го. Разбунтуваното ми сърце го знаеше, знаеха го и омекналите ми колене, знаеше го и свитият ми корем.

— Обичам таралежите — успях да отвърна и смехът му се накъдри във въздуха.

Отдалечи се с грациозната си широка крачка, тъмна и самотна фигура. Спомних си колко силни бяха ръцете му, когато ме вдигна от земята. Наблюдавах го, докато се скри от поглед, и усетих гърлото си топло и изтръпнало, все едно съм глътнала лъжица топъл мед.

Залезът приключи с дълга пролука от светлина, обрамчила хоризонта, все едно небето беше огромна врата, от която Бог надничаше за последен път. „Лека нощ, Уелкъм“, казах си и влязох в караваната.

ВТОРА ГЛАВА

Новият ми дом миришеше приятно на прясна мазилка и на нови килими. Беше каравана с две спални с бетонен вътрешен двор отзад. Позволиха ми да избира тапетите за стаята си — бели с букети розови рози и втъкана тясна синя панделка. Никога преди не бяхме живели в каравана — в Хюстън, преди да се преместим в Уелкъм, живеехме в къща под наем.

Подобно на караваната приятелят на мама, Флип, беше нова придобивка. Беше пословичен с навика си непрекъснато да прещраква каналите на телевизора, който отначало не беше много дразнещ, но после направо ме влудяваше. В присъствието на Флип никой не можеше да гледа някое предаване за повече от пет минути.

Така и не разбрах защо мама го покани да живее с нас — не ми се струваше по-добър или по-различен от другите ѝ приятели. Флип приличаше на дружелюбно едро куче, добродушно и лениво, с оформящо се бирено коремче, дълга коса отзад, но къса отпред, и непосредствена усмивка. Мама го издържаше още от първия ден със заплатата си като служителка на рецепцията на местната застрахователна компания. Флип вечно беше безработен. Макар да не бе против да има работа, той беше яростен противник на идеята да си търси такава. Парадокс, разпространен сред бедните бели в южните щати.

Но на мен Флип ми допаднаше, защото разсмиваше мама. Звукът на този неуловим смях ми беше толкова скъп, че ми се искаше да затворя един в буркан и да го запазя завинаги.

Когато влязох в караваната, заварих Флип изтегнат на канапето с бира в ръка, а мама подреждаше консерви в кухненския шкаф.

— Здравсти, Либърти — небрежно подметна той.

— Здравсти, Флип — отидох в кухнята да помогна на мама. Флуоресцентната лампа на тавана осветяваше гладката като стъкло руса коса на мама. Майка ми имаше красиви черти и руса коса, загадъчни зелени очи и уязвима уста. Единствено острата и чиста

линия на челюстта ѝ, клиновидна като носа на дървен кораб подсказваше монументалното ѝ упорство.

— Даде ли чека на господин Садлек, Либърти?

— Да — взех пакетите брашно, захар и царевична закуска и ги натъпках в килера. — Голям гадняр е, мамо. Нарече ме пачавра.

Тя рязко се завъртя към мен, а очите ѝ мятаха искри. Лицето ѝ поруменя на деликатни червени петна.

— Копеле такова — възкликна тя. — Не мога да повярвам. Флип, чу ли какво каза Либърти?

— Не.

— Онзи нарекъл дъщеря ми пачавра.

— Кой?

— Луис Садлек. Собственикът на паркинга. Флип, размърдай си задника и върви да говориш с него. Веднага! Кажу му, че ако се осмели да го направи пак...

— Скъпа, тази дума не означава нищо — възпротиви се Флип. — Всеки я употребява без намерението да обижда.

— Да не си посмял да се опитваш да го оправдаваш! — мама ме придърпа по-близо до себе си и закрилнически обгърна с ръце раменете и гърба ми. Учудена от силната ѝ реакция — в крайна сметка не за пръв път ме наричаха така и едва ли беше за последен, — аз ѝ позволих да ме подържи за малко, преди да се освободя.

— Добре съм, мамо.

— Всеки, който използва тази дума, доказва, че е неграмотен боклук — кратко отсече тя. — Няма нищо лошо в това да си мексиканка. Знаеш го — беше по-разстроена заради мен, отколкото аз самата.

Винаги съм съзнавала съвсем ясно, че съм различна от мама. Двете привличахме любопитни погледи, когато отидехме някъде заедно. Мама, руса и бяла като ангел, и аз, тъмнокоса и с външност на латиноамериканка. Бях се научила да приемам това положение примирено. Да си наполовина мексиканка не е по-различно от това да си изцяло мексиканка. Това означаваше, че понякога ще ме наричат пачавра, въпреки че си бях родена американка и кракът ми не беше стъпвал в Рио Гранде.

— Флип, ще говориш ли с него? — настоя мама.

— Не се налага — намесих се аз и вече съжалявах, че изобщо съм ѝ казала. Не си представях Флип да си направи труда за нещо, което явно смяташе за дреболия.

— Скъпа, не виждам смисъл да си създаваме неприятности с хазяина още първия ден — възпротиви се Флип.

— Работата е там, че трябва да се държиш като мъж и да защитиш дъщеря ми — ядосано го изгледа мама. — Аз ще го направя, по дяволите!

Откъм дивана се разнесе мъченическо стенание, но нямаше никакво движение, освен натиска на палеца му върху дистанционното.

— Недей, мамо — притеснено се възпротивих аз. — Флип е прав, няма значение.

С всяка фибра на тялото си съзнавах, че мама трябва да стои настрана от Луис Садлек.

— Няма да се бавя — заяви тя ледено и потърси чантата си.

— Моля те, мамо — отчаяно затърсих начин да я разубедя. — Време е за вечеря. Гладна съм, наистина съм гладна. Не може ли да излезем да вечеряме навън? Да опитаме кафенето в града — всеки възрастен, когото познавах, включително мама, обичаше да ходи на кафене.

Мама спря и ме погледна, а изражението ѝ се размекна:

— Но ти не обичаш храната там.

— Вече свикнах — настоях аз. — Започва да ми харесва да ям от подноси с отделения — видях, че на устните ѝ започва да се появява усмивка, и добавих: — Ако имаме късмет, ще улучим вечер с отстъпка за възрастните и ще успеем да те вкараме на половин цена.

— Хитруша такава — възкликна тя и се засмя. — Наистина се чувствам възрастна след цялото това местене — отиде в дневната, изключи телевизора и застана пред екрана. — Ставай, Флип.

— Ще пропусна „Борческа мания“ — възпротиви се той, надигайки се. Чорлавата му коса се беше сплескала от едната страна от лежането на възглавницата.

— Ти и бездруго не гледаш цялото предаване — заяви мама. — Хайде, Флип... или ще скрия дистанционното за цял месец.

Флип въздъхна тежко и се изправи.

На следващия ден се запознах с една от сестрите на Харди, Хана, която беше с една година по-малка от мен, но с почти цяла глава по-висока. Беше по-скоро смайваща, отколкото хубава, с атлетични дълги крака, които бяха отличителна особеност на семейство Кейтс. Те бяха физически силни хора, борбени и дръзки, и напълно различни от всичко, което представлявах аз. Като единствено момиче в семейството Хана беше научена никога да не се огъва пред предизвикателство, а да се впуска през глава, колкото и невъзможно да ѝ се струва. Възхищавах се на това безразсъдство, макар и да не го споделях. Хана ме осведоми, че е истинско проклятие да си авантюрист на място, където няма никакви приключения.

Хана беше луда по по-големия си брат и обичаше да говори за него почти колкото аз обичах да слушам. Според Хана Харди бе завършил миналата година, но се срещаше с момиче от последния клас на име Аманда Тейтъм. Момичетата се хвърляли в краката му още откакто бил дванадесетгодишен. През деня Харди правеше и поправяше огради от бодлива тел за местните ранча и така бе събрал аванса за пикала на майка си. Преди да скъса сухожилие на коляното си, беше играл като защитник във футболния отбор и пробягваше четиридесетметровия спринт за 4,5 секунди. Можеше да имитира песните на почти всички тексаски птици, за които се сетите — от синигера до дивата пуйка. Освен това се държеше прекрасно с Хана и с двамата им по-малки братя, Рик и Кевин.

Според мен Хана беше най-щастливото момиче на света, задето имаше брат като Харди. Колкото и бедно да бе семейството ѝ, аз ѝ завиждах. Никога не ми бе харесвало, че съм единствено дете. Когато ме поканеха на вечеря в дома на приятелка, се чувствах като странник в чужда страна, поглъщах жадно какво се прави и какво се говори. Много харесвах шумните семейства. Двете с мама живеехме кротко и макар тя да ме уверяваше, че двама души могат да бъдат семейство, нашето не ми се струваше пълно.

Винаги съм копняла да имам семейство. Всичките ми приятели познаваха бабите и дядовците си, вторите и третите си братовчеди и всички далечни роднини, които се събираха семейно всяка година или през година. Аз никога не съм познавала родителите си. Татко е бил единствено дете като мен, а родителите му бяха починали. Останалите му роднини бяха пръснати из щата. Семейството му, Хименес, от

поколения живееше в окръг Либърти. Всъщност оттам съм получила и името си. Бях родена в град Либърти, на североизток от Хюстън. Семейство Хименес се бяха заселили тук още през деветнадесети век, но под натиска на живота в крайна сметка се бяха прекръстили на Джоунс и с течение на годините или бяха измрели, или бяха продали земята си и се бяха преместили другаде.

Затова оставах само роднините от страна на мама. Но попитах ли я за тях, тя ставаше студена и мълчалива или ме срязваше да вървя да си играя навън. Веднъж я видях след такъв разговор да плаче, седнала на леглото с приведени рамене, сякаш под невидим товар. След това повече нито веднъж не я попитах за семейството ѝ. Само че знаех моминското ѝ име. Труит. Питах се дали семейство Труит изобщо подозираха за съществуването ми.

Но най-вече се чудех какво толкова лошо беше направила мама, че собственото ѝ семейство не иска да я вижда повече.

Въпреки притесненията ми Хана настоя да ме заведе да се запозная с госпожица Марва и с питбулите ѝ, макар да ѝ обясних, че те ме бяха изплашили до смърт.

— По-добре иди да се сприятелиш с тях — предупреди ме Хана. — Някой ден пак ще се измъкнат, само че няма да те закачат, ако те познават.

— Искаш да кажеш, че хапят само непознати?

Не смятах, че страхливостта ми беше неразумна при тези обстоятелства, но Хана изви очи отчаяно:

— Не бъди пъзла, Либърти.

— Знаеш ли какво се случва на хора, ухапани от кучета? — възмутено попитах.

— Не.

— Загуба на кръв, нервни увреждания, тетанус, бяс, инфекция, ампутация...

— Супер! — възхитена възкликна Хана.

Вървахме по главната алея на паркинга за каравани, а под маратонките ни отхвърчаха камъчета и се надигаха облаци прахоляк. Слънцето прежуряше над голите ни глави и изгаряше тънките пътища в сресаните ни коси. Когато приближихме караваната на семейство

Кейтс, видях Харди да мие стария си син пикап, а голият му гръб и рамене лъщяха като чисто нова монета. Беше облечен с дочени къси панталони, с джапанки и с авиаторски очила. Белите му зъби блестяха на загорялото лице, когато се усмихна и аз усетих приятна тръпка в корема.

— Здравейте — каза той, плакнейки пяна от пикапа, притиснал частично с палец отвора на маркуча, за да увеличи силата на струята. — Какво сте намислили?

Хана отговори от името и на двете:

— Искам Либърти да се сприятели с питбулите на госпожица Марва, ама тя се страхува.

— Не е така — възпротивих се аз, макар да не беше напълно вярно, но не исках Харди да си мисли, че съм страхливка.

— Нали току-що ми обясняваше какви неща може да ти се случат, ако те ухапе куче — изтъкна Хана.

— Което не означава, че ме е страх — защитих се аз. — Означава, че съм добре осведомена.

Харди изгледа сестра си предупредително.

— Хана, не бива да принуждаваш човек да прави нещо такова, преди да е готов. Остави Либърти да се справи, когато му дойде времето.

— Но аз искам — настоях и изоставих здравия разум в името на гордостта.

Харди отиде да спре маркуча, дръпна една бяла фланелка от простора с формата на чадър и я навлече на слабите си гърди.

— Ще дойда с вас. Госпожица Марва ме помоли да занеса част от картините ѝ в галерията.

— Тя художничка ли е? — попитах аз.

— О, да — потвърди Хана. — Госпожица Марва рисува лупинуси. Картините ѝ са много хубави, нали, Харди?

— Така е — каза той и леко подръпна една от плитките на сестра си.

Докато гледах Харди, изпитах същия озадачаващ копнеж като преди. Искаше ми се да се приближа още към него, да проуча мириса на кожата му под избелялата памучна фланелка.

Гласът на Харди като че ли се промени малко, когато заговори на мен:

— Как са коленете ти, Либърти? Още ли те болят?

Безмълвно поклатих глава и едва не потръпнах като китарена струна заради интереса му.

Той посегна към мен, поколеба се и после внимателно свали очилата ми с кафяви рамки от извърнатото ми нагоре лице. Както обикновено, стъклата бяха покрити с петна и с отпечатъци от пръсти.

— Как изобщо виждаш? — попита той.

Аз свих рамене и се усмихнах на вълнуващото размазано петно на лицето му горе.

Харди избърса стъклата с крайчеца на фланелката си, огледа ги критично и ми ги върна.

— Хайде, елате, ще дойда с вас при госпожица Марва. Интересно ми е да видя какво ще е мнението ѝ за Либърти.

— Мила ли е? — тръгнах в крак с него от дясната му страна, а Хана вървеше от лявата.

— Мила е, ако те хареса — отговори той.

— Стара ли е? — попитах аз и си спомних за своенравната старица в квартала ни в Хюстън, която ме погваше с бастуна, ако стъпех в старателно поддържания ѝ преден двор. Старите хора не ми допадаха особено. Малцината, които познавах, бяха или капризни, или мудни, или се интересуваха само от подробни разговори за болестите на тялото.

Въпросът ми разсмя Харди.

— Не съм сигурен. Откакто съм се родил, все е на петдесет и девет.

След около четиристотин метра стигнахме до караваната на госпожица Марва, която бих разпознала дори без помощта на спътниците си. Издаваше я лаят на двете адови изчадия зад телената ограда. Явно бяха усетили, че идвам. Веднага ми прилоша, кожата ми настръхна и се изпоти, а сърцето ми заблъска силно, докато не го усетих дори в ожулените си колене.

Заковах се на място, а Харди също спря и се усмихна въпросително.

— Либърти, какво у теб толкова насъсква тези кучета?

— Надушват страха — отговорих, без да откъсвам поглед от ъгъла на оградения двор, където виждах как питбулите се мятат с пяна по муцуните.

— Нали каза, че не те е страх от кучета? — попита Хана.

— От обикновени кучета не, обаче от злобни и бесни питбули...

Харди се засмя. Обхвана с топлата си длан тила ми и ме стисна успокояващо.

— Да вървим да се запознаеш с госпожица Марва. Ще ти хареса — свали очилата си и ме погледна с усмихнатите си сини очи. — Честна дума.

В караваната миришеше силно на цигари и на вода от лупинус, а също и на нещо вкусно, което се печеше във фурната. Като че ли всеки сантиметър беше покрит с произведения на изкуството и на занаятите. Ръчно боядисани къщички за птици, калъфи за кутии за салфетки от изкуствена прежда, коледна украса, плетени на една кука покривчици и платно с всякакви размери и форми, но без рамки, с нарисуван на тях лупинус.

Насред този хаос седеше ниска пълна жена с тупирана коса, оформена с помощта на мус като идеален кошер. Беше боядисана в червено, каквото никога не съм виждала в природата. Кожата ѝ беше покрита с мрежа от бръчки и непрекъснато се движеше, за да поеме оживените ѝ изражения. Погледът ѝ беше бдителен като на ястреб. Макар да бе стара, госпожица Марва ни най-малко не бе мудна.

— Харди Кейтс — каза тя с дрезгав от никотина глас, — трябваше да вземеш картините ми преди два дни.

— Така е, госпожо — смирено каза той.

— Е, момче, какво извинение имаш?

— Бях много зает.

— Харди, ако закъсняваш, единственият приличен начин е да предложиш колоритно извинение — тя насочи вниманието си към Хана и мен. — Хана, кое е това момиче с теб?

— Това е Либърти Джоунс, госпожице Марва. С майка ѝ са се нанесли в новата каравана до осморката.

— Само двете с майка ти ли? — попита госпожица Марва със стиснати устни, като че ли току-що беше хапнала кисела туршия.

— Не, госпожо. С нас живее и приятелят на мама — подтиквана от разпита на госпожица Марва аз разказах всичко за Флип — че превключва каналите, че мама е вдовица и че вдига телефона в местната застрахователна компания и че аз съм дошла тук, за да се помирят с питбулите, които ме бяха нападнали и уплашили.

— Калпазани такива — възкликна тя без никакъв яд. — През повечето време само неприятности създават. Обаче са ми компания.

— Защо не си вземете котки? — попитах аз.

Госпожица Марва решително поклати глава:

— Отдавна се разочаровах от котките. Котките се привързват към местата, а кучетата се привързват към хората.

Госпожица Марва въведе и трима ни в кухнята и ни поднесе по една чиния с голямо парче торта. Между зальците Харди ме осведоми, че госпожица Марва е най-добрата готвачка в Уелкъм. Според Харди тортите и пайовете ѝ печелели голямата награда на окръжния панаир всяка година, докато организаторите не я помолили да не участва, за да може и някой друг да има шанс.

Шоколадовата торта на госпожица Марва беше най-хубавата, която бях опитвала, приготвена със суроватка, с кокос и с достатъчно червен оцветител, че да свети като стоп светлина, и цялата беше покрита с два сантиметра и половина дебел пласт глазура от сирене крема.

Тъпчехме се като вълци и едва ли не остъргнахме пластове от жълтите чинии с агресивните си вилици, докато ометохме и последната троха. Гърлото ми още беше изтръпнало от сладката глазура, когато госпожица Марва ме изпрати до буркана с кучешки бисквити в края на кухненския плот.

— Вземи две бисквити за кучетата и им ги подай през оградата — инструктира ме тя. — Веднага ще те заобичат, щом ги нахраниш.

Преглътнах мъчително. Тортата мигом се превърна на тухла в корема ми. Харди забеляза изражението ми и промърмори:

— Не се налага, ако не искаш.

Не изгарях от желание да се изправя пред питбулите, но ако така щях да си спечеля още няколко минути в компанията на Харди, бях готова да се изправя и пред стадо разбеснели се говеда с дълги рога. Бръкнах в буркана и взех две бисквити с формата на кокалче, които залепнаха за влажната ми длан. Хана остана в караваната, за да помогне на госпожица Марва да пъкне още изработени от нея предмети в един голям кашон.

Надигна се сърдит лай, когато Харди ме заведе до портата. Ушите на кучетата бяха прилепнали към подобните им на куршуми глави, зъбите им бяха оголени и те ръмжаха. Мъжкото беше в черно и

бяло, а женското беше кафеникавожълто. Зачудих се защо са решили, че си струва да напуснат сянката на навеса на караваната, за да излязат да ме тормозят.

— Оградата ще ги задържи ли? — попитах аз и заставах толкова близо до Харди, че едва не го настъпих. Кучетата преливаха от натрупана енергия и толкова се напрягаха, все едно щяха да прелетят над портата.

— Със сигурност, лично съм я правил — отговори Харди успокояващо категорично.

Уплашено огледах раздразнените кучета.

— Как се казват, Психаря и Убиеца ли?

— Тарталет и Бишкота — поклати глава той.

Зяпнах.

— Майтапиш се.

По устните му плъзна усмивка.

— Боя се, че не.

Ако госпожица Марва ги бе кръстила на сладкиши в опит да ги накара да изглеждат по-големи сладури, не беше успяла. Те се лигавеха и щракаха със зъби срещу мен, все едно съм наденица.

Харди им заговори спокойно, предупреди ги да млъкнат и да се държат прилично, ако знаят какво е добро за тях. Освен това ги накара да седнат — с различен успех. Задницата на Тарталет се сведе неохотно към земята, а Бишкота остана предизвикателно изправена. Задъхани и със зяпнали муцуни, двете кучета ни изучаваха с безизразни очи като черни копчета.

— Сега предложи бисквита на черното с отворена длан, обърната нагоре — нареди ми Харди. — Не го гледай в очите. И не прави резки движения.

Преместих бисквитата в лявата си ръка.

— Левичарка ли си? — попита той с дружелюбен интерес.

— Не, но ако ми отхапе ръката, поне ще ми остане силната ръка, че да пиша с нея.

Той се засмя тихо.

— Няма да те ухапе. Давай.

Забодох очи в каишката против бълхи на врата на Тарталет и започнах да протягам кучешката бисквита към телената ограда, която ни делеше от кучетата. Забелязах как тялото на кучето се напрягна с

очакване, когато видя лакомството на дланта ми. За жалост ми се стори под въпрос дали го привлича бисквитата, или ръката ми. В последния момент изгубих смелост и дръпнах ръка.

В гърлото на Бишката се надигна вой, а Тарталет реагира с накъсан лай. Стрелнах Харди със засрамен поглед и очаквах да ми се присмее. Той безмълвно обгърна със силната си ръка раменете ми, а другата му ръка потърси моята. Обхвана я така, все едно държеше в шепата си колибри. Двамата заедно подадохме бисквитата на чакащото куче, което я изгълта стремително наведнъж и размаха правата си като молив опашка. Езикът му наслюнчи обърнатата ми длан и аз я избърсах в късите си панталони. Харди продължи да прегръща раменете ми, докато подавах другата бисквита на Бишката.

— Добро момиче — прозвуча тихата похвала на Харди. Стисна ме леко и ме пусна. Като че ли продължих още малко да усещам с раменете си натиска на ръката му дори и след като я дръпна. Мястото, където телата ни се бяха допрели отстрани, беше много топло. Сърцето ми се стрелна в нов ритъм и всеки дъх, който си поемах, изпращаше сладка болка в дробовете ми.

— Още ме е страх от тях — признах аз, наблюдавайки как двата звяра се връщат към страничната част на караваната и се отпускат в сянката.

Все още с лице към мен, Харди постави ръка върху оградата и я натисна силно. Погледна ме така, сякаш беше очарован от нещо, което забеляза на лицето ми.

— Невинаги е лошо да се страхуваш — меко каза той. — Страхът може да те тласка напред. Може да ти помага да вършиш нещата.

Мълчанието помежду ни беше различно от всяко друго предишно мълчание — пълно, топло и изчакващо.

— А ти от какво се страхуваш? — осмелих се да го попитам.

В очите му проблесна изненада, все едно никога преди не го бяха питали. За миг си помислих, че няма да отговори. Само че Харди въздъхна бавно, откъсна поглед от мен и го плъзна по паркинга.

— Да остана тук — каза той най-накрая. — Да остана тук дотогава, докато вече няма да съм в състояние да отида никъде другаде.

— А къде искаш да отидеш? — почти прошепнах.

Изражението му светкавично се промени и в очите му заискри веселост.

— Някъде, където не ме искат.

ТРЕТА ГЛАВА

Прекарах по-голямата част от лятото в компанията на Хана, съгласявах се с плановете и с кроежите ѝ, които никога до нищо не водеха, но въпреки това ми бяха приятни. Ходехме с велосипедите си до града, проучвахме дефилета, поля и входове на пещери или пък седяхме в стаята на Хана и слушахме „Нирвана“. За мое разочарование рядко виждах Харди, който непрекъснато работеше. Или пък щурееше, както горчииво отбелязваше майката на Хана, госпожа Джуди.

Чудейки се колко може да се щурее в град като Уелкъм, аз измъквах от Хана възможно най-много информация. Явно според всеобщото мнение Харди Кейтс си търсеше белята още от раждането и рано или късно щеше да я намери. Досега прегрешенията му бяха незначителни — простъпки и дребни пакости, които изпращаха разочароващи сигнали зад кротката му външна фасада. Хана развълнувано ми разказваше, че Харди се среща с много по-големи от него момичета и че в града дори се носят слухове за флирт с доста по-възрастна жена.

— Той някога бил ли е влюбен? — не се въздържах и попитах, а Хана каза, че не, според Харди влюбването било последното, от което се нуждаел. Щяло да попречи на плановете му, а те били да напусне Уелкъм веднага щом Хана и братята ѝ пораснали достатъчно, за да могат да помагат на майка си, госпожа Джуди.

Трудно ми беше да проумея как жена като госпожа Джуди бе създала такова опърничаво потомство. Тя беше жена със строга самодисциплина и възприемаше с подозрение удоволствието, под каквато и да е форма. Ъгловатите ѝ черти приличаха на кантарите на някогашните златотърсачи, отмерващи равни количества крехка гордост и покорство. Беше висока жена с крехка външност, чиито китки човек можеше да скърши като клонки от топола. Освен това беше живото доказателство, че човек не бива да има доверие на кльоцав готвач. Нейната представя за вечеря беше да отвори консерва и да обере остатъците от чекмеджето за зеленчуци. Нито един

спаружен морков или втвърден стрък керевиз не беше в безопасност в обсега ѝ.

След една вечеря с остатъци от пушена наденица с консервиран зелен фасул, поднесена с претоплени сухари, и с десерт от консервирана захарна глазура, намазана върху препечена филийка, се научих да си тръгвам, преди да чуя тракането на съдовете в кухнята. Странното бе, че децата на Кейтс явно не забелязваха или не даваха пет пари за ужасната храна. Всяко флуоресцентно макаронче, всяка хапка от нещо, потопено в желе, всяко парче сланина и жила изчезваха от чиниите им пет минути, след като бяха поднесени.

В събота семейство Кейтс излизаха да се хранят навън, само че не в местния мексикански ресторант или кафене. Ходеха на пазара за месо на Ърл, където месарят изхвърляше всички дреболии и изрезки, които не бе успял да продаде през деня — наденички, опашки, ребра, карантии, свински уши — в голямо метално корито. „Всичко, освен Прасчо“, казваше Ърл с усмивка. Беше едър човек с ръце като бейзболни ръкавици и с червено като прясна шунка лице.

След като събереше остатъците от деня, Ърл пълнеше коритото с вода и сваряваше всичко заедно. Срещу двадесет и пет цента човек можеше да си избере каквото поиска, а Ърл го поставяше върху филия от хляба на госпожа Беърд и го увиваше в месарска хартия, за да го изядеш на покритата с линолеум маса в ъгъла. Нищо не се хвърляше на пазара за месо. След като хората приключеха с коритото, Ърл вземаше остатъците, смилаше ги, добавяше яркожълто царевично брашно и продаваше сместа като кучешка храна.

Семейство Кейтс бяха ужасно бедни, само че никой не ги наричаше бели отрепки. Госпожа Джуди беше уважавана жена със страх от Бога, което издигаше семейството до нивото на „бедните бели“. Разликата не беше съществена, но много врати в Уелкъм бяха отворени за теб, ако си беден бял, и затворени, ако си бяла отрепка. Като чиновничка на единствения счетоводител в Уелкъм госпожа Джуди получаваше колкото да осигури покрив над главата на децата си, а припечеленото от Харди допълваше скромните ѝ доходи. Когато попитах Хана къде е баща ѝ, отговори, че е в държавния затвор Тексаркана, макар така и да не бе разбрала какво е направил.

Може би поради бурното минало на семейството госпожа Джуди беше безупречна по отношение на посещенията си в църквата. Ходеше

всяка неделя сутрин и сряда вечер и винаги сядаше на първите три реда, където присъствието на Бог беше най-силно. Като повечето хора в Уелкъм госпожа Джуди си правеше изводи за човека въз основа на религията му. Смути се, когато ѝ казах, че двете с мама не ходим на църква.

— Но какви сте? — настоя тя, докато най-сетне не ѝ казах, че според мен съм изпаднала баптистка. Това предизвика друг подвеждащ въпрос:

— От прогресивните баптисти или от реформираните?

Тъй като не бях сигурна каква е разликата, отговорих, че май съм от прогресивните. Госпожа Джуди сбърчи чело и заяви, че в такъв случай може би трябва да посещаваме Първа баптистка църква на главната улица, макар че, доколкото знаела, по време на неделната им служба се изявявали рок групи и хористки.

Когато по-късно предадох разговора на госпожица Марва и възразих, че „изпаднал“ означава, че не трябва да ходя на църква, госпожица Марва отвърна, че в Уелкъм няма такова нещо като изпаднал, и че може би трябва да ходя с нея и с приятеля ѝ Боби Рей в непринадлежаща към конкретно вероизповедание църква „Агнец Божи“ на Саут Стрийт, защото там имало китарист вместо органист, богомолците общували свободно и освен това си организирали най-хубавите почерпки в Уелкъм, на които всеки носел по нещо.

Мама не възразяваше да ходя на църква с госпожица Марва и с Боби Рей, но каза, че засега самата тя предпочита да си остане изпаднала. Не след дълго ми стана навик в неделя сутрин точно в осем да се появявам пред караваната на госпожица Марва, да закузвам със солени бисквити с наденички или с орехови палачинки, а после отивах в „Агнец Божи“ заедно с госпожица Марва и с Боби Рей.

Тъй като госпожица Марва нямаше собствени деца или внуци, тя реши да ме вземе под крилото си. След като установи, че единствената ми официална рокля ми е окъсяла и отесняла, тя предложи да ми ушие нова. Цял час блажено рових из парчетата изрезки, които държеше в стаята си за шев, докато не открих руло червен плат, осеян с жълто-бели маргаритки. Само за два часа госпожица Марва ми уши семпла рокля без ръкави с деколте лодка. Изпробвах я и се огледах във високото огледало на задната страна на вратата на спалнята ѝ. За мое

удоволствие роклята подчертаваше извивките на съзряващото ми тяло и ме правеше малко по-голяма.

— О, госпожице Марва! — радостно възкликнах аз и обгърнах с ръце силното ѝ тяло. — Ти си най-добрата! Милион благодарности! Милиард благодарности!

— Дребна работа — отвърна тя. — Просто не мога да водя в църквата момиче с панталони, нали?

Когато занесох роклята у дома, наивно смятах, че мама ще остане доволна от подаръка. Вместо това тя се ядоса и поде тирада за милосърдието и за досадните съседи. Цялата трепереше от гняв и крещеше, докато аз не се разплаках, а Флип излезе от караваната да купи още бира. Възразих, че това е подарък, и че аз просто нямам рокля, затова ще я задържа, каквото и да казва. Но мама дръпна роклята от ръцете ми, напъха я в найлонова торба, излезе от нашата каравана и закричи към тази на госпожица Марва, дълбоко възмутена.

Поболях се от рев, защото мислех, че повече няма да ми позволяват да посещавам госпожица Марва, и се чудех защо ми се е паднала най-егоистичната майка на света, чиято гордост беше по-важна от доброто душевно състояние на дъщеря ѝ. Всеки знае, че момичетата не може да ходят на църква с панталони, което означава, че щях да си остана езичница и да живея без Божията милост, а найлошото от всичко бе, че щях да пропускам най-хубавата почерпка в града.

Само че нещо се бе случило по време на посещението на мама при госпожица Марва. Когато се върна, лицето ѝ беше спокойно, говореше кротко и носеше новата ми рокля. Очите ѝ бяха зачервени, явно бе плакала.

— Ето, Либърти — каза тя разсеяно и пъхна в ръцете ми шумолящата торбичка. — Можеш да задържиш роклята. Пъхни я в пералнята. Добави лъжичка сода за хляб, за да се махне миризмата на цигари.

— Ти... говори ли с госпожица Марва? — осмелих се да я попитам аз.

— Да, говорих. Тя е сваятна жена, Либърти — уморена усмивка разтегли ъгълчетата на устата ѝ. — Колоритна, но сваятна.

— Значи може да ходя с нея на църква?

Мама събра дългата си руса коса на тила и я прихвана с една шнола. Облегна се на плота и ме погледна замислено.

— Със сигурност няма да ти навреди.

— Няма, мамо — съгласих се аз.

Тя разпери ръце и аз веднага се подчиних на жеста, хукнах към нея и плътно притиснах тялото си в нейното. На света нямаше нищо по-хубаво от мамината прегръдка. Усетих как притиска уста към косата ми, долових нежното раздвижване на бузата ѝ, когато се усмихна.

— Имаш косата на баща си — промърмори тя и поглади тъмните кичури.

— Искан ми се да имам твоята — казах аз с приглушен глас. Вдъхнах приятния ѝ аромат — на чай, на кожа и на някаква парфюмирана пудра.

— Не. Косата ти е красива, Либърти.

Притисках се мълчаливо към нея и копнеех мигът да продължи. Гласът ѝ беше тихо и приятно мърморене, а гърдите ѝ се издигаха и спускаха под ухото ми.

— Миличка, знам, че не разбираш защо толкова се ядосах за роклята. Просто... не бихме искали някой да си мисли, че се нуждаеш от неща, които не мога да ти осигуря.

Изкушавах се да кажа: „Но аз наистина се нуждая“, но не обелих и дума, а само кимнах.

— Мислех, че Марва ти е дала роклята от съжаление — каза мама. — Но разбрах, че става дума за подарък между приятели.

— Какво толкова? — тихо казах аз.

Мама леко ме откъсна от себе си и впери немигащ поглед в очите ми:

— Съжалението върви ръка за ръка с презрението. Не забравяй това, Либърти. Не можеш да приемаш подаяния или помощ от никого, защото това дава право на хората да те презират.

— Ами ако се нуждая от помощ?

Тя веднага поклати глава:

— В каквато и неприятност да се забъркаш, можеш да се измъкнеш. Просто се постарай здравата и използвай ума си. Ти си толкова умна... — тя замълча, обхвана лицето ми с ръце и притисна бузите ми в топлата рамка на пръстите си. — Когато пораснеш, искам

да си самостоятелна. Защото повечето жени не са и това ги прави зависими от благоразположението на другите.

— Ти самостоятелна ли си, мамо?

Въпросът ми предизвика смутено изчервяване и тя дръпна ръцете си от лицето ми.

— Опитвам се — прошепна тя с горчивата си усмивка, от която целите ми ръце настръхваха.

Мама се залови с вечерята, а аз излязох да се поразходя. Когато стигнах до караваната на госпожица Марва, следобедът, жежък и безмилостен, беше изцедил всичките ми сили.

Почуках на вратата и чух госпожица Марва да ме кани да вляза. Стар климатик бръмчеше от мястото си върху рамката на прозореца и бълваше студен въздух към канапето, на което госпожица Марва седеше с гергеф.

— Здравей, госпожице Марва — изгледах я с уважение заради загадъчното ѝ влияние над избухливата си майка.

Тя ми даде знак да седна до нея. Канапето изскърца от тежестта на двете ни тела.

Телевизорът работеше — някаква репортерка с късо подстригана коса стоеше пред картата на чужда държава. Слушах само с половин ухо, защото не ме интересуваше какво се случва толкова далеч от Тексас: „... засега тежки сражения има в двореца на емира, където кралската гвардия успя да отблъсква иракските нашественици достатъчно дълго, за да подсигури бягството на кралското семейство... тревога за повече от хиляда западни посетители, които засега не получават правото да напускат Кувейт...“

Насочих вниманието си към кръглата рамка в ръцете на госпожица Марва. Правеше възглавничка за канапе, която готова щеше да прилича на огромно парче домати. Госпожица Марва забеляза интереса ми и попита:

— Умееш ли да бродираш, Либърти?

— Не, госпожо.

— Трябва да се научиш. Нищо не успокоява нервите толкова добре, колкото бродирането.

— Аз нямам нерви — отвърнах и тя ме увери, че когато остарее, ще имам. Постави канавата в скута ми и ми показа как да движа иглата

през малките квадратчета. Усетих топлотата на ръцете ѝ с изпъкнали вени върху своите, мириса ѝ на сладки и на тютюн.

— Майсторката в бродирането прави така, че задната страна да изглежда толкова добре, колкото и предната — двете заедно се приведохме над големия резен домат и аз успях да направя няколко яркочервени бода.

— Добра работа — похвали ме тя, — не е нито прекалено стегнато, нито прекалено отпуснато.

Продължих да бродирам. Госпожица Марва наблюдаваше внимателно и не се разсърди дори когато обърках няколко бода. Опитах се да прокарам нишката светлозелена вълна през всички квадратчета, оцветени с този цвят. Вгледах ли се отблизо в бродерията, ми се струваше, че цветните точки и петна са ушити напосоки, но когато се отдръпнех и го огледах като цяло, моделът внезапно добиваше смисъл и се оформяше цялата картина.

— Госпожице Марва? — повиках я аз, свита в ъгъла на изтърбушеното канапе и обгърнала коленете си с ръка.

— Събуй си обувките, ако ще си качваш краката горе.

— Добре, госпожо. Госпожице Марва... какво стана, когато майка ми дойде при теб днес?

Едно от нещата, които ми допадаха у госпожица Марва, беше, че винаги отговаря честно на въпросите ми.

— Майка ти дойде тук разгневена заради роклята, която ти уших. Затова ѝ казах, че не съм искала да я оскърбя и съм готова да взема роклята обратно. След това ѝ сипах студен чай, заговорихме се и на мен бързо ми стана ясно, че всъщност не е сърдита заради роклята.

— Така ли? — попитах аз със съмнение.

— Не, Либърти. Просто имаше нужда да си поговори с някого. С някой, който да ѝ съчувства за товара, който носи.

За пръв път обсъждах майка си с друг възрастен човек.

— Какъв товар?

— Тя е самотна работеща майка. Няма по-трудно от това.

— Не е сама, има Флип.

Госпожица Марва се засмя:

— Я ми кажи колко помага той на майка ти?

Размислих се над задълженията на Флип, които се въртяха предимно около доставката на бира и изхвърлянето на кофата за смет.

Освен това Флип посвещаваше много време на почистването на пистолетите си между посещенията на стрелбището с фламингите, където ходеше с другите мъже от паркинга с каравани. В основни линии функциите на Флип у дома бяха символични.

— Не много — признах. — Но защо държим Флип при нас, след като е толкова безполезен?

— По същата причина, по която аз държа Боби Рей. Понякога една жена има нужда от компанията на мъж, колкото и да е безполезен.

Доколкото познавах Боби Рей, той доста ми допаднаше. Беше приятен старец, който миришеше на евтин одеколон и на препарат против ръжда. Макар Боби Рей да не живееше официално в караваната на госпожица Марва, през повечето време можеше да го откриеш там. Толкова приличаха на стара семейна двойка, че допусках, че са влюбени.

— Ти обичаш ли Боби Рей, госпожице Марва?

Въпросът предизвика усмивката й.

— Понякога. Когато ме води на кафене или когато ми разтвива стъпалата, докато гледаме телевизия в неделя вечерта. Мисля, че го обичам поне десет минути дневно.

— Само толкова?

— Е, това са хубави десет минути, дете.

Не много след това мама изгони Флип от караваната ни. За никого не беше изненада. Макар на паркинга за каравани да цареше висока търпимост към безработни бели мъже, Флип се беше отличил като безделник от голям калибър и всички знаеха, че на жена като мама й се полага нещо по-добро. Трябваше просто някоя капка да прелее чашата.

Едва ли някой можеше да предположи, че това ще бъде емото.

Емотата не са естествено присъщи на Тексас птици, макар че съдейки по броя както на питомните, така и на дивите емота, човек има извинение да смята противното. Всъщност Тексас все още е известен като световната столица на емотата. Всичко започнало към осемдесет и седма година, когато неколцина фермери донесли няколко от тези нелетящи птици в щата с амбицията те да заменят телешкото и да бъдат отглеждани изцяло за продан. Явно фермерите били много

красноречиви, защото успели да убедят почти всички, че хората не след дълго направо ще се избиват за маста, кожата и месото на емуто. И така производителите на ему започнали да отглеждат птици, за да ги продават на други хора и в даден момент двойката за разплод струвала около тридесет и пет хиляди долара.

По-късно, когато опърничавата общественост отказала да замени „Биг Мак“ с „Биг Бърд“, стоката отпаднала от пазара и десетки животновъди на ему пуснали безполезните си птици на свобода. В разгара на манията по птиците ему човек можеше да види множество птици в оградените пасища, които като всяко затворено животно, понякога намирали начин да преодолеят оградата.

Доколкото разбрах, срещата на Флип с емуто бе станала на един от тесните черни пътища наред пустошта, докато се връщал от място за лов на гълъби, отстъпено му от някого. Сезонът за лов на гълъби е от началото на септември до края на октомври. Ако човек няма собствена площ, може да плати на някого за привилегията да ловува в земите му. Най-добрите места са слънчогледови или царевични ниви е водоем, който подмамва гълъбите да летят ниско и бавно и да плющят с крила.

Делът на Флип от таксата била седемдесет и пет долара, които мама бе платила, само и само да го измъкне от караваната за няколко дни. Надявахме се Флип да извади достатъчно късмет, за да улучи няколко гълъба, които да си изпечем с бекон и с люти чушлета. За съжаление, макар че мерникът на Флип беше безупречен по отношение на неподвижни мишени, оказало се, че не може да схване какъв е номерът да стреляш по движещи се мишени.

Докато се връщал с празни ръце и с все още топло дуло на пушката от стрелбата през деня, Флип бил принуден да спре пикапа си, защото пътят бил запречен от високо метър и осемдесет ему със син врат. Натискал клаксона и крещял на животното да се разкара, но то не помръдвало. Стояло си и го гледало с мънистените си жълти очи. Не се поместило дори когато Флип извадил пушката си от багажника и стрелял във въздуха. Емуто било или твърде зло, или твърде тъпоумно, за да помръдне.

Сигурно докато стоял в това безизходно положение срещу емуто, Флип е решил, че то много прилича на огромно пиле на дълги крака. Освен това си е казал, че има доста за ядене в тази птица, около хиляда

пъти повече от няколко крехки гълъбови гърди. И което било още по-добре, за разлика от гълъбите емуто стояло неподвижно. И така в опит да реабилитира засегнатата си мъжественост и с трениран до съвършенство мерник след часове стрелба по мишените фламинги, Флип опрял пушката на рамо и отнесъл главата на емуто.

Върна се у дома с огромния труп в багажника и с очакването да бъде посрещнат като герой.

Бях в задния двор и четях, когато се разнесе познатото пърпорене на пикапа на Флип и чух как той изключва двигателя. Заобиколих караваната и отидох да попитам Флип дали е успял да уцели някой гълъб. Вместо това обаче в багажника видях огромно тяло с тъмна перушина, а камуфлажната риза на Флип и джинсите му бяха целите осяени с кървави петна, все едно беше клал добитък, а не беше ходил на лов за гълъби.

— Гледай тук — каза ми той с широка усмивка и бутна козирката на шапката си нагоре по главата.

— Какво е това? — попитах аз смаяно и се приближих още малко да погледна.

— Застрелях един щраус — гордо се изпъчи той. Сбърчих нос заради мириса на прясна кръв, плътен и сладникав, който се носеше във въздуха.

— Според мен това не е щраус, Флип, това е ему.

— Все едно — сви рамене Флип и усмивката му стана още по-широка, когато мама се показа на вратата на караваната. — Здравей, скъпа... виж какво е донесло татенцето у дома.

Никога не съм виждала очите на мама да се ококорват така.

— Мили боже! — възкликна тя. — Флип, откъде, по дяволите, се сдобил с това ему?

— Застрелях го на пътя — гордо отвърна той, погрешно приемайки смайването ѝ за възхищение. — Довечера ще има здрава кльопачка. Казват, че на вкус е като говеждото.

— Това чудо струва поне петнадесет хиляди долара — възкликна мама и притисна сърцето си с ръка, сякаш за да не му позволи да изскочи.

— Вече не — не се въздържах да не се обадя.

Мама измери Флип с гневен поглед:

— Съсипал си нечия частна собственост.

— Никой няма да разбере — каза той. — Хайде, скъпа, дръж вратата, за да го внесе и да го разрежем.

— Няма да внасяш това чудо в караваната ми, глупак такъв! Махни го оттук. Веднага! И двамата ще ни арестуват заради това.

Флип явно се смая, че подаръкът му остава така недооценен. Надушвах, че се задава буря, затова промърморих, че се връщам в двора и се оттеглих зад ъгъла на караваната. През следващите няколко минути сигурно в по-голямата част от караваните чуха крясъците на мама, че ѝ е дошло до гуша и че няма да го търпи нито минута повече. Тя влезе в караваната, потършува известно време и излезе, стиснала в ръце мъжки джинси, боти и бельо. Хвърли всичко на земята.

— Вземи си нещата и се разкарай оттук веднага!

— Глупак ли ме наричаш? — кресна ѝ в отговор Флип. — Загубила си си ума, жено! Престани да хвърляш разни неща като... Ей, спри! — започнаха да ваят фланелки, списания за лов, поставките за кутийките с бира — еманация на ленивото съществуване на Флип. Ругаейки и сумтейки възмутено, той събираше всичко от земята и го хвърляше в багажника си.

След по-малко от десет минути Флип вече беше отпрашил с бясно въртене на гуми и с разлетял се подире му чакъл. Остана само трупът на обезглавеното ему, проснато точно пред входната ни врата.

Мама дишаше тежко, а лицето ѝ беше мораво.

— Безполезен скапаняк — промърмори тя. — Отдавна трябваше да се освободя от него... Ему, за бога...

— Мамо, Флип завинаги ли си отиде? — застанах до нея аз.

— Да — разпалено отговори тя.

Погледнах към огромния труп.

— А какво ще правим с това?

— Нямам представа — мама прокара ръце през светлата си разрошена коса. — Трябва да се отървем от доказателствата. Тази птица е била много скъпа за някого... и аз няма да плащам за това.

— Някой трябва да я изяде — отбелязах.

Мама поклати глава и изстена:

— Това тук е почти все едно да блъснеш някого с кола.

Замислих се за момент и ме осени идея:

— Семейство Кейтс.

Погледът на мама срещна моя и постепенно намусеното ѝ изражение отстъпи място на неохотна развеселеност.

— Права си. Доведи Харди.

По-късно семейство Кейтс разказваха, че не помнят подобно угощение. При това дни наред. Пържолки от ему, яхния от ему, сандвичи от ему и чили кон ему. Харди откара птицата на пазара за месо на Ърл, където месарят, след като обещал строга поверителност, доста се позабавлявал, докато я превърне в кайма и филета.

Госпожа Джуди дори изпрати на двете ни с мама гювеч, приготвен с полуготови картофи и със сос полуфабрикат. Опитах го и според мен това беше един от най-добрите опити на госпожица Джуди. Само че мама, която ме наблюдаваше със съмнение, внезапно позеленя и избяга от кухнята, а после я чух да повръща в тоалетната.

— Извинявай, мамо... — тревожно казах аз през вратата. — Няма да ям повече от гювеча, ако от това ти прилошава. Ще го изхвърля. Ще...

— Не е от гювеча — каза гърлено мама. Чух я как плюе и после как пуска казанчето на тоалетната. Кранчето на чешмата рукна, когато мама започна да си мие зъбите.

— Какво има, мамо? Да не си пипнала някакъв вирус?

— Аха.

— Ами...

— Ще поговорим по-късно, миличка. В момента се нуждая от малко... — тя спря и плю още веднъж, пфу, пфу! — ... уединение.

— Добре, мамо.

Озадачих се, че мама е споделила с госпожица Марва, че е бременна, преди да каже на когото и да било друго, включително и на мен. За нула време се бяха сприятелили, въпреки че бяха толкова различни. Да ги гледаш заедно беше все едно да наблюдаваш заедно лебед и червеноглав кълвач. Само че под различната си външност и двете притежаваха стоманена твърдост. И двете бяха силни жени, решени да платят цената за своята независимост.

Разкрих тайната на мама една вечер в нашата кухня, докато тя говореше с госпожица Марва, която ни беше донесла превъзходен сладкиш с праскови и с дебела, попила сока, коричка. Седнала пред

телевизора с чиния в скута си и с лъжичка, долових няколко от прошепнатите помежду им думи:

— ... не виждам защо изобщо трябва да му съобщавам... — каза мама на госпожица Марва.

— Но той ти дължи някаква помощ...

— О, не... — мама отново снижи гласа си и аз чувах само по нещичко от време на време. — ... мое е, няма нищо общо с него...

— Няма да е лесно.

— Знам. Само че имам при кого да отида, ако положението много се влоши.

Разбрах за какво говорят. Имаше признаци, включително капризният стомах на мама и фактът, че за една седмица беше ходила на лекар два пъти. Най-сетне бяха получили отговор мечтите ми да има кого да обичам, да имам семейство. Усетих нещо в гърлото си, нещо като сълзи. Искаше ми се да скоча на крака, толкова бях щастлива.

Но замълчах, наострих уши да чуя още нещо и явно силните ми чувства по някакъв начин бяха стигнали до мама. Погледът ѝ се спря на мен и тя прекъсна разговора с госпожица Марва достатъчно дълго, за да подметне небрежно:

— Либърти, върви да се изкъпеш.

Не можех да повярвам колко нормално прозвуча гласът ми — колкото и нейният.

— Нямам нужда от баня.

— Тогава върви да си четеш нещо. Хайде, върви.

— Добре, мамо — неохотно се понесох към банята, а в главата ми се стрелкаха всякакви въпроси. Някой, при когото да отиде... Стар приятел? Някой от роднините, за които никога не говореше? Знаех, че трябва да е свързано с тайния живот на мама, който е водила преди моето раждане. Мислено се заклекх, когато порасна, да открия всичко възможно за нея.

Чаках нетърпеливо мама да ми съобщи новината, но след като минаха шест седмици и тя още не обелваше и дума, реших да я попитам направо. Отивахме в бакалията да пазаруваме в сребрилата си хонда „Сивик“, която притежавахме, откакто се помня. Напоследък мама я беше стегнала, всички хлътнатини бяха изчукани, колата беше боядисана, имаше нови спирачки и беше станала направо като нова. Освен това ми беше купила нови дрехи, чадър и стол за вътрешния

двор, а също и чисто нов телевизор. Обясни, че е получила премия от работата си.

Животът ни винаги е бил такъв... понякога се налагаше да броим всяка стотинка, но понякога пък изкарвахме късмет. Премии или малки печалби от лотарията, или пък нещо, завещано на мама от далечен роднина. Не се осмелявах да я попитам за парите, които се появяваха по този начин. Но когато пораснах, забелязах, че това винаги се случва след някое от тайните ѝ изчезвания. През няколко месеца, може би два пъти годишно, тя ме оставяше да пренощувам у някой съсед и изчезваше за един ден, а понякога се връщаше чак на следващата сутрин. Когато се върнеше, зареждаше килера за провизии и фризера, купуваше нови дрехи, разплащаше се и излизахме да ядем навън.

— Мамо, ще имаш бебе, нали? — попитах аз, вперила поглед в деликатно строгите очертания на профила ѝ.

Колата леко кривна, а мама ме стрелна със смаян поглед. Отново насочи вниманието си към пътя и стисна здраво волана.

— Боже, едва не блъснах колата.

— Така ли е? — настоях аз.

Тя помълча, а когато отвърна, гласът ѝ бе малко несигурен:

— Да, Либърти.

— Момче или момиче?

— Още не знам.

— Ще кажем ли на Флип?

— Не, Либърти, бебето не е нито на Флип, нито на който и да е мъж. То е само наше.

Облегнах се на седалката, а мама ме стрелна с поглед мълчаливо.

— Либърти... — с мъка поде тя, — ще настъпят някои промени и за двете ни. И двете ще трябва да пожертваме някои неща. Съжалявам, не съм го планирала.

— Разбирам, мамо.

— Така ли? — мрачно се засмя тя. — Не съм сигурна, че аз разбирам.

— Как ще го кръстим? — попитах.

— Изобщо не съм мислила за това.

— Трябва да си купим книжка с имена за бебето — щях да прочета всяко име в книжката. Нашето бебе щеше да има дълго и

достолепно звучащо име. Нещо от Шекспир. Нещо, което ще подсказва на всички колко специално е детето.

— Не очаквах да приемеш новината толкова добре — каза мама.

— Радвам се, наистина съм щастлива — отвърнах.

— Защо?

— Защото вече няма да съм сама.

Мама паркира в редица нагрети от слънцето автомобили и завъртя ключа. Съжалих, задето бях отговорила по този начин, защото изражението ѝ бе станало тъжно. Бавно се пресегна и приглади назад косата ми. Искаше ми се да се притисна към ръката ѝ като мъркащо коте. Мама уважаваше личното пространство, своето собствено и това на другите хора, затова не го нарушаваше френолно.

— Не си сама — каза тя.

— О, знам, мамо, но всички си имат братя и сестри. Винаги съм искала някой, с когото да си играя и за когото да се грижа. Ще бъде добра бавачка. Дори няма да се налага да ми плащаш.

Това ми спечели още едно погалване по косата, после излязохме от колата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Веднага щом започна училището, установих, че поло блузите и провисналите ми джинси ме превръщат в модна нелепост. Стилът беше гръндж, всичко беше нарязано, петносано и смачкано. *Боклукчийски шик*, казваше мама с отвращение. Само че аз отчаяно копнеех да се впиша сред момичетата в класа и умолявах майка си да ме заведе в най-близкия универсален магазин. Купихме тънки прозрачни блузи и дълги елечета, плетена жилетка с дълга до глезените пола и тромави боти. Мама за малко да изпадне в шок от етикета с цената на чифт обработени дънки: „Шестдесет долара и вече са на дупки?“, обаче въпреки това ми ги купи.

В гимназията в Уелкъм учеха не повече от сто деветокласници. Футболът беше всичко. Целият град се изсипваше на мача в петък вечерта или пък всички затваряха, за да могат феновете да последват „Пантерите“, ако гостуваха някъде. Майки, сестри и гаджета дори не трепваха, когато техните воители се впускаха в битки, които, ако бяха извън стадиона, щяха да се броят като опит за убийство. За повечето играчи това беше тяхното място под слънцето, техният единствен път към славата. Момчетата вървяха по улиците на града като същински знаменитости, а на треньора показно му казваха да прибере шофьорската си книжка всеки път, когато пишеше чек — нямаше нужда да показва документ за самоличност.

Тъй като средствата за спорт далеч надхвърляха средствата за всичко останало, училищната библиотека в най-добрия случай беше прилична. Там прекарвах по-голямата част от свободното си време. Изобщо не ми минаваше през ум да се кандидатирам за мажоретка не само защото ми се струваше глупаво, но и защото бяха нужни пари и задвижването на връзки от страна на неистово амбициозни родители, които искаха да осигурят на дъщерите си място в отбора.

Имах късмет бързо да си намеря нови приятели — още три момичета, които не бяха успели да влязат в нито една от популярните групички. Ходехме си взаимно на гости, експериментирахме с грима,

кипрехме се пред огледалото и пестяхме за керамични ютии. Като подарък за петнадесетия ми рожден ден мама най-сетне ми позволи да си сложа контактни лещи. Беше странно, но приятно усещане да възприемаш света без тежестта на дебелите стъкла на лицето. За да отпразнуваме избавлението ми, Луси Рейес, най-добрата ми приятелка, оповести, че ще ми оскубе веждите. Луси беше мургава португалка със стройни крака, която в междучасията поглъщаше жадно модните списания и следеше последните тенденции.

— Веждите ми не са чак толкова лоши — възпротивих се аз, когато Луси се приближи към мен с пинсета и за моя огромна тревога — с дезинфектант. — Нали?

— Наистина ли искаш да ти отговоря на въпроса? — попита Луси.

— Май не.

Луси ме побутна към стола пред тоалетната масичка в спалнята си.

— Сядай.

Погледнах загрижено към огледалото и се съсредоточих върху космите между веждите си, които според Луси създавали връзка. Тъй като било всеизвестно, че момиче с една слята вежда не може да води щастлив живот, не ми оставаше друго, освен да се оставя на способните ръце на Луси.

Може би беше само съвпадение, но на следващия ден имах неочаквана среща с Харди Кейтс, която като че ли доказва твърдението на Луси за въздействието от оформянето на веждите. Упражнявах се сама на баскетболния кош на гърба на пристройката, понеже по-рано в салона в училище се бе оказало, че не мога да хвърля за три точки дори и ако животът ми зависи от това. Момичетата бяха разделени на два отбора и дори имаше спорове кой да ме вземе. Не ги винях — и вие не бихте ме искали в отбора си. Тъй като сезонът щеше да свърши чак в края на ноември, бях обречена на още публично унижение, освен ако не подобрях уменията си.

Есенното слънце беше силно. Времето — приятно и меко, топлите дни и хладните нощи бяха изпълнили със сладост местните сортове сочни пъпеши. След като се упражнявах пет минути, цялата плувах в пот и се покрих с прах. При всяко тупване на топката от настилката се надигаше прахоляк.

Няма друга толкова лепкава пръст като червената глина на Тексас. Вятърът я навява по тялото ти, усещаш сладкия ѝ вкус в устата си. Тъй като глината се крие под тридесетина сантиметров горен слой от кафеникава почва, тя толкова силно се разширява и се свива, че в разгара на сезона земята е набраздена с червени пукнатини като от Марс. Може цял месец да киснеш чорапите си в белина и пак няма да премахнеш това червено.

Докато пуфтях и се опитвах да накарам ръцете и краката си да действат заедно, чух зад себе си ленив глас:

— Това е най-лошата стрелба, която съм виждал през живота си.

Задъхана, притиснах баскетболната топка към хълбока си и се обърнах към него. Кичур коса се беше измъкнал от опашката ми и висеше над едното ми око.

Малко са мъжете, които могат да превърнат приятелска обида в начало на разговор, но Харди беше един от тях. В усмивката му имаше палаво очарование, което отнемаше язвителността на думите. Той беше омачкан и прашен като мен, носеше джинси и бяла риза с откъснати ръкави. Освен това беше нахлупил каубойска шапка, която някога е била бяла, но вече бе станала маслиненосива като стара слама. Стоеше отпуснато и небрежно и ме наблюдаваше така, че вътрешностите ми започнаха да правят кълбета.

— Някакви насоки? — попитах го аз.

Веднага щом заговорих, Харди се вгледа съсредоточено в лицето ми и очите му се разшириха:

— Либърти? Това ти ли си?

Не ме беше познал. Удивително е какво можеш да постигнеш, като си свалиш половината вежди. Наложил се да ухапя бузата си отвътре, за да не се разсмея.

Отметнах падналия кичур от лицето си и спокойно отвърнах:

— Разбира се, че съм аз. Ти за кого ме взе?

— Да пукна, ако знам. Аз... — той килна шапката си назад и се приближи към мен внимателно, като че ли съм нещо огнеопасно, което може да избухне всеки момент. Със сигурност точно така се чувствах.

— Къде са ти очилата?

— Нося лещи.

Харди застана пред мен, а широките му рамене ме заслониха от слънцето.

— Очите ти са зелени — звучеше объркан. И дори кисел.

Погледнах към шията му, където кожата беше потъмняла, гладка и покрита с лъскава влага. Беше толкова близо, че можех да помириша интимната миризма на потта му. Полумесеците на ноктите ми се забиха в грапавата повърхност на баскетболната топка. Докато Харди Кейтс стоеше и ме гледаше — всъщност ме виждаше за пръв път, — имах чувството, че огромна невидима ръка е стиснала целия свят и не му позволява да се движи.

— Аз съм най-слабият играч на баскетбол в училището — осведомих го. — Може би дори в цял Тексас. Не мога да вкарам топката в това нещо.

— В коша ли?

— Да, в него.

Харди ме гледа изучаващо още доста време, после усмивка подръпна нагоре едното ъгълче на устата му.

— Мога да ти дам някои насоки. Бог ми е свидетел, че не може да стане по-зле.

— Мексиканците не умеят да играят баскетбол — отбелязах. — Би трябвало да ми дадат правото да се откажа официално заради произхода ми.

Без да сваля очи от моите, той се пресегна към топката и тупна няколко пъти. Плавно се завъртя, изпълни съвършен скок и стреля. Беше показно движение, което изглеждаше още по-добре, изпълнено с каубойска шапка, затова се засмях, когато Харди се обърна към мен с изпълнена с очакване усмивка.

— Сега би трябвало да те похваля ли? — попитах.

Той взе топката и бавно задриблира към мен.

— Да, моментът е подходящ.

— Беше страхотно.

Харди управляваше топката с една ръка, докато с другата свали протритата си шапка и я метна настрани. Приблужи се към мен и улови топката с длан.

— Какво искаш да научиш най-напред?

„Опасен въпрос“, казах си.

Близостта до Харди отново ми върна усещането за тежка сладост, която ме лиши от желанието да се движа. Имах чувството, че

трябва да дишам два пъти по-бързо от нормалното, за да поема в дробовите си нужното количество кислород.

— Свободна стрелба — успях да кажа.

— Добре — Харди ми даде знак да се приближа към бялата линия на пет метра от коша. Разстоянието ми се струваше огромно.

— Никога няма да успея — заявих, вземайки топката от него. — Нямам нужната сила на горната част на тялото.

— Ще използваш краката си повече от ръцете. Пригответи се, миличка... разкрачи крака два пъти по-широко от ширината на раменете. Сега ми покажи какво можеш... Е, ако държиш топката така, нищо чудно, че не можеш да стреляш точно.

— Никой не ми е показвал — запротестирах аз, докато той наместваше ръката ми върху топката. Загорелите му пръсти за кратко покриха моите и аз долових силата им и загрубялата кожа. Ноктите му бяха изрязани късо и бяха изсветлели от слънцето. Ръка на работещ мъж.

— Аз ти показвам — каза той. — Дръж така. Сега сгъни колене и се цели в квадрата на таблото. Докато се изправяш, изстреляй топката и се постарай енергията да идва от коленете ти. Опитай се да стреляш с едно-единствено плавно движение. Разбра ли?

— Разбрах.

Прицелих се и хвърлих с всичка сила. Топката полетя шантаво настрана и изкара акъла на един броненосец, който неразумно бе дръзнал да се покаже от дупката си, за да разгледа захвърлената шапка на Харди. Броненосецът изквича, когато топката тупна опасно близо до него. Дългите му нокти одраскаха изпечената земя, когато той припна обратно към скривалището си.

— Прекалено се стараеш — затича се след топката Харди. — Отпусни се.

Разтърсих ръце и хванах топката във въздуха, когато той ми я хвърли.

— Заеми позиция — Харди застана до мен, когато отново заех позиция на линията. — Лявата ти ръка е опората, а дясната ти ръка... — той млъкна и се засмя. — Не, по дяволите, не така.

Нацупих се.

— Виж, знам, че се опитваш да ми помогнеш, обаче...

— Добре, добре — той решително изтри усмивката от лицето си.
— Стой неподвижно. Ще застана зад теб. Не те свалям, ясно? Само ще сложа ръцете си върху твоите.

Застинах, когато усетих тялото му зад своето, силния натиск на гърдите му върху гърба ми. Ръцете му бяха от двете ми страни, а усещането да бъда заобиколена от топлата му сила предизвика тръпки дълбоко под лопатките ми.

— Спокойно — тихо промърмори той, а аз затворих очи и усетих дъха му в косата си.

Ръцете му нагласиха моите.

— Дланта е ето така. Опри тези три пръста в шева. Когато натиснеш топката, ще я завъртиш с върховете на пръстите си, а след това рязко ще ги плъзнеш надолу със замах. Ето така. Така придаваш на топката въртеливо движение.

Ръцете му напълно покриха моите. Цветът на кожата ни беше почти еднакъв, само че неговият се дължеше на слънцето, а моят просто си беше такъв.

— Сега ще хвърлим заедно, за да усетиш движението. Присвий колене и погледни към таблото.

В мига, в който ръцете му ме обгърнаха, напълно престанах да мисля. Аз бях същество на инстинктите и на чувството, затова всеки удар на сърцето ми, всяко дихание и миг бяха подчинени на това. С Харди зад гърба си хвърлих топката и тя се стрелна във въздуха в уверена дъга. Само че вместо да влезе в коша, както очаквах, отскочи от обръча. Но предвид факта, че за пръв път заставах пред баскетболно табло, това беше голям напредък.

— Така е по-добре — каза Харди и в тона му долових усмивка.
— Браво, хлапе.

— Не съм хлапе. Само с няколко години съм по-малка от теб.

— Направо си бебе. Дори не си се целувала.

Заболя ме от думата „бебе“.

— Ти пък откъде знаеш? И не се опитвай да кажеш, че си личи от пръв поглед. Ако заявя, че са ме целунали сто момчета, няма как да провериш.

— Ако са те целували дори веднъж, направо ще съм смаян — каза той.

У мен пламна огромно и всепоглъщащо желание предположението на Харди да не бе вярно. Само ако имах опита и самоувереността да кажа нещо като: „В такъв случай се пригответи да се смаеш“, да се приближа до него и да го целуна зашеметяващо, та направо свят да му се завие!

Този сценарий обаче нямаше да проработи. Първо, Харди беше много по-висок, затова щеше да се наложи да се покатеря до средата на тялото му, за да стигна устните. Второ, няхах ни най-малка представа от техниката за целуване, дали започваш с разтворени или със стиснати устни, какво правиш с езика, кога затваряш очи... и макар да няхах нищо против Харди да се присмива на несръчността ми в баскетбола — е, не много, — щях да умра, ако се присмееше на опита ми да го целуна.

Затова се задоволих само да измърморя:

— Не знаеш толкова, колкото си мислиш.

Луси Рейес ме попита дали не искам да се подстрижа в „Бауи“, модерния салон в Хюстън, където ходеха тя и майка ѝ. Предупреди ме, че е доста скъпо, но след като Бауи ми направеше хубава прическа, може би щях да намеря фризьор в Уелкъм, който да я поддържа. След като мама ми даде позволение, а аз събрах всеки цент, припечелен като бавачка на съседските деца, казах на Луси да се обади и да ми запази час. Три седмици по-късно Луси и майка ѝ ме откараха в Хюстън в бял кадилак с жълто-кафява тапицерия, с касетофон и с прозорци, които се сваляха с едно натискане на копчето.

Семейство Рейес бяха заможни по стандартите на Уелкъм, защото магазинчето им вървеше. Бяха го кръстили заложна къща „Капка по капка“. Винаги съм смятала, че в заложните къщи ходят само бедни и отчаяни хора, но Луси ме увери, че и съвсем свестни хора вземат заеми от такива места. Един ден след училище тя ме заведе в „Капка по капка“, управляван от по-големия ѝ брат, от чичо ѝ и от баща ѝ. Магазинът беше пълен с рафтове лъскави пистолети и пушки, големи страшни ножове, микровълнови печки и телевизори. За мое удоволствие майката на Луси ми позволи да пробвам някои от златните пръстени, поставени в кадифени легла в стъклените витрини. Бяха стотици и по тях блестяха всякакви скъпоценни камъни.

— Правим голям бизнес от развалени годежи — бодро ме осведоми майката на Луси и измъкна плюшен поднос с пръстени с брилянти. Много ми харесваше португалският ѝ акцент.

— О, това е тъжно! — казах аз.

— Ни най-малко — майката на Луси ми обясни колко добре се отразява на жените да зложат пръстена и да вземат парите, след като смотаните им годеници са им изневерили. — Той прекарва другата, ти прекарваш него.

Процъфтяващата заложна къща беше осигурила възможност на Луси и на семейството ѝ да ходят в Хюстън, за да пазаруват стоки и дрехи и да се подстригват. Никога не бях ходила в модерния квартал Галерия, където по главната дъга на града бяха разположени магазини и ресторанти. „Бауи“ се намираше сред група луксозни магазини на кръстовището на осморката и Уестхаймър. Трудно ми беше да прикрия удивлението си, когато майката на Луси спря до служителя от паркинга и му подаде ключовете на колата. Паркират ти колата само за едно подстригване!

В салона беше пълно с огледала, с хром и с екзотично оборудване, а във въздуха се усещаше силната миризма на къдрин. Собственикът беше мъж на около тридесет и пет години с дълга и вълниста руса коса, спусната по гърба му. Това беше рядка гледка в южен Тексас, затова реших, че Бауи е много смел човек. Със сигурност беше в страхотна форма, слаб и мускулест, докато се движеше из салона, облечен с черни джинси, черни боти, бяла каубойска риза и каубойска връзка от кожена връв и голям неполиран тюркоаз.

— Хайде, ела да разгледаме новите лакове за нокти — подкани ме Луси.

Аз поклатих глава и останах в един от дълбоките черни кожени столове в чакалнята. Бях твърде слисана, за да говоря. Знаех само, че „Бауи“ е най-удивителното място, на което съм била. По-късно щях да го проуча, но засега исках да си седя и да разглеждам. Наблюдавах как работят фризьорите, как подстригват, изсушават, сръчно навиват тънки кичурчета коса около ролки за къдрене. На високи рафтове от дърво и хром бяха изложени интригуващи шишенца и кутийки с козметика и медицински на вид флакони с шампоани, лосиони, балсами и парфюми.

Сякаш всяка жена тук се преобразяваше пред очите ми, подлагаше се на ресане, боядисване, пилене на ноктите и всякакви процедури, докато не постигнеше изискания блясък, който бях виждала само в списанията. Докато майката на Луси седеше на масичката за маникюр, където оправяха изкуствените ѝ нокти, а Луси разглеждаше козметиката, една облечена в черно и бяло жена дойде, за да ме отведе на стола на Бауи.

— Най-напред ще ви консултира — каза жената. — Съветвам ви напълно да се оставите в ръцете на Бауи. Той е гений.

— Майка ми каза да не позволявам на никой да ми отреже всичката... — подех аз, но тя вече се бе отдалечила.

След това пред мен се появи Бауи, обаятелен, красив и малко изкуствен на вид. Ръкувахме се и усетих потракването на множество пръстени, защото пръстите му бяха отрупани със златни и сребърни пръстени, украсени с диаманти и тюркоази.

Една асистентка ме загърна в лъскава черна наметка и изми косата ми със скъпо миришещи препарати. Изплакнаха ми косата, сресаха ме и ме върнаха обратно на мястото за подстригване, където ме посрещна леко смуцаващата гледка на Бауи, който държеше в ръка прав бръснач. През следващия половин час му позволих да поставя главата ми под всевъзможни ъгли, докато обработваше стратегически кичури и от време на време отрязваше сантиметри коса с бръснача. Работеше мълчалив и съсредоточено смръщен. Когато свърши, толкова пъти беше бутал главата ми напред и назад, че се чувствах като онези играчки, които пускат бонбончета, когато наклониш главичката на животното отгоре. Освен това на пода имаше купчина от дълги кичури коса.

Бързо пометоха косата и после Бауи ме изсуши с поредица от шеметни майсторски прояви. Повдигаше кичури коса на дългия край на сешоара и ги навиваше около кръгла четка, сякаш правеше захарен памук. Показа ми как да си слагам по малко лак за коса в корените и след това завъртя стола ми с лице към огледалото.

Не можех да повярвам. Вместо заплетени кичури черна коса на главата си имах дълъг бретон и коса до раменете, лъскава и потрепваща при всяко движение на главата ми. Успях да кажа само:

— О!

Бауи се ухили доволно като котарак.

— Красота — каза той и прокара пръсти отзад по косата ми, повдигайки кичурите. — Това се казва преобразяване, нали? Ще помоля Шърлийн да ти покаже как да се гримираш. Обикновено е срещу заплащане, но на теб ще ти направя подарък.

Преди да намеря думи да му благодаря, се появи Шърлийн и ме поведе към висок хромов стол до шкаф за грим с огледална предна част.

— Щастливка, имаш хубава кожа — каза Шърлийн, след като погледна лицето ми. — Ще ти покажа петминутното гримиране.

Когато я попитах как да направя така, че устните ми да изглеждат по-малки, тя реагира с шок и тревога:

— Но, скъпа, няма нужда устните ти да изглеждат по-малки. Сега са на мода етническите особености. Като Кимора.

— Коя е Кимора?

В скута ми бе хвърлено модно списание с подгънати краища. На корицата имаше млада жена с медена на цвят кожа и с небрежно разперени дълги крайници. Очите ѝ бяха тъмни и леко извити, а устните ѝ бяха още по-плътни от моите.

— Новият модел на „Шанел“ — осведоми ме Шърлийн. — На четиринадесет години е, можеш ли да повярваш? Говори се, че тя ще е лицето на деветдесетте.

Това беше нова концепция — че момиче с характерна цветнокожа външност, с катраненочерна коса и с истински нос и устни може да бъде избрано за модел на модна къща, която винаги бях свързвала със слаби и бели жени. Изучавах снимката, докато Шърлийн очертаваше устните ми с розово кафеникав молив. Сложи ми матово розово червило, постави малко руж на бузите ми и положи два пласта спирала на миглите ми.

Бутна в ръката ми огледало и аз огледах крайния резултат. Трябва да призная, че останах смяяна от промяната, предизвикана от новата прическа и от грима. Не беше красотата, за която си бях мечтала — никога нямаше да бъда класическата американска синеока блондинка, — обаче беше собствената ми външност, поглед към това, което един ден можех да стана, и за пръв път през живота си изпитах гордост от вида си.

Луси и майка ѝ се появиха до мен. Разгледаха ме толкова напрегнато, че сведох глава от смущение.

— О, Боже! — възкликна Луси. — Не, не си крий лицето... Дай да видя! Толкова си... — поклати глава тя, сякаш точната дума ѝ убягваше. — Ще бъдеш най-красивото момиче в училище.

— Не прекалявай — леко я смъмрих аз, но усетих как се изчервявам. Никога не бях дръзвала да си представям себе си така, но се почувствах по-скоро неудобно, отколкото развълнувана. Докоснах китката на Луси и се взрях в блесналите ѝ очи. — Благодаря ти — прошепнах.

— Наслаждавай се — с обич каза тя, докато майка ѝ си бърбеше с Шърлийн. — Защо се притесняваш толкова? Това си ти, глупаче, просто си ти.

ПЕТА ГЛАВА

Най-удивителното нещо в едно преобразяване не е как се чувстваш след това, а колко различно се отнасят към теб хората. Бях свикнала да вървя незабелязана по коридорите на училището. Сега се смущавах, когато минавах по същите тези коридори и момчетата ме зяпаха, помнеха името ми и тръгваха редом с мен. Стояха до шкафчето ми, докато се опитвах да го отключа, и сядаха до мен по време на откритите уроци или на обяд. Разговорите, които с лекота водех с приятелките си, сякаш секваха в компанията на тези нетърпеливи момчета. Свенливостта ми би трябвало да ги обезсърчи и да не ме канят на срещи, но не ставаше така.

Приех да изляза на среща с най-малко плашещото момче, един тип с лунички, който се казваше Гил Минси, деветокласник като мен и не много по-висок. Бяхме в един клас по естествознание. Когато ни възложиха заедно да напишем есе за фитоекстракцията — за използването на растенията за отстраняване на замърсяването с метали от почвата — Гил ме покани в дома си, за да учим. Къщата на семейство Минси беше приятна стара викторианска постройка с ламаринен покрив, прясно пребоядисана и преобзаведена, с всякакви стаи с интересна форма.

Докато седяхме, заобиколени от книги по градинарство, химия и биоинженерство, Гил се наведе и ме целуна, а устните му бяха топли и леки. Отдръпна се, за да види дали няма да възразя.

— Опит — каза той, сякаш се опитваше да ми обясни, а когато се засмях, ме целуна отново. Привлечена от ненатрапчивите целувки, аз избутах настрани учебниците и обгърнах с ръце тесните му рамене.

Последвах още срещи, за да учим заедно, още разговори и още целувки. Веднага разбрах, че никога няма да се влюбя в него. Гил явно го бе усетил, защото така и не се опита да задълбочи нещата. Искаше ми се да изпитвах страст към него. Искаше ми се това стеснително и дружелюбно момче да можеше да проникне в онази част от сърцето ми, която бе строго пазена.

По-късно през годините установих, че животът понякога ти дава това, от което се нуждаеш, но не под формата, която очакваш.

Ако бременността на мама беше пример какво щях да преживея някой ден, реших, че не си струва да забременявам. Тя се кълнеше, че никога през живота си не се е чувствала по-добре, отколкото по време на бременността си с мен. Сигурно това бебе ще е момче, така казваше, защото сега се чувстваше съвсем различно. Или може би просто беше много по-възрастна. Каквато и да бе причината, тялото ѝ като че ли се въртеше около бебето в корема ѝ, все едно беше някакъв токсичен израстък. Непрекъснато ѝ се гадеше. Почти не бе в състояние да се храни, а когато ядеше, задържаше вода и дори най-лекото докосване с пръст оставяше видима вдлъбнатина в кожата ѝ.

Мама бе станала раздразнителна, защото непрекъснато ѝ беше лошо и поради огромните количества хормони в организма ѝ. Като че ли всяка моя постъпка беше непоносим дразнител. За да я успокоя, взех от библиотеката няколко книги относно бременността и ѝ четях полезни цитати.

— Според списанието за акушерство и гинекология сутрешното гадене се отразява добре на бебето. Слушаш ли ме, мамо? Сутрешното гадене спомага за регулирането на нивата на инсулин и забавя метаболизма на мазнините, и така осигурява повече хранителни вещества за бебето. Това не е ли прекрасно?

Мама каза, че ако не престана да ѝ чета полезни съвети, ще ме погне с пръчка. А аз отговорих, че най-напред ще трябва да ѝ помогна да стане от канапето.

След всяко посещение при лекаря тя се връщаше с тревожни думи като „пreekламписия“ и „хипертензия“. В тона ѝ не се долавяше очакване, когато говореше за бебето, за раждането му, за термина през май, за отпуска по майчинство. Откритието, че бебето ще бъде момиченце, ме изпрати на седмото небе от радост, само че възторгът ми изглеждаше неуместен предвид примирението на мама.

Мама ставаше каквато си беше преди единствено по време на посещенията на госпожица Марва. Лекарят беше наредил на госпожица Марва да спре да пуши, защото щяла да умре от рак на белия дроб, а предупреждението му дотолкова я беше разтревожило, че

всъщност му се бе подчинила. Налепена с никотинови лепенки и с джобове пълни с дъвки, тя се мотаеше неизменно в лошо настроение и твърдеше, че през повечето време ѝ идва да одере някое дребно животинче.

— Не ставам за компания — оповестяваше госпожица Марва, влизайки с пай или с чиния с нещо вкусно, и се настаняваше до мама на канапето. Двете с мама си бърбеха по адрес на всеки и на всичко, изпънало нервите им през последните няколко дни, докато накрая и двете не се разсмиваха.

Вечер, след като приключех с домашните, седях с мама, разтривах ѝ стъпалата и ѝ носех чаши с газирана вода. Заедно гледахме телевизия, най-вече сапунени сериали за богати хора с интересни проблеми, като например да ги потърси отдавна изгубен син, когото не са подозирали, че имат, или пък да получат амнезия и да спят не, с когото трябва, или да отидат на изискано парти и да паднат в басейна с вечерния си тоалет. Крадешком поглеждах към съсредоточеното лице на мама, устата ѝ винаги ми се струваше малко тъжна и аз си казвах, че сигурно изпитва самота, каквато аз не бих могла да запълня. Тя преживяваше това сама, колкото и да исках да бъда част от него.

През един студен ноемврийски ден връщах стъклената чиния от пая на госпожица Марва. Във въздуха се усещаше мразовита жилка. Бузите ми горяха от студените камшици на вятъра, който духаше, необезпокояван от стени, сгради или достатъчно големи дървета. Зимата често носеше дъждове и гръмотевични бури, наричани „лайноноски“ от разгневените жители на Уелкъм, които отдавна се оплакваха от зле поддържаната канализация на града. Днес обаче беше сухо и аз се забавлявах, като се стараех да не стъпвам върху пукнатините на тротоара.

Когато приближих към караваната на госпожица Марва, видях паркирания отпред пикап на семейство Кейтс. Харди товареше кашони с изделия в багажника, за да ги откара в галерията в града. Напоследък бизнесът на госпожица Марва процъфтяваше, което доказваше, че апетитът на тексасци за свързани с лупинуса дреболии никога не бива да се подценява.

Огледах жадно волевите очертания на профила на Харди, извивката на тъмната му глава. Заля ме вълна на желание и на възхищение. Така ставаше всеки път, когато пътищата ни се пресичаха. Поне за мен. Колебливите ми експерименти с Гил Минси бяха събудили за живот сексуалност, която нямах представа как да удовлетвори. Знаех само, че не искам Гил, нито пък някое друго от познатите си момчета. Исках Харди. Исках го повече от въздуха, храната и водата.

— Здравсти — поздрави ме той непосредствено.

— Здравсти.

Минах покрай него, без да спирам, и отнесох чинията до вратата на госпожица Марва. Тя готвеше и ме поздрави с неразбираемо мърморене, прекалено заета със задачата си, за да си дава труда да говори.

Излязох навън и установих, че Харди ме чака. Очите му бяха толкова бездънно сини, че можех да се удавя в тях.

— Как е баскетболът? — попита той.

— Все още ужасен — свих рамене аз.

— Имаш ли нужда от още тренировки?

— С теб ли? — попитах глупаво, защото ме бе хванал неподготвена.

— Да, с мен — усмихна се той.

— Кога?

— Сега. Само да се преоблека.

— Ами изделията на госпожица Марва?

— Ще ги откарам в града по-късно. И бездруго имам среща.

С кого? С гадже?

Поколебах се, разкъсвана от ревност и несигурност. Зачудих се какво го е накарало да ми предложи да тренираме заедно, освен ако не е неправилната представа, че бихме могли да бъдем приятели. Явно по изражението ми е преминала сянка на разочарование, защото Харди пристъпи по-близо, а челото му се сбърчи под намачканата коприна на косата му.

— Какво има? — попита той.

— Нищо, аз... просто се опитвах да си спомня дали нямам домашно — поех в дробовете си режещия въздух. — Да, имам нужда от още тренировки.

Харди кимна делово.

— Донеси топката. Среца след десет минути.

Той вече беше там, когато аз успях да пристигна под баскетболния кош. И двамата бяхме по анцузи, с фланелки с дълъг ръкав и оръфани маратонки. Дриблирах и му подадох топката, а той стреля безпогрешно. Притича до коша, хвана топката и ми я подаде.

— Не я оставяй да отскача толкова високо — посъветва ме той.
— И се опитай да не гледаш топката, докато дриблираш. Трябва да следиш играчите около себе си.

— Ако не гледам топката, докато дриблирам, ще я изпусна.

— Въпреки това опитай.

Опитах и топката отскочи неконтролируемо.

— Видя ли?

Харди беше търпелив и спокоен, докато ми показваше основните положения, и се движеше като огромен котарак по настилката. Ръстът ми позволяваше да го заобикалям с лекота, само че той използваше височината си и дългите си ръце, за да блокира повечето ми изстрели. Задъхан от усилието, той се усмихна на отчаяното ми възклицание, когато блокира поредната ми стрелба с отскок.

— Почини си малко — каза той, — и после ще ти покажа един финт.

— Един какво?

— Как да отблъскваш противника си достатъчно дълго, за да можеш спокойно да стреляш.

— Страхотно — макар да се мръкваше и да бе станало помразовито, аз се бях разгорещила и изпотила от тичането. Навих ръкавите на фланелката си и притиснах с длан един бодеж отстрани.

— Чух, че излизаш с някого — небрежно подметна Харди, въртейки топката на върха на показалеца си.

— Кой ти го каза? — стрелнах го аз с поглед.

— Боб Минси. Каза, че излизаш с по-малкия му брат Гил. Минси са готино семейство. Можеше да попаднеш на нещо много по-лошо.

— Не „излизам“ с Гил — описах аз с пръсти кавички във въздуха. — Не официално. Ние просто... — замълчах, защото не знаех как да обясня отношенията си с Гил.

— Обаче ти харесва, нали? — попита ме той със загрижеността на по-голям брат. Тонът му ме направи раздражителна като котка,

която влачат назад през храсталак.

— Не мога да си представя човек, който да не харесва Гил — отвърнах кратко. — Той е наистина свестен. Починах си. Покажи ми финта.

— Слушам, госпожо — Харди ми направи знак да застана до него и задриблира с топката, полуприклезнал. — Да кажем, че ме е заградил защитник и се готви да блокира изстрела ми. Трябва да го заблудя. Да го накарам да си помисли, че ще стрелям, а когато клъвне и промени позицията си, да се възползвам от шанса — той вдигна топката до гърдите си, заблуди ме с това движение и после изпълни плавен изстрел. — Добре, сега ти опитай.

Застанахме един срещу друг, докато дриблирах. Както ми беше казал, гледах него, а не топката.

— Той ме целуна — казах аз, без да спирам да дриблирам.

Ококорените очи на Харди ми доставиха удовлетворение.

— Какво?

— Гил Минси. Докато учехме заедно. Всъщност ме е целувал много пъти — движех се настрана и се опитвах да го заобиколя, а Харди не ми позволяваше.

— Страхотно — каза той, но в тона му прозвуча нещо ново. — Ще стреляш ли?

— Освен това смятам, че го прави доста добре — продължих аз и увеличих бързината на дрибъла. — Има обаче един проблем.

— Какъв? — разтревоженият поглед на Харди прикова моя.

— Не чувствам нищо — вдигнах топката, направих финта и стрелях. За мое учудване топката премина през пръстена с копринено свистене. Затупка по земята все по-слабо, без никой от двамата да й обръща внимание. Застанах неподвижно, а студеният вятър пронизваше разгорещеното ми гърло. — Скучно е. Имам предвид целувките. Това нормално ли е? Според мен не е. На Гил като че ли не му е скучно. Не знам дали нещо не ми е наред или...

— Либърти — Харди се приближи и бавно започна да ме обикаля, като че ли ни делеше огнен пръстен. Лицето му блестеше от пот. Явно думите с мъка излизаха от гърлото му. — Всичко ти е наред. Ако помежду ви няма химия, вината не е твоя. Нито негова. Просто... някой друг е по-подходящ за теб.

— Ти имаш ли химия с много момичета?

Той не ме погледна, а само потърка ямката на шията си, за да облекчи напрегнатите си мускули.

— Двамата с теб няма да обсъждаме това.

Вече поела в тази посока, не можех да се спра:

— Ако бях по-голяма, щеше ли да изпитваш това към мен?

Той извърна лице.

— Либърти — промърмори той. — Не ми причинявай това.

— Просто питам.

— Недей. Някои въпроси променят всичко — несигурно въздъхна той. — Упражнявай се с Гил Минси. Аз съм твърде голям за теб, при това не само заради възрастта. А и ти не си типът момиче, което искам.

Не можеше да има предвид факта, че съм мексиканка. Доколкото познавах Харди, той нямаше никакви предразсъдъци. Никога не използваше расистки думи, никога не се отнасяше високомерно с никого заради неща, които не зависят от тях.

— А какво момиче искаш? — мъчително попитах аз.

— Някоя, която мога да зарежа, без да се обръщам назад.

Такъв си беше Харди — сервираше жестоката истина без никакво извинение. Само че в твърдението му долових скритото признание, че аз не съм момиче, което лесно би могъл да зареже. Не можех да не възприема това като насърчение, въпреки че не бе възнамерявал това.

Той ме погледна.

— Никой и нищо няма да ме задържи тук, разбираш ли?

— Разбирам.

Той си пое накъсано въздух:

— Това място, този живот... Напоследък започнах да разбирам какво е направило баща ми толкова зъл и луд, че се е озовал в затвора. И с мен ще стане така.

— Няма — кротко възразих аз.

— Напротив, ще стане. Ти не ме познаваш, Либърти.

Не можех да му попреча да иска да си тръгне. Но не можех и да престана да го желая.

Прекоших невидимата преграда помежду ни.

Той вдигна отбранително ръце, което бе комично предвид разликата във височината ни. Докоснах дланите му и стегнатите китки,

където биеше пулсът му, и си помислих: „Ако няма да получа от него нищо друго, освен този миг, ще се възползвам“. *Възползвай се сега или се дави в съжаление после.*

Харди внезапно помръдна, стисна китките ми и пръстите му оформиха стегнати белезници, които не ме позволяваха да мръдна напред. Погледнах към устата му с толкова меки устни.

— Пусни ме — казах с натежал глас. — Пусни ме.

Дишането му се беше учестило и той леко поклати глава. Нервите по цялото ми тяло бяха опънати. И двамата знаехме какво ще направя, ако ме пусне.

Внезапно ръцете му се отвориха. Аз пристъпих напред и притиснах тялото си към неговото по цялата му дължина. Обхванах тила му и открих стегнатите му мускули там. Дръпнах главата му надолу, докато устните му не докоснаха моите, а ръцете му останаха да висят във въздуха. Той се съпротивлява само секунди, преди да се предаде с дрезгава въздишка и да ме обгърне с ръце.

Беше толкова различно от всичко, което бях преживяла с Гил. Харди беше безкрайно по-силен и въпреки това по-нежен. Една от ръцете му се плъзна в косата ми и пръстите му обхванаха врата ми. Раменете му се приведоха над мен, а свободната му ръка притисна гърба ми, сякаш Харди искаше да ме дръпне вътре в себе си. Целуваше ме отново и отново, сякаш се опитваше да открие всеки начин, по който са способни да се докоснат устните ни. Порив на вятъра охлади врата ми, но усещах топлина, където и да го докоснех.

Той вкушваше вътрешността на устата ми, а дъхът му достигаше бузата ми на изгарящи пориви. Интимният му мирис ме изпълни със смайващо желание. Силно се притиснах към него, разтърсена и възбудена, искаше ми се това никога да не свършва, отчаяно събирах всяко усещане, за да го съхраня възможно най-дълго.

Харди отскубна вкопчените ми в него ръце и насила ме изтласка назад.

— По дяволите — прошепна той, разтреперан. Отдалечи се от мен, стисна металния прът на таблото и облегна челото си на него, сякаш се наслаждаваше на студения метал. — По дяволите! — отново промърмори той.

Чувствах се сънена и замаяна и сякаш изгубих равновесие без опората на Харди. Притиснах очи с основата на дланите си.

— Това няма да се повтори — дрезгаво каза той, обърнат настрана. — Говоря сериозно, Либърти.

— Знам. Съжалявам — всъщност не съжалявах. И явно не съм прозвучала твърде разкаяно, защото Харди ми метна саркастичен поглед през рамо.

— Край на тренировките — каза той.

— Имаш предвид баскетболните тренировки... или другото?

— И двете — сряза ме той.

— Сърдиш ли ми се?

— Не, адски се сърдя на себе си.

— Недей. Не си направил нищо. Аз исках да ме целунеш. Аз...

— Либърти — прекъсна ме той и се обърна към мен. После отмести поглед отчаяно и притеснено. Потърка очи, както и аз бях потъркала своите. — Млъкни, миличка. Колкото повече говориш, толкова по-зле се чувствам. Просто си върви у дома.

Преглътнах думите му, непреклонното изражение на лицето му.

— Искаш ли... искаш ли да ме изпратиш? — ненавиждах прокрадналата се в тона ми плахост.

Той ме погледна съсипано:

— Не, нямам си доверие, когато съм с теб.

Над мен се спусна мрак, който потуши искриците желание и въодушевление. Не знаех как да си обясня случилото се, привличането, което Харди усещаше към мен, неохотата да му се отдаде, силната му реакция... и убеждението, че никога вече няма да целуна Гил Минси.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато родилните болки на мама най-сетне започнаха в края на май, терминът ѝ вече беше минал.

В югоизточен Тексас пролетта е подъл сезон. Има красиви гледки, поразителни полета с лупинус, цъфтят мексиканските кестени и дивият рожков, раззеленяват се изсъхнали ливади. Само че пролетта е и сезонът, когато жилещите мравки отново започват да си строят мравуняците, след като са бездействали цяла зима, а в залива се разразяват бури, които посипват гръмотевици, мълнии и торнадо. Нашата област беше разкъсвана от торнадо, които се връщаха за ненадейно повторно нападение, устремно се спускаха по реките, по главните улици и по други места, където едно торнадо не би трябвало да минава. Имаше и бели торнада, смъртоносна въртяща се пяна, която се появяваше посред бял ден много след като хората смятаха, че бурята вече е отминала.

Всяко торнадо представляваше заплаха за паркинга с караваните заради природния закон, според който такива места привличат неудържимо природните бедствия. Според учените това е мит — вихрите торнадо са привлечени към караваните толкова, колкото и към всичко останало, само че това не можеше да заблуди жителите на Уелкъм. Появеше ли се торнадо в или около града, то се насочваше или към нашето ранчо с караваните, или към квартал на Уелкъм, наречен Щастливи хълмове. Загадка е защо това място се казва така, понеже местността е равна като тортила и е само половин метър над морското равнище.

Както и да е, Щастливи хълмове беше квартал с двуетажни къщи, наричани „големите клечки“ от всички останали жители на Уелкъм, които трябваше да се задоволят с едноетажни ранчо. Този квартал беше удрян от торнадо почти толкова пъти, колкото и нашето ранчо с каравани, и хората посочваха това като пример за еднаквата вероятност торнадо да удари заможен квартал и паркинг с каравани.

Само че един от обитателите на Щастливи хълмове, господин Клем Котъл толкова се бе уплашил от бяло торнадо, преминало през предния му двор, че провел известно проучване на имота и открил мръсна тайна: кварталът Щастливи хълмове се оказал построен върху останките от стар паркинг за каравани. Според Клем това бил гаден номер, защото той никога не би си купил къща на мястото на предишен паркинг за каравани. Все едно да си търсиш белята. Равносилно било на това да строиш върху старо индианско гробище.

Попаднали в капана на къщи, разобличени като магнити за торнадо, собствениците на имоти в Щастливи хълмове се възползвали максимално от положението, като обединили усилията си и построили комунален заслон от бури. Представляваше бетонна стая, наполовина под земята и укрепена с пръст от всички страни, в резултат на което в Щастливи хълмове най-сетне се бе появило едно възвишение.

Само че в нашето ранчо „Лупинус“ нямаше нищо подобно на заслон. Ако през паркинга преминеше торнадо, с всички нас щеше да бъде свършено. Съзнанието за това ни настройваше повече или по-малко фаталистично по отношение на природните бедствия. И както става в много други житейски ситуации, никога не бяхме готови за беда.

Случеше ли се, просто правехме всичко по силите си да се махнем оттам.

Болките на мама започнаха посред нощ. Към три часа сутринта усетих, че е станала и се движи из къщи, затова и аз станах и отидох при нея. И бездруго ми бе почти невъзможно да спя, тъй като валеше. Преди да се преместим в ранчото „Лупинус“, винаги бях смятала, че дъждът успокоява, но когато вали върху тенекиения покрив на каравана, шумът съперничи на децибелите в самолетен хангар.

С помощта на таймера на фурната измерих през колко време са контракциите на мама и когато станаха през осем минути, се обадохме на гинеколога. След това звъннахме на госпожица Марва да ни откара в семейната клиника — местен филиал на хюстънска болница.

Аз тъкмо бях взела шофьорска книжка и макар да смятах, че съм доста добър шофьор, мама каза, че ще се чувства по-спокойна, ако ни откара госпожица Марва. Честно казано, мислех, че ще е много по-безопасно да карам аз, тъй като шофирането на госпожица Марва беше в най-добрия случай творческо, а в най-лошия — потенциално

бедствие. Госпожица Марва се носеше безцелно, завиваше от погрешното платно, превишаваше разрешената скорост или пък намаляваше прекалено в зависимост от хода на разговора и натискаше педала на газта до дупка на жълт светофар. Бих предпочела да шофира Боби Рей, но двамата с госпожица Марва бяха скъсали един месец порано поради подозрения в изневяра. Тя заяви, че той може да се върне, когато реши в коя барака ще си държи инструментите. След раздялата им двете с госпожица Марва ходехме на църква сами, а аз се молех по целия път дотам и обратно.

Мама беше спокойна, но бърлива и отдадена на спомени за деня на моето раждане.

— Баща ти беше толкова неспокоен, докато те раждах, че се спъна в кувара и едва не си счупи крака. После пък караше толкова бързо, че му креснах да намали или ще шофирам сама. Не остана в родилната зала заедно с мен — притесняваше се, че ще се пречка. А когато те видях, Либърти, се разплака и каза, че ти си любовта на живота му. Никога преди не го бях виждала да плаче...

— Много трогателно, мамо — казах аз и извадих списъка си, за да проверя дали сме сложили всичко необходимо в платнената чанта. Бях я приготвила още преди месец и я бях проверила стотици пъти, но още се притеснявах дали не сме забравили нещо.

Бурята бе станала още по-силна и цялата каравана се тресеше от гръмотевиците. Макар да бе седем сутринта, беше тъмно като нощ.

— Мамка му! — изругах аз, защото си казах, че рискуваме живота си, ако се возим с госпожица Марва в такова време. Щеше да се изсипе порой и нейният нисък пикал „Пинто“ нямаше да стигне до клиниката.

— Либърти! — възкликна мама учудено и неодобрително. — Никога досега не съм те чувала да ругаеш. Надявам се, че приятелите ти от училище не ти влияят.

— Извинявай — казах аз и се опитах да надникна през набраздения от струйки дъжд прозорец.

И двете подскочихме при внезапния тропот на градушка по покрива — гърмящ дъжд от парчета лед. Все едно някой сипеше монети върху къщата ни. Изтичах до вратата, отворих я и огледах ледените късове по земята.

— Колкото топчета са — съобщих. — И няколко топки за голф.

— Мамка му! — изруга на свой ред мама и обгърна с ръце болезнения си корем.

Телефонът звънна и мама вдигна.

— Да? Здравей, Марва, аз... Ти какво? Сега ли? — послуша известно време. — Добре. Да, вероятно си права. Добре, ще се видим там.

— Какво? — попитах аз ядосано, когато тя затвори. — Какво каза?

— Каза, че главният път вероятно вече е наводнен и че колата й няма да успее да мине. Затова е повикала Харди, който идва да ни вземе с неговия пикал. И понеже има място за трима, той ще закара нас и ще се върне за Марва.

— Слава Богу! — възкликнах аз и тутакси ми олекна.

Пикапът на Харди можеше да прегazi отвсякъде.

Чаках на вратата и гледах през пролуката. Градушката беше престанала, но дъждът продължаваше и понякога проникваше на студени полегати струи през тесния отвор на вратата. От време на време поглеждах към мама, която се бе свила в ъгъла на канапето. Личеше си, че болките се засилват — вече не бърбореше и се бе затворила в себе си, за да се съсредоточи върху безмилостния процес, който протичаше в тялото й.

Чух я тихо да промълвява името на баща ми. Остра като игла болка прониза гърлото ми. Името на баща ми, докато раждаше дете от друг мъж.

Губиш ума и дума първия път, когато видиш свой родител в безпомощно положение, когато усетиш, че сте си сменили местата. Сега аз носех отговорност за мама. Татко го нямаше, за да се погрижи за нея, но знаех, че би искал аз да го сторя. Нямаше да предам доверието и на двамата.

Синият пикал на семейство Кейтс спря отпред и Харди тръгна към вратата. Носеше подплатено с кожи непромокаемо яке с изображение на пантера върху гърба. Изглеждаше едър и компетентен, влезе в караваната и плътно затвори вратата зад гърба си. Преценяващият му поглед се плъзна по лицето ми. Примигнах изненадано, когато ме целуна по бузата. Приближи се към майка ми, приклепна и я попита внимателно:

— Какво ще кажете за едно возене с пикала, госпожо Джоунс?

Тя успя немощно да се засмее:

— Мисля да се съглася с теб, Харди.

Той се изправи и отново погледна към мен.

— Трябва ли да занеса нещо в пикапа? Сложил съм платнището на багажника, така че ще се запази съвсем сухо.

Хукнах да взема сака и му го подадох. Той се запъти към вратата:

— Не, чакай — спрях го аз, броейки предметите в ръката му. — Трябва да вземем и касетофона. И това... — подадох му голям цилиндър с приспособление, което приличаше на отвертка.

Харди го изгледа с искрена тревога.

— Какво е това?

— Ръчна помпа.

— За какво? Не, няма значение, не ми казвай.

— За топката за раждане — отидох в спалнята си и донесох голяма наполовина надута топка. — Занеси и това — забелязах смайването му и казах: — Ще я надуем докрай, когато стигнем в клиниката. Използва гравитацията, за да подпомогне раждането, а когато седнеш, оказва натиск върху...

— Схващам — побърза да ме прекъсне Харди, — няма нужда от обяснения — той занесе багажа в пикала и веднага се върна. — Бурята временно утихва. Трябва да тръгваме, преди отново да се развихри. Госпожо Джоунс, имате ли дъждобран?

Мама поклати глава. Бременна нямаше да може да навлече стария си дъждобран. Без да продума, Харди свали якето си и й помогна да пъхне ръце в ръкавите, все едно е дете. Не се закопча докрай над корема й, но я покри почти цялата.

Докато Харди водеше мама към пикала, аз ги последвах с цяла купчина хавлиени кърпи. Тъй като водата все още не беше изтекла, реших, че е най-добре да сме подготвени.

— Тези за какво са? — попита Харди, след като намести майка ми на предната седалка. Трябваше да викаме, за да се чуваме в бурята.

— Никога не се знае кога могат да ти потрябват кърпи — отговорих аз, защото смятах, че е излишно да го разстройвам с допълнителни обяснения.

— Когато майка ми раждаше Хана и момчетата, носеше само една книжен плик, четка за зъби и нощница.

— За какво беше книжният плик? — попитах аз, тутакси обзета от безпокойство. — Да изтичам ли да взема?

Той се засмя и ме вдигна на предната седалка до мама.

— За да сложи в него четката за зъби и нощницата. Да тръгваме, скъпа.

Пороят вече бе превърнал Уелкъм в поредица малки островчета. Човек можеше да стигне от едно място до друго, ако познава пътищата достатъчно добре, за да прецени къде потоците могат да бъдат прекосени. Ако водата е малко повече от половин метър, колата започва да плава. Харди майсторски се придвижваше из Уелкъм, като заобикаляше, за да избегне ниските участъци. Вървеше по черни пътища, минаваше през паркинги и караше пикапа през потоците вода, докато от мокрите гуми не бликваха фонтани.

Изумих се от присъствието на духа на Харди, как само бърбеше с мама, за да я разсейва. Единственият признак за напрежение беше бръчката между веждите му. Най-любимото нещо за един тексасец е да се изправи срещу стихииите. Тексасците изпитват някаква свадлива гордост от бурното време в щата. Епични бури, убийствена жегга, ветрове, които едва ли не ще смъкнат пласт от кожата ти, безкрайно разнообразие от урагани и торнадо. Колкото и да е лошо времето, каквито и затруднения да създава, тексасецът ги посрещна с варианти на един-единствен въпрос: „Достатъчно ли ти е топло?... Достатъчно ли ти е мокро?... Достатъчно ли ти е сухо?“ и така нататък.

Наблюдавах ръцете на Харди на волана, лекото и уверено докосване, мокрите петна по ръкавите му. Толкова го обичах, обичах безстрашието му, силата му, дори амбицията му, която един ден щеше да ми го отнеме.

— Само още няколко минути — промърмори Харди, когато усети погледа ми. — Ще ви закарам и двете здрави и читави.

— Сигурна съм — казах аз, докато чистачките безпомощно се мятаха срещу пороя, който се сипеше върху стъклото.

Веднага щом пристигнахме в клиниката, отведоха мама в количка, за да я подготвят, а двамата с Харди занесохме багажа в родилната зала. Беше пълна с апарати и монитори, имаше и един кувьоз, който приличаше на космически кораб за бебета. Само че видът на стаята бе смекчен от надиплените пердета, от бордюра на

парапета с изрисувани патета и гъсета и от един люлеещ се стол с карирани възглавнички.

Набита медицинска сестра с посребрени коси се движеше из стаята, проверяваше апаратите и нагласяше височината на леглото. Когато двамата с Харди влязохме, тя каза строго:

— В родилната зала може да влизат само родилките и съпрузите. Седнете в чакалнята в дъното на коридора.

— Няма съпруг — казах аз малко предизвикателно, като видях как леко извива вежди. — Ще остана да помогна на мама.

— Разбирам. Но гаджето ти трябва да излезе.

По лицето ми плъзна топла червенина:

— Той не ми е...

— Няма проблем — непосредствено я прекъсна Харди. — Повярвайте, госпожо, изобщо не бих искал да се пречкам.

Строгото лице на сестрата се отпусна и по него се разля усмивка. Харди оказваше такова въздействие върху жените.

Извадих от сака цветна папка и я подадох на сестрата.

— Госпожо, ще ви бъда признателна, ако прочетете това.

Тя изгледа подозрително светложълтата папка. Бях принтирала отгоре надписа:

„Родилен план“

И я бях украсила със стикери с биберони и щъркели.

— Какво е това?

— Очертала съм предпочитанията ни относно процеса на раждане — обясних ѝ аз. — Бихме искали приглушено осветление и възможно най-голямо спокойствие, освен това ще пуснем с касетофон природни звуци. Бихме искали да поддържаме подвижността на майка ми, докато не стане време за епидуралната упойка. По отношение на болкоуспокояващите... тя няма нищо против демерол, но искахме да се консултираме с лекаря относно нубан. И моля ви, не пропускайте да прочетете бележките за епизиотомията.

Сестрата с измъчен вид взе плана за раждане и излезе.

Връчих ръчната помпа на Харди и включих касетофона.

— Харди, преди да тръгнеш, би ли напомпал родилната топка? Не докрай. Най-добре е на осемдесет процента.

— Разбира се. Нещо друго?

Кимнах.

— В сака има три четвърти чорап, пълен с ориз. Ще съм ти благодарна, ако намериш някъде микровълнова, за да го загрееш за две минути.

— Разбира се — когато Харди се наведе да напомпа топката, видях, че бузата му е стегната от усмивка.

— Кое е толкова смешно? — попитах аз, но той поклати глава и не отговори, а само продължи да се усмихва и да изпълнява наставленията ми.

Докато доведоха мама в стаята, светлината беше нагласена, както исках, а във въздуха се носеха звуците на амазонската джунгла. Беше успокоителен дъжд, прекъсван от цвърченето на дървесните жаби и от време на време — от крясъка на някой папагала ара.

— Какви са тези звуци? — попита мама и смаяно огледа стаята.

— Джунгла — отвърнах. — Харесва ли ти? Успокоително ли ти въздейства?

— Май да — отговори тя. — Но ако започна да чувам слонове и врещящи маймуни, ще го изключа.

Наддадох приглушен вик като на Тарзан и успях да я разсмея.

Сестрата с прошарената коса отиде да помогне на мама да стане от количката.

— Дъщеря ви през цялото време ли ще остане? — попита тя мама. Нещо в тона ѝ ми подсказа, че се надява да получи отговор „не“.

— През цялото време — категорично отсече мама. — Не мога без нея.

В седем часа вечерта се роди Карингтън. Бях избрала името от един сериал, който двете с мама обичахме да гледаме. Медицинската сестра я бе изкъпала и увила като миниатюрна мумия и ми я даде, докато лекарят се грижеше за мама и шиеше местата, разкъсани от бебето.

— Три килограма и седемстотин грама — оповести сестрата и се усмихна на изражението ми. По време на раждането бяхме си

допаднали повече. Аз не само не досаждах, както бе предполагала, но и ми беше трудно да не се чувствам поне временно свързана с чудото на появата на нов живот.

„Седем е щастливо число“, мислех си аз, любувайки се на малката си сестра. Дотогава не бях имала много вземане-даване с бебета и никога не бях държала в ръцете си новородено. Личицето на Карингтън беше светлорозово и набръчкано, очите ѝ бяха сиво-синкави и съвършено кръгли. Главичката ѝ беше покрита с коса като мократа перушина на пиле. Тежеше колкото голям пакет захар, но беше крехка и отпусната. Опитах се да я държа така, че да ѝ е удобно, като я местех несръчно, докато не се озова на рамото ми. Топчицата на главата ѝ пасна идеално на извивката на шията ми. Усетих как гръбчето ѝ се извива от лека въздишка като на коте и тя се укроти.

— Ще трябва да я взема след минутка — усмихна се сестрата на изражението ми. — Ще трябва да я прегледат и да я почистят.

Не исках да я пускам. Усетих как ме обзема някакво собственическо чувство. Все едно беше моето бебе, част от тялото ми, свързана с душата. Умилена до сълзи, аз се обърнах настрани и ѝ прошепнах:

— Ти си любовта на живота ми, Карингтън. Любовта на живота ми.

Госпожица Марва донесе за мама букет розови рози и кутия шоколадови вишни, а за бебето — бебешкото одеяло, което беше ушила от бледожълт мек плат с изплетен на една кука бордюр. След като се порадва и гушка бебето няколко минути, госпожица Марва ми го върна. Насочи цялото си внимание към мама, донесе ѝ чаша с кубчета лед, когато сестрата прекалено се забави, нагласи положението на леглото ѝ, помогна ѝ да отиде до тоалетната и да се върне.

За мое облекчение Харди се появи, за да ни откара у дома на следващия ден с голям седан, който бе взел назаем от един съсед. Докато мама подписваше документи и получаваше от сестрата наставления за периода след изписването, аз облякох бебето с официалните му дрешки — синя рокличка с дълги ръкави. Харди стоеше до болничното легло и наблюдаваше как се опитвам да уловя разперените ръчички и леко да ги напъхам в ръкавите. Пръстчетата ѝ

непрекъснато хващаха и стискаха плата, затова трудно успях да пхна ръчичката в роклята.

— Все едно се опитваш да ядеш спагети със сламка — подхвърли Харди.

Карингтън мрънкаше и се оплакваше, когато все пак наврях ръчичката ѝ в ръкава. Заех се с другата ръчичка, а първата веднага се измъкна от роклята. Изпуфтах отчаяно. Харди се изкиска.

— Може да не ѝ харесва роклята — допусна той.

— Искаш ли ти да опиташ?

— Не, по дяволите. Аз умея да събличам момичетата, не да ги обличам.

Никога преди не беше правил подобна забележка в мое присъствие и тя никак не ми хареса.

— Не говори неприлични неща пред бебето — скастрих го аз.

— Слушам, госпожо.

Лекото раздражение ме направи не толкова колеблива по отношение на бебето и успях да го облека. Харди тактично се обърна с гръб, докато ѝ сменях памперса, който беше с размера на салфетка.

— Готова съм — долетя гласът на мама зад мен и вдигнах Карингтън.

Мама беше в количка, облечена с нов син халат и подходящи чехли. Държеше цветята от Марва в скута си.

— Искаш ли да вземеш бебето, а аз ще нося цветята? — неохотно попитах аз.

Тя поклати глава:

— Ти я носи, скъпа.

Бебешкото столче за кола беше снабдено с достатъчно колани, за да удържи и пилот на боен самолет. Внимателно положих извиващото се бебе на столчето. Тя започна да пици, когато се опитах да я пристегна с коланите.

— Това е петорна система за сигурност — обясних ѝ аз. — Според списанието на Асоциацията на потребителите е най-доброто на пазара.

— Явно бебето не е чело този брой — вметна Харди.

Изкушавах се дали да не му кажа да не се прави на такъв умник, но си замълчах, защото си спомних правилото си да не ругая пред Карингтън. Харди ми се ухили широко.

— Ето така — сърчно оправи една от каишките той. — Сложи тази катарамата тук и прехвърли другата отгоре.

Двамата успяхме да закрепим здраво Карингтън за мястото ѝ. Тя се замята по-силно и запищя възмутено, задето е вързана. Поставих ръка върху надигащите се гърдички.

— Всичко е наред — промърморих. — Всичко е наред, Карингтън, не плачи.

— Опитай да ѝ попееш — предложи Харди.

— Не мога да пея — казах аз, разтривайки я в кръг. — Ти ѝ попей.

— Няма начин — поклати глава той. — Пея, все едно мяучи котка, която премазват с валяк.

Опитах да запея началната песен от „Кварталът на господин Роджър“, който като дете гледах всеки ден. Когато стигнах последното „Няма ли да ми станеш съсед?“, Карингтън беше престанала да плаче и ме наблюдаваше с късогледо смайване.

Харди тихо се засмя. Пръстите му се плъзнаха върху моите и за миг останахме така, положили нежно ръце върху бебето. Загледана в ръката му, си казах, че не бих могла да я сбъркам с нечия друга. Отрудените му пръсти бяха осеяни с малки белези, подобни на звездички, оставени от работата с чукове, пирони и бодлива тел. Тези пръсти бяха достатъчно силни, за да огънат дебел пирон.

Вдигнах глава и видях, че Харди бе полупритворил клепачи, за да скрие мислите си. Като че ли се наслаждаваше на допира на пръстите ми под своите.

После рязко дръпна ръка и излезе от колата, за да помогне на мама да се настани на предната седалка. А мен остави, вкопчена във вечната магия, която сякаш бе станала част от мен като крака или стъпалото ми. Само че ако Харди не ме искаше или нямаше да си позволи да ме иска, аз вече имах друго същество, което да даря с цялата си обич. Държах ръката си върху бебето по целия път до къщи и опознах ритъма на дишането му.

СЕДМА ГЛАВА

През първите шест седмици от живота на Карингтън ние развихме навици, които после се оказа невъзможно да нарушим. Някои от тях ни останаха за цял живот.

Мама се възстановяваше бавно — и физически, и душевно. Раждането на бебето я беше изчерпало по неразбираеми за мен начини. Продължаваше да се смее и да се усмихва, продължаваше да ме прегръща и да пита как е минало в училище. Теглото ѝ намаля и изглеждаше почти каквато беше преди. Не можех да кажа какво не бе наред — просто бе неуловимо заличаване на нещо, което преди го имаше.

Според госпожица Марва мама просто била изморена. По време на бременност тялото ти девет месеца се променяло и било нужно поне толкова време, за да се възстанови. Главното според нея било да дадем на мама много разбиране и помощ.

Исках да помогна, не само заради мама, а и защото безумно обичах Карингтън. Обичах всичко, свързано с нея — копринената бебешка кожа и платинените къдрици, начина, по който се пръскаше в коритото като малка русалка. Очите ѝ бяха станали синьо-зелени точно като пастата за зъби „Аква фреш“. Погледът ѝ ме следеше навсякъде, а съзнанието ѝ беше пълно с мисли, които още не можеше да изрече.

Приятелите и животът ми не ме интересуваха колкото бебето. Разхождах Карингтън в количката ѝ, хранех я и си играех с нея, слагах я да спи. Това невинаги беше лесно. Карингтън беше капризно бебе, което се стесняваше да има колики.

Педиатърът каза, че за да постави официално диагнозата колики, бебето трябва да плаче по три часа на ден. Карингтън плачеше около два часа и петдесет и пет минути, а през останалото време от деня капризничеше. Аптекарят забърка някаква смес, която нарече „сироп против колики“ — млечна на цвят течност, която миришеше на женско биле. По няколко капки преди и след хранене като че ли помогнаха малко на Карингтън.

Тъй като кошчето ѝ беше в моята стая, обикновено първа я чувах нощем и аз се заемах да я успокоя. Карингтън се будеше три или четири пъти на нощ. Скоро свикнах да ѝ приготвям шишетата и да ги подреждам в хладилника, преди да си легна. Започнах да спя леко, притиснала едното си ухо към възглавницата, а с другото очаквах да чуя сигнал от Карингтън. Веднага щом я чуех да сумти и да мрънка, скачах от леглото, хуквах да стопля шише в микровълновата и влетях обратно. Най-добре беше да я хвана още отрано. Разревеше ли се сериозно, щеше да ми е нужно доста време да я успокоя.

Облягах се в удобното кресло и накланях шишето така, че Карингтън да не смуче въздух, докато пръстчетата ѝ потупваха моите. Бях толкова изморена, че почти не бях на себе си, бебето също беше изморено, защото двете се опитвахме да вкараме млечната смес в стомахчето му по-бързо и отново да заспим. След като изпиеше около сто и двадесет милилитра, аз я поставях в скута си и тялото ѝ се огъваше през опорната ми ръка като плюшена играчка. Веднага щом се оригнаше, я връщах в кошчето и изпълзявах обратно в леглото като ранено животинче. Никога не съм допускала, че мога да стигна до такова изтощение, което да е действително болезнено, нито пък, че е възможно сънят да е толкова ценен, че да съм готова да си продам душата за още един час.

Не е чудно, че след началото на учебната година бележките ми не бяха впечатляващи. Нещата продължаваха да бъдат наред по предмети, които винаги са ми били лесни — английски, история и обществознание. Само че математиката беше невероятно трудна. Всеки ден изоставах все повече. Всеки пропуск в познанията ми правеше следващия урок много по-труден, докато накрая вече влизах в час по математика със свит корем и с пулс като чихуахуа. Големият тест по средата на срока щеше да бъде моментът на изпитание и аз щях да получа толкова ниска бележка, че да бъда обречена на провал през остатъка от учебния срок.

В деня преди теста бях развалина. Тревогата ми се предаде и на Карингтън, която плачеше, когато я вземех на ръце, и направо пицеше, когато я оставех. Точно този ден приятелите на мама от службата я поканили на вечеря, което означаваше, че няма да се прибере преди осем или девет. Смятах да помоля госпожица Марва да погледа Карингтън още няколко часа, само че тя ме посрещна на вратата с

притисната до главата торбичка с лед. Имала мигрена и веднага след като взема бебето, щяла да изпие някакво лекарство и да си легне.

Нямаше никакво спасение за мен. Дори да имах време да уча, това едва ли щеше да промени нещо. Изпълнена с отчаяние и непоносима безпомощност, притисках Карингтън към гърдите си, докато тя врецеше на ухото ми. Искях да я накарам да спре. Изкушавах се да запуша устата ѝ с ръка, каквото и да е, само и само шумът да спре.

— Престани — вбесено казах аз. Очите ми смъдяха и се пълнеха със сълзи. — Веднага престани да плачеш.

Гневът в тона ми накара Карингтън да се разреве още по-силно, докато не се задави. Сигурна бях, че ако ни чуе някой извън караваната, със сигурност ще си помисли, че убиват човек.

На вратата се почука. Запрепъвах се натам слепешката и се молех да е мама, молех се вечерята ѝ да е била отменена и тя да се прибира по-рано. Отворих вратата с мятащото се бебе на ръце и през замъглени от сълзи очи съзрях високата фигура на Харди Кейтс. О, Боже! Не можех да реша дали той е човекът, когото най-много искам да видя, или пък последният човек, когото искам да видя.

— Либърти... — озадачено ме изгледа той на влизане. — Какво става? Бебето добре ли е? Ударила ли си се?

Поклатих глава и се опитах да му отговоря, но изведнъж се разплаках като Карингтън. Въздъхнах облекчено, когато той взе бебето от ръцете ми. Харди я постави на рамото си и тя веднага се успокои.

— Реших да се отбия да видя как си — каза той.

— О, направо страхотно — казах аз и изтрих с ръкав стичащите се от очите ми сълзи.

Със свободната си ръка Харди се пресегна и ме придърпа към себе си.

— Кажи ми — промърмори той в косата ми. — Кажи ми какво не е наред.

Ридаейки, му разказах за математиката, за бебето, за недоспиването, а ръката на Харди бавно галеше гърба ми. Явно никак не се тревожеше, че държи в прегръдките си две ревящи момичета, а просто ни прегръщаше, докато караваната не утихна.

— В задния ми джоб има носна кърпа — каза той и устните му докоснаха леко мократа ми буза. Бръкнах в джоба и леко се изчервих,

когато пръстите ми докоснаха стегнатото му дупе. Покрих носа си с кърпата и шумно духнах. Веднага след това Карингтън се оригна силно. Поклатих глава сразена, твърде изморена, за да се срамувам, задето двете със сестра ми бяхме отвратителни, създавахме неприятности и бяхме извън контрол.

Харди се засмя. Наведе главата ми назад и се взря в зачервените ми очи.

— Изглеждаш ужасно — откровено каза той. — Болна ли си, или си просто изморена?

— Изморена съм — изграках аз.

— Върви да си легнеш — погали косата ми той. Звучеше толкова хубаво, толкова невъзможно, че се наложи да стисна зъби, за да превъзмогна поредното ридание.

— Не мога... бебето... тестът по математика...

— Върви да си легнеш — повтори той нежно. — Ще те събудя след един час.

— Но...

— Не спори — побутна ме той към спалнята. — Върви. Усещането да отстъпя отговорността на някой друг, да го оставя той да поеме нещата в ръцете си, за мен бе неописуемо облекчение. Помъкнах се към спалнята си, все едно минавах през движещи се пясъци, и се проснах в леглото. Измъченото ми съзнание твърдеше, че не е трябвало да товаря Харди. Трябваше поне да му обясня как да напълни шишетата с млечната смес, къде са кърпичките и памперсите. Само че заспах веднага щом главата ми докосна възглавницата.

Сякаш бяха минали едва пет минути, преди да усетя ръката на Харди на рамото си. Изстенах, надигнах се и го погледнах с помътен поглед. Всяка фибра на тялото ми протестираше, че трябва да става.

— Мина един час — прошепна той.

Изглеждаше толкова свеж и самоуверен и излъчваше такава жизненост, когато се наведе над мен. Сякаш имаше неизчерпаема сила и на мен ми се прииска да имам съвсем малко от нея.

— Ще ти помогна в ученето — каза той. — Страхотен съм по математика.

Отвърнах намусено като наказано дете.

— Не си прави труда. Нищо не може да ми помогне.

— Не е така. Когато приключим, ще знаеш всичко, което трябва да се знае.

Осъзнах, че в караваната е тихо — прекалено тихо, — и надигнах глава.

— Къде е бебето?

— При Хана и майка ми. Ще се погрижат за нея няколко часа.

— Те... те... те не могат! — направо щях да получа сърдечен удар само като си представих крехката си сестра под грижите на госпожа Джуди, която изповядваше принципа „пестиш ли пръчката, глезиш детето“. Рязко се надигнах и седнах.

— Разбира се, че могат — каза Харди. — Оставих им Карингтън заедно с торбата с пелените и две шишета млечна смес. Всичко ще е наред — той се ухили на изражението ми. — Не се тревожи, Либърти. Няма да умре, ако прекара един следобед при майка ми.

Срамувам се да призная, че се наложи Харди да ме придумва и дори да ме заплашва, за да стана от леглото. Несъмнено, помислих си кисело, повече е свикнал да примадва момичетата в леглото, отколкото извън него. Заклатушках се към масата и тежко се отпуснах на един стол. Там бяха подредени купчина книги, листове на квадратчета и три подострени молива. Харди отиде в кухнята и се върна с чаша кафе с много сметана и захар. Майка ми обичаше да пие кафе, но аз не го понасях.

— Не обичам кафе — кисело казах аз.

— Тази вечер обичаш. Изпий го.

Съчетанието от кофеин, тишина и безмилостното търпение на Харди започна да прави чудеса с мен. Той методично се залови да ми обяснява, решаваше задачите така, че да схвана принципа, отговаряше на едни и същи въпроси отново и отново. Научих повече за един следобед, отколкото за седмици в училище. Постепенно правилата, които ми се бяха стрували толкова трудни, започнаха да стават разбираеми.

Някъде по средата Харди направи почивка и проведе два телефонни разговора. Първият, за да поръча голяма пица пеперони, която щяха да доставят след четиридесет и пет минути. Вторият разговор беше много по-интересен. Приведох се над един учебник и

над листа на квадратчета и се престорих на погълната от един логаритъм, а Харди отиде в дневната и заговори тихо:

— ... тази вечер няма да мога. Не, сигурен съм — направи пауза, докато човекът отсреща отговори. — Не, не мога да ти обясня. Важно е... трябва да приемеш думата ми... — явно имаше известни оплаквания, защото той каза още няколко неща, които звучаха успокоително, и повтори „скъпа“ няколко пъти.

След разговора Харди се върна при мен със старателно подготвено безизразно изражение. Знаем, че трябваше да се чувствам виновна, задето бях провалила плановете му за вечерта, особено ако бяха свързани с гадже. Само че не се чувствах. Признах си мислено, че съм подла и ниска личност, защото бях адски доволна от развитието на събитията.

Продължихме заниманията по математика, доближили глави над масата. Бяхме в пашкула на караваната, докато навън се спускаше мрак. Струваше ми се странно да не усещам присъствието на бебето, но освен това изпитвах и облекчение.

Когато пристигна пицата, я излапахме набързо, навивайки пускащите пара триъгълници, за да не изпуснем парчетата сирене.

— Е, още ли излизаш с Гил Минси? — попита Харди прекалено небрежно.

Не бях говорила с Гил от месеци не поради враждебност, а защото крехката ни връзка се бе разпаднала още в началото на лятото. Поклатих глава в отговор:

— Не, той ми е само приятел. Ами ти? Излизаш ли с някого?

— Нищо специално — Харди отпи от студения чай и ме погледна замислено. — Либърти, говорила ли си с майка си за това колко време прекарваш с бебето?

— Какво искаш да кажеш?

Той ме изгледа укорително:

— Знаеш какво имам предвид. Всички тези грижи за бебето. Събуждаш се заедно с него всяка нощ. Тя като че ли ти е по-скоро бебе, а не сестра. Това е твърде много за теб. Нуждаеш се от време за себе си... за да се забавляваш... да излизаш с приятели. И с гаджета — пресегна се и погали лицето ми отстрани, а пръстът му мина по руменеещата ми скула. — Изглеждаш толкова изморена... — прошепна той. — Искане ми се да... — но замълча и преглътна думите.

Помежду ни надвисна тежко мълчание. Бурна повърхност и още по-дълбоки течения отдолу. Твърде много неща исках да му доверя... Тревожната дистанцираност на мама от бебето и изпълнения с вина въпрос дали по някакъв начин не ѝ бях отнела Карингтън, или просто се бях заела да запълня празнината. Исках да споделя с него собствените си копнежи и страха, че никога няма да обичам друг колкото него.

— Време е да вземем бебето — каза Харди.

— Добре — наблюдавах го, докато отиваше към вратата. — Харди...

— Да? — спря, без да се обръща.

— Аз... — гласът ми заглъхна и се наложи да си поема дълбоко въздух, преди да продължа. — Невинаги ще бъда твърде малка за теб.

Той продължаваше да не ме гледа.

— Когато пораснеш достатъчно, вече ще съм заминал.

— Ще те чакам.

— Не искам да ме чакаш — вратата тихо щракна.

Изхвърлих празната кутия от пицата и пластмасовите чаши и избърсах масата и плотовете. Тревогата отново ме налягаше, само че този път имах причина да смятам, че може и да оцелея на следващия ден.

Харди се върна с Карингтън, която беше кротка и се прозяваше, а аз се втурнах да я взема.

— Сладко бебче, сладка малка Карингтън — изгуках аз. Тя се намести в обичайното си положение на рамото ми и усетих сладката тежест на главичката върху шията си.

— Тя е добре — каза Харди. — Явно е имала нужда да си почине от теб, както и ти от нея. Мама и Хана са я изкъпали и нахранили, така че вече е готова да си ляга.

— Алилуя — прочувствено възкликнах аз.

— Ти също трябва да поспиш — той докосна лицето ми и палецът му поглади крайчеца на веждата ми. — Ще се справиш на теста, миличка. Само не изпадай в паника. Стъпка по стъпка, и ще изкараш.

— Благодаря ти — казах. — Не беше длъжен да правиш това. Не знам защо го направи. Аз наистина...

Пръстите му, леки като перца, притиснаха устните ми.

— Либърти, нали знаеш, че за теб съм готов на всичко? — прошепна той.

Преглътнах мъчително.

— Но ти... страниш от мен.

Той разбра какво искам да кажа.

— И това правя заради теб — бавно долепи челото си до моето, а бебето остана гушната помежду ни.

Затворих очи и си помислих: „Позволи ми да те обичам, Харди, позволи ми“.

— Обади ми се, ако имаш нужда от помощ — промърмори той. — Мога да ти помагам така, като приятел.

Извърнах лицето си, докато устата ми докосна гладко избръснатата му буза. Затаи дъх и не помръдна. Потърках с нос меката му буза, твърдата му челюст, насладих се на докосването. Останахме така няколко секунди, без да се целуваме, погълнати от близостта си. Никога преди не бях правила това с Гил или с друго момче, никога костите ми не се бяха втечнявали, никога тялото ми не бе разтърсено от копнежи, каквито не съм изпитвала преди. Желанието ми към Харди беше различно от желанието ми към всеки друг.

Потънала в мига, реагирах бавно, когато чух вратата шумно да се отваря. Майка ми се бе върнала. Харди се дръпна от мен, изтрил от лицето си всякакви чувства, само че въздухът бе натежал от емоция.

Мама влезе в караваната с пълни ръце — яке, ключове и кутия с храна за вкъщи от ресторанта. Само с един поглед обхвана случващото се и се усмихна.

— Здравсти, Харди. Какво търсиш тук?

Намесих се, преди той да успее да отговори:

— Помогна ми да уча за теста по математика. Как мина вечерята, мамо?

— Добре — тя остави нещата върху кухненския плот и дойде да вземе бебето от мен. Карингтън протестира при смяната, главата ѝ отскочи, лицето ѝ се зачерви. — Шшшт — успокой я мама и я поклати лекичко няколко пъти, докато тя се укроти.

Харди промърмори нещо за довиждане и тръгна към вратата. Мама заговори със старателно премерен тон:

— Харди, признателна съм ти, че си дошъл да помогнеш на Либърти да учи, но не смятам, че трябва да оставаш насаме с дъщеря

ми.

Шумно си поех въздух. Стори ми се ужасна проява на лицемерие от страна на мама, родила бебе без баща, да забива клин между мен и Харди, при положение че не бяхме направили нищо неприлично. Искях да го кажа и щях да влоша нещата.

Но Харди ме изпревари, приковал със светлите си очи тези на майка ми:

— Мисля, че имате право.

И излезе от караваната.

Идеше ми да се разкрещя на майка си, да я обстрелям с думи като със стрелички дартс. Тя беше себична. Искаше да платя за детството на Карингтън със своето детство. Ревнуваше, че някой ме обича, след като в живота ѝ нямаше мъж. Освен това не беше честно толкова често да излиза с приятели, вместо да стои у дома с бебето си. Толкова много ми се искаше да кажа тези неща, че едва не се задуших под бремето на неизречените думи. Само че аз винаги съм насочвала гнева си навътре, като тексаски гущер, който си изяжда опашката.

— Либърти... — нежно подхвана мама.

— Лягам си — казах. Не исках да слушам мнението ѝ какво е най-добре за мен. — Утре имам тест.

Отидох в стаята си с бързи крачки и затворих вратата със страхливо полузатръшване, а би трябвало да имам смелостта да я тресна. Поне изпитах подло и мимолетно удовлетворение, когато чух бебето да плаче.

ОСМА ГЛАВА

Годината напредваше и аз започнах да измервам времето не чрез собственото си развитие, а чрез това на Карингтън. Първото ѝ обръщане, първото ѝ самостоятелно сядане, първото ядене на ябълково пюре с намачкан ориз, първото ѝ подстригване, първото зъбче. Аз бях човекът, към когото тя най-напред протягаше ръце и се усмихваше с влажните си венци. Отначало това забавляваше и объркваше мама, само че след това се превърна в нещо, което всички приемат като факт.

Между мен и Карингтън имаше много по-дълбока връзка, отколкото между сестрите по принцип, беше по-скоро като връзката между родител и дете. Не в резултат на преднамереност или на избор... просто беше така. Съвсем естествено бе да придружавам мама и бебето при педиатъра. Познавах проблемите на бебето и поведението му по-добре от всеки. Когато дойде време да поставим ваксините, мама се дръпна в ъгъла на стаята, а аз приковах ръчичките и крачетата на бебето към масата на лекаря.

— Ти го направи, Либърти — каза мама. — На теб няма да се съпротивлява, както на друг.

Вгледах се в плувналите в сълзи очи на Карингтън и потръпнах при неистовия ѝ писък, когато медицинската сестра инжектира ваксините в пухкавите ѝ крачета.

— Ще ми се да бях на твое място — прошепнах в червеното ѝ ушенце. — Иска ми да се можех да го поема вместо теб. Да поема дори сто ваксини.

След това я успокоих, като я прегърнах силно, докато престана да ридае. Ритуално залепих стикера „Аз съм добър родител“ в средата на фланелката ѝ.

Никой, включително и аз, не можеше да твърди, че мама не е добър родител за Карингтън. Тя се отнасяше към бебето с обич и с нежност. Грижеше се Карингтън да е добре облечена и да има всичко необходимо. Само че странната отчужденост си оставаше.

Притесняваше ме това, че тя като че ли не обичаше бебето толкова силно като мен.

Споделих тревогите си с госпожица Марва и отговорът ѝ ме изненада.

— В това няма нищо странно, Либърти.

— Така ли?

Тя разбърка голяма тенджерата с разтопен ароматизиран восък на печката и се приготви да го изсипе в редица аптекарски шишета.

— Лъжа е, че родителят обича еднакво всичките си деца — спокойно каза тя. — Не е така. Винаги едното ти е любимо. Ти си фаворитката на майка си.

— Искам Карингтън да ѝ бъде фаворитка.

— Майка ти ще се привърже към нея с времето. Невинаги е любов от пръв поглед — потопа в тенджерата черпака от неръждаема стомана и го извади, пълен догоре със син восък. — Понякога хората трябва най-напред да се опознаят.

— Не би трябвало да отнема толкова много време — възпротивих се аз.

Бузите на госпожица Марва заподскачаха, когато се разсмя.

— Либърти, понякога е нужен цял живот.

Този път смехът ѝ не прозвуча весело. Дори без да питам, знаех, че си мисли за собствената си дъщеря, жена на име Марисол, която живееше в Далас и никога не посещаваше майка си. Веднъж госпожица Марва беше описала Марисол — рожба на отдавнашен и кратък брак — като тревожна душа, в плен на мании, на зависимости и на връзки с недостойни мъже.

— Кой я направи такава? — попитах аз госпожица Марва, когато ми разказа за Марисол, очаквайки тя да подреди логичните причини спретнато като тестени сладки върху хартия за печене.

— Бог — отговори госпожица Марва простичко и без горчивина.

От този и от други разговори останах с впечатлението, че в спора „възпитание или природа“, тя е привърженик на второто. За себе си не бях сигурна.

Когато изведях Карингтън, хората смятаха, че е мое дете, макар да имах тъмна коса и мургава кожа, а тя беше бяла като маргаритка.

— Колко млади раждат вече — чух да казва зад гърба ми една жена, докато бутах количката на Карингтън в мола. А мъжки глас отвърна с явно отвращение:

— Мексиканци. На двадесет ще е наредила цяла дузина. И всички ще живеят с пари от нашите данъци.

— Шшт, не толкова високо — предупреди го жената.

Ускорих крачка и влязох в следващия магазин с пламнало от срам и гняв лице. Такъв беше стереотипът — смяташе се, че мексиканските момичета правят секс рано и често, че се плодят като зайци, имат избухлив нрав и обичат да готвят. От време на време на входовете на супермаркетите се появяваше обява със снимка и с описанието на мексикански булки по поръчка.

В обявата пишеше:

„Тези прекрасни дами обичат да бъдат жени. Те не искат да се конкурират с мъжете. Поради своите традиционни ценности мексиканската съпруга ще постави вас и кариерата ви на първо място. За разлика от американките мексиканките се задоволяват и с най-скромен начин на живот, стига да не бъдат малтретирани“.

Тъй като живеяха съвсем близо до границата, мексиканките от Тексас често бяха обект на същите очаквания. Надявах се никой мъж да не допусне грешката, че аз ще поставя него и кариерата му на първо място.

Първата ми година в гимназията премина бързо. Настроението на мама се подобри благодарение на антидепресантите, предписани ѝ от лекаря. Тя възстанови фигурата и чувството си за хумор, телефонът често звънеше. Мама рядко водеше в караваната мъжете, с които се срещаше, и почти никога не оставаше за цяла нощ в града, далеч от мен и от Карингтън. Но все още продължаваше да изчезва за по един ден и да се връща, без да обясни нищичко. След тези случаи винаги беше спокойна и странно умиротворена, сякаш беше прекарала известно време в пост и молитви. Нямах нищо против да отсъства. Явно ѝ се отразяваше добре, освен това нямах проблем да се грижа сама за Карингтън.

Постарах се да разчитам на Харди колкото може по-малко, защото срещите ни носеха явно повече нещастие и безпомощност, отколкото удоволствие. Харди беше твърдо решен да се държи с мен като с по-малка сестра, а аз се опитвах да се подчиня, само че преструвката беше нелепа и тромава.

Харди се занимаваше с разчистване на земя и с друг тежък физически труд, който каляваше тялото и духа му. Палавото пламъче в очите му се бе превърнало в мрачен бунтарски поглед. Липсата на възможности пред него, фактът, че другите момчета на неговата възраст заминаваха в колеж, а той нямаше да ходи никъде, го гризеше отвътре. Момчетата в положението на Харди имаха малко възможности за избор след гимназията, освен да се хванат на работа в петролодобива в „Стърлинг“ или в „Уотърлу“, или пък да започнат в пътното строителство.

Когато аз завърших, и моят избор нямаше да е по-добър. Нямах специални заложи, които щяха да ми осигурят стипендия някъде, а досега не бях работила никъде дори лятото, за да мога да го включа в автобиографията си.

— Бива те с бебетата — изтъкна приятелката ми Луси. — Можеш да работиш в детска градина или дори като помощник-учител в началното училище.

— Бива ме само с Карингтън — отвърнах. — Не мисля, че бих искала да се грижа за децата на други хора.

Луси бе обмислила бъдещата ми кариера и беше решила, че трябва да изкарам курс по фризьорство и козметика.

— Ти обичаш да правиш прически и грим — изтъкна тя. И беше истина. Само че курсовете щяха да бъдат скъпи. Питях се как ли ще реагира мама, ако ѝ поискам хиляди долари за такса за обучението. После се запитах какви други планове или идеи може да има за бъдещето ми, ако изобщо градеше такива. Твърде бе вероятно да няма. Мама живееше за мига. Затова засега оставих тази мисъл за време, когато според мен мама щеше да бъде отворена за нея.

Доиде зимата и аз започнах да излизам с момче на име Люк Бишоп, чийто баща имаше автокъща. Люк играеше във футболния отбор — всъщност той беше станал краен защитник, след като миналата година коляното на Харди беше излязло от строя, — само че Люк не възнамеряваше да прави спортна кариера. Финансовото

положение на семейството му позволяваше да отиде, в който колеж успее да влезе. Беше младеж с приятна външност, тъмна коса и сини очи, освен това приличаше на Харди достатъчно, за да бъде привлечена от него.

Запознах се с Люк на едно полицейско коледно парти. Това беше ежегодната инициатива на местната полиция за събиране на подаръци за деца от нуждаещи се семейства. През по-голямата част от декември се даряваха, събираха и сортираха играчки, а на двадесет и първи се опаковаха подаръците в полицейския участък. Всеки можеше да отиде и да помага като доброволец. Футболният треньор беше наредил на всичките си играчи да участват по някакъв начин — или да събират играчки, или да присъстват на партито за опаковането им, или да ги раздават в деня преди Коледа.

Отидох на партито с приятелката си Муди и с нейното гадже Ърл младши, сина на месаря. На партито сигурно имаше поне сто човека, а върху дълги маси и край тях беше натрупана грамада от играчки. Свиреше коледна музика. На импровизиран бар в ъгъла имаше големи гарафи от неръждаема стомана и кутии със сладкиши с бяла глазура. Застанала в редица хора, които опаковаха подаръци, и с червената шапка на джудже, която някой беше нахлупил на главата ми, аз се чувствах като коледен елф.

Тъй като твърде много хора режиха хартия и навиваха панделки, имаше недостиг на ножици. Веднага щом някой оставеше ножица, грабваше я друг, който си чакаше реда. Стоях до масата пред купчина неопаковани играчки и руло червена хартия на бели райета и нетърпеливо чаках своя шанс. На масата изтрака ножица и аз се пресегнах да я взема. Само че някой друг се оказа по-бърз. Пръстите ми по невнимание стиснаха мъжка ръка, която вече държеше ножицата. Вдигнах поглед към две усмихнати сини очи.

— Моя е — каза момчето. С другата си ръка отметна пискюла на шапката ми назад през рамото ми.

До края на вечерта стояхме един до друг, разговаряхме, смеехме се и си посочвахме подаръци, които според нас другият щеше да хареса. Той избра за мен една дебела парцалена кукла с къдрава кестенява коса, а аз му избрах комплект за сглобяване на боен кораб от Междузвездни войни. В края на вечерта Люк ме покани на среща.

Много неща ми харесваха в Люк. Беше на приятно средно ниво — интелигентен, без да е особняк, атлетичен, но не грозно мускулист. Имаше хубава усмивка, макар да не беше като усмивката на Харди. Неговите сини очи нямаха огнената и ледена яркост на очите на Харди, а тъмната му коса беше тънка и твърда, а не гъста и мека като козина на норка. Освен това Люк не притежаваше изключителното присъствие на Харди, нито неуморния му дух. Само че в други отношения си приличаха — и двамата бяха високи и физически самоуверени, и двамата бяха безкомпромисно мъжествени.

В този период от живота си бях особено уязвима по отношение на мъжкото внимание. Всички останали в малкия свят на Уелкъм като че ли бяха на двойки. Майка ми ходеше на срещи повече от мен. А ето че имаше момче, което прилича на Харди, но без усложненията, и беше свободно.

Когато двамата с Люк започнахме да се срещаме по-често, ни приеха за двойка и другите момчета престанаха да ме канят на срещи. Допадна ми сигурността да бъда едната половина от двойка. Харесваше ми да има с кого да минавам по коридорите, с кого да обядвам, кой да ме води на пица след петъчния мач.

Първия път, когато Люк ме целуна, разочарована установих, че целувката му не прилича по нищо на тази на Харди. Тъкмо ме беше изпратил до къщи след среща. Преди да изляза от колата, той се наведе и притисна устата си в моята. Аз отвърнах на натиска, опитвайки се да предизвикам някаква реакция, само че нямаше страст или възбуда, а само непознатата влага на устата на друг човек, хлъзгавото плъзгане на нечий език. Мозъкът ми не участваше в случващото се с тялото ми. Изпитах вина и смущение от студенината си и се опитах да я компенсирам, като обгърнах шията му с ръце и го целунах попламенно.

Продължихме да се срещаме и имаше още целувки, прегръдки, колебливи проучвания. Постепенно се научих да престана да сравнявам Люк с Харди. Нямаше загадъчно вълшебство, нямаше невидима електрическа верига на усещанията и на мислите помежду ни. Люк не се замисляше надълбоко за нещата и не проявяваше интерес към загадъчната територия на сърцето ми.

Отначало мама не одобри, че излизам с момче от по-горните класове, но когато се запозна с Люк, остана очарована от него.

— Изглежда ми свястно момче — каза ми след това. — Ако искаш да излизаш с него, ще позволя, но няма да се прибираш покъсно от единадесет и половина.

— Благодаря, мамо — признателна бях, че ми е позволила, но някакво вътрешно дяволче ме подтикна да кажа: — Той е само с една година по-малък от Харди.

Тя разбра неизречения ми въпрос.

— Не е същото.

Знаех защо го казва. На деветнадесет Харди вече беше станал повече мъж, отколкото някои мъже щяха изобщо да бъдат. Тъй като баща му го нямаше, той се бе научил да поема отговорността за семейството, да издържа майка си и сестрите си. Работеше усилено, за да осигурява тяхната и своята прехрана. За разлика от него Люк беше защитен и разглезен, сигурен, че нещата винаги ще му се получават лесно.

Ако не познавах Харди, може би щях да се влюбя повече в Люк. Само че бе твърде късно за това. Чувствата ми се бяха вкопчили в Харди като оформена мокра кожа, оставена да изсъхва и да се втвърдява на слънцето, и всеки опит да се промени формата ѝ, щеше да я унищожи.

Една вечер Люк ме заведе на парти в къщата на някой, чиито родители бяха заминали за уикенда. Беше пълно с по-големи ученици и аз напразно се оглеждах за познато лице.

От колоните във вътрешния двор гърмеше твърдият блус рок на Стиви Рей Вон, а на присъстващите се раздаваха пластмасови чашки с някаква оранжева течност. Люк ми донесе и през смях ме посъветва да не я изпивам твърде бързо. Имаше вкус на ароматизиран дезинфектант. Отпихах на съвсем малки глътки, а острият алкохол пареше устните ми. Докато Люк разговаряше с приятели, аз се извиних и отидох да търся тоалетната.

Стиснала пластмасовата чашка, влязох в къщата и се престорих, че не забелязвам двойките, които се натискаха в тъмните ъгли. Намерих тоалетната, която по чудо беше свободна, и излях напитката в гърнето.

Когато излязох, реших да изляза навън по друг път. Щеше да ми е по-лесно и не толкова смуцаващо да изляза от предната врата и да заобиколя къщата, вместо да минавам покрай отдадените на любовни ласки двойки. Но докато минавах покрай голямото стълбище пред входа, забелязах в сянката две преплетени тела.

Сякаш ме пронизаха в сърцето, когато разпознах Харди, прегърнал едно дългокрако русо момиче. Тя беше яхнала едното му бедро, а горната част на гърба ѝ и раменете бяха разголени от черното кадифено бюстие. Единият му юмрук стискаше косата ѝ и извиваше главата ѝ назад, докато бавно прокарваше устни отстрани по шията ѝ.

Болка, желание, ревност... Не подозирах, че е възможно да изпитваш толкова много неща толкова силно и наведнъж. Нужна ми беше всяка частица от волята ми, за да им обърна гръб и да си тръгна. Краката не ме държаха, но не спрях. С тъглчето на очите си видях как Харди вдига глава. Искаше ми се да умра, когато си дадох сметка, че ме е видял. Ръката ми трепереше, когато стиснах студената месингова топка на вратата и излязох.

Знаех, че няма да ме последва, но ускорих крачка, докато не излязох почти тичешком във вътрешния двор. Дъхът излизаше насечено от дробовете ми. Копнеех да забравя онова, което бях видяла току-що, но гледката на Харди с русото момиче завинаги се бе издълбала в паметта ми. Смаях се от яростта, която изпитвах към него, от изпепеляващо бялото предателство. Нямах значение, че не ми е обещал нищо, че не ми дължи нищо. Той беше мой. Чувствах го с всяка клетка на тялото си.

Успях някак да намеря Люк сред тълпата във вътрешния двор и той ме погледна с въпросителна усмивка. Нямах как да не забележи поруменелите ми бузи.

— Какво има, кукличке?

— Изпуснах питието си — отговорих пресипнало.

Той се засмя и положи тежката си ръка на раменете ми.

— Ще ти донеса друго.

— Не, аз... — вдигнах се на пръсти и прошепнах в ухото му: — Имаш ли нещо против да си вървим?

— Вече? Но ние току-що дойдохме.

— Искам да съм насаме с теб — отчаяно прошепнах аз. — Моля те, Люк. Заведи ме някъде, където и да е.

Изражението му се промени. Знаех, че се пита дали внезапното ми желание да бъда насаме с него може да значи онова, което значеше според него.

И отговорът беше да. Исках да го целувам, да го прегръщам, да правя всичко, което в същия този момент правеше Харди с онова момиче. Не от желание, а от бясна мъка. Нямаше към кого да се обърна. Майка ми щеше да пренебрегне чувствата ми като детински. Може и да беше така, но не давах и пет пари. Никога преди не бях изпитвала толкова силен гняв. Единствената ми котва беше тежката ръка на Люк.

Люк ме заведе на един паркинг, където имаше изкуствено езеро и гъсти шубраци. Отстрани на езерото имаше порутена открита беседка с понацепени дървени пейки. Денем тук идваха семейства на пикник. Сега беседката беше празна и тъмна. Въздухът шумолеше с нощни шумове, жабешки хор квакаше откъм тръстиките, песен на присмехулик, плясъкът на крилете на чапла.

Точно преди да си тръгнем от партито, бях изпила на един дъх остатъка от коктейла „Текила сънрайз“ на Люк. Главата ми се въртеше и ту ми се гадеше, ту ми се виеше свят. Люк постла якето си на пейката в беседката и ме придърпа в скута си. Целуна ме с влажна и търсеща уста. Усетих посланието в целувката му — тази вечер щеше да стигне, докъдето исках аз.

Гладката му ръка се плъзна под блузата ми, по гърба ми и подръпна закопчалката на сутиена ми. Той се отпусна на гърдите ми. Люк веднага плъзна ръката си отпред, напипа нежната извивка на гърдата ми и я обхвана грубовато. Направих гримаса и той отпусна хватката и се извини през колеблив смях:

— Извинявай, кукличке. Просто... си толкова красива, че ме подлудяваш...

Езикът му се плъзна по втвърдяващото се зърно на гърдата ми. Той настойчиво стискаше и търкаше зърната, докато устите ни се движеха в дълги и несекващи целувки. Скоро гърдите ме заболяха и пламнаха. Отказах се от всякаква надежда да изпитвам удоволствие и се опитах да се престоря. Ако нещо не беше наред, вината беше моя, защото Люк имаше опит.

Сигурно заради текилата имах усещането, че съм външен наблюдател, когато Люк ме вдигна от скута си и ме сложи върху

покритата с якето му пейка. Допирът на раменете ми до дървото предизвика пристъп на паника, но аз не му обърнах внимание и легнах.

Люк разкопча джинсите ми и ги смъкна по бедрата ми и през единия крак. Под покрива на беседката зърнах късче небе. Беше мъглива нощ и нямаше звезди или луна. Единствената светлина идваше от далечното синкаво сияние на една улична лампа, блещукаща наред вихър от мушици.

Като повечето момчета на тази възраст Люк не знаеше почти нищо за по-фините ерогенни зони по женското тяло. Аз знаех още по-малко и от него и понеже бях твърде стеснителна, за да кажа какво ми харесва или не ми харесва, пасивно го оставих да прави каквото си иска. Нямах представа къде да си сложа ръцете. Усетих го, че пъхва ръка в бикините ми, където космите бяха топли и прилепнали. Още търкане, при което няколко пъти докосна чувствителното място, от което аз подскочих. Той се засмя тихо, приемайки погрешно неудобството ми за наслада.

Тялото на Люк беше широко и тежко, когато той се наведе и краката ми сковано обхванаха неговите. Мърдаше помежду ни, разкопчаваше джинсите си и използваше и двете си ръце, за да се справи трескаво с нещо. Чух шумоленето на пластмаса и усетих как изважда нещо, как го наглася и след това усетих непознатото стегнато и набъбнало усещане на члена му до вътрешната страна на бедрото ми.

Той вдигна още ризата и сутиена ми и ги намачка под брадичката. Устните му докоснаха гърдите ми и започнаха силно да смучат. Реших, че вече е стигнал твърде далеч, за да го спирам, че вече нямам право да откажа. Искаше ми се всичко да приключи, той да свърши по-бързо. Докато тази мисъл преминаваше през главата ми, натискът между краката ми стана болезнен. Напрегнах се, стиснах зъби и погледнах към лицето на Люк. Той не ме гледаше. Беше съсредоточен върху акта, не върху мен. Не бях нищо повече от инструмент за облекчаването му. Натискаше все по-силно и по-силно в моята съпротивляваща се плът и от устните ми се изтръгна болезнен вик.

Само след няколко пронизващи тласъка презервативът стана хлъзгав от кръв и Люк потръпна и изстена гърлено.

— О, скъпа, беше толкова хубаво.

Ръцете ми останаха обгърнали тялото му. Заля ме вълна от отвращение, когато той целуна шията ми и усетих дъха му върху кожата си като пара. Стигаше толкова, беше взел достатъчно от мен, сега имах нужда отново да принадлежа на себе си. Изпитах безмерно облекчение, когато се надигна. Плътта ми гореше и болеше.

Облякохме се безмълвно. Толкова силно бях стегнала мускулите си, че когато най-сетне ги отпуснах, те се разтрепериха от напрежение. Цялата се разтресох, дори зъбите ми загракаха.

Люк ме придърпа към себе си и ме потупа по гърба.

— Съжаляваш ли? — тихо попита той.

Не очакваше да кажа „да“, затова не го направих. Стори ми се някак невъзпитано, а и нищо нямаше да промени. Станалото, станало. Искях обаче да се прибера у дома. И да остана сама. Едва тогава щях да осъзная настъпилите с мен промени.

— Не — помърморих в рамото му. Той отново ме потупа по гърба.

— Следващия път ще ти е по-хубаво, повярвай ми. Последната ми приятелка беше девствена и започна да ѝ харесва едва след няколко пъти.

Малко се стегнах. В такъв момент никое момиче не иска да слуша за предишни гаджета. И макар да не бях изненадана, че Люк и друг път е правил секс с девствено момиче, ме заболя. Като че ли този факт намаляваше стойността на онова, което му бях дала. Като че ли за него бе обичайно да бъде нечий пръв любим — Люк, момчето, на което се лепяха девствениците.

— Моля те, откарай ме у дома — казах. — Толкова съм изморена...

— Разбира се, скъпа.

На връщане към ранчото „Лупинус“ Люк шофираше с една ръка, а с другата държеше моята и от време на време леко я стискаше. Не бях сигурна дали ми вдъхва увереност или самият той търси увереност, но и аз го стисках всеки път. Попита ме дали искам да излезем да хапнем някъде утре вечер и аз механично се съгласих.

Поговорихме си. Бях твърде замаяна, за да съзнавам какво казвам. През главата ми прелитаха случайни мисли, стрелкащи се хаотично като гълъбите сутрин. Бях ужасена, че ще се чувствам зле, след като сковаността премине, и безмълвно се опитвах да се убедя, че

няма причина да се чувствам така. Другите момичета на моята възраст спяха с гаджетата си... Луси го беше правила, а Муди сериозно го обмисляше. Какво, че го бях направила? Още си бях аз. Непрекъснато си го повтарях. Още си бях аз.

След като го бяхме направили веднъж, щяхме ли да го правим непрекъснато? Дали Люк щеше да очаква всяка среща да завършва със секс? Мислено потръпнах при тази мисъл. Усещах парене и боджежи на неочаквани места, а също и напрегнатите си мускули на бедрата. Сигурно и с Харди нямаше да е по-различно, помислих си. Болката, миризмите, физическите действия щяха да бъдат същите.

Спряхме до караваната и Люк ме изпрати до стълбите. Явно не му се тръгваше. Обзета от отчаяно желание да се отърва от него, аз се престорих на влюбена, прегърнах го силно, целунах устните му, брадичката и бузата. Очевидно представлението ми възвърна увереността му. Той се ухили и ме пусна да се прибера.

— Довиждане, кукличке.

— Довиждане, Люк.

Лампата в дневната светеше, но мама и бебето спяха. Изпълнена с признателност, отидох да си взема пижамата, отнесох я в банята и си взех най-горещия душ, който можех да понеса. Под почти изгарящата струя затърках силно ръждивите петна по краката си. Топлината облекчи появилата се на различни места болка, а водата ме обливаше, докато вече не усещах кожата си белязана от допира на Люк. Бях едва ли не сварена, когато излязох от душа.

Облякох си пижамата и отидох в стаята си, където Карингтън започваше да шава в креватчето си. Намръщих се заради болката между бедрата си и отидох да приготвя шишето. Когато се върнах, тя вече беше будна, само че този път не плачеше. Чакаше ме търпеливо, като че ли знаеше, че се нуждая от известно снизхождение. Протегна към мен пълните си ръчички и се вкопчи за шията ми, когато я вдигнах.

Карингтън миришеше на бебешки шампоан и на крем против подсичане. Миришеше на невинност. Телцето ѝ се нагоди съвършено към моето и тя потупваше ръката ми, докато ѝ давах шишето. Синьо-зелените ѝ очи бяха вперени в моите. Залюлях се бавно, както ѝ харесваше най-много. С всяко плавно полюшване напред напрежението в гърдите, гърлото и главата ми се топеше, докато от

ъгълчетата на очите ми не бликнаха сълзи. Никой на света, нито мама, нито дори Харди, можеха да ме утешат, както го направи Карингтън. Признателна за облекчението, което ми донесоха сълзите, продължих да плача безмълвно, докато нахраних бебето и го изчаках да се оригне.

Вместо да върна Карингтън в креватчето, аз я взех при себе си в леглото и я оставих да легне откъм стената. Госпожица Марва ме бе посъветвала никога да не правя така, защото после бебето нямало да иска да спи само в креватчето си.

Както обикновено госпожица Марва се оказа права. След тази нощ Карингтън настояваше да спи при мен и започваше да вие като койот, когато се правех, че не забелязвам протегнатите ѝ ръчички. Всъщност ми беше приятно да спим заедно, гушнати под завивката на рози. Смятах, че ако тя се нуждае от мен и аз се нуждаю от нея, наше право като сестри е да се утешаваме взаимно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

С Люк не спяхме често, както поради липса на възможност — никой от нас нямаше самостоятелно жилище, така и поради факта, че колкото и да се преструвах, че ми е приятно, всъщност не беше така. Нито веднъж не обсъдихме положението направо. Когато спяхме, Люк опитваше едно или друго, но каквото и да направеше, все тая. Не можех да обясня нито на него, нито на себе си защо съм такъв провал в леглото.

— Странно — каза Люк един следобед, легнал до мен в спалнята си след училище. Родителите му бяха заминали за Сан Антонио за целия ден и къщата беше празна. — Ти си най-красивото и най-сексапилно момиче, с което съм бил. Не разбирам защо не можеш да... — той замълча и обхвана с длан голия ми ханш.

Знаех какво има предвид.

— Така ти се пада, като излизаш с мексиканска баптистка — казах аз.

Гърдите му се раздвижиха под ухото ми, когато се засмя.

Споделих проблема си с Луси, която неотдавна беше скъсала с приятеля си и сега излизаше със заместник-управителя на кафенето.

— Трябва да излизаш с по-големи момчета — заяви авторитетно тя. — Гимназистите нямат представа какво да правят. Знаеш ли защо скъсах с Томи? Винаги въртеше зърната на гърдите ми така, все едно се опиташе да намери хубава радиостанция. Не ми говори за лошо представяне в леглото! Кажи на Люк, че искаш да започнеш да се срещаш и с други хора.

— Няма да се наложи. Той заминава за Бейлор след две седмици.

Двамата с Люк бяхме единодушни, че ще бъде непрактично, ако се срещаме само един с друг, докато той е в колежа. Не беше точно скъсване — договорихме се да ме посещава, когато се прибира за ваканциите.

Изпитвах смесени чувства по отношение на заминаването на Люк. Част от мен очакваше с нетърпение свободата, която щях да си

върна. Почивните дни отново щяха да ми принадлежат и вече нямаше да се налага да спя с него. Само че щеше и да ми бъде самотно без него.

Реших да насоча цялата си енергия и внимание към Карингтън и към работата си в училище. Щях да бъда най-добрата сестра, дъщеря, приятелка и ученичка, съвършеният пример за отговорна млада жена.

В Деня на труда беше влажно, следобедното небе беше бледо и от сварената земя се издигаше видима пара. Само че жегата не попречи на провеждането на ежегодното окръжно родео и пазара за добитък. Пазарните площи бяха пълни до пръсване с най-различни щандове за произведения на занаятите и на изкуствата, а също и маси с оръжия и ножове за продажба. Имаше изложба на пони, изложби на трактори, теглене на товари от коне и безкрайни редици с храни. Родоето щеше да се проведе в осем часа на открита арена.

Трите с мама и Карингтън пристигнахме в седем. Смятахме да вечеряме и да посетим госпожица Марва, която беше наела павилион, за да продава стоката си. Бутах количката по прашната и напукана земя и се смеех на начина, по който Карингтън върти главата си като пумпал, проследявайки нанизите цветни лампи, опасващи като мрежа вътрешната част на залата за хранене.

Посетителите на панаира бяха облечени с джинси и с тежки колани, с типични за Запада ризи с ръкавели с копчета, капачета на джобовете и седефени копчета тик-так. Поне половината мъже носеха шапки от бяла или черна слама, красиви произведения на фирмите „Стетсън“, „Милър“ и „Ризистол“. Жените бяха облечени с прилепнали джинси или с набръчкани поли на волани и бродирани боти. Двете с мама бяхме предпочели джинсите. Бяхме издокарвали Карингтън с чифт дънкови шорти, които се закопчаваха от вътрешната страна на крачетата. Бях й намерила розова каубойска шапчица от филц, вързана с панделка под брадичката, но тя непрекъснато дърпаше връзката, за да я захапее.

Във въздуха се носеха интересни миризми — смесени телесни мириси и одеколон, мирис на цигарен дим, на бира, на топли пържени храни, на животни, на влажно сено, на прах и на машини.

Бутайки количката през залата с храните, двете с мама решихме да си вземем препържена царевица, свински шишчета и пържени картопки. На други щандове предлагаха пържена туршия, пържени чушлета и дори паниран бекон. На тексасците изобщо не им хрумва, че някои неща просто не можеш да набодеш на шишче и да ги изпържиш.

Дадох на Карингтън ябълково пюре от едно бурканче, което бях сложила в чантата с пелените. За десерт мама донесе пържени бишкоти с пълнеж, приготвени чрез потапянето на замразено кексче в панировка и пърженето му в силно нагорещено олио, докато вътрешността не се размекне и разтопи.

— Сигурно има един милион калории — каза мама и захапа златната коричка. Засмя се, когато пълнежът изхвърча навън, и поднесе салфетка към брадичката си.

След като се нахранихме, избърсахме ръце с бебешки кърпички и отидохме при госпожица Марва. Червената ѝ коса светеше като факел в спускащия се здрач. Въртеше муден, но стабилен бизнес със сини свещи и ръчно боядисани къщички за птици. Изчакахме я търпеливо да върне рестото на един клиент.

— Здравейте — разнесе се глад зад нас.

Двете с мама се обърнахме и лицето ми се вкамени, когато видях Луис Садлек, собственика на ранчо „Лупинус“. Беше се издокарал с ботуши от змийска кожа и дочени панталони и носеше тексаска вратовръзка със сребърен връх на стрела. Винаги странях от него, което се оказва лесно, защото обикновено кабинетът му беше празен. Той нямаше никакво усещане за редовно работно време и прекарваше времето си в пиене и в скитосване из града. Ако някой от обитателите на караваните го потърсеше за проблеми като запушен водопровод или дупка на централната алея, той обещавахе да се погрижи, но никога не го правеше. Да се оплакваш на Садлек беше чиста загуба на време.

Садлек имаше хубава външност, но беше пълен, капилярите по горната част на бузите му бяха спукани и приличаха на мрежата от малки пукнатини в основата на стара порцеланова чаша. Беше му останала достатъчно хубост, за да изпиташ съжаление за погубената ѝ част.

Хрумна ми, че Садлек прилича на по-стара разновидност на момчетата от купоните, по които ме водеше Люк. Всъщност дори ми

напомняше малко за самия Люк — излъчваше същото усещане за незаслужена привилегия.

— Здравей, Луис — отговори мама. Беше взела бебето и се опитваше да се освободи от впитите като пинсети пръстчета в една своя дълга къдрица. Беше толкова красива с искрящите си сини очи и с широката си усмивка, че се почувствах неловко, когато видях как реагира на нея Садлек.

— Коя е тази малка дунда? — попита той с толкова силен акцент, че почти не се чуваха никакви съгласни. Беше се протегнал да погъделичка пълната брадичка на Карингтън и тя го удостои с влажната си бебешка усмивка. Като видях пръста му, допрян до чистата бебешка кожа, ми се прииска да грабна Карингтън и да хукна, без да спирам. — Яде ли вече? — попита той мама.

— Да, а ти? — продължи да се усмихва тя.

— Добре си похапнах — потупа той издутината на корема си над колана.

Макар в думите му да нямаше абсолютно нищо остроумно, мама ме удиви с това, че се засмя. Погледна го по начин, от който по врата ми се спуснаха тръпки. Погледът ѝ, позата ѝ, начинът, по който прибра зад ухото си кичур коса — всичко беше подканящо.

Не можех да повярвам. Мама знаеше каква е репутацията му не по-зле от мен. Беше му се подигравала пред мен и пред госпожица Марва и го наричаше селяндур от малко градче, който се мисли за голяма работа. Не бе възможно да изпитва влечение към Садлек — той очевидно не беше подходящ за нея. Само че същото важеше и за Флип, и за всички други мъже, с които я бях виждала. Замислих се кое е общото помежду им, кое е онова загадъчно нещо, което привличаше мама към неподходящите мъже.

В боровите гори на Източен Тексас насекомоядните растения привличат насекоми, излагайки на показ яркожълти фунийки и червени жили. Фунийките са пълни със сладостно миришещ сок, на който насекомите не могат да устоят. Само че влезе ли веднъж някое насекомо във фунийката, няма излизане. Затворено в здравата фунийка на цветето, то се дави в сладкия сироп и бива изядено. Когато погледнах към мама и Луис Садлек, видях да действа същата алхимия — примамката, привличането, надвисналата опасност.

— Скоро ще започне обядването на биковете — отбеляза Луис Садлек. — Имам запазена лежа отпред. Защо не дойдете при мен?

— Не, благодаря — тук такси отвърнах аз. Мама ме изглежда предупредително. Знаех, че се държа грубо, но не давах и пет пари.

— Много ще ни е приятно — каза мама. — Стига бебето да не ти пречи.

— Не, мамка му, какво ще ми пречи такова сладурче! — той закачи Карингтън, подръпна ушенцето ѝ и тя се разгука.

А мама, която обикновено се отнасяше много критично към езика на хората, не обели и дума за ругаенето пред бебето.

— На мен не ми се гледат биковете — рязко заявих аз.

Мама въздъхна отчаяно.

— Либърти, ако си в лошо настроение, не си го изкарвай на останалите. Защо не се разходиш да потърсиш някой от приятелите си?

— Добре. Ще взема и бебето — веднага си дадох сметка, че не биваше да го казвам с този собственически тон. Ако бях помолила мама по различен начин, тя щеше да се съгласи.

Само че сега присви очи и каза:

— Карингтън си е добре при мен. Ти върви. Ще се срещнем тук след час.

Бясна се отдалечих от редиците щандове. Носеше се приятното подрънкване на китари и ударите на барабан на кънтри групата, която се готвеше да свири на големия покрит с платнище дансинг наблизо. Беше хубава нощ за танци. Намръщено гледах двойките, запътили се към шатрата, преплели ръце или прегърнати през кръста или през раменете.

Помогах се пред масите на търговците, разглеждайки буркани с туршия, салца и сосове за барбекю, украсени с бродерия и с пайети фланелки. Стигнах до един щанд за накити, където имаше кадифени подноси, пълни със сребърни висулки и лъскави сребърни верижки.

Единствените ми бижута бяха чифт перлени обеци от мама и една тънка златна гривна, която Люк ми беше подарил за Коледа. Разглеждайки висулките, взех малка фигурка на птица с инкрустирани тюркоазчета... картата на Тексас... еленова глава... каубойски ботуш. Вниманието ми привлече един сребърен броненосец.

Броненосците бяха любимите ми животни. Те са ужасна напаст, изкопават цели ровове между дворовете на хората и подкопават

основите на сградите. Освен това са адски тъпи. Най-доброто, което може да се каже за вида им, е, че понеже са толкова грозни, изглеждат едва ли не сладки. Броненосецът има праисторическа външност, снабден е с твърди плочици с ребра, а малката му главичка стърчи отпред, все едно някой я е добавил по-късно. Еволюцията просто е забравила да направи каквото и да било за броненосците.

Обаче колкото и да се присмиват хората на броненосците, колкото и да ги гонят, колкото и често да се опитват да ги уловят с капан или да ги застрелят, те упорито идват нощ след нощ, за да си свършат своето, да търсят червеи и личинки. Ако не намерят червеи или личинки, се задоволяват с растения и с плодове. Те са идеалният пример за упорство пред бедата.

У броненосците няма никаква злоба — всичките им зъби са кътници и никога не би им хрумвало да отидат да ухапят някого, дори и да можеха. Някои възрастни хора все още ги наричат свинете на Хувър заради времето, когато на хората било обещано във всяка тенджера да има пиле, а вместо това те трябвало да се задоволят, с каквато храна намерят. Чувала съм, че месото на броненосците има вкус на свинско, макар да не възнамерявам да проверя това твърдение на практика.

Взех броненосеца и попитах продавачката колко ще струва заедно с плетена верижка, дълга около четиридесет сантиметра. Тя каза двадесет долара. Преди да успея да бръкна в портмонето си за парите, някой зад гърба ми подаде двадесетдоларова банкнота.

— Аз ще платя — каза познат глас.

Обърнах се към него толкова бързо, че той хвана лактите ми с ръце, за да не падна.

— Харди!

Повечето мъже, дори и със среден външен вид, изглеждат като от рекламите на „Марлборо“, когато са с ботуши, бяла каубойска шапка и добре прилепнали джинси. Това съчетание има същата способност да преобразява като смокинга. А когато го носи мъж като Харди, направо ти излиза въздуха, все едно са те ударили в гърдите.

— Няма нужда да ми купуваш това — възпротивих се аз.

— Не съм те виждал известно време — каза Харди и взе верижката с броненосеца от жената зад щанда. Поклати глава, когато тя го попита иска ли касова бележка, и ми даде знак да се завъртя. Аз

се подчиних и вдигнах косата си, за да не пречи. Горната част на пръстите му докосна ямката на шията ми и по кожата ми плъзнаха приятни тръпки.

Благодарение на Люк бях ако не сексуално просветлена, то поне посветена. Бях се простила с девствеността си с надеждата да намеря утеха, обич, познания, но докато стоях с Харди, осъзнах каква грешка е да се опитвам да го заместя с друг. Люк нямаше нищо общо с Харди, освен беглата физическа прилика. Запитах се с горчивина дали Харди щеше да засенчва всяка връзка до края на живота ми и дали щеше да ме преследва като призрак. Не знаех как да се освободя от него. А дори не го бях имала.

— Хана каза, че вече живееш в града — казах и докоснах малкия сребърен броненосец, който висеше в ямката между ключиците ми.

Той кимна.

— Имам едностаен апартамент. Не е много, но за пръв път в живота си мога да се усамотя.

— Има ли някой с теб тук?

— Хана и момчетата — кимна той. — Отидоха да гледат тегленето на товари с коне.

— Аз дойдох с мама и с Карингтън — изкуших се да му разкажа за Луис Садлек и колко бях вбесена, задето мама изобщо му беше обърнала внимание. Само че ми се стори, че товаря Харди с проблемите си всеки път, когато съм с него. Този път нямаше да го направя.

Небето от лавандулово бе станало виолетово и слънцето толкова бързо се спускаше ниско, че сякаш всеки момент щеше да отскочи от хоризонта. Шатрата за танци бе осветена с нанизни големи бели крушки, а оркестърът засвири бърза мелодия.

— Ей, Харди! — пред нас цъфна Хана с двамата им по-малки братя, Рик и Кевин. Момчетата бяха мръсни и с лепкави лица, бяха ухилени до ушите, подскачаха и врещяха, че искат да отидат на гонитбата на телета.

Тя винаги се провеждаше преди родеото. Децата се струпваха на арената и преследваха три пъргави телета с вързани за опашките жълти панделки. Всяко дете, което успееше да докопа панделка, получаваше пет долара.

— Здравсти, Либърти — възкликна Хана и се обърна към брат си, преди да успее да отговоря. — Харди, направо си умираш за гоненето на телетата. Всеки момент ще започне. Може ли да ги заведем?

Той поклати глава и огледа тримата с неохотна усмивка.

— Защо не? Само гледайте къде стъпвате, момчета.

Децата нададоха радостни възгласи и хукнаха, следвани от Хана. Харди се засмя, докато ги гледаше как се отдалечават.

— Майка ми ще ми съдере кожата от гърба, когато ги върна вмирисани на кравешки тор.

— Децата може да бъдат добри и от време на време и да се цапат. Усмивката на Харди се натъжи.

— Това казвам и аз на майка си. Понякога се налага да ѝ напомням да не е толкова строга с тях, да ги остави да пощуреят като истински момчета. Искане ми се...

Той се поколеба и по челото му се оформи бръчка.

— Какво? — тихо попитах. Фразата „искане ми се“, която толкова често и естествено идваше на устните ми, беше нещо, което досега не бях чувала от Харди.

Тръгнахме безцелно, а Харди скъси крачката си, за да вървим редом.

— Искане ми се да се бе омъжила за някого, след като са прибрали татко до живот — каза той. — Имала е пълното право да се разведе с него. Ако си беше намерила свестен мъж, с когото да живее, щеше да ѝ е по-лесно.

Тъй като не знаех какво престъпление е извършил баща му, за да го затворят до живот, не бях сигурна дали да питам. Опитах се да си придам мъдър и загрижен вид.

— Тя все още ли го обича?

— Не, бои се до смърт от него. Става гаден като чувал със змии, когато се напие. А е пиян през повечето време. Откакто се помня, все влиза и излиза от затвора... връща се през година-две, пребива майка ми, тя забременява и той изчезва с всичките ни пари. Веднъж, когато бях на единадесет, се опитах да го спра... Затова ми е счупен носът. Само че когато се прибра следващия път, бях достатъчно голям, за да го спукам от бой. Повече не ни е притеснявал.

Потръпнах, като си представих как някой пребива госпожица Джуди, толкова висока и слаба.

— Защо не се развежда с него? — попитах.

Харди се усмихна мрачно.

— Свещеникът в нашата църква казал на майка ми, че ако се разведе със съпруга си, колкото и да я тормози той, ще трябва да се откаже да служи на Бога. Казал ѝ, че няма право да поставя собственото си щастие пред предаността си към Исус.

— Нямаше да мисли така, ако него пребиваха от бой.

— Опитвах се да говоря с него, но той не отстъпи. Наложих се да си тръгна, за да не му извия врата.

— О, Харди! — възкликнах аз и гърдите ме заболяха от състрадание. Не можех да не си спомня за Люк, за лесния му живот досега и за трудното съществуване на Харди. — Защо животът е толкова труден за някои хора, а за други не? Защо някои хора трябва толкова много да се борят?

— На никого не му е лесно постоянно — сви рамене той. — Рано или късно Бог те кара да плащаш за греховете си.

— Трябва да идваш в „Агнец Божи“ на Саут Стрийт — посъветвах го аз. — Там Бог е много по-добър. Готов е да си затвори очите за някой и друг грях, стига да донесеш пържено пиле на неделното угощение.

— Малка богохулка такава — ухили се Харди. Спряхме пред входа на шатрата за танци. — Сигурно паството на „Агнец божи“ обича и да танцува?

— Боя се, че да — виновно оброних глава аз.

— Боже всемогъщи, ти на практика си методистка. Хайде, ела.

Хвана ме за ръката и ме поведе към края на дансинга, където скрити в сенките фигури се носеха ритмично — две бързи и две бавни стъпки. Беше предпазлив танц със старателно поддържано между собственото ти тяло и това на партньора ти разстояние, освен ако той не обхване с ръка кръста ти и не те завърти силно, при което политаш към него. И после танцът се превръща в нещо съвсем различно. Особено ако и музиката е бавна.

Следвайки уверените движения на Харди и леко прихваната от неговата ръка, усетих как сърцето ми шеметно тупти. Бях удивена от желанието му да танцува с мен, след като досега при всеки удобен случай ми беше показвал, че помежду ни може да има само

приятелство. Изкушавах се да го попитам защо, но не обелих и дума. Толкова силно исках случващото се.

Направо ми прилошаваше от шеметен страх, когато той ме придърпа по-наблизо.

— Идеята не е добра, нали? — попитах.

— Да. Сложи си ръката върху мен.

Дланта ми легна върху твърдата издутина на рамото му. Гърдите му се издигаха и спускаха с неравен ритъм. Когато вдигнах поглед към красивата суровост на лицето му, си дадох сметка, че се е отдал на наслада, каквато рядко си позволява. Очите му бяха будни, но примирени като на крадец, който съзнава, че ще го хванат.

Смътно долавях горчиво-сладката мелодия, изпълнявана някога от Ранди Травис, самотна, грубовата и ранена, каквато може да бъде само една кънтри песен. Ръцете на Харди ме направляваха, а обутите ни в джинси крака се отъркваха един в друг. Като че ли не толкова танцувахме, колкото се носехме. Следвахме течението, поддържахме ритъма на другите двойки с благопристойна плавност, която беше по-силно еротична от всичко, което бях правила с Люк. Не се налагаше да мисля къде да стъпя и накъде да се обърна.

Кожата на Харди миришеше на пушек и на слънце. Искаше ми се да бръкна под ризата му и да изуча всяко тайно местенце по тялото му, всяка повърхност. Исках неща, които не знаех как да назова.

Оркестърът засвири още по-бавно и мелодията премина в песен, която успокои танца до една изправена и поклащаща се прегръдка. Вече го чувствах целия до себе си и това ме изпълни с вълнение. Положих глава на рамото му и усетих как устата му докосва бузата ми. Устните му бяха сухи и топли. Вцепенена, не издадох нито звук. Той ме притисна още по-близо към себе си, а едната му ръка се плъзна към дупето ми и леко натисна. Когато усетих колко е възбуден, бедрата и ханшът ми жадно се наместиха срещу него.

Периодът от три-четири минути не е от голямо значение за общия ход на нещата. Хората губят стотици минути всеки ден, пилеейки ги за дреболии. Само че понякога в тези откъслеци от време може да се случи нещо, което да помниш до края на живота си. Прегръдката на Харди, потъването в близостта му беше нещо много по-интимно от секса. Дори и сега, когато си го спомням, усещам онзи миг на абсолютна връзка, и кръвта продължава да нахлува в лицето ми.

Когато ритъмът на музиката се промени, Харди ме отведе от шатрата за танци. Ръката му бе обхванала левия ми лакът и той промърмори някакво предупреждение, докато пресичахме дебелите електрически кабели, плъзнали по земята като змии. Нямах представа къде отиваме, знаех само, че се отдалечаваме от щандовете. Стигнахме до ограда от червен кедър. Харди обхвана с ръце кръста ми и ме вдигна с удивителна лекота. Седнах най-горе, така че бяхме лице в лице, а коленете ми бяха притиснати помежду ни.

— Пази ме да не падна — казах.

— Няма да паднеш — той стисна уверено бедрата ми, а топлотата на дланите му проникна през тънкия плат. Обзе ме почти неистово желание да разтворя бедра и да го дръпна нагоре, докато не застане между тях. Само че си стоях с прилежно долепени колене и с разтуптяно сърце. Прашното сияние на лампите струеше зад Харди и ми беше трудно да видя изражението му.

Той бавно поклати глава, сякаш изправен пред проблем, който не може да разреши.

— Либърти, трябва да ти кажа... Скоро заминавам.

— Напускаш Уелкъм? — едва успях да промълвя.

— Да.

— Кога? Къде?

— След няколко дни. Наеха ме за една от работите, за които кандидатствах, и... Известно време няма да си идвам.

— Какво ще правиш?

— Ще бъда заварчик за една петролодобивна компания. Започвам на морска платформа в залива. Само че заварчиците много се местят, в зависимост от договорите на компанията — замълча, когато забеляза изражението ми. Знаеше, че баща ми е починал на нефтена платформа. Работата на морска платформа беше високо платена, но опасна. Човек трябваше да е луд или склонен към самоубийство, за да работи на нефтена платформа с кислород в ръка. Харди явно беше прочел мислите ми. — Ще се постарая да не предизвиквам твърде много експлозии.

Опитваше се да ме накара да се усмихна, само че усилието не даде резултат. Беше съвсем ясно, че виждам Харди Кейтс за последен път. Нямах смисъл да го питам дали ще се върне да ме вземе.

Трябваше да е откажа от него. Знаех обаче, че докато съм жива, ще усещам фантомната болка от отсъствието му.

Замислих се за бъдещето му, за океаните и континентите, които щеше да прекосява далеч от всички, които познава и които го обичат. Далеч, където не достигат майчините му молитви. Сред жените от бъдещето му имаше една, която ще знае тайните му, ще роди децата му и ще стане свидетел на промяната, която годините ще предизвикат у него. И това нямаше да съм аз.

— На добър път — казах прегракнало. — Ще се справиш. Мисля, че ще получиш всичко, което искаш. Според мен ще успееш повече, отколкото някой предполага.

— Какво правиш, Либърти? — тихо попита той.

— Опитвам се да ти кажа каквото искаш да чуеш. Късмет. Приятен живот — бутнах го с коленете си. — Свали ме долу.

— Още не. Най-напред ще ми обясниш защо се сърдиш, след като аз непрекъснато се старая да не те наранявам.

— Защото въпреки това ме боли — не можех да контролирам думите, които изригнаха от мен: — Ако изобщо ме беше попитал какво искам, аз щях да предпочета да те имам колкото може повече и да се справя с болката. Само че вместо това нямам нищо, освен тези глупави... — замълчах, опитвайки се напразно да намеря подходяща дума. — Глупави извинения, че не искаш да ме нараниш, след като истината е, че всъщност ти самият се боиш да не бъдеш наранен. Боиш се, че е възможно да обикнеш някого твърде много и да не заминеш, а после ще трябва да се откажеш от мечтите си и да живееш в Уелкъм през остатъка от живота си. Боиш се...

Замълчах задъхано, когато го усетих да стиска раменете ми и леко да ги разтърсва. Колкото и кратко да бе движението, аз го усетих с всяка част на тялото си.

— Престани — дрезгаво каза той.

— Знаеш ли защо излизах с Люк Бишоп? — попитах аз в безумно отчаяние. — Защото исках теб, а не можех да те имам и той беше най-близкото ти подобие. Всеки път, когато спях с него, исках да си ти, и те мразя за това повече, отколкото мразя себе си.

Когато думите си откъснаха от устните ми, усещане за горчива самота ме накара да се отдръпна от него. Главата ми клюмна и аз

обгърнах тялото си с ръце, опитвайки се да заемам колкото е възможно по-малко физическо пространство.

— Ти си виновен — произнесох аз думите, от които по-късно безкрайно щях да се срамувам, но тогава бях твърде ядосана, за да ми пука.

Харди ме стисна по-силно, докато мускулите ми не започнаха да усещат болка.

— Нищо не съм ти обещавал.

— Въпреки това си виновен.

— По дяволите! — пое си накъсано дъх, когато видя една сълза да се търкулва по бузата ми. — По дяволите, Либърти. Не е честно.

— Нищо не е честно.

— Какво искаш от мен?

— Искам поне веднъж да признаеш какво изпитваш към мен. Искам да знам дали ще ти липсвам поне малко. Дали ще си спомняш за мен. Дали съжаляваш за нещо.

Усетих как пръстите му се стягат в косата ми и дърпат главата ми назад.

— Боже, искаш да го направиш възможно най-трудно, нали? — прошепна той. — Не мога да остана и не мога да те взема със себе си. Искаш да знаеш дали съжалявам за нещо — усетих топлите пориви на дъха му на бузата си. Обгърна ме с ръце, за да не мърдам. Сърцето му туптеше лудешки, притиснато до гърдите ми. — Бих продал душата си, за да съм с теб. През целия ми живот винаги ще бъдеш онова, което съм желал най-силно. Само че нямам какво да ти дам. А няма да остана тук и да се превърна в баща си. Ще си изкарам всичко на теб. Ще те нараня.

— Няма. Ти никога няма да станеш като баща си.

— Така ли мислиш? В такъв случай вярваш в мен много повече, отколкото аз вярвам в себе си — Харди обхвана главата ми с две ръце, а дългите му пръсти се сключиха на тила ми. — Искаше ми се да убия Люк Бишоп, задето те докосва. И теб, задето му позволяваш — усетих го да трепери. — Ти си моя. Права си за нещо — възпирах се да те взема, защото знаех, че след това никога няма да мога да те напусна.

Мразех го, защото ме смяташе за част от капан, от който трябваше да избяга. Наведе глава, за да ме целуне и соленият вкус на

сълзите ми изчезна между устните му. Застинах, но той ме застави да отворя уста, целуна ме по-дълбоко и с мен бе свършено.

Той намери всяко мое слабо място с дяволска нежност, сякаш беше мед, който трябваше да оближе с език. Ръката му премина между бедрата ми и ги принуди да се разтворят, а преди да успее отново да събера крака, тялото му беше там. Промърмори тихо и ми помогна да обгърна шията му с ръце, а устните му се върнаха на моите и бавно ги плениха. Колкото и да се извивах, не можех да се приближа достатъчно. Не исках нищо друго, освен да усетя цялата му тежест върху себе си — пълно притежание, пълно отдаване. Бутнах шапката от главата му, зарових пръсти в косата му и дръпнах устата му още по-силно към своята.

— Полека — прошепна Харди, вдигна глава и притисна треперещото ми тяло към себе си. — Полека, миличка.

Седях задъхана върху впилия се в дупето ми парапет и обгърнала силно с колене ханша му. Нямах да ми поднесе устата си отново, докато не се успокоя, а след това целувките му станаха успокоителни, устните му поглъщаха звуците, които се надигаха от гърлото ми. Ръката му се плъзгаше нагоре-надолу по гръбнака ми с повтарящи се движения. Бавно вдигна длан до долната извивка на гърдата ми, погали ме през материята на ризата и палецът му нежно започна да описва кръгове, докато не намери втвърденото зърно. Ръцете ми омаляха, натежаха прекалено, за да ги движа, затова аз се отпуснах още повече върху него и се облегнах като пияница петък вечер.

Дадох си сметка какво би било с него, колко различно от секса с Люк. Харди като че ли попиваше всеки нюанс на моята реакция, всеки звук, всяко потръпване и дихание. Помогна ми, като че ли натежалото ми тяло в ръцете му беше скъпоценно. Изгубих представа от колко време ме целува, а устата му бе ту нежна, ту възискателна. Напрежението растеше, докато от устата ми не се изтръгнаха ниски стонове, а пръстите ми не започнаха да драскат по ризата му, закопнели да усетят допира до кожата му. Той откъсна уста от моята и зарови лице в косата ми, мъчейки се да контролира дишането си.

— Не, не спирай... — възпротивих се аз.

— Шшшт. Тихо, миличка.

Не можех да престана да треперя, бунтувайки се срещу това, че ме е оставил възбудена и незадоволена. Харди ме притисна към

гърдите си и потърка гърба ми, като се опита да ме накара да остана неподвижна.

— Всичко е наред — прошепна той. — Сладко момиче, сладко... всичко е наред.

Само че нищо не беше наред. Имах чувството, че след като Харди ме напусне, никога вече няма да мога да изпитам удоволствие от нищо. Почаках, докато реших, че краката вече ме държат, и след това наполовина се плъзнах, наполовина се стоварих на земята. Харди се пресегна да ме задържи, но аз се дръпнах от него. Почти не го виждах, толкова замъглени бяха очите ми.

— Не ми казвай „дравиждане“, моля те — казах.

Харди вероятно разбра, че това е последното нещо, което можеше да направи за мен, и замълча.

Знаех, че ще си припомням тази сцена безброй пъти през идните години, и всеки път щях да си мисля за различните неща, които би трябвало да кажа или да направя.

Но тогава просто си тръгнах, без да се обръщам.

Много пъти през живота си съм съжалявала за нещата, които наговорих, без да мисля.

Но никога не съм съжалявала толкова силно за изречените неща, колкото за думите, които не изрекох.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Където и да отидете, ще се натъкнете на някой намусен тийнейджър. Тийнейджърите искат нещата толкова силно, а като че ли никога не ги получават. Положението се влошава от факта, че хората някак подценяват чувствата ти, защото си тийнейджър. Казват, че времето ще излекува разбитото сърце и често се оказват прави. Но не и по отношение на чувствата ми към Харди. Месеци наред, през зимната ваканция и след нея, бях разсеяна и потисната и не бях полезна на никого, включително и на себе си.

Другото нещо, което подсилваше мрачното ми настроение, беше процъфтяващата връзка на мама с Луис Садлек. Връзката им ми причиняваше безмерно объркване и негодувание. Ако имаха дори един спокоен миг, аз не го видях. През повечето време се дърлеха като две котки в чувал.

Луис изваждаше на бял свят най-лошите черти на мама. Тя пиеше, когато беше край него, а майка ми не беше пияница. С него прибягваше до действия, неприсъщи ѝ преди — буташе, удряше, мушкаше, — тя, която толкова държеше на личното пространство. Садлек изваждаше на повърхността някаква нейна дивашка жилка, а майките не би трябвало да имат дивашка жилка. Искаше ми се мама да не беше руса и красива, да бъде майка, която носи престилка и ходи на църковни събрания.

Но повече от всичко ме тревожеше смътното усещане, че споровете, свадите, сцените на ревност и дребните наранявания, които си нанасяха един на друг мама и Луис, бяха по-скоро предварителна игра. Луис рядко идваше в нашата каравана и слава богу, но аз и всички останали на паркинга с караваните знаехме, че мама прекарва нощите в неговата къща от червени тухли. Понякога се връщаше със синини по ръцете, лицето ѝ бе изтощено от липсата на сън, а шията и устата ѝ бяха изстъргани и зачервени от небръснатата му брада. Майките не би трябвало да правят и такива неща.

Не знам доколко връзката на мама с Луис Садлек беше удоволствие и доколко беше самонаказание. Мисля, че тя възприемаше Луис като силен мъж. Бог е свидетел, че мама не бе първата, объркала зверството със силата. Може би когато една жена се е грижила сама за себе си толкова дълго, колкото мама, за нея е облекчение да се остави на някого, дори и да не е мил с нея. Аз съм се чувствала така неведнъж, носейки с болка товара на отговорностите и изпълнена с желанието някой друг, освен мен да се погрижи за мен.

Признавам, че Луис можеше да бъде и очарователен. Дори най-лошите тексаски мъже имат онова симпатично лустро, мекотата, която толкова допада на жените, и сладкодумието. Той явно искрено обичаше малките деца — те с готовност вярваха на всяка негова дума. Карингтън се кискаше и гукаше винаги, когато Луис бе наблизо, и така опровергаваше твърдението, че децата инстинктивно разбират на кого могат да имат доверие.

Само че мен Луис изобщо не ме харесваше. Аз бях единствената непревземаема крепост у дома. Не можех да понасям нещата, които толкова впечатляваха мама — мъжкарските пози, безкрайните щедри жестове, които показваха колко малко значат нещата за него, защото има толкова много. Имаше цял шкаф с ботуши, изработени по поръчка — нали се сещате, отначало майсторът те кара да стъпиш бос върху парче плътна хартия и очертава стъпалата ти. Луис имаше чифт ботуши, които струваха осемстотин долара и бяха направени от слонска кожа от Зимбабве. Цял Уелкъм говореше за тях.

Когато Луис и мама и още две двойки отишли на танци някъде в Хюстън, охраната на входа не му позволила да внесе вътре сребърното си плоско шише за алкохол. Затова Луис се дръпнал настрана, извадил сгъваемия си ловджийски нож и разрязал отгоре точно този чифт ботуши, за да може да подпъхне вътре плоското шише. Мама ми разказа историята по-късно и каза, че това е бил глупав жест и нелепа загуба на пари. Само че през следващите няколко месеца тя я спомена толкова много пъти, че ми стана ясно доколко е впечатлена от превзетостта на жеста.

Такъв си беше Луис, готов беше на всичко, за да поддържа образа си на богаташ, а всъщност не беше по-заможен от всички останали. Чиста превземка. Никой не знаеше откъде разполага с пари, а те със сигурност бяха повече от доходите му от паркинга с каравани.

Носеха се слухове, че от време на време пласирал наркотици. Тъй като се намирахме съвсем близо до границата, това бе доста лесно за човек, решен да поеме риска. Само че според мен Луис никога не е пушил или смъркал. Беше си избрал алкохола. Не мисля обаче, че е имал скрупули относно това да продава отрова на колежанчетата, които се връщаха у дома за ваканциите, или на местните, търсещи по-ефикасен начин за бягство от бутилка „Джони Уокър“.

Когато не се занимавах с мама и с Луис, бях погълната от Карингтън, която беше проходила и се клатушкеше като миниатюрен пиян футболен защитник. Опитваше се да пъхне пръстчетата си в контактите, в острилките за моливи и в кутийките от кока-кола. Вземаше от тревата буболечки и фасове, вдигаше от килима отдавна изсъхнали парченца зърнена закуска и всичко отиваше в устата ѝ. Когато започна да се храни с лъжица с извита дръжка, толкова се цапаше, че понякога се налагаше да я извеждам навън и да я мия с маркуча. Във вътрешния двор държах голямо надуваемо корито и наблюдавах Карингтън, докато си играе и се плиска вътре.

Когато проговори, най-близкото подобие на името ми, което успя да изрече, беше „Биби“, а освен това го казваше само когато иска нещо. Обичаше мама, сияеше като светулка, когато бяха заедно, но когато беше болна, капризна или уплашена, протягаше ръце към мен и аз протягах ръце към нея. Двете с мама не го бяхме обсъждали, дори не се замисляхме много над това положение, просто го приемахме за даденост. Карингтън беше моето бебе.

Госпожица Марва ни насърчаваше да я посещаваме често, защото дните ѝ и бездруго били много тихи. Така и не бе приела отново Боби Рей. Казваше, че едва ли ще има повече приятели, понеже всички мъже на нейната възраст или изглеждали ужасно, или били слабоумни, или и двете. Всяка сряда следобед я карах в „Агнец божи“, защото готвеше доброволно за програмата „Храна на колела“ и църквата имаше професионално оборудвана кухня. Опряла Карингтън на хълбок, аз отмервах съставките и бърках купи и тенджери, а госпожица Марва ме запознаваше с основите на тексаската кухня.

Под нейно наставление остъргнах младата млечна царевица от кочаните и я пържих в мазнина от бекон, докато по вътрешната страна на бузите ми не започнеше да се стича слюнка. Научих се как да приготвям пържена пилешка пържола с бял сметанов сос грейви и

бамя, поръсена с царевично брашно и изпържена в нагорещена мазнина, а също и шарен боб, сварен с ребра, и ряпа с лютив сос. Научих дори тайната на прочутата торта на госпожица Марва, но тя ме накара да ѝ обеща, че никога няма да я приготвям за мъж, освен ако не искам да ми предложи брак.

Най-трудно ми беше да се науча как да правя пилешкото с кнедли на госпожица Марва, защото за тях нямаше рецепта. Те бяха толкова вкусни, толкова пикантни и лепкави и така се топяха, че направо ти идеше да се разплачеш. Тя започваше с малка купчинка брашно на плота, добавяше сол, яйца и масло и ги смесваше с пръсти. Разточваше тестото на плоска кора, разрязваше го на дълги ленти и ги добавяше към врящата тенджера с домашно приготвен пилешки бульон. Едва ли има болест, която кнедлите с пилешко не могат да излекуват. Госпожица Марва ми направи една тенджера веднага след заминаването на Харди Кейтс от Уелкъм и те облекчиха временно сърдечната ми болка.

Помагах при доставката на контейнерите с „Храна на колела“, докато госпожица Марва се грижеше за Карингтън. „Нямаш ли домашни, Либърти?“, питаше ме тя, а аз винаги поклащах глава. Почти никога не си пишех домашните. Влизах в час само колкото да не ме изключат и изобщо не се замислях какво ще правя, след като завърша гимназия. Смятах, че след като мама е престанала да се грижи за ума и за образованието ми, и аз няма да се грижа.

Известно време Люк Бишоп ме канеше да излизаме, когато се връщаше от Бейлор, но аз все му отказвах и той постепенно престана да ми се обажда. Имах чувството, че част от мен е изключила след заминаването на Харди и не знаех как или кога ще се включи отново. Бях преживяла секс без любов и любов без секс и вече не исках да имам нищо общо и с двете. Госпожица Марва ме посъветва да започна да се ориентирам по собствения си фар — фраза, която не разбрах.

Една година след като мама и Луис бяха започнали да излизат, тя скъса с него. Тя обичаше фойерверките, но и нейното търпение си имаше граница. Случило се в евтина кръчма, където ходеха да танцуват. Докато Луис бил в тоалетната, някакъв пиян каубой — истински каубой, който работел в малко ранчо от десет хиляди акра близо до града — почерпил мама с текила.

В Тексас мъжете са по-собственически настроени, отколкото на други места. Тук те издигат огради, за да защитят земята си, и спят с пушки до леглото, за да отбраняват дома си. Авансите към нечия жена се считат за достатъчно оправдателно основание за убийство.

Така че каубоят е трябвало добре да премисли, дори да е бил пиян, а според мнозина Луис с пълно право го смазал от бой. Само че Луис го пребил особено жестоко, превърнал го в кървава топка на паркинга и го ритал с петсантиметровите токове на ботушите си, докато онзи бил полумъртъв. После Луис отишъл в пикала си, за да вземе пушката, най-вероятно за да го довърши. Само намесата на неколцина приятели попречила на Луис да се превърне в отявлен убиец. Както ми каза мама впоследствие, странното било, че каубоят бил много по-едър от него. Сякаш нямало начин Луис да успее да го набие. Само че понякога злобата надвива физическата сила. След като видяла на какво е способен Луис, мама скъса с него. Това беше най-щастливият ми ден след заминаването на Харди.

Не продължи дълго. Луис не я оставяше на мира — нито нея, нито нас. Започна да ни звъни по всяко време на деня и на нощта, докато ушите ни не забучаха от звъна на телефона, а Карингтън не стана ужасно раздразнителна от постоянното разбуждане. Луис следеше мама с колата си и я причакваше, когато отива на работа, излиза на покупки или да хапне навън. Често паркираше пикапа си пред караваната и ни наблюдаваше. Веднъж отидох в спалнята да се преоблека и точно преди да си сваля ризата, го забелязах да ме гледа през задния прозорец, който беше обърнат към съседната нива.

Странно е, че хората все още смятат дебненето за фаза от ухажването. Някой казал на мама, че не се смята за дебнене, ако не си известна личност. Когато тя най-сетне отиде в полицията, те не искаха да предприемат нищо.

Най-лошото бе, че тактиката на Луис даде резултат. Той дотолкова я изтощи, че на нея ѝ се стори най-лесно да се върне при него. Тя дори се опита да се убеди, че иска да е с него. Според мен това не беше връзка, а вземане на заложник.

Само че във връзката им бе настъпила огромна промяна. Луис може и да бе получил мама физически, но тя не беше негова като преди. Той и всички останали знаеха, че ако тя имаше свободата да си тръгне, ако имаше гаранция, че той няма да я тормози повече, сигурно

би го направила. Казвам „сигурно“, защото ми се струва, че някаква ужасна частица от нея все още го искаше, беше пленена от него точно както ключът държи резето на бравата.

Една нощ тъкмо сложих Карингтън да си легне, когато чух да се чука на вратата. Мама беше излязла с Луис на вечеря и на кино в Хюстън.

Не знам защо почукването на полицаите е по-различно от почукването на другите хора, защо потропването на кокалчетата на пръстите им по вратата напряга всичките прешлени на гръбнака ти. Мрачният авторитет на този звук веднага ми подсказа, че нещо не е наред. Отворих вратата и се озовах пред двама полицаи. И до днес не мога да си спомня лицата им, а само униформите, светлосините ризи и тъмносините панталони, а също и подобните им на щитове значки със земното кълбо, пресечено от две червени ленти.

Мислите ми се стрелнаха към последния път, когато бях видяла мама тази нощ. Бях мълчалива, но раздразнителна, докато я наблюдавах как отива към вратата с дънки и високи токчета. Разменихме няколко безсмислени забележки, мама ме предупреди, че може да се прибере чак сутринта, а аз свих рамене и казах „няма значение“. Винаги ме преследва мисълта за това колко обикновен беше този разговор. Допускаш, че последния път, когато виждаш някого, трябва да си кажете нещо важно. Само че мама напусна живота ми с бърза усмивка и напомнянето да заключи вратата след нея, за да сме в безопасност, докато я няма.

Полицаите казаха, че катастрофата е станала на източната магистрала — използваше се, преди да завършат строителството на И-10, — където големите камиони фучали колкото бързо си поискат. Във всеки момент почти една четвърт от всички превозни средства на магистралата били камиони, които пренасяли стоки от и до пивоварните и химическите заводи. Положението се утежнявало от факта, че платната били тесни и почти нямало странични платна.

Луис минал на червено по един от пътищата, водещи към магистралата, и се ударил в идващ отсреща камион. Шофьорът на камиона имал леки наранявания. Трябвало да срежат колата, за да извадят Луис и да го откарат в болницата, където починал един час по-късно от масиран вътрешен кръвоизлив.

Мама загинала на място.

Така и не разбрала какво я е ударило, каза ми полицаят, и това сигурно щеше да ме утеши, само че... само за секунда си помислих, че все пак може и да е разбрала, нали? Сигурно всичко е било размазано пред погледа ѝ, светът е избухнал — висока температура, която човешкото тяло не може да понесе. Питях се дали след това се е реела над мястото и е гледала в какво се е превърнала. Искане ми се да вярвам, че ангелите са дошли да я вземат, че обещанието за рая е изместило скръбта от раздялата с мен и с Карингтън и че когато иска, мама може да наднича между облаците, за да ни види как сме. Само че вярата никога не е била силната ми страна. Бях сигурна само в това, че майка ми е заминала някъде, където не мога да я последвам.

Най-сетне разбрах какво е имала госпожица Марва предвид, като ми каза да се ориентирам по собствения си фар. Когато вървиш в мрака, не можеш да разчиташ на никой или на нищо друго да ти осветява пътя. Трябва да разчиташ на искрите, които носиш в себе си. В противен случай ще се изгубиш. Ето това се случи на мама.

Знаех, че ако допусна да се случи и на мен, Карингтън ще остане съвсем сама.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мама нямаше застраховка живот и почти никакви спестявания. Затова ми остана само караваната, малко мебели, една кола и двегодишната ми сестра. Трябваше да поддържам всичко с гимназиално образование и без никакъв трудов стаж. Бях прекарвала летата и следобедите си с Карингтън, а това означава, че единственият човек, който можеше да ми даде препоръки, до неотдавна се бе возил в колата, обърнат назад.

Шокът е милостиво състояние. Позволява ти да преживееш нещастieto с нужната дистанция между теб и чувствата ти. Най-напред трябваше да се справя с уреждането на погребението. Никога преди не бях стъпвала в погребална агенция. Винаги бях смятала, че тези места са зловещи и печални. Госпожица Марва дойде с мен, макар да ѝ казах, че нямам нужда от помощ. Обясни, че е излизола с директора на агенцията, господин Фърпосън, който сега беше вдовец, и искала да види колко коса му е останала след толкова много години.

Оказа се, че не е много. Само че господин Фърпосън бе най-милият човек, когото познавах, а погребалната агенция — кафеникави тухли с бели колони — беше светла и чиста и бе обзаведена като удобна стая за живеене. В къта за сядане имаше канапета, тапицирани със син туид, и ниски масички с големи албуми с изрезки, и с пейзажи по стените. Взехме си бисквити от една порцеланова чиния и кафе от голяма сребърна кана. Когато започнахме да разговаряме, оцених дискретността, с която господин Фърпосън тактично побутна кутията със салфетките върху масичката. Не плачех, чувствата ми все още бяха като потопени в лед, само че госпожица Марва преполови кутията.

Господин Фърпосън имаше мъдро, благо и малко провиснало лице като на басет, и кафяви очи като разтопен шоколад. Даде ми брошура, озаглавена:

„ДЕСЕТ ПРАВИЛА КАК ДА СКЪРБИМ“

Тактично ме попита дали мама някога е споменавала за предварително планирано погребение.

— Не, господине — отвърнах сериозно. — Тя не беше от хората, които планират нещата. Отнемаше й цяла вечност дори да поръча от менюто в кафенето.

Бръчките край външните ъгълчета на очите му се задълбочиха.

— И съпругата ми беше такава — каза той. — Някои хора обичат да планират, а други просто приемат случващото се в живота. И в двата случая няма нищо лошо. Аз самият обичам да планирам.

— И аз — отбелязах, макар да не бе съвсем истина. Винаги бях следвала примера на мама и бях приемала живота на момента. Но сега исках да съм различна, трябваше да бъда.

Господин Фъргюсън отвори албум с ламинирани ценови листи и ме поведе към темата за бюджета на погребението.

Имаше дълъг списък с неща, за които трябваше да се плати — гробищни такси, данъци, некролог, цена на балсамирането, подготвянето на косата и козметичната намеса, бетонно укрепване на гроба, наемане на катафалка, музика, надгробен камък.

Господи, оказа се скъпо да умреш.

Щяха да отидат повечето пари, останали от мама, освен ако не исках да го направя на кредит, но аз се отнасях подозрително към заемите. Бях виждала какво се случва с хора, които са започнали да се плъзгат по тази наклонена плоскост към бедата. В повечето случаи така и не успяваха да изпълзят обратно. А в Тексас нямаше програми или приюти, които можеха да ни осигурят приличен живот. Единственият спасителен пояс бяха роднините. А аз бях твърде горда, за да тръгна да издирвам непознати роднини, чужди за мен хора, за да ги моля за пари. Осъзнах, че погребението на мама трябва да се направи с минимален разход на средства и от тази мисъл гърлото ми се стегна и усетих горещ натиск зад очите.

Казах на господин Фъргюсън, че майка ми не е ходела на църква и поради това не искаме религиозна церемония.

— Не може погребението да не е религиозно — възпротиви се госпожица Марва, която сепнато спря да плаче, слисана от тази идея. — В Уелкъм няма такова нещо.

— Ще се учудиш, Марва — осведоми я господин Фъргюсън, — но в града има немало хора, които не вярват в Бог. Просто не си правят труда да го оповестят публично, или пък знаят, че направят ли го, ще ги нападнат почитатели на Библията, които ще им носят вкъщи бегонии в саксии и торти.

— Да не би да си станал еретик, Артър? — попита госпожица Марва и той се усмихна.

— Не, госпожо. Но вече приех, че някои хора са по-щастливи, ако не спасяват душите си.

След като обсъдихме някои идеи за нерелигиозното погребение на мама, отидохме в залата с ковчезите, където бяха изложени поне тридесет ковчези в редици. Не предполагагах, че има такъв голям избор. Човек можеше да избере не само материала за външната част, но и дали облицовката да е от кадифе или от сатен в почти всички цветове. Разстроих се да узная, че човек може да избере и колко твърд да бъде матрактът вътре, като че ли това ще накара покойника да се почувства по-удобно.

Някои от най-изисканите ковчези като например изработения от дъб и с ръчна полировка във френски провинциален стил, или път със стоманените орнаменти в излъскания бронз и избродираната вътрешност около главата, струваха четири или пет хиляди долара. А ковчегът в отдалечения край на стаята беше най-пъстрото нещо, което можех да си представя, изрисуван на ръка като пейзаж на Моне с вода, цветя и мост в жълти, сини, зелени и розови тонове. Имаше драпирана сатенена вътрешност и възглавница и подходящо покривало.

— Интересна гледка, нали? — малко стеснително се усмихна господин Фъргюсън. — Един от доставчиците ни се опитва да наложи на пазара тези художествени ковчези, но се боя, че се твърде крещящи за вкуса в малките градчета.

Исках го за майка си. Пет пари не давах дали е твърде лош като стил и показен, защото когато го заровят под земята, никой нямаше да го вижда. Ако ще спиш на някакво място завинаги, най-добре е на сини сатенени възглавници наред тайна градина, скрита под земята.

— Колко струва? — попитах аз.

Господин Фъргюсън забави отговора си, а когато ми отговори, гласът му беше съвсем тих:

— Шест хиляди и петстотин, госпожице Джоунс.

Можех да си позволя може би една десета от тази сума.

Бедните хора нямат голям избор в живота, но през повечето време не се замисляш над това. Вземаш най-доброто възможно, лишаваш се при нужда и се молиш на Бога да не те затрие нещо, което не можеш да контролираш. Само че понякога те заболява, когато желаш нещо до мозъка на костите си, а знаеш, че няма как да го получиш. Почувствах се по този начин по отношение на ковчега на мама. И съзнавах, че е предзнаменование за онова, което предстои. Къща, шини и дрехи за Карингтън, образование, неща, които да ни помогнат да се измъкнем от дълбокия ров, който разделяше белите боклуци от средната класа... За тези неща щяха да са нужни повече пари, отколкото можех да спечеля. Не разбирах защо досега не си бях давала сметка за извънредността на положението си, дори и докато мама беше жива. Защо съм била толкова небрежна и непредвидлива? Направо ми прилоша.

Сковано последвах господин Фъргюсън в страничната част на стаята, където бяха изложени по-евтините ковчези, и намерих един от лакиран бор, тапициран с бяла тафта за шестстотин долара. Върнахме се обратно до редицата надгробни плочи и камъни и аз избрах правоъгълна бронзова плоча, която да бъде поставена върху гроба на мама. Заклех се някой ден да я сменя с голям мраморен надгробен камък.

Веднага щом се разчу новината за катастрофата, запалиха фурните навсякъде в града. Дори непознати хора или хора, които почти не познавах, носеха в караваната гювеч, пай или торта. Увити във фолио пакети бяха натрупани навсякъде — по плотовете, масите, хладилника и печката. В Тексас траурът е времето, когато трябва да извадиш най-хубавите си рецепти. Много хора ги залепваха за фолиото, с което увиваха подаръците, макар обикновено да не се правеше така, само че явно се бяха споразумели да ми помогнат колкото може повече. В нито една от рецептите нямаше повече от четири или пет съставки и бяха храна, каквато човек често открива на разпродажбите на печива или на църковните угощения. Мексикански пай, грозна торта, гювеч „Цар Ранчо“, салата с желе.

Наистина съжалявам, че ни изпратиха толкова много храна в момент, когато изобщо не ми беше до ядене. Свалих листчетата с рецептите, прибрах ги в един кафяв плик, за да ги запазя, и отнесох

повечето храна на семейство Кейтс. Този път бях признателна за емоционалната съдържаност на госпожица Джуди — знаех, че колкото и да ми съчувства, няма да обсъжда с мен нищо емоционално.

Трудно ми беше да се срещна със семейството на Харди, когато той ми липсваше толкова много. Имах нужда Харди да се върне и да ме спаси, да се погрижи за мен. Исках да ме прегърне силно и да ме остави да се наплача в прегръдките му. Но когато попитах госпожа Джуди дали има вести от него, тя отговори, че още няма, че известно време щял да бъде твърде зает, за да пише или да се обажда.

Облекчението на сълзите дойде на втората нощ след смъртта на мама, когато пропълзях в леглото до здравето телце на Карингтън. Тя се гушна в мен насън, изпусна бебешка въздишка и този звук разпука печата на сърцето ми.

Освен това Карингтън нямаше представа какво е смърт. Не схващаше колко е окончателна тя. Непрекъснато питаше кога ще се върне мама, а когато се опитах да ѝ обясня за небето, тя ме слушаше, без да разбира, прекъсна ме и поиска сладолед. Лежах и я прегръщах, обзета от тревога какво ще се случи с нас, ако дойде някой социален работник, за да ми я отнеме, или какво ще правя, ако Карингтън се разболее сериозно, и как да я подготвя за живота, след като самата аз знам толкова малко.

Никога дотогава не бях плащала сметка. Не знаех и къде са картите от социалната ни осигуровка. Освен това се притеснявах дали Карингтън изобщо ще си спомня за мама. Когато си дадох сметка, че нямам с кого да споделя спомените за майка си, усетих как от очите ми потичат сълзи. Това продължи известно време, докато накрая не се разплаках толкова силно, че най-накрая отидох в банята, напълних ваната и седнах с изпънат гръб като дете, плачейки във ваната, докато не ме обзе огромно притъпено спокойствие.

— Трябват ли ти пари? — попита директно приятелката ми Луси, докато се обличах за погребението. Щеше да се грижи за Карингтън, докато се върна от службата. — Семейството ми може да ти заеме известна сума. Освен това татко каза, че в магазина има работа на непълен работен ден.

Нямаше да успее без Луси в дните след катастрофата на мама. Тя попита може ли да направи нещо за мен, а когато казах, че няма какво, тя въпреки това се залови за работа. Настоя да заведе Карингтън в своята къща за един следобед, за да мога да разполагам със спокойствие да позвъня, където трябва и да почистя караваната.

Друг ден Луси доведе майка си и двете опаковаха вещите на мама в кашони. Нямаше да мога да го направя сама. Любимото яке на мама, бялата ѝ рокля с маргаритите, синята блуза, тънкият розов шал, с който връзваше косата си — тези и други неща носеха спомени във всяка своя гънка. Нощем обличах фланелка, която още не е прана. Все още пазеше мириса на кожата на мама и на „Млада роса“ на Ести Лодер. Не знаех как да съхраня аромата ѝ. Някой път, много след като изчезне, щеше да ми се прииска отново да вдъхна мириса на мама, но той щеше да съществува само в спомените ми.

Луси и майка ѝ отнесоха дрехите в някакъв склад и ми дадоха ключа. Госпожа Рейес ми каза, че заложената къща ще се погрижи за месечната такса и че мога да държа нещата там до, когато искам.

— Можеш да започнеш работа, когато поискаш — притискаше ме Луси.

Поклатих глава в отговор на предложението на Луси за почасова работа. Бях напълно сигурна, че не се нуждаят от помощ в заложената къща и че ми отправят предложението от състрадание. И макар да оценявах добротата им повече, отколкото си давах сметка, знае се, че приятелството трае по-дълго, колкото по-малко го използваш.

— Предай благодарността ми на родителите си — казах аз, — но вероятно ще ми трябва нещо на пълен работен ден. Все още не съм решила какво.

— Винаги съм казвала, че трябва да отидеш на курсове по фризьорство и козметика. От теб ще стане прекрасен стилист. Представям си как някой ден ще отвориш собствен салон.

Луси ме познаваше добре — идеята да работя в салон, всичко свързано с това, ме привличаше повече, от която и да е друга работа. Но...

— Ще ми трябвават девет месеца до година, за да получа разрешително — казах със съжаление. — А и не мога да си позволя таксата.

— Можеш да вземеш назаем...

— Не — облякох черно горнище без ръкави и го пъгнах в колана на полата си. — Не мога да вземам пари назаем, Луси, защото няма да мога да спра. Ако в момента нямам достатъчно средства, ще почакам, докато спестя достатъчно.

— Никога няма да спестиш достатъчно — изгледа ме тя с явно раздражение. — Приятелко, ако чакаш да се появи кръстницата вълшебница с рокля и каляска, изобщо няма да стигнеш до бала.

Взех четка от тоалетката и се заех да връзвам косата си на ниска опашка.

— Никого не чакам. Мога да го направя и сама.

— Казвам само да приемеш помощ, след като ти предлагат. Не е нужно да постигаш всичко по трудния начин.

— Знам — преглътнах раздражението си и успях да повдигна ъгълчетата на устата си в усмивка. Луси беше загрижена приятелка и понеже знаех това, приемах по-лесно командджийското ѝ поведение. — Не съм твърдоглава, както може би ти се струва... Нали позволих на господин Фъргюсън да смени ковчега?

В деня преди погребението господин Фъргюсън ми се обади и съобщи, че иска да ми предложи сделка, ако ме интересува. Внимателно подбирайки думите си, ме осведоми, че производителят на ковчезите е пуснал в разпродажба художествените модели и има отстъпка за ковчега с картината на Моне. Тъй като първоначалната цена беше шест хиляди и петстотин долара, аз се съмнявах, че ще мога да си го позволя дори и на разпродажба.

— Раздават ги едва ли не без пари — настоя господин Фъргюсън. — Всъщност в момента ковчегът с картината на Моне струва точно колкото чамовия ковчег, който избрахте. Мога да ги разменя без допълнителни разходи.

Бях твърде слисана, за да продумам.

— Сигурен ли сте?

— Да, госпожо.

Подозирайки, че щедростта на господин Фъргюсън може би имаше нещо общо с факта, че няколко вечери преди това бе извел госпожица Марва на вечеря, отидох да я попитам какво бе станало по време на срещата им.

— Либърти Джоунс — възмутена поде тя, — да не намекваш, че съм спала с този мъж, за да ти издействам отстъпка за ковчега?

Засрамах се, извиних се, че не съм искала да я обидя и че, разбира се, не си мисля нищо толкова.

Все още възмутена, госпожица Марва ми обясни, че ако е спала с господин Фъргюсън, нямало съмнение, че той щял да ми даде проклетия ковчег безплатно.

Службата до гроба беше прекрасна, макар и малко скандална за разбиранията на Уелкъм. Господин Фъргюсън проведе ритуала и говори малко за мама и за живота ѝ и за това колко много липсва на приятелите и на двете си дъщери. Изобщо не спомена за Луис. Неговите роднини бяха откарали тялото му в Мескит, където беше роден и където все още живееха доста хора от семейство Садлек. Бяха наели управител за ранчото „Лупинус“, некадърен млад мъж на име Майк Мендеке.

Една от най-близките приятелки на мама от службата, пълна жена с коса с цвят на чай, прочете едно стихотворение:

*„На гроба ми не стойте, не плачете,
мен тук ме няма, аз не спя.
Аз съм и хилядите ветрове,
и бисерните искри на снега,
и слънцето на житните поля
и тихия дъждец на есента.
Събудите ли се в забързаното утро,
аз ще съм сутрешната суетня,
на птиците спокойното летене
и на звездите — трепкащата светлина.
На гроба ми не стойте, не плачете,
мен няма ме в смъртта.“*

Стихотворението може и да не бе религиозно, но когато Деб го прочете, в очите на мнозина имаше сълзи.

Аз поставих върху ковчега две жълти рози — едната от Карингтън, другата от мен. Може би навсякъде другаде предпочитаният цвят на розите е червен, но в Тексас беше жълт.

Господин Фърпосън ми обеща, че розите ще бъдат погребани с мама, когато зароят ковчега в земята.

В края на службата пуснахме „Представи си“ на Джон Ленън, което извика усмивки на някои лица и неодобрителни гримаси на много повече. Към топлото синьо небе полетяха четиридесет и два бели балона — по един за всяка година на мама.

Беше идеалното погребение за Даяна Труит Джоунс. Мисля, че на мама щеше да ѝ хареса. Когато службата приключи, внезапно изпитах огромна нужда да се върна при Карингтън. Искях да я прегръщам дълго и да галя светлите ѝ руси къдрици, които толкова ми напомняха за къдриците на мама. Карингтън никога преди не ми се бе струвала толкова крехка, така застрашена от всякакви опасности.

Когато се обърнах към редицата коли, забелязах една черна лимузина с тонирани стъкла, паркирана на известно разстояние. Уелкъм не е място, където лимузините са често явление, затова гледката беше доста необичайна. Колата беше модерна, вратите и прозорците бяха затворени, а формата ѝ беше съвършена и изваяна като акула.

През този ден нямаше друго погребение. Който и да седеше в тази лимузина, явно бе познавал майка ми и искаше да наблюдава погребението ѝ от разстояние. Краката ми се задвижиха, явно съм искала да отида и да попитам дали той — или тя — не иска да дойде на гроба. Но веднага щом се запътих нататък, лимузината бавно потегли.

Измъчваше ме мисълта, че никога няма да разбере кой беше вътре.

Скоро след погребението двете с Карингтън бяхме посетени от съдебно назначена попечителка, която трябваше да прецени дали съм подходяща да стана законен настойник на сестра си. Хонорарът на служителката беше сто и петдесет долара, което според мен беше доста, предвид факта, че тя остана по-малко от час. Слава Богу, че съдът отмени таксата — чековата ми сметка едва ли щеше да го покрие.

Карингтън явно разбра, че е важно да се държи добре. Под зоркия поглед на попечителката тя построи кули от кубчета, облече любимата си кукла и изпя песента за азбуката от началото до края.

Докато служителката ми задаваше въпроси относно отглеждането на детето и плановете ми за бъдещето, Карингтън се покатери в скута ми и ми лепна няколко страстни целувки. След всяка целувка, поглеждаше многозначително към попечителката, за да се увери, че действията ѝ са забелязани.

Следващата фаза от процеса се оказа удивително лесна. Отидох в семейния съд и представих на съдиите писма от госпожица Марва, от детския лекар и от свещеника в „Агнец Божи“, които даваха отлична оценка на личните ми качества и на родителските ми способности. Съдията изрази притеснение, че нямам работа, посъветва ме веднага да си намеря и ме предупреди, че от време на време ще ни посещават социалните.

След като изслушването приключи, приставът ми каза да напиша чек за седемдесет и пет долара и аз го направих с лилав лъскав химикал, който открих на дъното на чантата си. Дадох ми папка с копия от молбата и от формулярите, които бях попълнила, а също и свидетелството за настойничеството. Не можех да се освободя от чувството, че току-що съм купила Карингтън и са ми дали разписката.

Излязох пред съда, където на стълбите ме чакаше Луси заедно с Карингтън в количката ѝ. За пръв път от дни се засмях, когато видях как пълните ръчички на Карингтън стискат картонената табела, която Луси ѝ беше направила: „Собственост на Либърти Джоунс“.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Полетете с Текс Уест!

Готови ли сте за носеща удовлетворение и насочена към хората работа в небето? Пътувайте, учете се, разширявайте хоризонтите си като стюардеса на Текс Уест, най-бързо разрастващата се национална авиокомпания. Може би ще предпочетете да се свържете с нашите местни офиси в Калифорния, Юта, Ню Мексико, Аризона, Тексас. Трябва да имате диплома за средно образование и ръст между метър и петдесет и метър и седемдесет. Не се правят изключения. Посетете приемните ни и открийте повече за възможностите, които предлага Текс Уест.“

Винаги съм мразела да летя. Летенето със самолет е оскърбление за природата. Хората трябва да си стоят на земята. Оставих обявите и погледнах към Карингтън, която седеше във високото си столче и тъпчеше устата си със спагети. Повечето ѝ коса беше вързана на кукуригу на темето и беше заципана с голяма червена шнола. Беше само по памперс. Бяхме установили, че почистването след вечеря е много по-лесно, ако се храни голичка.

Карингтън ме изгледа сериозно с голямо оранжево петно от соса на устата и брадичката.

— Какво ще кажеш да се преместим в Орегон? — попитах аз.

По малкото ѝ кръгло лице се разля усмивка и се показаха редки бели зъбки.

— Супер, става.

Това беше последната ѝ любима фраза, а другата беше „няма начин“.

— Ти можеш да ходиш на детска градина — продължих аз, — докато аз сервирам малки шишенца „Джак Даниълс“ на раздразнителни бизнесмени. Как ти се струва?

— Супер, става.

Наблюдавах как Карингтън педантично изважда парченце от варения морков, който бях успяла да пхна в соса за спагетите ѝ. След като лиши ивичката спагети от възможно най-много хранителна стойност, тя лапна крайчето и го всмукна.

— Престани да махаш зеленчуците — скарах ѝ се аз, — защото ще ти дам броколи.

— Няма начин — каза тя с пълна със спагети уста и аз се засмях.

Разгледах бележките, които си бях нахвърляла относно възможностите за работа за момиче с диплома за средно образование и без никакъв стаж. Засега явно можех да стана касиерка в супермаркет, шофьор на помпа за канализацията, бавачка, чистачка в „Хепи Хелпърс“ или да се грижа за котките в една ветеринарна клиника. Заплащането навсякъде беше горе-долу каквото очаквах, тоест мизерно. Най-малко ми се искаше да ставам бавачка, защото това означаваше, че ще се грижа за нечийи други деца вместо за Карингтън.

Седях и гледах пръснатите пред себе си ограничени възможности под формата на страници от вестници. Чувствах се дребна и безпомощна, а не исках да свиквам с това усещане. Имах нужда от работа, на която да се задържа известно време. Нямах да е добре нито за мен, нито за Карингтън, ако непрекъснато се местя от място на място. А и едва ли можех да очаквам някакво повишение в супермаркет.

Забелязах, че Карингтън хвърля парченцата морков върху вестника пред себе си, и промърморих:

— Престани, Карингтън — издърпах вестника и понечих да го смачкам, но спрях, когато забелязах напръсканата в оранжеви петна обява от страни.

„Нова професия за по-малко от година!

Винаги се търсят добре подготвени стилисти — в добри и в лоши времена. Всеки ден милиони хора отиват при любимите си стилисти за подстригване, боядисване, химически процедури и други необходими козметични услуги. Познанията и уменията, които ще придобиете в Академията по фризьорство и козметика в Източен

Хюстън, ще ви подготвят за успешна кариера във всеки аспект от козметичния бизнес, който изберете. Кандидатствайте в Академията и нека бъдещето ви започне.

Предлага се финансова помощ за одобрените кандидати.“

На един паркинг за каравани човек често чува думата „работа“. На нашия паркинг хората непрекъснато губеха работата си, търсеха работа, кръшкаха от работа, настояваха някой да се хване на работа. Само че доколкото знаех, никой нямаше професия.

Толкова много исках да имам разрешително за стилист, че направо не издържах. Исках да работя на толкова места, да науча толкова много. Смятах, че имам подходящ темперамент за стилист, а освен това имах и стимул. Имах всичко, освен пари.

Нямаше смисъл да кандидатствам. Само че гледах ръцете си като чужди, докато бършеха парченцата морков и откъсваха обявата.

Директорката на Академията, госпожа Мария Васкес, седеше на бърбековидно дъбово бюро в стая с бледосини стени. Поставени в метални рамки снимки на красиви жени висяха на равно разстояние. Миризмата от студиото и от различните работни помещения се долавяше и в административната част — смес от лак за коса и шампоан, и острият дъх на препарати за изрусяване. Миризмата на фризьорски и козметичен салон. Обожавах я.

Прикрих изненадата си при откритието, че директорката е от латиноамерикански произход. Беше слаба жена с изсветлени кичури, с ъгловати рамене и строго лице със силни кости.

Обясни ми, че академията е приела кандидатурата ми, но имали толкова много студенти, че не можели да осигуряват финансова помощ всеки семестър. Ако не мога да си позволя да посещавам школата без стипендия, дали не бих искала да ме включат в списък на чакащите и да опитам отново следващата година?

— Да, госпожо — казах аз със сковано от разочарование лице и с усмивка, наподобяваща тънка пукнатина. Веднага си изнесох мислено

една лекция. Списък с чакащи не е крайт на света. Не че нямах много неща за вършене междуременно.

Очите на госпожа Васкес бяха много мили. Каза, че ще ми се обади, когато дойде време да попълня нов формуляр, и че се надява пак да се видим.

На връщане към ранчото „Лупинус“ се опитах да си представя как ще изглеждам със зелената риза от униформата на „Хепи Хелпърс“. Не е чак толкова зле, казах си. Почистването и подреждането на чуждите домове винаги е било по-лесно от почистването на своя собствен дом. Щях да се постарая максимално. Щях да бъда най-усърдната служителка в „Хепи Хелпърс“ на планетата.

Докато си приказвах наум, не обръщах внимание къде вървя. Съзнанието ми беше толкова ангажирано, че бях тръгнала по дългия маршрут, а не по краткия. Оказах се на пътя, който минаваше покрай гробището. Намалих, завих по алеята на гробището и минах покрай будката на служителите. Паркирах и се залутах сред надгробните камъни — градина от гранит и мрамор, изникнала от земята.

Гробът на мама беше най-новият — спартанска могила от сурова пръст, която прекъсваше старите коридори от трева. Застанах в долната част на гроба на майка си, като че ли се нуждаех от доказателство, че това наистина се е случило. Не можех да повярвам, че тялото на майка ми е там долу в онзи ковчег с картина на Моне и със синя сатенена възглавница и покривало. Изпитах клаустрофобия. Разкопчах горното копче на ризата си и изтрих влажното си чело с ръкава.

Избликът на паника се оттегли, когато забелязах нещо до бронзовата плоча — някакво жълто петно. Заобиколих гроба и отидох да проуча какво е. Беше букет жълти рози. Цветята бяха в бронзов съд, заровен в пръстта, така че ръбът му да е на нивото на земята. Бях забелязала подобни вази в каталога на господин Фъргюсън, но струваха по триста и петдесет долара, затова изобщо не бях се замисляла да купувам. Колкото и да бе мил господин Фъргюсън, едва ли щеше да ми подхвърли този скъп предмет, при това, без да ми спомене нито дума.

Извадих една роза от букета и вдигнах към лицето си стеблото, от което капеше вода. Поради топлината ароматът ѝ беше особено силен и от полуотворения цвят струеше благоухание. Много видове

жълти рози нямат никакъв мирис, но тази, каквато и да бе, имаше силен аромат, подобен на ананас.

С палец изроних бодлите на път за администрацията на гробището. Жена на средна възраст с червеникавокестенява коса с формата на каска седеше на рецепцията. Попитах я кой е поставил бронзовата ваза на гроба на майка ми, а тя каза, че не може да ми даде тази информация, било лично.

— Но става дума за майка ми — възкликнах аз повече объркана, отколкото раздразнена. — Може ли човек просто да прави това?... Да сложи нещо на нечий гроб?

— Да не искате да го махнем?

— Не, но... — исках бронзовата ваза да остане на мястото си. Ако можех да си позволя, самата аз щях да купя такава. — Но искам да знам кой я е донесъл за мама.

— Не мога да ви кажа — след минута-две жената се съгласи да ми даде името на цветаря, доставил розите. Беше магазинче в Хюстън, което се казваше „Флауър Пауър“.

Следващите няколко дни ми бяха заети с изпълняването на поръчки, с попълване на молби за работа при „Хепи Хелпърс“ и с явяване на интервю. Едва в края на седмицата имах възможност да се обадя в цветарския магазин. Момичето, което вдигна телефона, каза „Моля, изчакайте“ и преди да успея да кажа нещо, вече слушах как Франк Уилямс пее „Просто не ми харесва този живот“. Седях на капака на тоалетната чиния, леко притиснала слушалката към ухото си, и наблюдавах как Карингтън си играе във ваничката си. Съсредоточено преливаше вода от една пластмасова чашка в друга, а след това добавяше течен сапун и триеше с пръстче.

— Какво правиш, Карингтън? — попитах.

— Нещо.

— Какво?

Тя изля сапунената течност върху коремчето си и потърка:

— Гланц за хора.

— Изплакни се... — подех аз, но в този момент в слушалката прозвуча гласът на момичето.

— „Флауър Пауър“, с какво мога да ви помогна?

Обясних ѝ за какво става дума и я попитах дали може да ми каже кой е изпратил жълтите рози на гроба на майка ми. Както очаквах,

отговори, че няма право да разкрива името на изпращача.

— Според компютъра има поръчка същите цветя да се изпращат на гробището всяка седмица.

— Какво? — примаяло попитах аз. — Дузина жълти рози всяка седмица?

— Да, така пише.

— Колко време?

— Няма крайна дата. Може да продължи доста.

Челюстта ми увисна, като да беше на панти.

— И няма начин да ми кажете...

— Не — категорично заяви момичето. — Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Не, струва ми се. Аз... — преди да успея да кажа „благодаря ви“ или „довиждане“, чух друго звънене някъде при нея и тя затвори.

Мислено съставих списък на всеки човек, който би могъл да направи такова нещо.

Никой от познатите ми нямаше пари за това.

Розите идваха от тайния живот на мама, от миналото, за което никога не говореше.

Намръщено взех една сгъната кърпа и я разклатих:

— Ставай, Карингтън. Време е да излизаш.

Тя измрънка и неохотно ми се подчини. Извадих я от ваната и я избърсах, оглеждайки възхитено пълните крачета на гривнички и заобленото коремче на здравето момиченце. Според мен тя беше съвършена във всяко отношение.

Любимата ни игра беше да направим палатка от кърпата, след като избършех Карингтън. Дръпнах кърпата над главите ни и двете се разкикотихме под влажния плат и целувахме връхчетата на носовете си.

Звънът на телефона прекъсна играта ни и аз бързо увих Карингтън в кърпата.

Натиснах копчето.

— Ало?

— Либърти Джоунс?

— Да?

— Обажда се Мария Васкес.

За миг останах без думи, тъй като тя бе последният човек, когото очаквах да чуя.

Васкес обаче запълни мълчанието с лекота:

— От Академията по фризьорство и козметика...

— Да, да. Извинете, аз... Как сте, госпожо Васкес?

— Добре съм, Либърти, благодаря. Имам добри новини за теб, ако все още проявяваш интерес към това да учиш в академията тази година.

— Да — успях да прошепна и внезапно вълнение ме стисна за гърлото.

— Оказа се, че току-що се е освободило още едно място в програмата ни за стипендии за тази година. Мога да ти предложа пълна финансова подкрепа. Ако искаш, мога да ти пратя формулярите по пощата, или пък ще минеш да ги вземеш лично?

Силно стиснах очи и толкова здраво държах слушалката, че не знам как не се счупи. Усетих пръстчетата на Карингтън да проучват лицето ми и да си играят с миглите ми.

— Благодаря ви. Благодаря ви. Ще дойда утре. Благодаря ви.

Чух директорката тихо да се смее.

— Добре дошла, Либърти. Радваме се, че ще учиш в нашата програма.

Затворих, прегърнах Карингтън и се провикнах:

— Приеха ме! Приеха ме! — тя се заизвива и се закиска, споделяйки вълнението ми, макар да не разбираше каква е причината.

— Ще уча, ще стана стилист. Никакъв „Хепи Хелпърс“. Не мога да повярвам! О, миличка, май ще ни се усмихне късметът!

Не очаквах да бъде лесно. Но усилената работа се понася много по-лесно, когато става дума за нещо, което искаш да правиш, а не за нещо, относно, което нямаш право на избор.

Казано е:

„Сам опъвай каиша“

Кайшът беше училището. Никога не съм се чувствала толкова умна, колкото мама смяташе, че съм, но бях убедена, че ако наистина искам нещо, ще намеря начин да напъна мозъка си и да го усвоя.

Сигурно много хора смятат, че е лесно да ходиш в училище за стилисти, какво толкова. Само че всъщност трябва да научиш доста неща, преди изобщо да припариш до ножиците.

В програмата имаше описание на курсове като „Стерилизационна бактериология“, изискващ работа в лаборатория и теоретична подготовка... „Химическа промяна“, където щяхме да учим за процедурите, материалите и техниките за къдрене и изправяне на косата... и „Боядисване на коса“, където бяха включени уроци по анатомия, физиология, химия, процедури, специални ефекти и решаване на проблеми. И това беше само началото. Прегледах брошурата и разбрах защо са нужни девет месеца, за да получиш диплома.

В крайна сметка приех почасовата работа в заложената къща, работех вечер и през почивните дни, а Карингтън водех на детски ясли. Двете с Карингтън живеехме съвсем оскъдно, хранехме се с бял хляб и фъстъчено масло, полуфабрикатни буритос, полуготови супи със спагети, намалени зеленчуци и плодове от консерви с вдлъбнатини. Купувахме си дрехи и обувки на изплащане. Тъй като Карингтън нямаше още пет години, все още можехме да ползваме Програмата за подпомагане на жени, бебета и деца, която финансираше имунизациите. Само че няхахме здрава осигуровка, което означаваше, че не можем да си позволим да се разболяваме. Разреждах плодовите сокове на Карингтън и търках зъбите ѝ като луда, защото не биваше да получава кариеси. Всяко ново и странно почукване в колата беше предзнаменование за скъпоструващ проблем, притаен под капака. Всяка сметка трябваше да бъде подробно разгледана, всяка нова такса от телефонната компания трябваше да се разучи.

Няма спокойствие, ако си беден.

Все пак семейство Рейес ни помагаша много. Позволяваха ми да водя Карингтън в магазина, където тя седеше отзад с книжките си за оцветяване, с пластмасовите животни и с картите за шиене, докато аз работех. Често ни канеха на вечеря, а майката на Луси винаги настояваше да вземем каквото е останало. Обожавах госпожа Рейес, която знаеше португалска поговорка почти за всяка ситуация,

например: „Красотата не храни прасетата“. Така изразяваше критиката си към Мат, красивия, но некадърен приятел на Луси.

Не се виждах често с Луси, защото тя учеше в колеж и се срещаше с момче, с което се бе запознала в часа по ботаника. От време на време Луси се отбиваше в магазина с Мат и си говорехме през плота няколко минути, преди те да излязат да вечерят някъде. Не мога да кажа, че понякога не ѝ завиждах. Луси имаше любящо семейство, приятел, пари, нормален живот и добро бъдеще. А аз няхах семейство, непрекъснато бях изморена, трябваше да броя всяко пени и дори да си търсех гадже, нямаше как да си намеря, понеже навсякъде бутах детска количка. Мъжете на двадесетина години не се възбуждат при вида на чанта с памперси.

Само че това нямаше значение, докато бях с Карингтън. Когато я вземах от яслите или от госпожица Марва, а тя хукнеше към мен с разперени ръчички, това беше най-сладкият миг в живота. Беше започнала да учи думи по-бързо, отколкото телевизионен проповедник раздава благословии, затова двете разговаряхме непрекъснато. Спяхме заедно всяка нощ, преплели крака, докато Карингтън бърбеше. Разказваше ми за приятелите си от детската градина, оплакваше се от децата, чиито рисунки били „просто драсканици“, и ми докладваше на кого се е паднало да бъде майката, когато през почивките си играели на къща.

— Краката ти боцкат — оплака се тя една нощ. — Искам да са гладки.

Досмеша ме. Бях изтощена, притеснявах се за един изпит на следващия ден, имах около десет долара в чековата си сметка, а сега трябваше да се оправям и с хлапе, което критикуваше козметичните ми навици.

— Карингтън, едно от предимствата на това да нямаш гадже е, че може няколко дни да не си бръснеш краката.

— Какво означава това?

— Означава, че това е положението.

— Добре — тя се сгуши по-надълбоко във възглавницата си. — Либърти?

— Какво?

— Кога ще си намериш приятел?

— Не знам, миличка. Сигурно ще мине известно време.

- Може би ако си обръснеш краката, ще успееш да си намериш.
— Имаш право — засмях се. — Заспивай.

През зимата Карингтън пипна упорита настилка, впоследствие превърнала се в раздираща кашлица, от която като че ли костите ѝ дрънчаха. Изпи цяло шише сироп, който се продаваше без рецепта, но ефектът беше нищожен. Един ден се събудих от нещо, което ми прозвуча като кучешки лай, и си дадох сметка, че гърлото на Карингтън е подуто и тя едва успява да диша. Ужасена повече от всякога, я откарах в болницата, където ни приеха и без осигуровка.

Поставиха на сестра ми диагноза круп и извадиха пластмасова маска, прикрепена към някакъв апарат, който изпомпваше лекарство като сивкавобяла мъгла. Уплашена от шума на машината и, разбира се, от маската, Карингтън се сви в скута ми и заплака жално. Колкото и да я убеждавах, че няма да боли, че ще се почувства по-добре, тя отказваше да се съгласи, а тялото ѝ се разтърсваше от спазматична кашлица.

— Може ли аз да ѝ сложа маската? — попитах аз отчаяно медицинския брат. — Само да ѝ покажа, че не боли? Моля ви!

Той поклати глава и ме изгледа като че ли бях луда. Обърнах разреваната си сестра в скута си с лице към мен.

— Карингтън, чуй ме. Карингтън! Това е просто игра. Ще си представим, че си астронавт. Позволи ми да ти сложа маската само за минутка. Ти си астронавт, на коя планета искаш да отидеш?

— На планетата у дома — проплака тя.

След още няколко минути плач от нейна страна и настояване от моя си поиграхме на Карингтън космическата изследователка, докато медицинският брат не прецени, че не е вдъхнала достатъчно вапонефрин.

Отнесох сестра си обратно до колата в студената нощ. Тя вече беше изтощена и спеше дълбоко. Главата ѝ беше отпусната на рамото ми, а крачетата ѝ бяха увити около кръста ми. Насладих се на уязвимата ѝ тежест в ръцете си.

Докато Карингтън спеше на седалката, аз плаках по целия път до къщи, защото се чувствах неспособна, притеснена, изпълнена с обич, облекчение и тревога.

Чувствах се като родител.

С течение на времето взаимоотношенията между госпожица Марва и господин Фъргюсън придобиха чепатата нежност на двама независими човека, които нямат причина да се влюбват, но въпреки това са го сторили. Бяха хубава двойка — пиперливата природа на госпожица Марва, уравновесена от упоритото спокойствие на господин Фъргюсън.

Госпожица Марва беше заявила на всеки, който бе благоволил да я изслуша, че няма никакво намерение да се омъжва. Никой не ѝ вярваше. Мисля, че онова, което най-сетне убеди Марва, бе фактът, че въпреки стабилното си финансово положение Артър Фъргюсън явно беше мъж, който се нуждаеше от грижи. Липсваха копчета от ръкавелите му. Понякога пропускаше някое хранене просто защото забравяше. Чорапите му невинаги бяха еднакви. Някои мъже просто разцъфват, ако има кой да ги ръчка, а госпожица Марва призна, че вероятно има нужда да ръчка някого.

След като се срещаха осем месеца, госпожица Марва приготвила любимото ядене на Артър Фъргюсън — задушено с бира, зелен фасул и голям тиган пържени царевични питки. А също и прочутата ѝ торта за десерт, след което, разбира се, той ѝ бе предложил.

Госпожица Марва ми съобщи новината стеснително и твърдеше, че Артър явно я е надхитрил по някакъв начин, защото нямало никаква причина жена със самостоятелен бизнес да се омъжва. Само че аз виждах колко е щастлива. Радвах се, че след всички превратни моменти в живота си госпожица Марва си е намерила свестен мъж. Каза, че щели да заминат за Лас Вегас, за да ги ожени някой Елвис, след което щели да гледат шоуто на Уейн Нютън, а може би и онези типове с тигрите. След като се върнат, госпожица Марва щеше да напусне караваната и да се премести в тухлената къща на господин Фъргюсън в града, която той ѝ бе дал разрешението си да преобзаведе напълно.

Имаше по-малко от осем километра от караваната на госпожица Марва до новия ѝ дом, само че тя бе изминала по-голямо разстояние, отколкото можеш да измериш с километража. Отиваше в различен

свят, придобиваше нов статут. Мисълта, че вече няма да мога да притичам по улицата, за да я посетя, ме разстройваше и потискаше.

След като госпожица Марва си замина, нищо не задържаше двете ни с Карингтън в ранчото „Лупинус“. Живеехме в стара къща на колела, която не струваше нищо и се намираще на парче земя под наем. Тъй като следващата година сестра ми тръгваше в предучилищна, трябваше да намеря апартамент в квартал, където има хубаво училище. Реших да си намеря работа в Хюстън, ако имам късмета да изкарам предстоящите изпити пред Комисията по фризьорство и козметика.

Исках да се махна от паркинга с каравани — исках го дори повече за сестра си, отколкото за себе си. Но в същото време това щеше да означава да прекъсна последната си връзка с мама. И с Харди.

Усещах болезнено липсата на мама всеки път, когато ми се приискаше да споделя с нея нещо, случило се с мен или с Карингтън. Много след като почина имаше мигове, когато детето в мен, нуждаещо се от утеха, все още плачеше за нея. А после, когато скръбта намаля с времето, мама започна все повече да се отдалечава. Не можех да си спомня как точно звучеше гласът ѝ, каква форма имаха предните ѝ зъби, какъв цвят имаха бузите ѝ. Борех се да съхраня подробностите, все едно задържах вода в шепи.

Загубата на Харди беше почти толкова болезнена, но по различен начин. Забелязах, че ако някой мъж ме погледнеше с интерес, заговореше ме или се усмихнеше, аз отчаяно започвам да търся у него нещо, което да ми напомня за Харди. Не знаех как да престана да го желая. Не че таях някаква надежда — знаех, че никога повече няма да го видя, но това не ми пречеше да сравнявам всеки друг мъж с Харди и да установявам, че всички те имат недостатъци. Бях се изтощила от обичта си към него като кос, който се бори със собственото си отражение върху стъклото.

Защо любовта беше толкова лесна за някои хора и толкова трудна за други?

Повечето ми приятелки от гимназията вече бяха омъжени. Луси беше сгодена за гаджето си Мат и твърдеше, че не изпитва никакви съмнения. Мислех си, че би било чудесно да мога да разчитам на някого. За свой срам си мечтаех как Харди се връща при мен, как

казва, че е сбъркал, като е заминал, и как двамата намираме начин да успеем, защото не си е струвало да бъдем разделени.

Ако самотата беше избор, каква беше другата възможност? Да се примиря, с каквото имам и да се опитам да бъда щастлива така? Но беше ли честно към човека, с когото се примиряваш? Трябваше да има някакъв мъж, който да ми помогне да преодоля чувствата си към Харди. Трябваше да го намеря, ако не заради себе си, то поне заради малката си сестра. Карингтън нямаше мъжко влияние в живота си. Досега бе имала мама, госпожица Марва и мен. Не разбирах много от психология, но знаех, че бащите или личностите, заемащи тяхното място, оказват силно въздействие върху характера на децата. Питях се ако бях прекарала още време с баща си, колко ли по-различен щеше да бъде моят избор.

Истината беше, че изпитвах неудобство в присъствието на мъже. Те бяха чужди същества с техните крепки ръкостискания, с манията си по червените спортни автомобили и по мощните механични инструменти, и с явната си неспособност да сменят рулото тоалетна хартия, когато свърши. Завиждах на момичетата, които разбираха мъжете и се чувстваха удобно в тяхната компания.

Дадох си сметка, че няма да си намеря мъж, докато не склоня да се изложя на евентуална беда, докато не приема опасността да бъда отхвърлена, предадена и с разбито сърце, която неизменно съпътства любовта. Обещах си, че някой ден ще бъда готова да поема този риск.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Госпожа Васкес заяви, че изобщо не е изненадана, че съм издържала писмените и практическите изпити с почти максимален резултат. Тя цялата сияеше и обхвана лицето ми със силните си и тесни ръце, като че ли бях любимата ѝ дъщеря.

— Поздравления, Либърти. Ти се труди изключително усърдно. Трябва много да се гордееш със себе си.

— Благодаря ви — дъх не можех да си поема от вълнение. Издържането на изпитите беше силен стимул за гордостта ми, чувствах се способна да постигна всичко. Както казваше майката на Луси, ако можеш да направиш една кошница, можеш да направиш и сто.

Директорката на академията ми даде знак да седна.

— Какво смяташ да правиш сега — да си потърсиш място като стажантка, или да си наемеш салон?

Наемането на салон беше все едно да си свободно практикуващ — наемаш част от салон и плащаш месечен наем. Не ми допаднаше особено мисълта, че няма да имам сигурна месечна заплата.

— Клоня по-скоро към мястото като стажантка — казах. — Предпочитам да имам редовна заплата. Двете със сестра ми...

— Разбира се — прекъсна ме тя, преди да успея да обясня. — Смятам, че млада жена с твоите умения и с твоята красота би трябвало да може да си намери добре платено място в хубав салон.

Непривикнала да ме хвалят, аз свих рамене:

— Нима външността има нещо общо?

— Повечето известни салони предпочитат определена външност. Ако отговаряш на профила, толкова по-добре — загриженият ѝ поглед ме накара да се изпъна на стола. Поради безкрайните упражнения по фризьорство и козметика, които учениците правеха един върху друг, бях преминала през огромен брой процедури по маникюр, педикюр, обработка на кожата и боядисване на косата. Никога не бях изглеждала толкова лъскава. В тъмната ми коса имаше изкусно направени

карамелени и медни кичури, а след около сто лицеви процедури, кожата ми беше толкова чиста, че не се нуждаех от основа за грима. Малко приличах на една от етно приятелките на куклата Барби — слаба и свежа под капак от прозрачна пластмаса и яркорозов етикет.

— Има един изключително добър салон в Галерия — продължи госпожа Васкес. — Салон „Едно“... чувала ли си за него? Да? Добре познавам управителя. Ако проявяваш интерес, мога да те препоръчам.

— Ще го направите ли? — направо не можех да повярвам на късмета си. — О, госпожо Васкес, не знам как да ви се отблагодаря.

— Много са взискателни — предупреди ме тя. — Може и да не успееш да издържиш още първото интервю, но... — тя замълча и ме изгледа любопитно. — Нещо ми подсказва, че ще се справиш добре там, Либърти.

Хюстън е дългокрак град, извит като порочна жена след греховна нощ. Големи проблеми и големи удоволствия — това е Хюстън. Но тъй като живеят в щат с общо взето ведри хора, жителите на Хюстън са безкрайно мили, стига да не навлизаш в територията им. Те високо ценят собствеността, тоест земята, и имат особено разбиране по въпроса.

Тъй като е единственият голям американски град, който няма сериозно градоустройство, Хюстън е един продължаващ експеримент под въздействието на силите на свободния пазар, свързани с използването на земята. Можете да се натъкнете на стриптийз клубове и на магазини гиганти, сгущени до благоразумни офис и жилищни сгради, а също така съмнителни сервиси за автомобили и оръжейни магазини непосредствено до бетонни площади и небостъргачи от стъкло. Положението се дължи на факта, че жителите на Хюстън винаги са предпочитали да владеят истински земята си пред контрола от страна на правителството върху организирането на нещата. Те всички с удоволствие плащат цената за тази свобода, въпреки че в резултат нежелани бизнес предприятия никнат като плевели.

В Хюстън новите пари се уважават колкото и старите. Независимо кой си и откъде идваш, добре дошъл си на танците, стига да си платиш билета. Носят се легенди за прочути домакини от Хюстън, които имат относително скромнен произход, включително

една, която била дъщеря на продавач на мебели, и друга, която започнала като консултант по организирането на тържества. Ако имаш пари и цениш ненатрапчивия добър вкус, ще бъдеш оценен в Далас. Но ако имаш пари, които искаш да пръскаш като стръв за жилещи мравки, мястото ти е в Хюстън.

Привидно градът е ленив и пълен с хора, които вървят и говорят бавно. През повечето време е твърде горещо, за да се размърдаш да свършиш нещо. Само че истинската власт в Хюстън се упражнява от икономиката на движението — също както е в добрия риболов на костур. Градът е изпънат от енергия — личи по контура му с всички високи сгради, които се извисяват нагоре, като че ли възнамеряват да продължат да растат.

Намерих апартамент за двете ни с Карингтън близо до дъгата на шосе 610, недалеч от работата ми в Салон „Едно“. Хората, които живееха в 610, се смятат за нещо като космополити, за хора, които от време на време гледат камерен филм или пият кафе лате. Извън дъгата пиенето на лате се възприема като подозрително доказателство за евентуални либерални убеждения.

Апартаментът се намираше в по-стар комплекс, имаше плувен басейн и пътека за кросове.

— Вече богати ли сме? — попита Карингтън смаяна и впечатлена от размера на основната сграда, както и от факта, че се качвахме до апартамента с асансьор.

Като стажант в Салон „Едно“ щях да печеля по осемнадесет хиляди долара годишно. След приспадането на данъците и на месечния наем от петстотин долара, не ни оставаше много, особено предвид факта, че тук животът беше много по-скъп, отколкото в Уелкъм. Обаче след първата година от практиката ми щяха да ме повишат в младши стилист, а заплатата ми щеше да стане двадесет и няколко хиляди.

За пръв път през живота си бях изпълнена с усещането за нови възможности. Имах диплома и разрешително, а също и работа, която можеше да се превърне в професионална кариера. Имах апартамент от петдесет и шест квадратни метра с бежов мокет и стара хонда, която все още беше в движение. Но най-вече имах лист хартия, на който пишеше, че Карингтън е моя и че никой не може да ми я отнеме.

Записах Карингтън в предучилищна забавачка и ѝ купих кутия за обяд с Малката русалка и маратонки със светлинки отстрани. На първия учебен ден я изпратих до класната стая и се мъчех да преглътна сълзите, когато сестра ми се разрида, вкопчи се в мен и ме умоляваше да не си тръгвам. Дръпнах се настрана до вратата, далеч от разбиращия поглед на учителката, клекнах и изтрих набразденото от сълзи лице на Карингтън с кърпичка.

— Миличка, ще бъде съвсем за кратко. Само за няколко часа. Ще си поиграеш и ще се запознаеш с нови приятели...

— Не искам нови приятели!

— Ще рисувате, ще изработвате красиви неща...

— Не искам да рисувам! — зарови тя лице в гърдите ми. Гласът ѝ прозвуча приглушено от ризата ми. — Искам да се прибера у дома с теб.

Обхванах с длан тила на главичката ѝ и я притиснах силно към ризата си.

— Аз не отивам у дома, миличка. И двете имаме работа, забрави ли? Аз ще се грижа за косите на хората, а ти ще ходиш на училище.

— Моята работа не ми харесва!

Наклоних главата ѝ назад и избърсах носа ѝ.

— Карингтън, хрумна ми нещо. Ето, погледни... — взех ръката ѝ и леко извих китката нагоре. — Ще ти оставя тук една целувка, която ще си носиш целия ден. Гледай — наведох се и притиснах устни към светлата кожа точно под лакътя. Червилото ми остави съвършен отпечатък. — Ето така. Когато усетиш, че ти липсвам, целувката ще ти напомни колко те обичам и че скоро ще дойда да те взема.

Карингтън огледа със съмнение розовата следа, но с облекчение видях, че престана да плаче.

— Искан ми се да имам червена целувка — каза тя.

— Утре ще си сложа червено червило — обещах ѝ. Изправих се и я хванах за ръката. — Ела, миличка. Иди се запознай с децата и ми нарисуй картинка. Денят ще мине неусетно.

Карингтън подходи към предучилищната забавачка като войник — все едно има дълг, който трябва да изпълни. Но ритуалът с целувката за сбогуване си остана. Когато за пръв път я забравих, учителката се обади в салона и ми каза, че Карингтън е толкова разстроена, че пречи на занятията. Хукнах към училището в обедната

си почивка и се срещнах с обляната си в сълзи сестра на вратата на класната стая.

Не ми беше останал въздух и бях доста ядосана.

— Карингтън, нужно ли е да вдигаш такава врява? Не можеш ли да изкараш един ден без целувка на ръката?

— Не — тя упорито протегна ръка, а лицето ѝ бе набраздено от сълзи и намусено.

Въздъгнах и оставих следата от червило.

— Сега ще се държиш ли добре?

— Да — тя заподскача обратно в клас, а аз хукнах обратно на работа.

Хората винаги забелязваха Карингтън, когато излизахме. Спираха, за да ѝ се полюбуват, задаваха въпроси и се възхищаваха колко е красива. Никой не подозираше, че сме роднини — смятаха, че съм ѝ бавачката, и питаха „От колко време се грижите за нея?“ или „Родителите ѝ сигурно са много горди“. Дори служителката в приемната на новия ни педиатър настоя да отнесе формулярите в дома на Карингтън, за да бъдат подписани от родител или от законен настойник, и ме погледна с нескрит скептицизъм, когато ѝ казах, че съм сестра на Карингтън. Разбирах защо роднинската ни връзка изглежда толкова съмнителна — бяхме различни на цвят. Приличахме на кафява кокошка, снесла бяло яйце.

Малко след като Карингтън стана на четири години, разбрах какво ще бъде да излизам на среща — нищо хубаво. Една от стилистките в салона, Анджи Кийни, ми уреди сляпа среща с брат си Майк. Той неотдавна се беше развел, две години след като се бе оженил за приятелката си от колежа. Според Анджи Майк искал да си намери жена, напълно различна от съпругата му.

— С какво се занимава? — попитах я.

— О, Майк се справя доста добре. Той е главният мениджър по продажбите на „Прайс Парадайс“ — изгледа ме тя многозначително. — Майк е стабиляга.

В Тексас кодовото название на мъж с постоянна работа е „стабиляга“, а за мъж, който няма или не иска работа — „пълен

въздух“. И макар да се знае, че стабилигите понякога се превръщат в пълен въздух, обратното се случва рядко.

Написах телефонния си номер, за да може Анджи да го даде на брат си. Майк звънна следващата вечер и на мен ми допадна приятния му глас и непосредствения му смях. Решихме да ме заведе на японски ресторант, защото не бях ходила.

— Ще опитам каквото и да е, освен сурова риба — предупредих го аз.

— Ще ти хареса как я приготвят.

— Добре — реших, че след като милиони хора ядат суши и оживяват, значи и аз може да опитам. — Кога ще ме вземеш?

— В осем.

Чудех се дали ще успея да намеря бавачка, готова да остане до полунощ. Нямах представа колко струва наемането на бавачка. А и как ли щеше да реагира Карингтън, останала насаме с непознат? Карингтън, оставена на благоразположението на някаква чужда жена...

— Страхотно — отвърнах. — Ще видя дали ще успея да намеря бавачка и дали ще има проблеми и ще ти звънна...

— Бавачка ли? — остро ме прекъсна той. — Бавачка за какво?

— За сестра ми.

— А, при теб ли нощува?

Поколебах се и отвърнах:

— Да.

Не бях обсъждала личния си живот с никой в Салон „Едно“. Никой, дори Анджи, не знаеше, че аз съм законният настойник на четиригодишно момиченце. И макар да съзнавах, че трябваше веднага да го кажа на Майк, истината беше, че ми се ходеше на среща. Живеех като монахиня вече цяла вечност. А пък Анджи ме беше предупредила, че брат ѝ не иска да излиза с обременена жена, че иска да започне начисто.

— Какво значи „обременена“? — попитах.

— Живяла ли си с някого, била ли си сгодена или омъжена?

— Не.

— Имаш ли неизлечими болести?

— Не.

— Пристрастявала ли си се към наркотици или към алкохола?

— Не.

— Била ли си осъждана за сериозно или за дребно престъпление?

— Не.

— Психиатрично лечение?

— Не.

— Проблемно семейство?

— Всъщност нямам семейство. Аз съм сирак. Само че...

Преди да успея да ѝ обясня за Карингтън, Анджи ме прекъсна с излиянието:

— Боже мой, ти си идеална! Майк адски ще те хареса!

Формално погледнато, не бях излъгала. Но премълчаването на информация често е едно и също с лъжата, а освен това много хора биха казали, че Карингтън определено е бреме. Според мен щяха адски да сбъркат. Карингтън не беше бреме и не заслужаваше да я поставят наравно с нелечимите болести и с престъпленията. Освен това аз нямаше да осъждам Майк, че е разведен, така че и той не можеше да ме вини, че се грижа за по-малката си сестра.

Първата част от срещата ни мина добре. Майк беше красив мъж с гъста руса коса и с приятна усмивка. Вечеряхме в японски ресторант, чието име не мога да произнеса. За мое учудване келнерката ни заведе на маса, която ми стигаше до коленете, и седнахме на възглавници на пода. За жалост бях обула не толкова любимите си панталони, защото черните ми бяха на химическо. Тези бяха твърде плитки и понеже седяхме на пода, те останаха впити по време на цялата вечеря. И макар сушито да беше красиво аранжирано, затворех ли очи, можех да се закълна, че ям от кофа за рибарска стръв. Въпреки това ми беше приятно, че съм навън в събота вечер и че вечерям в изискан ресторант, а не на място, където заедно с храната раздават и цветни пастели.

Майк беше на около двадесет и пет години, но в него имаше нещо незряло. Не физически... беше хубав и явно беше в добра форма. Но само пет минути след запознанството ни вече ми беше ясно, че още е в плен на брака си, макар разводът вече да бе факт.

Каза ми, че разводът е протекъл мъчително, но бе успял да надхитри жена си, защото тя смятала, че спечелването на кучето е голяма придобивка, а всъщност Майк никога не го бил харесвал. След

това ми разказа как са поделили вещите си и как дори са разделили комплект от лампи, за да получат точно поравно.

След вечеря попитах Майк дали иска да дойде в апартамента ми, за да гледаме някой филм, и той прие. Изпитах огромно облекчение, когато стигнахме в апартамента. Тъй като за пръв оставях Карингтън сама с бавачка в Хюстън, през цялото време се бях притеснявала.

Бавачката Британи беше дванадесетгодишно момиче, което живееше заедно със семейството си в същата сграда. Препоръча ми я портиерката. Британи ме увери, че гледа много деца в сградата и че ако възникне проблем, майка ѝ е само два етажа по-долу.

Платих на Британи, попитах я как е минала вечерта и тя ме увери, че двете с Карингтън добре са се разбирали. Направили си пуканки, гледали филмче на Дисни и после Карингтън се изкъпала. Единственият проблем бил да накара Карингтън да остане в леглото.

— Непрекъснато ставаше — безпомощно сви рамене Британи. — Не искаше да заспи. Съжалявам, госпожице...

— Либърти — казах аз. — Няма нищо, Британи. Справила си се прекрасно. Надявам се някой път отново да ни помогнеш.

— Непременно — Британи прибра петнадесетте долара, които ѝ бях дала и на излизане ми махна през рамо.

В този момент вратата на спалнята рязко се отвори и Карингтън се понесе към мен по пижама.

— Либърти! — тя обгърна с ръце краката ми и ме прегърна, все едно не сме се виждали цяла година. — Липсваше ми. Къде беше? Защо се забави толкова? Кой е този мъж с жълтата коса?

Стрелнах с поглед Майк. Макар да се бе насилил да се усмихне, явно моментът не беше подходящ да го представям. Погледът му бавно обиколи стаята, спря за малко върху износеното канапе, върху тук-там олющения лак на масичката. Учудих се, защото усетих как заемам леко отбранителна позиция, как се чувствам неудобно да се погледна през неговите очи.

Наведох се над сестра си и я целунах по главата.

— Това е мой нов приятел. Двамата с него ще гледаме филм, а ти би трябвало да си в леглото. И да спиш. Хайде, Карингтън.

— Искам да дойдеш с мен — възпротиви се тя.

— Не, за мен още е рано да си лягам, но за теб е време. Върви.

— Но аз не съм изморена.

— Не ме интересува. Лягай и затваряй очи.

— Ще ме завиеш ли?

— Не.

— Но ти винаги ме завиваш.

— Карингтън...

— Няма нищо — обади се Майк. — Завий я, Либърти. Аз ще прегледам касетите.

Удостоих го с признателна усмивка.

— Ще отнеме само минутка.

Заведох Карингтън в спалнята и затворих вратата. Като повечето деца Карингтън беше безмилостна, когато усетеше, че има тактическо предимство. Обикновено за мен не представляваше проблем да я оставя да пици и да вреци, ако нещо не ѝ допаднаше. Само че и двете знаехме, че не бих искала да прави сцена пред госта ми.

— Ще си кротувам, ако ми оставиш светната лампата — започна да ме придумва тя.

Наместих я на леглото, дръпнах завивката до гърдите ѝ и ѝ подадох книжка с картинки от нощното шкафче.

— Добре. Не ставай от леглото и... Карингтън, говоря сериозно... Да не съм чула и звук.

Тя отвори книжката:

— Не мога сама да чета думите.

— Знаеш всички думи. Чели сме приказката стотици пъти. Стой тук и се дръж прилично. Иначе...

— Иначе какво?

Изгледах я строго.

— Две думи, Карингтън — мълчи и кротувай.

— Добре — тя се скри зад книгата и се виждаха само двете ѝ ръчички, стиснали корицата от двете страни.

Върнах се в дневната, където Майк седеше сковано на канапето.

В даден момент от ходенето на среща, независимо дали си излизал един или стотици пъти, разбираш точно какво значение ще има този човек за живота ти. Съзнаваш дали той ще бъде важна част от бъдещето ти или пък е само някой, с когото ще си прекарваш времето. Или пък няма да ти пука, ако изобщо не го срещнеш отново. Съжалявах, че поканих Майк в апартамента. Искаше ми се да си тръгне, за да мога да се изкъпя и да си легна. Усмихнах му се.

— Намери ли нещо, което ти се гледа?

Той поклати глава и направи знак към трите филма от видеотека на масичката.

— Тези вече съм ги гледал — удостои ме със скована усмивка. — Имаш цяла камара детски филмчета. Явно сестра ти често отсяда при теб.

— През цялото време — седнах до него. — Аз съм настойник на Карингтън.

— Значи тя няма да си ходи? — смаяно ме изгледа той.

— Къде да си ходи? — попитах аз не по-малко объркано от него. — Родителите ни са мъртви.

— О! — той отместа поглед от мен. — Либърти, сигурна ли си, че ти е сестра, а не дъщеря?

Как така дали съм сигурна?

— Да не би да ме питаш дали не съм забравила, че съм родила бебе? — попитах аз по-скоро слисана, отколкото ядосана. — Или ме питаш дали не те лъжа? Тя ми е сестра, Майк.

— Извинявай. Извинявай — набърчи чело и заговори забързано: — Просто двете не си приличате. Всъщност няма значение дали си й майка. Резултатът е същият, нали?

Преди да успея да отговоря, вратата на спалнята се отвори рязко. Карингтън влетя в стаята с тревожно разкривено лице.

— Либърти, случи се нещо.

Скочих от канапето, като че ли току-що бях седнала на горещ котлон.

— Как така нещо се случи? Какво? Какво?

— Нещо ми влезе в гърлото без мое позволение.

По дяволите!

Страх обгърна сърцето ми като бодлива тел.

— Какво ти влезе в гърлото, Карингтън?

Лицето й се набръчка и почервеня.

— Късметлийското ми пени — отговори тя и се заплака.

Опитах се да разсъждавам въпреки паниката и си спомних за покафенялото пени, което беше намерила върху килима на пода на асансьора. Карингтън го държеше в една чинийка на нощното ни шкафче.

— Как го глътна? Какво търси това мръсно пени в устата ти?

— Не знам — проплака тя. — Само го поставих там, а то скочи в гърлото ми.

Смътно долавях отзад присъствието на Майк, който мърмореше, че моментът не е подходящ и че може би трябва да си върви. И двете не му обръщахме внимание.

Грабнах слушалката и набрах номера на педиатъра, седнала с Карингтън на скута си.

— Можеше да се задавиш — скастрих я аз. — Карингтън, никога повече не слагай в устата си пенита или каквито и да било монети. Гърлото заболя ли те? Слезе ли чак в коремчето, когато го глътна?

Тя престана да плаче и сериозно размисли над въпросите ми.

— Мисля, че го усещам в сърчния си кош — каза тя. — Заседнало е.

— Няма такова нещо като сърчен кош — сърцето ми биеше лудо. Телефонният секретар ме накара да изчакам. Чудех се дали човек може да се натрови с метали, ако глътне пени. Все още ли правеха пенитата от мед? Дали пенито щеше да заседне някъде в хранопровода на Карингтън и да се налага операция, за да го извадят? Колко щеше да струва такава операция?

Жената отсреща беше дразнещо спокойна, докато ѝ обяснявах спешния случай. Записа си информацията и ми каза, че лекарят ще ми звънне след десет минути. Затворих телефона и продължих да притискам в скута си Карингтън, повесила боси крачета.

Майк се приближи. По изражението му отсъдих, че днешният ден ще остане завинаги запечатан в съзнанието му като пъклената среща. Искаше да си тръгне почти толкова отчаяно, колкото го исках и аз.

— Виж — неловко поде той, — ти си прекрасно момиче и си много симпатична, но... В момента нямам нужда от това в живота си. Просто... нуждая се от необременен човек. Не мога да ти помогна да събереш счупените парчета, защото самият аз имам много такива. Сигурно не разбираш.

Разбрах. Майк искаше момиче без проблеми и без минали преживявания, някоя с гаранция, че никога няма да допуска грешки или да го разочарова.

Впоследствие щях да го съжалявам. Знаех, че много разочарования очакват Майк, докато си търси необременена жена. Но в

момента изпитвах раздразнение от него.

Спомних си как Харди винаги ми се притичаше на помощ в подобни моменти, как влизаше в стаята и всичко се променяше, и какво невероятно облекчение изпитвах от присъствието му. Само че Харди нямаше да дойде. При мен беше просто един безполезен мъж, на когото дори не му хрумваше да попита дали не може да помогне с нещо.

— Добре — опитах се да прозвуча нехайно. Искях да му подхвърля нещо, както човек се избавя от улично куче. — Благодаря ти за срещата, Майк. Ние ще се оправим. Нали нямаш нищо против да не те изпращам...

— Разбира се — забързано отговори той, — разбира се — и изчезна.

— Ще умра ли? — попита Карингтън, по-скоро заинтригувана и съвсем леко притеснена.

— Само ако те пипна с още някое пени в уста! — заканих ѝ се аз.

Педиатърът се обади и прекъсна неистовото ми бърбене.

— Госпожице Джоунс, сестра ви дави ли се, има ли хрипове?

— Не се дави — погледнах Карингтън в лицето. — Дай да чуя как дишаш, миличка.

Тя се подчини въодушевено и започна да диша силно като перверзник по телефона.

— Няма хрипове — осведомих лекаря и се обърнах към сестра си. — Стига толкова.

Чух как лекарят се засмя.

— Карингтън ще се справи. Просто проверявайте изпразненията ѝ през следващите няколко дни, за да проследите дали ще изхвърли монетата. Ако не я намерите, ще трябва да ѝ направим рентгенова снимка, за да се уверим, че не е заседнала някъде. Но почти ви гарантирам, че ще откриете пенито в гърнето.

— Не може ли да ми гарантирате сто процента — попитах аз. — „Почти“ не ми върши работа днес.

Той отново се засмя.

— Обикновено не давам стопроцентна гаранция, госпожице Джоунс, но за вас ще направя изключение. Давам ви пълна гаранция, че пенито ще се появи в гърнето до четиридесет и осем часа.

През следващите два дни се наложи да ръчкам в тоалетната с тел всеки път, когато Карингтън се изходеше. Най-сетне намерих пенито. През следващите няколко месеца Карингтън разказваше на всеки, проявил готовност да я изслуша, за късметлийското пени, което имала в стомахчето си. Уверяваше ме, че е само въпрос на време да ни се случи нещо голямо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Косата е сериозен бизнес в Хюстън. Удивлявах се колко бяха готови да плащат хората за услугите на салон „Едно“. Всъщност да си блондинка беше особено сериозно вложение на време и на пари, а салон „Едно“ осигуряваше на жените най-добрия цвят в живота им. Салонът беше прочут с трицветното си русо, което беше толкова добро, че идваха дори жени извън щата. Винаги имаше списък с чакащи, за който и да е от стилистите, но за главния стилист и собственик на част от салона, Зенко, се чакаше минимум три месеца.

Зенко беше нисък мъж с въздействащо присъствие и с наелектризиращата грациозност на танцьор. Макар да беше роден и отрасъл в Кейти, беше ходил на стаж в Англия. След завръщането си беше изгубил първото си име и се бе сдобил с автентично звучащ британски акцент. Всички обожаваха този акцент. Обожавахме го дори когато крещеше на някой от нас зад кулисите.

Зенко крещеше много. Беше перфекционист, а освен това и гений. Когато нещо не се получаваше точно както го искаше той, започваха фойерверки. Но как само работеше! Беше печелил наградата „Салон на годината“ от списания като „Тексас Мантли“, „Ел“ и „Гламор“. Зенко лично беше участвал в документален филм за известна актриса. Той изправяше дългата ѝ червена коса, докато тя отговаряше на въпросите на интервюиращата я журналистка. Този документален филм беше дал тласък на кариерата на Зенко, която и бездруго вече процъфтяваше, и я бе превърнал в белия пламък на славата, известен на малцина стилисти. Сега той имаше собствена линия от продукти в лъскави сребристи метални кутийки и шишенца със звездовидни капачета.

На мен интериорът на Салон „Едно“ ми приличаше на английско имение с полирани дъбови подове, антики и тавани с медальони и ръчно изработени украси. Когато някоя клиентка искаше кафе, сипвах ѝ го в чаша от костен порцелан и ѝ го поднасях на сребърен поднос. Ако искаше диетична кока-кола, сипвах ѝ във висока чаша върху

кубчета лед от минерална вода „Евиан“. Имаше голямо помещение с места на стилисти и няколко частни помещения за известни личности и свръхбогати клиенти, а също и стая за миене на косата, пълна със свещи и с класическа музика.

В качеството си на стажантка аз всъщност цяла година не подстригнах никого. Наблюдавах и се учех, изпълнявах поръчки за Зенко, поднасях освежителни напитки на клиентите, които искаха, и понякога правех процедури за дълбинна намеса с топли кърпи и фолио. Правех маникюр и масаж на ръцете на някои клиентки, докато чакаха Зенко. Най-забавно ми беше да правя педикюр на дами, които прекарваха заедно деня си на спа процедури. Докато жените си бърбеха, двете с другата педикюристка мълчаливо работехме над стъпалата им и научавахме последните клюки.

Първо си говореха коя какво е правила напоследък и какво трябва да си направи, дали си струва да се откажеш от усмивката си, за да си инжектираш ботокс в скулите. Говореха малко за съпрузите си, а после се насочваха към децата си, към частните им училища, към постиженията и разстройствата им. Повечето деца посещаваха психотерапевти, за да преодолеят дребните увреждания, причинени на душата от това да имаш каквото си поискаш, когато си поискаш. Тези неща бяха толкова далеч от живота ми, че все едно живеехме на различни планети. Но имаше и истории, които ми звучаха по-познато и ми напомняха за Карингтън, затова едва се въздържах да не възкликна: „Да, същото се случи и с по-малката ми сестра“ или „Знам точно за какво говорите“.

Държах си устата затворена, защото Зенко строго ни беше инструктирал, че никога, ама никога не бива да говорим за личния си живот. Предупреди ни, че клиентите не искат да слушат мнението ни и не искат да се сприятеляват с нас. Идвали в салон „Едно“, за да се отпуснат и да получат абсолютно професионално отношение.

Обаче чувах много. Знаех чии роднини се препират, кой монополизира семейния частен самолет, кой кого съди за управлението на тръстове и имения, чий съпруг обича да ходи на предварително подготвен лов, за да стреля по екзотичен дивеч, къде можеш да си направиш най-добрите столове по поръчка. Слушах за скандали и успехи, за най-хубавите партита, за предпочитаните благотворителни

мероприятия и за всички сложни подробности на това да водиш пълноценен социален живот.

Допадаха ми жените в Хюстън, защото бяха забавни и открити, и винаги се интересуваха от новото и модерното. Разбира се, имаше и няколко достолепни възрастни дами, които настояваха косите им да бъдат изрусени, подстригани и превърнати в голяма топка — стил, който Зенко ненавиждаше и тайно наричаше „Запушалка за мивки“. Само че дори и Зенко не отказваше на съпругите на тези мултимилionери, които носеха диаманти, големи колкото пепелници, и бяха решени да ходят, с каквато прическа си пожелаят.

Салонът посещавах и всякакви мъже. Най-често бяха добре облечени и с педантично поддържана коса, кожа и нокти. Обратно на каубойския имидж, тексаските мъже са доста придирчиви по отношение на външния си вид и всичко трябва да е чисто, пригладено и строго контролирано. Не след дълго си имах редовни клиенти, които идваха през обедната си почивка за маникюр или за да почистят врата или веждите си. Имаше няколко опита за флирт, особено от страна на по-младите, но Зенко бе наложил правила и за тези случаи. И аз няха нищо против. През онзи период от живота си не се интересувах от флиртове и романтика. Искях стабилна работа и пари от бакшиши.

Няколко момичета, включително и Анджи, успяваха да си хванат по някой по-възрастен и заможен покровител. Уреждаха си срещите достатъчно дискретно, така че Зенко или не забелязваше, или умишлено се правеше, че не забелязва. Уговорката между по-възрастен и заможен мъж и млада жена не ми допадаше, но в същото време ме пленяваше.

В повечето големи градове има субкултура от „татенца“ и „галеници“. По своята природа положението е временно, но явно това допада и на двете страни, а неизречените правила крият някаква сигурност. Връзката започва с нещо неангажиращо като вечеря или излизане на питие, но ако момичето правилно си изиграе картите, може да подмами татенцето да плаща за обучение, ваканции, дрехи и дори за пластична хирургия. Според Анджи уговорката рядко включва пряко привеждане на пари. Парите в брой отнемат романтичното лустро на връзката. Татенцата предпочитат да приемат отношенията като специално приятелство, при което те правят подаръци и помагат на една заслужаваща внимание млада жена. А галениците убеждават

сами себе си, че един свестен приятел би искал да помогне на приятелката си, а в замяна тя естествено ще поиска да му покаже колко го цени, като прекара известно време с него.

— Ами ако някоя вечер просто не искаш да спиш с него, а той тъкмо ти е купил кола? — попитах аз Анджи скептично. — Въпреки това трябва, нали? А с какво това е различно от... — замълчах навреме, когато зърнах предупредителното потрепване на устата ѝ.

— Не става дума само за секс — сковано отвърна Анджи, — а за приятелство. Ако не можеш да го разбереш, няма да си губя времето да опитвам да ти обяснявам.

Веднага се извиних и ѝ обясних, че съм от малко градче и не разбирам по-префинените неща. Умиловителна, Анджи ми прости. И добави, че ако съм умна, и аз ще си намеря щедър приятел, което ще ми помогне много по-бързо да постигна целите си.

Само че аз не исках пътешествия до Кабо или до Рио, нито маркови дрехи или всякакви други луксозни вещи. Исках само да успея да изпълня обещанията, които бях дала на Карингтън и на себе си. Скромните ми амбиции включваха хубав дом, средства да бъдем облечени и нахранени, а също здравна осигуровка с план за заболяване. И не исках да получа каквото и да е от тези неща от татенце. Свързаното с това задължение, получаването на подаръци и сексът, предрешен като приятелски жест... Нямах да успея да се оправя по този път.

Имах твърде много дупки.

Сред важните хора, които посещавах салона, имаше един господин Чърчил Травис. Ако някога сте били абонирани за списание „Форчън“, „Форбс“ или нещо подобно, все ще знаете нещо за него. За съжаление аз нямах представа кой е той, тъй като не се интересувах от финанси и не посягах към „Форбс“, освен ако не ми трябваше нещо, с което да убия муха.

Едно от първите неща, които правеха впечатление при срещата с Чърчил, беше гласът му — толкова нисък и дрезгав, че едва ли не го усещаш под стъпалата си. Не беше едър мъж, в най-добрия случай беше среден на ръст, а ако отпуснеше рамене, дори можеше да се каже, че е нисък. Само че ако Чърчил Травис отпуснеше рамене, всички

останали в стаята правеха същото. Имаше слабо тяло, но гърдите му бяха много широки, а ръцете му можеха да изправят подкова. Чърчил беше истински мъжага, който умееше да пие, да стреля право в целта и да преговаря като джентълмен. Работеше усърдно за парите си и плащаше всичките си задължения.

Чърчил се чувстваше най-добре в присъствието на старомодни типове като самия себе си. Знаеше кои домашни задължения са мъжка и кои са женска територия.

Влизаше в кухнята само за да си налее кафе. Искрено се озадачаваше от мъже, които се интересуват от шарките по порцелана, които ядат кълнове или понякога разсъждават върху женствените си страни. Чърчил нямаше женствена страна и беше готов да набие всеки, дръзнал да намекне противното.

Първото посещение на Чърчил в салон „Едно“ се случи почти по същото време, когато аз започнах да работя там. Един ден спокойствието в салона бе прекъснато от трепетно вълнение, от мърморенето на стилистите, от извъръщането на клиентите. Мернах го — гъста грива от стоманеносива коса, тъмносив костюм, — докато крачеше към една от ВИП залите на Зенко. Спря на входа и огледа главното помещение. Очите му бяха тъмни, нюанс на кафявото, при който ирисите почти не се отличават от зениците. Беше красив мъж от старата генерация, но у него имаше нещо странно, намек за ексцентричност.

Погледите ни се срещнаха. Той застина и присви очи, когато напрегнато впери поглед в мен. И в този момент аз изпитах странно усещане, почти неописуемо... нещо като приятна тръпка дълбоко в гърдите, докъдето думите не стигаха. Почувствах се успокоена, отпусната и изпълнена с очакване, усетих дори как мускулчетата на челото и около челюстите ми се отпускат. Искаше ми се да му се усмихна, но преди да успея да го направя, той беше влязъл в стаята заедно със Зенко.

— Кой беше този? — попитах Анджи, която стоеше до мен.

— Татенце от високо ниво — отвърна тя със страхопочитание. — Не ми казвай, че никога не си чувала за Чърчил Травис.

— Чувала съм за семейство Травис — отвърнах. — Те са като Бас в Далас, нали? Хора с пари?

— Скъпа, Чърчил Травис е Елвис в света на инвестициите. Непрекъснато го дават по Си Ен Ен. Написал е книги. Притежава половината Хюстън, има яхти, самолети, имения...

Впечатлих се, макар да познавах склонността на Анджи да преувеличава.

— А най-хубавото от всичко е, че е вдовец — довърши Анджи. — Съпругата му почина неотдавна. О, ще намеря начин да вляза в тази стая при него и Зенко. Трябва да се запозная с него! Видя ли го как ме погледна?

Думите ѝ предизвикаха стеснителния ми смях. Бях си помислила, че е погледнал мен, но сигурно е гледал Анджи, така трябва да е било, защото тя беше руса и секси и мъжете я обожаваха.

— Да — отговорих. — На наистина ли трябва да го преследваш? Мислех, че си щастлива с Джордж.

Джордж беше настоящото татенце на Анджи и тъкмо ѝ беше подарил кадилак „Ескалейд“. Беше под наем, но ѝ беше казал, че може да го кара докогато си поиска.

— Либърти, умната галеница никога не пропуска възможност да се издигне — Анджи забързано се отдалечи към пулта за гримиране, за да си сложи очна линия и червило и да освежи лицето си, готвейки се за срещата си с Чърчил Травис.

Аз влязох в килера и взех метла, за да измета отрязаните кичури коса от пода. Малко след като се залових за работа, стилист на име Алан забързано дойде при мен. Опитваше се да изглежда спокоен, но очите му бяха ококорени и приличаха на сребърни долари.

— Либърти — каза той настоятелно и тихо. — Зенко иска да занесеш чаша студен чай на господин Травис. Силен чай, много лед, без лимон и с две пакетчета подсладител. Сините пакетчета. На поднос. Да не се издъниш, че Зенко ще ни избие всички.

Тутакси се притесних.

— Защо аз? Анджи трябва да му го поднесе — той погледна нея. — Сигурна съм, че ѝ и се иска. Тя...

— Той е помолили за теб, „тъмнокосото момиче“ — отговори ми Алан. — Побързай, Либърти. Сините пакетчета, сините!

Отидох да приготвя чая, както ми бе наредено, и го разбърках внимателно, за да се уверя, че всяко зрънце от подсладителя се е разтворило. Бях напълнила чашата до ръба с най-симетричните

кубчета лед, които имахме. Когато се приближих към ВИП залата, трябваше да държа подноса с една ръка, докато отворям вратата с другата. Ледът задрънча опасно в чашата. Притесних се дали не са се излели няколко капки.

Лепнах си неумолима усмивка и влязох във ВИП стаята. Господин Травис седеше на един стол с лице към огромно огледало със златна рамка. Зенко описваше възможните варианти на сегашната му прическа, която беше обичайната за деловите среди. Доколкото схванах, Зенко леко намекваше, че господин Травис трябва да опита нещо по-различно, може би да му позволи да филира косата и да сложи гел, за да променят вида му към нещо по-остро актуално.

Опитах се да поднеса чая възможно най-ненатрапчиво, само че проницателните тъмни очи ме приковаха, господин Травис се обърна с лице към мен и взе чашата от подноса.

— А ти какво мислиш? — попита той. — Смяташ ли, че се нуждаем от нещо по-остро?

Докато обмислях отговора си, забелязах, че долните му зъби са малко неравни. Когато се усмихваше, това му придаваше вид на свиреп стар лъв, предизвикващ малко лъвче да си поиграят. Очите му бяха топли на остроото лице, а лек мургав оттенък бе пропил завинаги горните пластове на кожата му. Задържах погледа му, усетих малка топка от удоволствие в гърлото си и я преглътнах.

Казах му истината, не можах другояче.

— Мисля, че и сега сте достатъчно остър. Още малко и ще плашите хората.

Лицето на Зенко преbledня, сигурна бях, че ще ме уволни незабавно.

Смехът на Травис приличаше на звука от разклащането на пълна с камъни торба.

— Ще послушам мнението на младата дама — каза той на Зенко. — Просто отнемете един сантиметър отгоре и изгънете отстрани и отзад — продължаваше да ме гледа. — Как се казваш?

— Либърти Джоунс.

— Откъде се сдобих с това име? От коя част на Тексас си? Да не си едно от онези шампоанени момичета?

По-късно научих, че Чърчил има навика да задава по два-три въпроса наведнъж, а ако човек пропуснеше някой, той ги повтаряше.

— Родена съм в окръг Либърти, живяла съм в Хюстън известно време, след това съм отраснала в Уелкъм. Още не ми позволяват да мия с шампоан, защото отскоро работя тук и съм само стажантка.

— Не ми позволяват да мия с шампоан — повтори Травис и тежките му вежди се извиха, като че ли такова нещо беше пълен абсурд. — Какво, за Бога, прави една стажантка?

— Поднася на клиентите студен чай — удостоих го аз с най-милата си усмивка и понечих да изляза.

— Остани — долетя командата му. — Можеш да започнеш да се упражняваш на мен.

Зенко се намеси със свръхспокойно изражение. Акцентът му беше по-изразен от обикновено, все едно тъкмо е обядвал с Камила и с Чарлс:

— Господин Травис, това момиче още не е завършило обучението си. Не е квалифицирана да мие никого с шампоан. Разполагаме обаче с висококвалифицирани стилисти, които ще ви обслужват днес...

— Каква квалификация е нужна, за да измиеш една коса? — невярващо попита Травис. Личеше си, че не е свикнал да му се отказва — от никого и по никакъв повод. — Направете всичко по силите си, госпожице Джоунс, и няма да се оплаквам.

— Либърти — казах аз и се обърнах към него. — Но не мога.

— Защо?

— Защото ако го направя, а вие никога повече не посетите салон „Едно“, всички ще решат, че съм сгафила, а аз не искам това в биографията си.

Травис се начумери. Би трябвало да проявя здравия разум да се страхувам от него. Само че помежду ни се бе установила някаква закачливост. Освен това на устните ми все изпълзяваше усмивка, колкото и да се опитвах да я избутам назад.

— Какво друго можете да правите, освен да поднасяте чай? — попита Травис.

— Мога да ви направя маникюр.

Той се изсмя подигравателно:

— Никога през живота си не съм си правил маникюр. Не знам защо му трябва маникюр на един мъж. Това е проклета женска работа.

— Правя маникюр на много мъже — пресегнах се към ръката му, но се поколебах. В следващия момент ръката му се оказа върху моята с дланта надолу. Беше силна и широка длан, която лесно можеш да си представиш да стиска поводите на коня или дръжката на лопата. Ноктите бяха подрязани почти до живеца, а кожата на пръстите беше грапава и тъмна. Нокътят на един от палците му беше непоправимо набразден от някакво нараняване в миналото. Внимателно обърнах ръката му в своята и видях, че дланта му е набраздена от толкова много линии, че някоя гледачка със сигурност би запелтечила.

— Има какво да се прави по вас, господин Травис. Особено по кожичките.

— Казвай ми Чърчил — произнесе името без „и“ и то прозвуча почти като Чърч'л. — Върви да си вземеш нещата.

Тъй като доставянето на удоволствие на Чърчил Травис беше надсловът на деня, наложи се да помоля Анджи да поеме другите ми задължения, които включваха метене на пода и педикюр в десет и половина.

На Анджи сигурно ѝ се искаше да ме намушка с най-близката ножица, но в същото време не се въздържа да не ми даде съвет, докато си приготвях комплекта за маникюр.

— Не говори прекалено. Всъщност се обаждай възможно най-малко. Усмиввай се, но не с широката усмивка, която си лепваш понякога. Накарай го да говори за себе си. Мъжете обичат това. Постарай се да ти даде визитна картичка. И в никакъв случай не споменавай за малката си сестра. Жените с отговорности отблъскват мъжете.

— Анджи, не си търся татенце — промърморих в отговор. — А дори и да си търсех, той е твърде стар.

Анджи поклати глава:

— Скъпа, няма такова нещо като твърде стар. Само един поглед ми е достатъчен, за да ти кажа, че този мъж още е запазил сока си.

— Не ме интересуват нито сокът му, нито парите му — отговорих аз.

След като косата на Чърчил Травис беше подстригана и оформена, аз отидох при него в друга частна стая. Седяхме един срещу друг от двете страни на масичката за маникюр под бялата светлина на лампата с подвижно рамо.

— Прическата ви е хубава — изкоментирах аз, взех едната му ръка и я положих внимателно в купа с омекотител.

— Би трябвало при цените на Зенко — Травис огледа невярващо различните инструменти и шишенца с цветна течност върху масичката за маникюр. — Харесва ли ти да работиш за него?

— Да, сър, харесва ми. Научавам много от Зенко. Имам късмет с тази работа.

Разговаряхме, докато се грижех за ръцете му, премахвах мъртвата кожа, подрязвах и избутвах назад кожичките, пилях и полирах ноктите му, докато не заблестяха. Травис наблюдаваше процедурата с огромен интерес, тъй като не се бе подлагал на подобно нещо през живота си.

— Защо реши да работиш във фризьорски салон? — попита той.

— Когато бях по-малка, правех прическите и грима на приятелките си. Винаги ми е било приятно да придавам на хората хубав вид. Харесва ми и това, че когато приключа, самочувствието им е по-добро.

Отворих малко шишенце и Травис го погледна почти с тревога.

— Нямам нужда от това — категорично каза той. — Можеш да направиш останалите неща, но границата минава преди лакирането.

— Това не е лак, а е масло за кожички. Освен това доста се нуждаете от него — без да обръщам внимание на трепването му, нанесох маслото по кожичките му с помощта на четчица. — Странно, нямате типичните за бизнесмен ръце — отбелязах аз. — Явно не просто местите хартията върху бюрото си.

— Работа по малко в ранчото от време на време — сви рамене той. — Яздя много. Работа и в градината понякога, но не колкото, преди да почине жена ми. Тази жена имаше страст да отглежда разни неща.

Разтърках малко крем между дланите си и започнах да масажирам дланта и китката му. Трудно ми беше да го накарам да се отпусне, защото пръстите му отказваха да се освободят от възлестото напрежение.

— Научих, че е починала неотдавна — казах аз и вдигнах поглед към суровото му лице, където скръбта беше оставила очевидни следи. — Моите съболезнования.

Травис кимна леко.

— Ава беше добра жена — дрезгаво каза той. — Най-добрата жена, която съм познавал. Имаше рак на гърдата — хванахме го твърде късно.

Въпреки настояването на Зенко, че служителите са длъжни да се въздържат от обсъждане на личния си живот, аз почти отстъпих пред импулса да кажа на Чърчил, че и аз съм загубила скъп за мен човек. Вместо това казах:

— Говори се, че е по-лесно, когато си имал време да се подготвиш за нечия смърт, само че аз не го вярвам.

— Аз също.

Ръката на Чърчил се стегна в моята съвсем за кратко, така че едва успях да забележа натиска. Учудено вдигнах поглед и зърнах добротата и безмълвната тъга по лицето му. По някакъв начин разбрах, че каквото и да избира — да споделя или да запазя тайната си, — той ще ме разбере.

Оказа се, че взаимоотношенията ми с Чърчил са по-сложни от романтична връзка. Щеше да е по-разбираемо или ясно, ако включвах секс или романтично увлечение, само че Чърчил никога не е проявявал към мен подобен интерес. Като привлекателен и налудничаво богат вдовец, току-що навършил шестдесет години, той имаше богат избор от жени. Свикнах да преглеждам дали го споменават вестниците или списанията. Много се забавлявах, когато го снимаха с бляскави известни жени от обществото и с второразредни филмови актриси, а понякога дори с някоя кралска особа. Чърчил се движеше в екстравагантни кръгове.

Когато беше твърде зает, за да дойде в салон „Едно“ за подстригване, викаше Зенко в имението си. Понякога се отбиваше за почистване на врата или на веждите, или за да му направя маникюр. Чърчил винаги изпитваше известно стеснение от маникюра. Но след първия път, когато изпилих, почистих, изстъргах и овлажних ръцете му и придадох изискан блясък на ноктите му, на него много му хареса как изглеждат и какви са станали на допир и заяви, че явно е добавил нов начин за губене на времето към графика си. След като го посръчках малко, призна, че приятелките му също оценяват резултатите от маникюра.

Приятелството с Чърчил, разговорите, които водехме над масичката за маникюр ме превърнаха в прицел едновременно на завист

и на възхищение в салона. Разбирах спекулациите по отношение на взаимоотношенията ни и това че според общото мнение той не търсеше компанията ми, за да му давам мнението си за пазара на акции. Явно всички смятаха, че помежду ни се е случило нещо, че се случва често или че неизбежно ще се случи. Зенко със сигурност допускаше така и се отнасяше към мен с учтивост, която не показваше към другите служители на моето ниво. Явно смяташе, че дори да не бях единствената причина Чърчил да посещава салон „Едно“, присъствието ми несъмнено не вредеше.

Най-накрая един ден попитах:

— Възнамеряваш ли някой ден да започнеш да ме сваляш, Чърчил?

Той се слича.

— Не, по дяволите! Твърде си млада за мен. Предпочитам жените ми да са по-зрели — пауза, след това почти комично смаяно изражение. — Нали не искаш?

— Не.

Ако беше опитал, не съм сигурна какво щях да направя. Нямах представа как да определя чувствата си към Чърчил — не бях имала достатъчно връзки с мъже, за да поставя тази в контекст.

— Но не разбирам защо ми обръщаш внимание — продължих аз, — ако не възнамеряваш да... нали разбираш...

— Някой ден ще ти кажа защо — отвърна той. — Но не сега.

Възхищавах се на Чърчил повече, отколкото на всеки друг, когото познавах. Разбира се, с него не се общуваше лесно. Настроението му можеше да стане свадливо само за секунда. Той не беше спокоен човек. Според мен в живота на Чърчил нямаше много моменти, когато е бил сто процента щастлив. Голяма част от това беше свързано с факта, че бе изгубил две съпруги — първата Джоана веднага след раждането на сина им... и Ава, която му бе съпруга двадесет и шест години. Чърчил не беше човек, който приема пасивно капризите на съдбата и загубите на обичните му хора му се бяха отразили жестоко. Разбирах това.

Минаха почти две години, преди да успея да се накарам да поговоря с Чърчил за смъртта на майка си и за простите факти от

миналото си. По някакъв начин Чърчил беше научил кога е рожденият ми ден и беше поръчал на една от секретарките си да ми се обади сутринта и да ме предупреди, че ще излезем на обяд. Бях облечена в спретната черна пола до коленете и бяла блуза и носех висулката си със сребърния броненосец. Чърчил пристигна по обяд с елегантен британски костюм и с вид на преуспял възрастен наемен убиец от Европа. Придружи ме до бяло бентли, което чакаше до тротоара, където шофьорът ми отвори вратата.

Отидохме в най-изискания ресторант, който бях виждала, с френски декор, бели покривки и красиви картини по стените. Менюто беше написано калиграфски на грапава кремава хартия, а храната беше описана с толкова сложни термини — рулади, ризоли и сложни сосове, че нямах представа какво да поръчам. Едва не получих инфаркт от цените. Най-евтиното в менюто беше предястие, струващо десет долара, което се състоеше от една-единствена скарида, приготвена по начин, който не можех да произнеса. Към края на менюто видях описание на хамбургер с пържени картопки и едва не се задавих с диетичната си кола, когато прочетох цената.

— Чърчил — смаяно казах аз, — в менюто има хамбургер за сто долара!

Той се намръщи не защото споделяше смайването ми, а защото моето меню имаше цени. С едно трепване на пръста си повика келнера, който ни заля с извинения. Изтръгнаха менюто от ръцете ми и го замениха с друго, почти същото, само че нямаше изписани цени.

— Защо и в моето меню да не пише цените? — попитах аз.

— Защото си жена — отговори Чърчил, все още раздражен от грешката на келнера. — Поканил съм те на обяд и не би трябвало да мислиш кое колко струва.

— Този хамбургер струваше сто долара — направо бях като обсебена. — Какво могат да направят с един хамбургер, че да струва сто долара?

Явно изражението ми го развесели.

— Хайде да ги попитаме.

Привикан беше келнер, който да отговаря на въпросите ни относно менюто. Когато бе запитан как се приготвя хамбургерът, че е толкова специален, той обясни, че всички съставки са органични, включително и тези в домашно приготвеното хлебче с пармезан, че в

сандвича има пушена биволска моцарела, отгледана в хранителен разтвор къдрава маруля, узрели на клонката домати и сос чили върху бургер от органично говеждо и смляно месо от ему.

Думата „ему“ ме развесели.

От устните ми се откъсна смях, после пак и пак, и накрая просто не можех да спра да се кискам, очите ми се напълниха със сълзи и раменете ми затрепераха. Притиснах с ръка устата си, за да ги заглуша, но положението само се влоши. Сериозно започнах да се притеснявам дали изобщо ще успея да спра. Превръщах се в посмешище в най-изискания ресторант, в който бях стъпвала.

Келнерът учтиво изчезна. Опитах се да прошепна някакво извинение на Чърчил, но той ме изгледа загрижено и леко поклати глава, сякаш да ми каже „Не, не се извинявай“. Стисна китката ми, за да ми вдъхне увереност. Жестът му по някакъв начин успя да успокои необуздания ми смях. Успях да си поема продължително въздух и гърдите ми се отпуснаха.

Разказах му за преместването ни в караваната в Уелкъм и как приятелят на мама Флип бе застрелял емуто. Като че ли не успях да разказвам достатъчно бързо, толкова подробности изливах. Чърчил попиваше всяка дума с присвити в ъгълчетата очи, а когато най-сетне му казах, че сме дали емуто на семейство Кейтс, и той се разсмя.

Макар да не бях забелязала кога сме поръчали вино, келнерът донесе бутилка пино ноар. Течността искреше наситено в чаши с високи столчета.

— Не бива да пия — казах. — След обяда ще се връщам на работа.

— Няма да се връщаш на работа.

— Разбира се, че ще се върна. Имам записани клиенти за следобед — възразих, но се почувствах отегчена дори като си спомних — не само за работата, а за това, че трябваше да покажа чара и бодростта, която клиентите ми очакваха.

Чърчил бръкна в сакото си, извади клетъчен телефон, не по-голям от домино, и набра номера на салон „Едно“. Докато го наблюдавах със зяпнала уста, той нареди да повикат Зенко, осведоми го, че ще отсъствам следобед и го попита дали има нещо против. Според Чърчил Зенко нямал нищо против и щял да пренареди графика. Нямало проблем.

Когато Чърчил затвори мобилния телефон с доволно изщракване, аз заявих мрачно:

— Лошо ми се пише после. Ако някой друг, а не ти, се беше обадил на Зенко, той щеше да го попита дали не му хлопа дъската.

Чърчил се ухили. Един от недостатъците му беше, че му допада невъзможността на хората да му отказват.

Аз бърбих през целия обяд, насърчавана от въпросите на Чърчил, от сърдечния му интерес, от чашата с вино, която все не се изпразваше, колкото и да пиех. Свободата да му кажа всичко, да му разкажа всичко, свали от плещите ми товар, който не си бях дала сметка, че нося. Докато безмилостно се бях старала да продължавам напред, бях останали много чувства, които не си бях позволила да изпитам напълно, много неща, за които не бях говорила. Сега просто не можех да се спра. Бръкнах в чантата си и извадих от портфейла снимката на Карингтън. Имаше щърба усмивка и една от опашките ѝ беше по-високо от другата.

Чърчил дълго се взира в снимката, дори извади от джоба си очила, за да разгледа всяка подробност. Пийна още вино, преди да коментира:

— Струва ми се щастливо дете.

— Да, такава е — внимателно прибрах снимката в портфейла си.

— Справила си се чудесно, Либърти — каза той. — Правилно си постъпила, като си я задържала.

— Трябваше. Имам само нея. Освен това знаех, че никой няма да се грижи за нея като мен — бях удивена от думите, които произнасях с такава лекота, от нуждата да споделя всичко.

Ето така щеше да бъде, казах си с болезнена тръпка. Случващото се ми даваше представа какви щяха да са отношенията ми с татко. С един мъж, толкова по-възрастен и по-мъдър, който явно разбираше всичко, дори нещата, които не бях казала. От години ме тревожеше фактът, че Карингтън няма баща. Само че не бях осъзнала колко много самата аз все още се нуждая от баща.

Все още зашеметена от виното, разказах на Чърчил за предстоящото училищно представление на Карингтън по повод Деня на благодарността. Нейният клас щеше да изпълни две песни и децата бяха разделени на поклонници и на коренни жители на Америка, а Карингтън не искаше да е в нито една от групите. Настояваше да е

каубойка. Беше толкова неотстъпчива, че учителката ѝ, госпожица Хансън, ми се бе обадила у дома. Обясних на Карингтън, че през 1621 г. не е имало каубойки. Казах ѝ, че дори Тексас не е съществувал. Оказа се, че сестра ми не дава и пет пари за историческата достоверност.

Спорът в крайна сметка беше разрешен благодарение на предложението на госпожица Хансън Карингтън да облече каубойския костюм, но да напусне сцената в началото на инсценировката. Щеше да носи картонена табела с формата на нашия щат и с отпечатан надпис „Тексаски Ден на благодарността“.

Чърчил се заля от смях, когато му разказах историята — явно смяташе, че инагът на сестра ми е добродетел.

— Не схващаш най-важното — казах му. — Ако това е признак за предстоящото, чака ме истински ужас, когато стигне до пубертета.

— Ава имаше две правила в отношенията си в младежите в пубертета — каза Чърчил. — Първото гласеше:

„Колкото повече се опитваш да ги контролираш, толкова повече се бунтуват.“

И второто:

„Винаги можеш да постигнеш компромис, докато имат нужда да ги откараш до магазина.“

Усмихнах се.

— Трябва да запомня тези правила. Ава явно е била добра майка.

— Във всяко отношение — натърти той. — Никога не се оплакваше, когато не ѝ провървеше в нещо. За разлика от повечето хора тя умееше да бъде щастлива.

Изкушавах се да изтъкна, че повечето хора биха били щастливи, ако имат хубаво семейство, голяма къща и всички пари, от които се нуждаят. Само че си замълчах.

Въпреки това обаче Чърчил явно прочете мислите ми.

— При всичко, което чуваш в работата си — каза той, — вече би трябвало да си разбрала, че богатите хора са също толкова нещастни, колкото бедните. Всъщност дори повече.

— Опитвам се да изпитам известно съчувствие — сухо отвърнах, — но според мен има разлика между истински и измислени проблеми.

— По това си приличаш с Ава — увери ме той. — И тя виждаше разликата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След четири години най-сетне бях успяла да стана пълноправен стилист в салон „Едно“. В повечето случаи работех като колорист — имах дарба за избор на цвета на кичурите и на корекциите. Обичах да смесвам течности и пасти в множество купички като откачен учен. Наслаждавах се на множеството дребни, но изключително важни изчисления на температурата, времето и прилагането, както и на задоволството, че всичко се е получило както трябва.

Чърчил все още се подстригваше при Зенко, обаче аз почиствах врата и веждите му, освен това му правех маникюр, когато поискаше. От време на време обядвахме заедно, когато някой от нас имаше повод да празнува. Когато бяхме заедно, говорехме за всичко. Знаех много за семейството на Чърчил и особено за четирите му деца. Гейдж, най-големият му син, беше на тридесет години и беше от първата му съпруга Джоана. Другите му три деца бяха от Ава: Джак на двадесет и пет, Джо, с две години по-малък, и единствената му дъщеря Хейвън, която още учеше в колеж. Знаех, че Гейдж е станал доста резервиран, след като е изгубил майка си тригодишен, че му е трудно да вярва на хората и че една от предишните му приятелки твърдяла, че страдал от фобия към обвързване. Тъй като не бе запознат с жаргона на психоаналитиците, Чърчил не знаеше какво означава това.

— Означава, че не обича да говори за чувствата си и да допуска да бъде уязвим — обясних му аз. — Освен това се страхува да не го вържат.

Чърчил изглеждаше озадачен.

— Но това не е фобия от обвързване, това е да си мъж.

Говорехме и за другите му деца. Джак беше спортист и любимец на жените. Джо беше луд по информационните технологии и си падаше авантюрист. Най-малката, Хейвън, бе настояла да замине за колеж в Ню Ингленд, колкото и Чърчил да я беше умолявал да се запише в Райе, в Тексаския колеж и дори, бог да му е на помощ, във Военната академия в Тексас.

Съобщавах на Чърчил последните новини за Карингтън и понякога за любовния си живот. Бях споделила с него за Харди и за натрапчивата мисъл за него. Откривах Харди във всеки каубой с отпуснати крайници и износени дочени панталони, във всеки чифт сини очи, във всеки очукан пикал, във всеки горещ и безоблачен ден.

Чърчил беше изтъкнал, че може би е по-добре да престана да се старая толкова да престана да обичам Харди и да приема, че част от мен винаги ще го иска.

— Човек просто трябва да се научи да живее с някои неща — отбеляза той.

— Не можеш да обикнеш друг човек, ако още не си забравил последния.

— Защо не?

— Защото тогава новата връзка е компромис.

Развеселен, Чърчил заяви, че всяка връзка е един или друг компромис и че е най-добре човек да не се рови много в това.

Не бях съгласна. Усещах, че трябва изцяло да се освободя от Харди. Обаче не знаех как. Надявах се някой ден да срещна някой толкова неустоим, че да поема риска отново да се влюбя. Обаче сериозно се съмнявах, че такъв мъж съществува.

Този мъж със сигурност не беше Том Хъдсън, с когото се запознах, докато чаках за родителската среща в коридора на училището на Карингтън. Той беше разведен баща на две деца, едър като мечок мъж с кестенява коса и спретнато подстригана кафява брада. Излизах с него малко повече от година и се радвах на удобната ни връзка.

Тъй като Том притежаваше магазин за деликатесни храни, хладилникът ми постоянно беше пълен с деликатеси. Двете с Карингтън се тъпчехме с френско и с белгийско сирене, с бурканчета пикантен доматиен сос, с генуезко песто и с девонска сметана, с коралови на цвят резени пушена съомга от Аляска, крем супа от аспарагус в бурканчета, мариновани чушлета или тунизийски зелени маслини.

Том много ми харесваше. Направих всичко по силите си да се влюбя в него. Явно той бе добър баща на децата си и чувствах, че ще се държи също толкова добре и с Карингтън. Том притежаваше толкова много положителни качества, имаше толкова много причини да го

обичам. Една от неприятните страни на това да имаш връзка с някого е, че може да си със свестен човек, който явно заслужава да бъде обичан, само че помежду ви няма достатъчно жар да запалиш дори чаена свещ.

Правехме любов през уикендите, когато бившата му съпруга вземаше децата, а аз успявах да намеря бавачка за Карингтън. За съжаление сексът беше хладен — никога не можех да свърша, докато Том беше в мен — чувствах само вътрешен натиск като от разширителя в кабинета на гинеколога, — и той се опитваше да ме доведе до върха с помощта на пръстите си. Невинаги се получаваше, но понякога получавах няколко удовлетворителни спазми, а когато не успявах, започвах да се дразня и да се протривам, затова се преструвах. След това той леко натискаше главата ми, докато го поемех в уста, или пък лягаше отгоре ми и го правехме в мисионерската поза. Рутината никога не се променяше.

Купих няколко книги за секс и се опитах да подобра положението. Том се забавляваше със стеснителните ми молби да опитаме няколко пози, за които бях чела, и твърдеше, че в крайна сметка всичко се свежда до това да пъкнеш нещото „А“ в цепката „Б“. Все пак, ако съм искала да пробваме нещо ново, той бил изцяло „за“.

Смаяна установих, че Том се оказа прав. Чувствах се нелепо и глупаво и каквото и да правех, не можех да свърша в тези сложни пози, подобни на йогийски асани. Единственото ново нещо, което Том не искаше да опита, бе да ме целуне долу. Заеквах и цялата пламнах, когато го помолих за това. Бих казала, че това беше най-неловкият момент в целия ми живот, само че положението се влоши още повече, когато Том отговори извинително, че никога не му е харесвало да прави това. Било нехигиенично и не му допадал вкусът на жените, затова предпочитал да не го прави, ако нямам нищо против. Отговорих, че не, разбира се, че нямам нищо против, не искам да прави нещо, което не му харесва.

Само че всеки път след това, когато спяхме заедно и аз усещах как ръцете му започват да насочват главата ми надолу, изпитвах възмущение. А после пък се чувствах виновна, защото Том беше щедър в толкова други отношения. Повтарях си, че няма значение. Можехме да правим в леглото и други неща. Положението обаче ме притесняваше много — като че ли не разбирах нещо съществено, —

затова една сутрин преди отварянето на салона споделих с Анджи. След като се уверихме, че всичко е готово за предстоящия работен ден, че количките са добре заредени и инструментите са почистени, двете си побъбрихме няколко минути.

Аз впръсках в косата си препарат за обем, а Анджи освежи гланца си за устни. Не мога да си спомня точно какво я попитах — нещо от сорта на това дали е имала гадже, което не е искало да прави някои неща в леглото.

Погледът на Анджи срещна моя в огледалото.

— Не иска да му духаш?

Неколцина от другите стилисти погледнаха към нас.

— Не, това му харесва — прошепнах. — Но... ами, не иска да го прави на мен.

Модерно изскубаните ѝ вежди се изстреляха нагоре.

— Не обича да похапва тортила?

— Не. Казва... — усещах как по бузите ми се появяват червени петна, — ... че било нехигиенично.

Тя направо се вбеси:

— Не е по-нехигиенично от мъжкото! Ама че скапаняк. Какво егоистично... Либърти, повечето мъже обожават да правят това на жената.

— Така ли?

— Това ги възбужда.

— Наистина? — новината беше хубава. Намали малко унижението, което изпитвах, задето съм помолила Том за това.

— О, момиче, трябва да го зарежеш — заключи Анджи и поклати глава.

— Но... но... — не бях сигурна, че искам да взема такива драстични мерки. Това беше най-дългата ми връзка с някой и ми допаднаше усещането за сигурност. Спомнях си всички мимолетни връзки на мама. И вече разбирах причината.

Да излизаш с някого е като да се опитваш да приготвиш храна от остатъци. Някои ястия, като руло от кайма или бананов пудинг, всъщност стават по-вкусни с времето. А други като поничките и пицата трябва веднага да изхвърлиш. Колкото и да се опитваш да ги сгрееш, никога не са толкова вкусни както докато са пресни. Надявах се Том да се окаже по-скоро руло от кайма, отколкото пица.

— Зарежи го — настоя Анджи.

Хедър, дребничка блондинка от Калифорния, не се сдържа и се намеси. Всичко, което казваше, звучеше като въпрос, дори и да не беше.

— Имаш проблеми с гаджето ли, Либърти?

Анджи отговори преди мен:

— Тя излиза с шестдесет и осем.

Някои от другите стилистки измърмориха съчувствено.

— Какво е шестдесет и осем? — попитах.

— Той иска да му го лапнеш, обаче не ти отговаря със същото — отговори Хедър. — Не е точно шестдесет и девет, той ти дължи едно.

Алан, който разбираше от мъже повече от всички нас, взети заедно, насочи към мен една кръгла четка, докато говореше:

— Разкарай го, Либърти. Един шестдесет и осем никога не се променя.

— Но той е мил в други отношения — възпротивих се аз. — Той е добър приятел.

— Не, не е — възрази Алан, — просто ти смяташ така. Само че рано или късно този шестдесет и осем ще си покаже истинската физиономия и извън спалнята. Ще те оставя у дома, докато излиза с приятелчетата си. Ще си купи нова кола, а на теб ще даде старата. Един шестдесет и осем винаги взима най-голямото парче от тортата, скъпа. Не си губи времето с него. Повярвай ми, знам го от опит.

— Алан е прав — обади се Хедър. — Преди няколко години ходих с един шестдесет и осем и отначало беше направо страхотен. Само че се оказа адски скапаняк. Абсолютно безполезен.

До този момент не бях обмисляла сериозно дали да скъсам с Том. Обаче идеята ми донесе неочаквано облекчение. Дадох си сметка, че притесненията ми изобщо не са свързани със свирките. Проблемът беше, че емоционалната ни близост точно както и сексуалният ни живот си имаше граници. Том не се интересуваше от тайните кътчета на сърцето ми, нито пък аз от неговите. Проявявахме повече изследователски дух при избора на деликатесите си, отколкото на пълната с опасности територия на истинската връзка. Вече започвах да проумявам колко рядко двама души изпитват връзката, която имаше между двама ни с Харди. А Харди се бе отказал от нея, беше се отказал

от мен по неправилни причини. Надявах се искрено на него също да му е толкова трудно да изгради връзка с някого, колкото и на мен.

— Как е най-добре да приключа? — попитах.

Анджи леко ме потупа по гърба:

— Кажи му, че връзката ви не се развива според очакванията ти. Кажи, че никой не е виновен, но просто ти не си удовлетворена.

— И не пускай бомбата в апартамента си — добави Алан, защото винаги е по-трудно да накараш някой да си тръгне. Направи го у тях и веднага си тръгни.

Скоро след това събрах смелостта да скъсам с Том в неговия апартамент. Казах му, че много ми е било приятно времето, което сме прекарвали заедно, но нещата просто не се получават, за което не е виновен той, а аз. Том ме изслуша внимателно и безстрастно, с изключение на момента, когато лицевите му мускулчета се стегнаха под брадата. Не ми зададе въпроси. Нито веднъж не се възпротиви. Помислих си, че вероятно и за него е облекчение. Може би и той като мен се е притеснявал, че между нас нещо липсва.

Том ме изпрати до вратата, където аз спрях, стиснала чантата си. Признателна бях, че няма целувка за довиждане.

— Аз... пожелавам ти всичко най-хубаво — казах. Беше старомодна фраза, но като че ли нищо друго не отразяваше толкова точно чувствата ми.

— Да, и на теб, Либърти — каза той. — Надявам се да намериш време да порботиш над себе си и над проблема си.

— Над проблема си ли?

— Над фобията си от обвързване — поясни той с внимателна загриженост. — Със страха ти от интимност. Трябва да порботиш над това. Успех.

Вратата плавно се затвори в лицето ми.

На следващия ден закъснях за работа, така че се наложи да изчакам до по-късно, за да им разкажа за случилото се. Едно от нещата, които човек научава от работата в салон е, че повечето стилисти обожават да правят дисекция на връзките. Почивките ни за кафе или за цигара винаги звучаха като групова терапия.

Олекна ми на сърцето след скъсването с Том, с изключение на нападката му накрая. Не го винях, задето го каза, тъй като беше зарязан. Притесняваше ме вътрешното ми подозрение, че той има право. Може би наистина се боях от интимност. Не бях обичала друг мъж, освен Харди, който здравата се бе вкопчил в сърцето ми. Все още го сънувах и се събуждах с бушуваща кръв, а всеки сантиметър от плътта ми беше влажен и жив.

Боях се, че може би трябваше да се примиря с Том. Карингтън скоро щеше да стане на десет години, а от толкова отдавна беше лишена от бащино влияние. Имахме нужда от мъж в живота си.

Когато влязох в салона, който току-що беше отворил, Алан дойде при мен с новината, че Зенко иска веднага да говори с мен.

— Закъснях само с няколко минути — подех аз.

— Не, не става дума за това, а за господин Травис.

— Днес ли ще идва?

Не беше възможно да разгадая изражението на Алан.

— Не мисля.

Отидох в задната част на салона, където Зенко стоеше прав с порцеланова чаша с горещ чай. Вдигна поглед от подвързаната с кожа книга със записванията.

— Либърти, проверих графика ти следобед — заяви той с британски акцент. — Изглежда си свободна след три и половина.

— Да, господине — потвърдих предпазливо.

— Господин Травис иска подстригване у дома. Знаеш ли адреса?

Смаяно поклатих глава.

— Искате аз да го направя? Защо не отидете вие. Винаги вие го подстригвате.

Зенко ми обясни, че известна актриса щяла да дойде от Ню Йорк и че не можел да отмени ангажимента си с нея.

— Освен това — продължи той предпазливо и монотонно — господин Травис специално поиска да отидеш ти. Не му е лесно след инцидента и посочи, че сигурно ще му се отрази добре, ако...

— Какъв инцидент? — усетих неприятното ужилване на адреналина, все едно едва не падаш по стълбите. Успяваш да не се претърколиш, но тялото ти въпреки това се подготвя за катастрофа.

— Мислех, че вече знаеш — каза Зенко. — Господин Травис е бил хвърлен от кон преди две седмици.

За човек на възрастта на Чърчил инцидентите с коне никога не бяха маловажни. Случваше се да се счупят кости, да има размествания, натрошавания, прекъсвания на гръбнака и счупване на шията. Усетих как устните ми оформят едно безмълвно „о“. Ръцете ми извършиха мозайка от движения — най-напред се вдигнаха към устните, след това отидоха и по-нагоре.

— Колко сериозно е пострадал? — попитах.

— Не знам подробности, но ми се струва, че има счупен крак и са му правили някаква операция... — Зенко замълча и ме погледна. — Струваш ми се пребледняла. Искаш ли да седнеш?

— Не, добре съм. Просто...

Не можех да повярвам колко съм уплашена, колко съм загрижена. Искаше ми се веднага да отида при Чърчил. Сърцето ми болезнено се блъскаше в гърдите. Долепих длани и преплетох пръсти като молецко се дете. Примигнах заради преминаващите през съзнанието ми картини, които нямаха нищо общо с Чърчил Травис.

Майка ми, облечена с бяла рокля, осеяна с маргаритки. Баща ми, достъпен само в двуизмерно черно — бяло изображение. Претрупаните светлинки на панаира, които танцуват по решителното лице на Харди. Сенки в сенките. Едва успях да дишам. Но тогава си помислих за Карингтън. Вкопчих се в този образ, в моята сестра, моето бебче, и паниката се оттегли и изчезна.

Чух Зенко да ме пита дали искам да отида в Ривър Оукс за подстригването.

— Разбира се — отвърнах, стараяйки се да звуча нормално. Делово. — Естествено.

След последния ми клиент Зенко ми даде адреса и два различни кода на алармата.

— Понякога на портата има пазач — каза той.

— Има порта? — попитах. — И пазач?

— Нарича се охрана — отговори Зенко, а безличният му тон беше много по-унищожителен от сарказъм. — На богатите хора им трябва.

Взех листчето от ръката му.

Хондата ми трябваше да мине през автомивката, само че не отделих време за това. Трябваше да видя Чърчил възможно най-скоро. Пътуването от салона дотам ми отне само петнадесет минути. В

Хюстън човек измерва разстоянието в минути вместо в километри, тъй като уличното движение може да превърне едно кратко разстояние в същински ад от „спри, тръгни“, а агресивността на пътя е просто техника на шофиране.

Чувала бях хората да твърдят, че Ривър Оукс прилича на Хайланд Парк в Далас, само че е по-голям и по-скъп. Може да се каже, че това е Бевърли Хилс на Тексас. Ривър Оукс се състои от около четири хиляди декара, разположени по средата между търговската и нетърговската част на града, има две училища и кълтри клуб, изискани ресторанти и магазини и еспланади с красиви цветя. При основаването на Ривър Оукс през двадесетте години на миналия век имало джентълменско споразумение да не бъдат допускани цветнокожи, освен хората, които живеят в квартирите за прислугата. Сега тези така наречени джентълмени вече ги няма и в Ривър Оукс има по-голямо разнообразие. Вече не живеят само бели, но категорично живеят само богати, тъй като най-евтините къщи започват от един милион долара и вървят нагоре.

Карах очуканата си хонда по улици с двуетажни къщи, покрай мерцедеси и беемвета. Някои от къщите бяха проектирани в стила от испанския ренесанс и имаха каменни тераси, кули и декоративни перила от ковано желязо. Други бяха направени по модела на плантациите в Ню Орлиънс или на колониалните къщи от Ню Ингленд с бели колони, фронтони и комини на ивици. Всички бяха големи, с красиви градини и засенчени от дъбове, растящи от двете страни на алеите като грамадни стражи.

Очаквах, че къщата на Чърчил ще бъде впечатляваща, но нямаше как да бъде подготвена за гледката. Беше каменна къща, проектирана като европейски замък и разположена насред разклонение на река с площ три акра. Спрях пред тежката желязна порта и въведох кода. За мое облекчение портата се отвори величествено и бавно. Широк павиран път водеше към къщата и се разклоняваше на две алеи — едната заобикаляше постройката, а другата водеше до отделен гараж, който побираше поне десет автомобила.

Спрях пред гаража и паркирах встрани, като се постарах да си намеря по-скромно място. Горката ми хонда приличаше на нещо, което си оставил, за да го прибере колата за смет. Вратите на гаража бяха целите от стъкло и вътре се виждаше сребрист мерцедес седан, бяло

бентли, жълта шелби кобра с две ивици през купето. В другия край имаше още коли, но бях твърде зашеметена и притеснена, за да огледам.

Беше относително хладен есенен ден и аз бях признателна за лекия ветреца, който охлади изпотеното ми чело. Понесла чанта, пълна с нужните ми пособия, аз се запътих към вратата.

Растенията и оградената с храсти морава покрай къщата изглеждаше така, сякаш е поливана с минерална вода „Евиан“ и е подрязвана с козметична ножичка. Можех да се закълна, че дългите копринени стръкове мексиканска трева покрай предната алея са вчесани с гребен. Натиснах бутона на звънеца, който се намираще под вградена видеокамера, каквито има на банкоматите.

Позвъних и видеокамерата забръмча и се насочи към мен — едва не подскочих. Дадох си сметка, че не се бях сресала и не си бях освежила грима, преди да тръгна от салона. Вече беше твърде късно — стоях пред звънеца на къщата на богат човек, който ме наблюдаваше.

След по-малко от минута вратата се отвори. Посрещна ме слаба възрастна жена, облечена елегантно със зелени панталони, мокасина с мъниста и шифонена блуза на фигури. Изглеждаше на около шестдесет години, но беше толкова добре поддържана, че сигурно истинската ѝ възраст беше около седемдесет. Посребрената ѝ коса беше подстригана и оформена в стил „запушалка за мивка“ и в пухкавата маса нямаше нито една дупчица. Бяхме почти с еднакъв ръст, но заради прическата си тя изглеждаше поне с осем сантиметра по-висока от мен. От ушите ѝ висяха дълги обеци с диаманти колкото коледни украшения.

Тя се усмихна — искрена усмивка, от която очите ѝ се присвиха в познати тъмни цепки. Веднага разбрах, че това е по-голямата сестра на Чърчил, Гретхен, която се бе сгодявала три пъти, но не се беше омъжвала нито веднъж. Чърчил ми каза, че всички годеници на Гретхен починали при трагични обстоятелства — първият загинал във войната в Корея, вторият — при автомобилна катастрофа, а третият починал от сърдечно заболяване, за което никой не подозирал, докато то не го убило. След последния Гретхен заявила, че явно не ѝ е писано да има съпруг, и си останала неомъжена.

Историята толкова ме трогна, че едва не се разплаках, като си представих сестрата на Чърчил, облечена в черно като стара мома.

— Не се ли чувства самотна, след като никога не е... — предпазливо подох аз и замълчах, чудейки се как най-добре да построя въпроса си. Плътски отношения? Физическа интимност? — ... имала мъж в живота си?

— Не, не се чувства самотна — изсумтя Чърчил. — Гретхен навирва крака при всяка възможност. Имала е повече мъже, отколкото ѝ се полагат — просто не се жени за никой от тях.

Докато стоях и гледах жената със симпатичното лице и с дяволитото пламъче в очите, аз си казах: „Вие сте опасна работа, госпожице Гретхен Травис“.

— Либърти? Аз съм Гретхен Травис — тя ме погледна, като че ли бяхме стари приятелки и се пресегна да хване ръката ми в своите, а аз оставих чантата долу и неловко отвърнах на ръкостискането. Усетих пръстите топли и фини сред подрънкването на големи пръстени с камъни. — Чърчил ми разказа за теб, но не спомена, че си такава красавица. Жадна ли си, миличка? Тежка ли е тази чанта? Остави я тук, ще поръчаме на някой да я донесе. Знаеш ли на кого ми напомняш?

И тя като Чърчил изстрелваше въпросите по няколко. Побързах да отговоря.

— Благодаря ви, госпожо, но не съм жадна. Мога и сама да нося чантата — казах и взех чантата.

Гретхен ме дръпна вътре и задържа свободната ми ръка, като че ли бях твърде малка, за да ми се има доверие да обикалям сама из къщата. Чувствах се странно, но приятно да държа ръката на възрастна жена. Влязохме в коридор с мраморен под и висок колкото два етажа таван. По стените имаше ниши с бронзови скулптури. Гласът на Гретхен леко отекваше, когато се запътихме към двете врати на асансьора под едната страна на подковообразно стълбище.

— Рита Хейуърт — каза тя, отговаряйки на предишния си въпрос. — Точно както изглеждаше в „Джилда“ с онази вълниста коса и дълги мигли. Гледала ли си този филм?

— Не, госпожо.

— Няма нищо. Доколкото си спомням, не свърши добре — тя пусна ръката ми и натисна копчето на асансьора. — Можем да се качим и по стълбите, но така е по-лесно. Никога не стой права, когато можеш да седнеш, и никога не ходи, когато можеш да се возиш.

— Да, госпожо — изпънах дрехите си възможно най-дискретно, като подръпнах ръба на черната си фланелка с остро деколте над колана на белите си джинси. Лакираните ми в червено нокти се показваха от ниските чехли. Искаше ми се сутринта да бях избрала похубави дрехи, но нямах представа как ще се развият нещата.

— Госпожице Травис, моля ви, кажете ми как е...

— Гретхен — поправи ме тя. — Просто Гретхен.

— Гретхен, как е той? Едва днес научих за инцидента, иначе щях да изпратя цветя или картичка...

— О, миличка, не ни трябва цветя. Толкова много цветя ни изпратиха, че не знаем какво да ги правим. Освен това се опитваме инцидентът да не се разчува много-много. Чърчил заяви, че не иска никой да се суети край него. Според мен е ужасно смутен заради гипса и инвалидната количка...

— Гипс на крака ли?

— Засега е само мека превръзка. След две седмици ще му сложат гипс. Лекарят каза, че той има... — присви тя съсредоточено очи, — фрактура с раздробяване на пицъла, чисто счупване на малкия пицъл и една от костите на глезена му също била счупена. Поставиха осем дълги пирона в крака му, шина отвън, която после ще свалят, и метална пластина, която ще остане завинаги — тя се засмя. — Няма да може да минава през охранителната система на летището. Добре, че си има собствен самолет.

Кимнах леко, но не казах нищо. Изпробвах стар номер, за да не се разплача, който веднъж ми показа господин Фъргюсън, съпругът на госпожица Марва. Когато си мислиш, че ще се разплачеш, потъркай върха на езика си в небцето. Докато го правиш, сълзите няма да капят. Свърши работа, но едва-едва.

— О, Чърчил е много издръжлив — цъкна с език Гретхен, когато забеляза изражението ми. — Не се тревожи за него, скъпа. Би трябвало да се тревожиш за нас, останалите. Ще бъде неподвижен поне пет месеца. Дотогава всички ще полудеем.

Къщата приличаше на музей с широки коридори и високи тавани и с картини със собствени лампички. Атмосферата беше спокойна, но аз усещах как разни неща се случват в далечните стаи — звъняха телефони, чувах някакво почукване или потропване, характерния звук

на метални тенджери и тигани. Заети невидими хора си вършеха работата.

Влязохме в най-голямата спалня, която съм виждала. Целият ми апартамент се побираше вътре и пак щеше да остане място. Редиците високи прозорци имаха капаци. Подът, направен от ръчно полиран орех, на места беше покрит с изкуствено избелели ориенталски килими, всеки от които струваше колкото чисто нов понтиак. Огромно легло със спираловидно гравирани колони беше поставено диагонално в единия ъгъл на стаята. Друга част от помещението беше обзаведена като кът за сядане с две ниски канапета и една удобна лежанка срещу плоския плазмен телевизор на стената.

Очите ми тутакси намериха Чърчил, който седеше в инвалидна количка, а единият му крак беше вдигнат. Чърчил, който винаги ходеше толкова хубаво облечен, сега носеше отрязан анцуг и жълт памучен пуловер. Приличаше на ранен лъв. Стигнах до него с няколко крачки и го прегърнах. Притиснах устни към темето му и усетих твърдата извивка на черепа под гъстата прошарена коса. Вдъхнах познатия кожен мирис и лекия аромат на скъп одеколон.

Едната му ръка се пресегна отзад към рамото ми и лекичко ме потупа.

— Не, не, няма нужда от това — каза той с дрезгавия си глас. — Ще ми мине. Стига толкова.

Изтрих мокрите си бузи, изправих се и се прокашлях, защото сълзите бяха заседнали в гърлото ми.

— Да не би да опитваше някой от номерата на Самотния рейнджър?

Той се начумери.

— Яздех с един приятел в неговия имот. Някакъв заек изскочи от участък с мескит и конят се подплаши. Преди да се усетя, вече летях с главата надолу.

— Гърбът ти добре ли е? Вратът?

— Да, добре са. Само кракът — Чърчил въздъхна и изръмжа: — Месеци наред ще остана прикован към този стол. По телевизията дават само глупости. Под душа трябва да сядам на пластмасов стол. Носят ми всичко, сам не мога да направя нищичко. До гуша ми дойде да се отнасят с мен като с инвалид.

— Ти наистина си инвалид — отбелязах аз. — Не можеш ли да опиташ да се отпуснеш и да се насладиш на глезенето?

— Глезене ли? — възмутено повтори Чърчил. — Аз съм пренебрегнат и обезводнен. Не ми носят храната навреме. Никой не идва, когато се разкрещя. Никой не ми пълни каната с вода. Дори лабораторната мишка живее по-добре от мен.

— Стига, Чърчил — успокоително се обади Гретхен. — Правим всичко по силите си. Просто още не сме свикнали. Ще се научим.

Той не ѝ обърна внимание, явно нетърпелив да се оплаче на един изпълнен със състрадание слушател. Каза, че е време да си вземе викадина, а някой го бил оставил толкова назад върху плота на банята, че не можел да го стигне.

— Аз ще ти го донеса — казах и веднага отидох в банята.

Огромното пространство беше облицовано с теракота и напръскан мрамор, а в средата имаше наполовина вградена в пода овална вана. Душ кабината и прозорецът бяха от стъклени тухлички. Помислих си, че е хубаво, че банята е толкова голяма, след като Чърчил е на инвалидна количка. На плота открих няколко кафяви шишенца с лекарства и пластмасова поставка за чашки, която изглеждаше съвсем не на място в тази луксозна обстановка като от списание.

— Едно или две? — провикнах се аз, отваряйки шишенцето с викадин.

Напълних една чашка с вода и занесох хапчетата на Чърчил. Той ги изпи с гримаса, а ъгълчетата на устата му бяха посивели от болка. Не можех да си представя колко ли го боли кракът, как ли протестират костите срещу новата постановка на металните шини и пирони. Сигурно тялото му ужасно се възмущаваше, че трябва да лекува толкова тежки травми. Попитах го дали не иска да си почине и казах, че мога да почакам или да дойда друг път. Чърчил натъртено отговори, че достатъчно си е почивал. Нуждаел се от приятна компания, защото напоследък нямал такава достатъчно. Заяви това с многозначителен поглед към Гретхен, която преспокойно му отговори, че ако човек иска да привлече добра компания, самият той трябва да бъде добра компания.

След кратка добродушна разправия Гретхен излезе и напомни на Чърчил да натисне копчето на интеркома, ако се нуждае от нещо.

Избутах количката му в банята и я настаних до мивката.

— Никой не се отзовава, когато позвъня — сприхаво каза Чърчил, докато ме наблюдаваше как разопаковам нещата си.

Извадих черна пелерина за подстригване и сгънах хавлиена кърпа на шията му.

— Трябва ти едно портативно радио. Така ще можеш директно да се свързваш с всички, когато ти трябва нещо.

— Гретхен не може да се оправя дори с мобилния си телефон — отговори той. — Няма начин да я накарам да носи портативно радио.

— Имаш ли личен помощник или секретар?

— Имах, обаче миналата седмица го уволних.

— Защо?

— Не можеше да търпи, когато му крещя. И главата му като че ли винаги беше навряна в задника.

Усмихнах се широко:

— Трябвало е първо да наемеш друг и после да го уволниш — напълних една пръскалка с вода от мивката.

— Имам друг човек предвид.

— Кой е той?

Чърчил направи малък нетърпелив жест, за да покаже, че не е важно, и се облегна на стола. Аз навлажних косата му и внимателно я сресах. Докато старателно го подстригнах на пластове, забелязах как лекарството подейства. Суровите черти на лицето му се отпуснаха и очите му изгубиха стъкления си блясък.

— Всъщност за пръв път те подстригвам — отбелязах. — Най-накрая мога да включа името ти в автобиографията си.

Той се засмя.

— От колко време работиш при Зенко? От четири години?

— Почти пет.

— Колко ти плаща?

Леко изненадана от въпроса, аз се зачудих дали да не му кажа, че не е негова работа. Само че нямаше причина да го пазя в тайна от него.

— Двадесет и четири годишно без бакшишите.

— Моят асистент получаваше по петдесет годишно.

— Това са много пари. Бас ловя, че здравата е трябвало да се поти за тях.

— Не съвсем. Изпълняваше някои поръчки, следеше графика ми, звънеше по телефона, печаташе книгата ми. Такива неща.

— Друга книга ли пишеш? — попитах.

— Става дума предимно за инвестиционни стратегии — кимна той. — Но част от книгата е автобиографична. Пиша някои страници разгърнато, а други диктувам на диктофон. После асистентът ми ги набира на компютър.

— Много по-ефикасно ще е сам да си ги набираш — отново сресах косата му назад, търсейки естествената линия на пътя му.

— Твърде стар съм, за да се уча на някои неща. Печатането е едно от тях.

— Наеми някого временно.

— Не искам временен. Трябва ми някой, когото познавам, на когото имам доверие.

Погледите ни се срещнаха в огледалото и аз осъзнах какво се опитва да направи. Мили боже, помислих си. Челото ми се сбърчи съсредоточено. Приклекнах, търсейки точния ъгъл, а ножицата ми прецизно обикаляше около главата му.

— Аз съм стилистка, а не секретарка — казах, без да го гледам. — Напусна ли Зенко, вратата там завинаги ще е затворена за мен. Няма да мога да се върна.

— Предложението не е краткосрочно — възрази Чърчил съвсем спокойно, което ми подсказа колко умен преговарящ е бил. — Тук има много работа, Либърти. И в повечето случаи за теб тя ще е много по-голямо предизвикателство от това да режеш кожичките на хората. Чакай, недей да се мръщиш... работата ти е хубава и ти я вършиш добре...

— О, много благодаря...

— ... но от мен можеш да научиш много. Все още съм далеч от пенсия и имам да свърша доста неща. Нуждая се от помощта на човек, на когото мога да разчитам.

Засмях се невярващо и взех електрическата машинка.

— Защо смяташ, че можеш да разчиташ на мен?

— Ти не се отказваш — каза той, — вкопчваш се в нещата. Посрещаш удара челно. А това струва много повече от печатни умения.

— Казваш го сега, обаче не си ме виждал как печатам.

— Ще се научиш.

Бавно поклатих глава:

— Значи ти си твърде стар, за да се научиш да печаташ, обаче аз не съм?

— Точно така.

Удостоих го с вбесена усмивка и включих машинката. Настойчивото й бръмчене прекъсна разговора ни.

Ясно беше, че Чърчил се нуждае от човек, много по-квалифициран от мен. Колко ли току-що завършили колеж с техните шапки с пискюли и с шумолящите си чисто нови дипломи бяха готови да убият човек за такъв шанс? Беше възможност, която се отваря само веднъж.

Работех по косата на Чърчил, накланях главата му напред, внимателно оформях. Най-накрая изключих машинката и се заех да почистя отрязаната коса от врата му.

— Ами ако не се получи? — чух се да питам. — Ще ми дадеш ли две седмици предизвестие?

— Колкото искаш предизвестие — каза той, — и добро обезщетение. Само че ще се получи.

— Ами здравна осигуровка?

— Ще включа двете ви с Карингтън в същата програма, в която е и семейството ми.

Виж ти!

С изключение на ваксините трябваше да плащам за всички медицински разходи, които имахме двете с Карингтън. По отношение на здравето ни провървя. Само че кашлица, настинка или възпаление на ухото, всеки незначителен проблем, който би могъл да се превърне в голям, направо ме поболяваше от тревога. Искях да имам в портфейла си бяла пластмасова карта с групов номер. Толкова много я исках, че направо юмруците ми се свиваха.

— Направи списък на нещата, които искаш — каза Чърчил. — Няма да бъда дребнав с подробностите. Познаваш ме и знаеш, че ще бъда справедлив. Само по един въпрос не можем да преговаряме.

— Кой е той? — все още ми беше трудно да повярвам, че изобщо водим този разговор.

— Искам двете с Карингтън да живеете тук.

Нищо не бях в състояние да кажа. Просто го гледах.

— Двамата с Гретхен се нуждаем от някой в къщата — обясни ми той. — Аз съм в инвалидна количка, а дори и след като стана от нея, ще накуцвам. Напоследък Гретхен също има проблеми, включително и загуба на паметта. Твърди, че някой ден ще се върне в предишната си къща, но истината е, че ще остане тук. Искам някой да се грижи и за нейните ангажименти, освен за моите. И не искам да е непознат — очите му гледаха пронизателно, а гласът му звучеше непринудено. — Можеш да влизаш и да излизаш, когато си поискаш. Къщата е на твое разположение. Чувствай се като в собствен дом. Запиши Карингтън в началното училище на Ривър Оукс. На горния етаж има осем свободни стаи за гости — и двете можете да си изберете каквото ви хареса.

— Но аз не мога просто да откъсна Карингтън ей така... да променя живота ѝ, училището ѝ... не и без да имам представа дали това ще потръгне...

— Ако искаш гаранция, не мога да ти дам. Мога само да ти обещаая, че ще направим всичко по силите си.

— Тя още няма десет. Имаш ли представа какво ще означава присъствието ѝ в къщата? Малките момиченца са шумни. И цапат. Те са...

— Имам четири деца и едно от тях е момиче — каза той и направи премерена пауза. — Знаеш ли какво, ще наемем учител по език, който ще идва два пъти седмично. А може би Карингтън ще иска да взема и уроци по пиано. Долу има роял „Стейнуей“, който никога не докосва. Тя обича ли да плува?... Ще накарам да направят дъното на басейна полегато. Ще организираме голямо тържество край плувния басейн за рождения ѝ ден.

— Чърчил, какви ги вършиш, по дяволите? — промърморих аз.

— Опитвам се да ти отправя предложение, на което не можеш да откажеш.

Боях се, че вече е успял.

— Кажи „да“ и всички печелят — подкани ме той.

— Ами ако кажа „не“?

— Ще си останем приятели. И предложението остава — той леко сви рамене и направи знак към инвалидната си количка. — Ясно е, че никъде няма да ходя.

— Аз... — прокарах пръсти през косата си. — Трябва да го обмисля.

— Колкото искаш — сърдечно ми се усмихна той. — Преди да решиш каквото и да е, защо не доведеш Карингтън да разгледате къщата?

— Кога? — попитах замаяно.

— Днес на вечеря. Върви да я вземеш от заниманията и я доведи тук. Гейдж и Джак също ще дойдат. Сигурно ще искаш да се запознаеш с тях.

Никога не ми беше хрумвало да искам да се запозная с децата на Чърчил. Неговият живот и моят бяха нещо съвсем отделно и смесването им ме караше да се чувствам неловко. Мимоходом бях възприела схващането, че мястото на някои хора е в паркингите с каравани, а на други — в големи къщи. Представата ми за издигане в обществото си имаше граници.

Но дали исках да наложя същите тези граници и на Карингтън? Какво щеше да стане, ако я включех в живот, толкова по-различен от онзи, който познаваше? Да не стане като с Пепеляшка — отива на бала с каляска, а се връща с тиква. Пепеляшка беше приела нещата спокойно, но не бях сигурна, че Карингтън ще бъде толкова безучастна. А и всъщност не исках да бъде.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както можеше да се очаква, този ден Карингтън се беше изцапала повече от обикновено. На коленете на джинсите ѝ имаше петна от трева, а предницата на фланелката ѝ беше осеяна с пръски от боя за плакати. Взех я от вратата на класната ѝ стая и я заведох право в най-близката тоалетна. Бързо изтрих лицето и ушите ѝ с хартиени кърпи и разресах конската ѝ опашка. Когато тя ме попита защо се опитвам да я направя по-хубава, аз ѝ обясних, че ще ходим на вечеря в къщата на един приятел и че трябва много да внимава как се държи, защото иначе...

— Иначе какво? — попита тя, а аз се престорих, че не съм я чула.

Карингтън избухна в доволни възгласи, когато зърна портата на имението. Настоя да пропълзи от седалката си и да натисне копчетата през отворения ми прозорец, докато аз ѝ чета цифрите на алармата. Кой знае защо бях доволна, че Карингтън е твърде малка, за да се притесни от луксозната обстановка. Натисна звънеца пет пъти, преди да успее да я спра, правеше физиономии пред охранителната камера и започна да подскача на пети, докато лампичките на маратонките ѝ не засвяткаха.

Този път вратата отвори възрастна икономка. Пред нея Чърчил и Гретхен изглеждаха като юноши. Лицето ѝ беше набраздено от толкова много бръчки, че ми заприлича на онези кукли от изсушени ябълки с памук вместо коса. Лъскавите черни топчета на очите ѝ бяха скрити зад очила, чиито стъкла бяха дебели колкото бутилка кока-кола. Говореше с комичен акцент и гълташе думите веднага след като ги изговореше. Ние се представихме, а тя заяви, че се казва Сесил или Сиси — така и не разбрах кое от двете.

В този момент се появи Гретхен. Обясни, че Чърчил слязъл долу с асансьора и ни чакал в дневната. Погледна към Карингтън и обхвана лицето ѝ с ръце:

— Какво красиво момиче, какво съкровище — възкликна тя. — Наричай ме леля Гретхен, скъпа.

Карингтън се изкиска и се заигра с ръба на изцапаната си с боя блузка.

— Харесват ми пръстените ти — заяви тя, вперила поглед в проблясващите пръсти на Гретхен. — Може ли да пробвам някой?

— Карингтън... — понечих да ѝ се скарам аз.

— Разбира се, че може — възкликна Гретхен. — Но нека преди това да отидем при чичо Чърчил.

Двете тръгнаха по коридора, хванати за ръка, а аз ги последвах.

— Чърчил каза ли ти какво обсъждахме двамата? — попитах я аз.

— Да, каза ми — подметна тя през рамо.

— Какво мислиш?

— Смятам, че ще бъде добре за всички нас. След като Ава почина и децата ги няма, къщата е прекалено тиха.

Минахме през стаи с високи тавани и прозорци с копринени, плюшени и дантелени пердета, потъмнени с чай. По ореховите подове бяха пръснати ориенталски килими и старинни мебели, като всичко беше в приглушени нюанси на червеното, златистото и кремавото. Някой в къщата обичаше книгите — навсякъде имаше вградени лавици за книги, пълни от горе до долу. В къщата миришеше приятно — на лимоново масло, на восък и на стар пергамент.

Дневната беше достатъчно голяма да побере автомобилно изложение и имаше две грамадни камини, разположени една срещу друга. В средата бе поставена кръгла маса с пищен букет от свежи цветя — бели хортензии, жълти и червени рози и по някой стрък жълта фрезия. Чърчил се бе настанил в кът за сядане в единия край на стаята, под голяма картина на платноход с високи мачти, тонирана в цвят на сепия. Двама мъже станаха от столовете си, докато се приближавахме — проява на старомодно кавалерство. Не погледнах нито един от двамата. Вниманието ми беше съсредоточено изцяло върху Карингтън, докато тя се приближаваше към инвалидния стол.

Двамата се ръкуваха сериозно. Не виждах лицето на сестра си, но виждах това на Чърчил. Той я гледаше с немигащ поглед. Бях смаяна от чувствата, които пробягаха по лицето му: учудване, удоволствие, тъга. Отмести поглед и се прокашля. Но когато погледът му се върна към сестра ми, изражението му се бе прояснило — сигурно си бях въобразила.

Подеха разговор като стари приятели. Карингтън, която често се срамуваше, му описваше колко бързо може да кара ролкови кънки по коридора, ако е позволено да се карат кънки в къщата, попита го за името на коня, който му е счупил крака, разказа му за часа си по рисуване и как най-добрата ѝ приятелка Сюзан, без да иска разсипала върху бюрото синята плакатна боя.

Докато двамата говореха, насочих вниманието си към двамата мъже, застанали до столовете си. След като в продължение на няколко години бях слушала за потомството на Чърчил, изпитвах леко смайване от това, че те внезапно бяха станали съвсем реални.

Колкото и да обичах Чърчил, не бе убягнал от вниманието ми фактът, че той е взискателен баща. Беше признал, че е проявил прекалено усърдие, за да може тримата му синове и дъщеря му да не се превърнат в безхарактерните и разглезени привилегировани деца, каквито бе виждал в други богати семейства. Възпитавал децата си да се трудят усърдно, да постигат поставените от него цели и да изпълняват задълженията си. Като родител Чърчил бил пестелив на награди и строг в наказанията.

Най-снизходителен бил към Хейвън, единствената му дъщеря и най-малкото дете в семейството. А най-строг бил с Гейдж, единственото си дете от първата си съпруга.

След като изслушах разказите на Чърчил за децата му, никак не ми беше трудно да доловя, че най-много се гордее с Гейдж и най-много очаква от него.

Гейдж беше учил в Тексаския университет и в Бизнес колежа на Харвард, а сега работеше на две места — за инвестиционната фирма на Чърчил и за собствената си компания. Другите синове на Травис бяха избрали собствени пътища. Питах се дали е било избор на Гейдж да работи за баща си, или просто е заел мястото, което се е очаквало от него да запълни. А също и дали тайно се измъчва, задето трябва да живее под сериозното бреме на очакванията на Чърчил.

По-малкият от двамата братя пристъпи напред и се представи като Джак. Имаше крепко ръкостискане и неподправена усмивка. Очите му имаха цвета на черно кафе и примигваха на загорялото му лице на човек, обичащ да прекарва времето си на открито.

След това се запознах с Гейдж — с цяла глава по-висок от баща си, с черна коса, с едро и стройно тяло. Беше около тридесетгодишен,

но имаше зрял вид и можеше да мине за по-възрастен. Той успя да издокара повърхностна усмивка, като че ли запасът му беше ограничен. Две са нещата, които хората схващат веднага по отношение на Гейдж Травис. Първо, смехът не беше сред любимите му неща. И второ, въпреки привилегирования си произход, беше суров кучи син. Същински расов питбул.

Той се представи и протегна ръка да се здрависа с мен.

Очите му бяха необикновено бледосиви, искрящи и с черни зеници. Тези очи позволяваха на човек за миг да съзре избухливостта, която се криеше под кротката му външност, да получи усещане за здраво обуздана енергия, каквато бях виждала само веднъж преди това — у Харди. Само че обаянието на Харди приличаше на покана за близост, а този мъж беше предупреждение да не го доближаваш. Той толкова ме разтърси, че с мъка успях да се здрависам с него.

— Либърти — немошно се представих аз. Пръстите му като че ли погълнаха моите. Леко и изгарящо стисване и той ме пусна възможно най-бързо.

Извърнах се като сляпа, изпълнена с желанието да погледна, накъдето и да е другаде, освен в тези тревожни очи, и забелязах една жена, седнала на ниско канапе наблизко.

Беше красива и висока нимфа с изящно лице, с плътни и пухкави устни, с водопад от руса коса на кичури, който се спускаше по раменете ѝ и по ръкохватката на канапето. Чърчил ми бе споменал, че Гейдж излиза с някакъв модел, затова не се усъмних, че това е тази жена. Тъничките ѝ ръце висяха от ставите, а хълбоците ѝ стърчаха под дрехите като остриетата на отварачка за консерви. Ако не беше модел, би трябвало веднага да я пратят в клиника за хора с хранителни разстройства.

Никога не съм се притеснявала за теглото си, което винаги е било нормално. Имам хубава фигура, женствени форми, женствен бюст и бедра, и вероятно малко по-голямо дупе, отколкото бих искала. Изглеждам добре с подходящите дрехи и не толкова добре с неподходящите. Като цяло харесвам тялото си, обаче редом до това слабо същество приличах на крава лауреатка.

— Здравейте — поздравих аз и се насилих да се усмихна, докато погледът ѝ ме обхождаше от главата до петите. — Аз съм Либърти Джоунс... Приятелка на Чърчил.

Тя ме удостои с презрителен поглед и не си направи труда да се представи.

Запитах се колко ли години на лишения и на глад са нужни, за да се поддържа такава слабост. Никакъв сладолед, никакво барбекю, нито едно парче лимонов пай или пък пържена червена чушка, пълнена с разтопено сирене. Това би могло да направи всекиго злобен.

Джак побърза да се намеси:

— Откъде си, Либърти?

— Аз... — метнах поглед към Карингтън, която разглеждаше таблото с копчета на инвалидната количка на Чърчил. — Не ги натискай, Карингтън — внезапно си представих като на анимационно филмче как тя пуска някакъв катапулт, монтиран в стола.

— Няма, само ги гледам — обеща сестра ми. Отново насочих вниманието си към Джак.

— Живеем в Хюстън, близо до салона.

— Кой салон? — попита Джак с насърчаваща усмивка.

— Салон „Едно“, където работя — последва кратко, но неловко мълчание, като че ли никой не се сещаше какво може да каже или да попита относно работата във фризьорски салон. — Преди Хюстън живеехме в Уелкъм.

— Мисля, че съм чувал за Уелкъм — каза Джак, — но не си спомням по какъв повод и защо.

— Обикновено градче — казах аз. — Има си по едно от всичко.

— Какво искаш да кажеш?

Свих неловко рамене:

— Един магазин за обувки, един мексикански ресторант, едно химическо чистене...

Тези хора бяха свикнали да разговарят със себеподобни за хора, места и неща, с които няха никакъв опит. Внезапно изпитах раздражение към Чърчил, задето ме беше поставил в това положение, сред хора, които щяха да ми се подиграват веднага щом изляза от стаята. Опитах се да си държа устата затворена, но тъй като последва поредното мълчание, не можах да се въздържа да не го наруша.

Отново погледнах към Гейдж Травис:

— Вие работите с баща си, нали? — опитах да си спомня какво ми беше казал Чърчил — че макар Гейдж да участва в семейния

инвестиционен бизнес на семейството, той е основал и собствена компания, която разработва алтернативни енергийни технологии.

— Явно ще се наложи и да попътувам малко вместо татко — отговори Гейдж. — Следващата седмица трябваше да говори на конференция в Токио, но аз ще замина вместо него — само лъскава учтивост, нито намек за усмивка.

— Когато произнасяте реч вместо Чърчил, казвате ли онова, което би казал той? — попитах аз.

— Невинаги сме на едно мнение.

— Това означава „не“.

— Това означава „не“ — тихо повтори той. Продължи да ме наблюдава, а аз се изненадах от лекото и не неприятно свиване на стомаха си. Лицето ми пламна.

— Обичате ли да пътувате? — попитах.

— Всъщност се изморих да пътувам. А вие?

— Не знам. Никога не съм напускала щата.

Според мен не казах чак толкова странно нещо, но и тримата ме изгледаха, сякаш имам две глави.

— Чърчил никъде ли не ви е водил? — попита жената на канапето, играейки си с кичур от косата си. — Не иска ли да го виждат с вас? — усмихна се, сякаш се шегуваше. Тонът ѝ можеше да отреже влакнцата на киви.

— Гейдж е домашар — осведоми ме Джак. — Останалите от семейство Травис доста обичат да скитосват.

— Но Гейдж обича Париж — коментира жената и го изгледа, извила вежди. — Там се запознахме. Снимах се за корицата на френското списание „Вог“.

Опитах се да изглеждам впечатлена.

— Извинете, не разбрах как се казвате.

— Донел.

— Донел... — повторих аз в очакване да каже и фамилията си.

— Просто Донел.

— Избрали са я за голяма национална рекламна кампания — каза Джак. — Голяма козметична фирма пуска нов парфюм.

— Нов аромат — поправи го Донел. — Казва се „Тонт“.

— Сигурна съм, че ще се справите страхотно.

След питиетата вечеряхме в овална трапезария с висок таван и с кристални полилеи, които висяха като нишки от дъждовни капки. Сводестият вход в единия край на трапезарията водеше към кухнята, а в другия край имаше порта от ковано желязо. Чърчил ми каза, че от другата страна на вратата имало винарна с колекция от около десет хиляди бутилки. Тежки столове, тапицирани с маслинозелено кадифе, бяха подредени покрай махагоновата маса.

Икономката и млада жена от латиноамерикански произход наляха тъмночервено вино в големи винени чаши и донесоха кана със „Севън ъп“ за Карингтън. Сестра ми седеше от лявата страна на Чърчил, а аз седях от другата ѝ страна. Напомних ѝ шепнешком да сложи салфетката в скута си и да не оставя чашата си толкова близо до ръба на масата. Тя се държеше прекрасно, като не забравяше да казва „моля“ и „благодаря“.

Имаше само един тревожен момент, когато поднесоха чиниите и аз не успях да позная съдържанието им. Сестра ми не беше злояда, но не беше и склонна към експерименти.

— Какво е това нещо? — попита ме тя шепнешком, загледана със съмнение към резените, топките и парчетата в чинията си.

— Месо — отговорих аз с ъгълчето на устата си.

— Какво месо? — продължи да упорства тя, побутвайки топките с върха на вилицата си.

— Не знам, просто го изяж.

Само че Чърчил беше забелязал намусеното ѝ изражение.

— Какво има? — попита той.

Карингтън посочи към чинията си с вилицата:

— Няма да ям нещо, като не знам какво е.

Чърчил, Гретхен и Джак се засмяха, а Гейдж ни погледна безизразно. Донел тъкмо обясняваше на икономката, че настоява храната ѝ да бъде върната в кухнята и старателно претеглена. Искала само сто грама месо.

— Хубаво правило — каза Чърчил на Карингтън. Накара я да приближи чинията си към неговата. — Всичко това се нарича мешана скара. Виж, тези ивички са еленско месо, това е лос, това са кюфтенца от американски лос, а това е наденичка от дива пуйка — вдигна поглед към мен, добави: — Няма ему — и ми намигна.

— Все едно ядеш цяла серия от „Царството на животните“ — отбелязах аз, развеселена от гледката на Чърчил, който се опитва да убеди в нещо едно изпълнено с неохота осемгодишно момиченце.

— Не обичам лос — заяви Карингтън.

— Не можеш да си сигурна, докато не опиташ. Хайде, една хапка.

Карингтън послушно опита малко от непознатото месо заедно с дребни зеленчуци и печени картофи. Поднесоха кошнички, в които имаше кифлички и вдигащи пара квадратни филийки царевичен хляб. Смутена забелязах как Карингтън рови в една от кошничките.

— Скъпа, не прави така — промърморих аз. — Просто вземи най-горното парче.

— Искам обикновен хляб — оплака се тя. Погледнах извинително към Чърчил.

— Обикновено правя нашите царевични питки в тиган.

— Виж ти — погледна Чърчил към Джак. — Майка ти ги правеше така, нали?

— Да, сър — отвърна Джак с усмивка и се отнесе в спомените: — Натрошавах питката в чаша мляко... Боже, беше адски вкусно.

— Либърти прави най-хубавите царевични питки — сериозно заяви Карингтън. — Трябва да я помолиш някой път да ти направи, чичо Чърчил.

С ъгълчето на очите си видях как Гейдж застива при думата „чичо“.

— Сигурно — отговори Чърчил и ме удостои с мила усмивка.

След вечеря Чърчил ни разведе из къщата въпреки протестите ми, че сигурно е изморен. Другите отидоха в хола на кафе, а Чърчил, Карингтън и аз останахме сами.

Домакинът изкара количката от асансьора и пое по коридора, като спираше на вратата на някои стаи, които искаше да разгледаме. Гордо ни осведоми, че Ава е обзавела къщата сама. Харесвали й европейски стилове, обичала френски неща, избирала старинни и видимо похабени предмети, за да уравни изискаността с удобство.

Надничяхме в спални с техни собствени балкончета и с прозорци с изрязано с диамант стъкло. Някои от стаите бяха обзаведени като от селски замък, със състарени и ръчно боядисани лъскави стени и с греди на тавана. Имаше библиотека, спортна зала със сауна и корт за

скуош, музикална зала, чиято тапицерия беше от кремаво кадифе, кинозала с телевизор, заемащ цяла стена. Имаше закрит басейн и открит басейн, като последният се намираще близо до един павилион, лятна кухня, покрити платформи и външно огнище.

Чърчил пусна в пълен ход чара си. На няколко пъти изкусният стар негодник ме изгледа многозначително — когато Карингтън изтича до рояла и изсвири няколко ноти, или когато се развълнува при вида на басейна без ръб. Неизреченият подтекст гласеше: „Тя може да го има по всяко време. Ти я лишаваш“. И се засмя, когато му се скарах.

Само че той успя да постигне своето. Освен това забелязах и нещо друго, нещо, което той вероятно не беше усетил напълно. Смаях се от начина, по който двамата общуваха, от естествената лекота на общуването им. Момиченцето без баща и без дядо. Възрастният човек, който не бе имал достатъчно време за децата си, докато са били малки. Беше ми казвал, че съжالياва за това. Но тъй като е Чърчил, не би могъл да постъпи иначе. Но сега, след като най-сетне беше постигнал каквото иска, можеше да погледне назад и да види далечните силуети на онова, което е пропуснал.

Разтревожих се и заради двамата. Трябваше да поразсъждавам над много неща.

След като бяхме достатъчно заслепени и Чърчил бе започнал да се изморява, отидохме да се присъединим към останалите. Забелязах сивкавия цвят на лицето му и погледнах часовника си:

— Време е за още викодин — промърморих. — Ще изтичам до стаята ти да взема.

Той кимна, посрещайки предстоящата болка със стиснати челюсти. Някои видове болка трябва да уловиш, преди да са започнали, защото иначе не можеш да ги победиш.

— Ще дойда с вас — каза Гейдж и се изправи от стола си. — Може би не си спомняте пътя.

Макар тонът му да беше приятен, думите прерязаха приятното усещане след общуването само с Чърчил.

— Благодаря, но ще намеря пътя — внимателно отвърнах аз.

Той не се отказваше:

— Ще ви изпратя само донякъде. Човек лесно може да се обърка в това място.

— Благодаря, много мило от ваша страна — казах. Но когато излязохме от дневната, вече знаех какво ще последва. Той искаше да ми каже нещо и то изобщо нямаше да е приятно. Когато стигнахме в основата на стълбите, където другите не можеха да ни чуят, Гейдж спря и се обърна към мен. Замръзнах, когато ме докосна.

— Виж — остро подхвана той, — пет пари не давам дали се чукаш със стареца. Това не е моя работа.

— Прав си — отвърнах.

— Само че преминаваш границата, когато това влиза в тази къща.

— Къщата не е твоя.

— Той я е построил за майка ми. Тук се събира семейството ми, тук прекарваме празниците — изгледа ме презрително. — Навлизаш в опасна територия. Ако отново стъпиш тук, аз лично ще те изритам. Ясно ли ти е?

Ясно ми беше. Само че не потрепнах и не отстъпих. Отдавна се бях научила да не бягам от питбули.

Първо почервениях, после станах смъртно бледа. Приливът на кръв сякаш изгаряше вените ми. Това нагло копеле не знаеше нищо за мен, не знаеше нищо за избора, който бях направила, нито за нещата, от които се бях отказала, за лесния изход, който бих могла да избира, но не го бях направила, и беше такъв пълен и неспасяем кретен, че ако внезапно пламнеше, нямаше да си направя труда дори да плюя върху него.

— Баща ти се нуждае от лекарството си — заявих с каменно лице.

Той присви очи. Опитах се да прикова погледа му, но не успях — събитията от деня бяха привлекли емоциите ми твърде близо до повърхността. Затова се загледах далеч към другия край на стаята и се постарях да не показвам нищо, да не чувствам нищо. След непоносимо дълго време го чух да казва:

— Дано това е последният път, когато те виждам.

— Върви по дяволите — казах аз и поех по стълбите с премерена крачка, въпреки че инстинктът ме караше да хукна като заек.

Тази вечер имах още един разговор на четири очи — с Чърчил. Джак отдавна си беше тръгнал и за щастие същото бе сторил и Гейдж, за да изпрати кльоцавата си приятелка. Гретхен показа на Карингтън колекцията си от касички от ковано желязо — една с формата на Хъмпти — Дъмпти, друга с формата на крава, която със задните си крака рита един фермер, когато пуснеш вътре монета. Докато двете играеха в другия край на стаята, аз седях на отоманката близо до количката на Чърчил.

— Размисли ли? — попита той.

Кимнах.

— Чърчил... някои хора няма да бъдат доволни, ако направим това.

Той не се престори, че не разбира.

— Никой няма да ти създава проблеми, Либърти. Тук аз съм голямото куче.

— Нужни са ми ден-два да премисля нещата.

— Имаш ги — знаеше кога да притиска и кога да те остави на мира.

Двамата заедно погледнахме към Карингтън в другия край на стаята, която се кискаше доволно, когато малката маймуна от ковано желязо хвърли с опашката си едно пени в кутията.

През уикенда отидохме на неделен обяд у госпожица Марва. В къщата се носеше мирисът на печено с бира и на картофено пюре. Човек би казал, че госпожица Марва и господин Фъргюсън са женени от петдесет години, толкова непосредствено се чувстваха един с друг.

Госпожица Марва заведе Карингтън отзад в стаята си за шиене, а аз седнах с господин Фъргюсън в кабинета му и изложих дилемата си. Той ме изслуша мълчаливо с благо изражение и сключил ръце върху корема си.

— Знаем кой е безопасният избор — казах му аз. — Ако нещата се свеждат до това, няма причина да поемам такъв риск. Справям се страхотно при Зенко. Карингтън харесва училището си и се боя, че ще ѝ е трудно да се раздели с приятелите си. Да се опитва да свикне на друго място, където карат всички деца с мерцедеси. Аз просто... искам ми се...

В благите очи на господин Фъргюсън се четеше усмивка:

— Либърти, имам чувството, че се надяваш някой да ти позволи да направиш онова, което искаш да направиш.

Отпуснах глава на облегалката на креслото.

— Толкова съм различна от тези хора — казах аз на тавана. — О, само да бяхте видели къщата, господин Фъргюсън. Почувствах се толкова... Не знам. Като хамбургер за сто долара.

— Не те разбрах.

— Дори да го поднесат в порцеланова чиния в скъп ресторант, той си остава хамбургер.

— Либърти, няма причина да се чувстваш по-низша от тях. Нито от когото и да било. Когато станеш на моята възраст, ще разбереш, че всички хора са еднакви.

Разбира се, един погребален агент може да го каже. Независимо от финансовото си положение, от расата и от всички други неща, отличаващи хората един от друг, те всички накрая се оказват голи върху каменната маса в мазето му.

— Разбирам как изглежда от вашата гледна точка, господин Фъргюсън. Но от моята гледна точка снощи в Ривър Оукс тези хора определено са различни от нас.

— Помниш ли най-големия син на Хопсън, Уили? Замина да учи в Тексаския християнски университет.

Чудех се какво общо има Уили Хопсън с моята дилема. Само че в историите на господин Фъргюсън обикновено имаше смисъл, ако човек проявеше достатъчно търпение да я дочака.

— През първата си година Уили заминал за Испания по линията на програма за обучение в чужбина. За да добие представа как живеят другите хора. Да изучи начина им на мислене и ценностите им. Отразило му се много добре. Според мен трябва да си помислиш дали да не направиш същото.

— Искате да замина за Испания ли?

Той се засмя.

— Много добре разбираш какво ти казвам, Либърти. Представи си, че семейство Травис са твоята програма в чужбина. Според мен на вас двете с Карингтън няма да ви навреди да прекарате известно време на място, на което не принадлежите. Може да се окаже полезно, без да подозираш.

— Или пък не — възразих аз.
Той се усмихна:
— Има само един начин да разберем, нали?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки път, когато Гейдж Травис ме погледнеше, явно искаше да ме разкъса парче по парче. Не бясно, а да ме кълца бавно и методично.

Джак и Джо се отбиваха веднъж седмично, но Гейдж идваше в къщата всеки ден. Той помагаше на Чърчил да влиза и да излиза от душа и да се облича, а освен това го караше на преглед. Колкото и да не ми харесваше Гейдж, трябва да призная, че той беше добър син. Можеше да настоява Чърчил да наеме медицинска сестра, но вместо това идваше лично да се грижи за баща си. В осем часа всяка сутрин, нито минута по-рано или по-късно. Присъствието му се отразяваше добре на Чърчил, който беше капризен поради съчетанието на скука, болка и постоянно неудобство. Но колкото и да ръмжеше Чърчил, не забелязах Гейдж да прояви раздразнение нито веднъж. Винаги беше спокоен, толерантен и умел.

Докато не попаднеш в мое присъствие и тогава ставаше пълен негодник. Гейдж ми даде ясно да разбере, че по негово мнение аз съм паразит, златотърсачка и дори по-лошо. Не обръщаше внимание на Карингтън по друг начин, освен да отбележи лаконично присъствието в къщата на някакъв дребосък.

В деня, когато се нанесохме, напъхали вещите си в кашони, си помислих, че Гейдж ще ме изхвърли в съвсем физическия смисъл на думата. Бях започнала да си разопаковам нещата в спалнята, която си бях избрала — красиво помещение с бели прозорци, зелени като мъх стени и кремави корнизи. Спрях се на тази стая заради черно-белите снимки на стената. Бяха изображения от Тексас: кактус, ограда от бодлива тел, кон и за мое огромно удоволствие — снимка анфас на броненосец, който гледаше право към обектива. Приех това като добър знак. Карингтън щеше да спи през две стаи от моята в малка, но красива спалня с тапети на жълти и бели ивици.

Когато отворих куфара върху огромната спалня, на вратата се появи Гейдж. Пръстите ми се вкопчиха в ръба на куфара и кокалчетата ми щръкнаха толкова много, че човек би могъл да настърже на тях

моркови. Притесних се, макар да съзнавах, че съм горе-долу в безопасност — Чърчил несъмнено нямаше да му позволи да ме убие.

Тялото му изпълни рамката на вратата, изглеждаше едър, жесток и безмилостен.

— Какво правиш тук, по дяволите? — тихият му глас ме разстрои много повече, отколкото ако беше креснал.

Отговорих с пресъхнали устни:

— Чърчил каза, че мога да си избира стаята.

— Можеш или да си тръгнеш доброволно, или аз да те изхвърля. Повярвай ми, по-добре е да си тръгнеш сама.

Не помръднах.

— Ако имаш проблем, говори с баща си. Той иска да бъде тук.

— Пет пари не давам. Омитай се.

Струйка пот се спусна през средата на гърба ми. Не помръднах. Той стигна до мен с три крачки и стисна болезнено ръката ми. От гърлото ми се откъсна смаяно възклицание.

— Махни си ръцете от мен! — борех се да се откопча от него, но гърдите му не поддаваха, масивни като ствола на як дъб.

— Отдавна ти казах, че няма да... — той замълча. Пусна ме толкова внезапно, че залитнах една крачка назад. Острото ни дишане прониза тишината. Беше вперил поглед към тоалетката, където бях поставила няколко снимки в рамки. Разтреперана покрих ръката си там, където ме бе стиснал. Разтрих мястото, като че ли исках да изтрия допира му, но все още усещах невидим отпечатък върху кожата си.

Той се приближи до тоалетката и взе една от снимките.

— Коя е тази?

Беше снимка на мама, направена скоро след сватбата ѝ с татко. Беше невъзможно млада, руса и красива.

— Не я пипай — креснах аз и се метнах да взема снимката от ръката му.

— Коя е? — повтори той.

— Майка ми.

Наведе глава, надвесен над мен и вперил в лицето ми несигурен поглед. Бях толкова смаяна от рязкото спиране на сблъсъка ни, че не можех дори да го попитам какво, за Бога, му минава през главата. Удивено чувах шума от своето и от неговото дишане, които постепенно се изравниха и ритъмът на дробовете ни стана еднакъв. Светлината

през капациите правеше и двама ни на ярки ивици и хвърляше остри сенки от миглите му върху горната част на бузите. Виждах основата на косъмчетата му под гладко обръснатата кожа, а това предвещаваше доста набола брада още следобед.

Навлажних устните си с език и погледът му проследи движението. Стояхме твърде близо един до друг. Усещах мириса на колосаната му яка, уханието на топла мъжка кожа и останах шокирана от реакцията си. Въпреки всичко ми се искаше да се приближа още по-близо. Искях да го помириша още по-силно.

Резка се вдлъбна между веждите му.

— Това не е краят — промърмори той и излезе от стаята, без да обели и дума повече.

Не се съмнявах, че е отишъл право при Чърчил, но мина много време, преди да науча какво са си казали и защо Гейдж бе решил да се откаже от битката в този конкретен случай. Знаех само, че Гейдж повече не се намеси, докато се настанявахме. Тръгна си преди вечеря, а Чърчил, Гретхен, Карингтън и аз отпразнувахме първата си вечер заедно. Ядохме риба, изпечена в малки бели хартиени пликове, и ориз, смесен с нарязани на дребно чушки и зеленчуци, които изглеждаха като конфети.

Когато Гретхен попита как са стеите ни и дали имаме всичко необходимо, двете с Карингтън отговорихме ентузиазирани. Карингтън заяви, че се чувства като принцеса в леглото си с балдахин, а аз отговорих, че също харесвам стаята си, че мекият зелен цвят на стените ми въздейства успокоително и че много ми допадат черно-белите снимки по стената.

— Трябва да го кажеш на Гейдж — грейна Гретхен. — Той направи тези снимки в колежа за часа си по фотография. Наложил се да се спотайва и да чака два часа броненосецът да се появи от дупката си.

През главата ми премина ужасяващо подозрение.

— О, Гретхен, дали случайно... дали това не е била стаята... — едва успях да изговоря името му: — ... на Гейдж?

— Всъщност да — долетя спокойният ѝ отговор.

О, Боже! Как така бях избрала тъкмо неговата стая от всички на втория етаж! Сигурно като ме е видял да влизам и да се настанявам там, да завладявам територията му... Чудех се как се бе метнал като бик на родео, хвърлящ клоуна във варел.

— Не знаех — едва чуто казах аз. — Някой трябваше да ми каже. Ще се преместя в друга.

— Не, не, не, той никога не спи там — възрази Гретхен. — Живее само на десет минути от тук. Стаята е празна от години, Либърти. Сигурна съм, че Гейдж ще остане доволен някой все пак да я използва.

Как ли пък не, казах си аз и пресегнах към чашата си с вино.

По-късно вечерта изпразних съдържанието на несесера си до мивката в банята. Когато отворих най-горното шкафче, чух нещо да се търкаля и да шуми. Проверих и открих няколко лични вещи, които явно бяха тук от доста време. Използвана четка за зъби, гребенче, стара тубичка с гел за коса... и кутийка с презервативи.

Обърнах се и затворих вратата на банята, преди да разгледам кутийката по-добре. Бяха останали три от дванадесетте пликчета. Беше марка, каквато не бях виждала преди, британска. Освен това отстрани на кутията пишеше нещо смешно: „С медал за качество, за да сте съвсем спокойни“

Медал за качество ли? Заприлича ми малко на табелките „образцов дом“. Не можех да не забележа малката жълта звезда в ъгъла на кутийката, в която пишеше „Изключително големи“

Съвсем уместно, кисело си помислих аз, като се има предвид, че вече мислех Гейдж Травис за голям задник.

Запитах се какво да правя с нещата му. И дума не можеше да става да връщам отдавна забравените презервативи на Гейдж. Но и не можех да изхвърля тези неща, защото някой ден можеше да си спомни за тях и да ме попита какво съм направила с нещата му. Затова ги избутах в дъното на шкафчето и подредих вътре и своите. Опитах се да не размишлявам върху факта, че двамата с Гейдж Травис си делим едно шкафче.

През първите седмици бях по-заета, отколкото когато и да било през живота си, и бях по-щастлива от времето преди смъртта на мама. Карингтън бързо си намери няколко нови приятели и се представяше добре в новото училище, което имаше компютърна зала, лаборатория, богата библиотека и всякакви допълнителни курсове. Бях се приготвила да посрещна проблеми с приспособяването, но засега Карингтън явно нямаше такива. Може би заради възрастта се

адаптираше по-лесно към необикновения нов свят, в който се бе озовала.

Хората по принцип се държаха добре с мен, със сдържана сърдечност като към служител. Статутът ми на лична асистентка на Чърчил ми осигуряваше добро отношение. Веднага усещах, когато клиент на салон „Едно“ ме познаеше, но не можеше да си спомни къде сме се виждали. Семейство Травис се движеше в кръг от хора с висок стандарт — някои с добър произход и богати, а други само богати. Но независимо дали бяха наследили или бяха спечелили мястото си на върха, те бяха твърдо решени да му се наслаждават.

Висшето общество на Хюстън е русо, със слънчев загар и добре облечено. Освен това е в добра физическа форма и слабо въпреки факта, че градът всяка година заема челно място в класацията за десетте най-дебели хора в САЩ. Богатите са в страхотна форма. Ние останалите, които обичаме буритос, газирани напитки и пържени пилешки пържоли, надуваме статистиката. В Хюстън ако не можеш да си позволиш да ходиш в спортната зала, ще надобелееш. Не е възможно да тичаш на открито, защото през повечето дни е изключително горещо, а и количеството въглеродород във въздуха е направо смъртоносно. А дори и въздухът да не беше замърсен, публичните места като Мемориъл парк бяха пълни с хора и опасни.

Тъй като жителите на Хюстън не се стесняват да изберат полесния начин, пластичната хирургия тук е по-популярна от всякъде другаде, освен в Калифорния. Като че ли всеки си е поправял по нещо. Ако не можеш да си позволиш цените в щата, можеш да преминеш границата и да си направиш липосукция или да си сложиш импланти на доста добра цена. А пък ако платиш с кредитната си карта, можеш да спечелиш достатъчно точки, за да си платиш билетите със „Саут уест“.

Веднъж съпроводих Гретхен на един ботокс обяд, по време на който тя и приятелките ѝ си бърбеха и се редуваха да си правят инжекциите. Гретхен ме помоли да я закарам, защото обикновено след инжекциите с ботокс получавала главоболие. Обядът беше целият бял — нямам предвид цвета на кожата на присъстващите, а цвета на храната. Най-напред поднесоха бяла супа от карфиол и сирене грюер, хрупкава салата от сладки картофи и бял аспарагус с босилков дресинг,

предястие от бяло пилешко месо и круши, сварено в бистър и вкусен сос, и десерт от бял шоколад и кокосов трюфел.

Бях изключително доволна да се храня в кухнята и да наблюдавам готвачите. Те тримата работеха прецизно заедно като частите на добре смазан механизъм. Беше почти като танц — как само се движеха, обръщаха се и нито веднъж не се сблъскаха.

На тръгване всяка гостенка получи копринен шал на „Ермес“ като подарък. Гретхен ми даде своя веднага щом влязохме в колата.

— Вземи го, скъпа. Като награда, че ме докара.

— О, не — възпротивих се аз. Нямах представа колко струва шалът, но знаех, че всяко нещо на „Ермес“ е безбожно скъпо. — Няма нужда да ми го подаряваш, Гретхен.

— Вземи го — настоя тя, — и бездруго имам твърде много такива.

Трудно ми беше да приема подаръка изискано. Не защото не го оценявах, но защото след толкова години строги икономии бях слисана от такова разточителство.

Купих две портативни радиостанции за мен и за Чърчил и носех своята закачена за колана непрекъснато. През първите няколко дни той ме търсеше сигурно през петнадесет минути. Допадеше му не само удобството, но и изпитваше истинско облекчение, че не се чувства толкова изолиран в стаята си.

Карингтън непрекъснато ме увещавахе да ѝ дам за малко радиото. Когато се смилявах и ѝ го отстъпвах за десетина минути, тя обикаляше къщата и говореше с Чърчил, а в коридорите кънтеше „край“, „прието“, „губиш се, приятел“. Не след дълго двамата се споразумяха, че Карингтън ще бъде неговата помощничка един час преди вечеря и ще има собствено радио. Ако нямаше достатъчно задачи за нея, Карингтън се оплакваше, докато Чърчил не се виждаше принуден да измисли нещо, с което да я ангажира. Веднъж го хванах да хвърля на пода едно дистанционно, за да може да повика Карингтън на помощ.

Бързо установихме режима си. Гейдж ни посещаваше всяка сутрин и се връщаше на Мейн 1800, където живееше и работеше. Семейство Травис бяха собственици на цялата сграда, която се намираше близо до централата на Американската банка и до сините стъклени кули, които някога са били северният и южен център на

„Енрон“. Преди това била най-невзрачната сграда в Хюстън, обикновена сивкава кутия. Само че Чърчил я бе купил на изключително ниска цена и бе ремонтирал и променил из основи. Беше свалил фасадата, покрил я с нова кожа от синьо стъкло, предпазващо от ултравиолетовите лъчи и топлината, и беше сложил на покрива пирамида от стъклени сегменти, която ми приличаше на артишок.

В сградата имаше луксозни офиси, два изискани ресторанта и четири апартамента на последния етаж, оценени на по двадесет милиона долара парчето. Освен това имаше и половин дузина жилища, относително евтини — по пет милиона всяко. Гейдж живееше в едно от тях, а Джак — в друго. Най-малкият син на Чърчил, Джо, не обичаше високите сгради и бе предпочел да живее в къща.

Когато Гейдж идваше да помага на Чърчил да се къпе и облича, той често му носеше и материали за книгата му. Известно време двамата преглеждаха доклади, статии и оценки и обсъждаха един или друг въпрос. Тази разговор явно им бяха много приятни. Опитвах се да се движа ненатрапчиво из стаята, вдигах подноса със закуската на Чърчил, сипвах му още кафе и нагласях касетофона и бележника му. Гейдж се стараеше да ме пренебрегва. Тъй като разбирах, че го дразни дори дишането ми, аз се опитвах да не му се пречкам. Не си говорехме, ако се разминехме на стълбите. Когато една сутрин Гейдж забрави ключовете си в стаята на Чърчил и се наложи да го догоня, за да му ги върна, той едва се насили да ми благодари.

— Държи се така с всички — осведоми ме Чърчил. Не бях обелила и дума за студенината на Гейдж, но тя беше очевидна. — Винаги е бил резервиран, нужно е малко време, преди да се отвори към хората.

И двамата знаехме, че не е вярно. Аз бях обект на целенасочена неприязън. Уверих Чърчил, че това ни най-малко не ме притеснява, но не беше вярно. Моето проклетие е, че винаги съм била приятна на хората. Това само по себе си е достатъчно лошо, но когато се опитваш да бъдеш приятен в компанията на човек, решен да те ненавижда, ставаш нещастен. Единствената ми защита беше да си изработя неприязън, равна на тази на Гейдж, а в това отношение той много ми помагаше.

След като Гейдж си тръгнаше, започваше най-хубавата част от деня. Седях в ъгъла пред един лаптоп и печатах бележките на Чърчил и ръкописните страници или пък работех от звуковите записи. Той ме насърчаваше да питам за всичко, което не разбирам, и имаше дарбата да обяснява простичко, така че да ми стане ясно.

Звънях по телефона и пишех имейли от негово име, организирах графика му, водех бележки, когато у дома идваха хора на разговори. Чърчил обикновено подаряваше на гостите си от чужбина тексаски вратовръзки или бутилки „Джак Даниълс“. На господин Ичиро Токевага, японски бизнесмен и дългогодишен приятел на Чърчил, подарихме каубойска шапка от чинчила и бобър, която струваше четири хиляди долара.

Присъствайки безмълвно на тези срещи, аз очаровано ги слушах как споделят прозренията си и как стигат до различни изводи на основата на една и съща информация. Но дори когато не бяха съгласни с Чърчил, хората явно уважаваха мнението му. Всички отбелязваха колко добре изглежда Чърчил въпреки преживяното и че явно нищо не е в състояние да го събори. Само че Чърчил поддържаше тази видимост с цената на много усилия. След като гостите си тръгнаха, той сякаш рухваше и ставаше изморен и сприхав. Ставаше му студено от дългото седене на едно място и аз непрекъснато правех грейки и го завивах с одеяла. Когато получеше мускулни спазми, масажирах стъпалата и здравия му крак и му помагах да избегне схващането с помощта на упражнения за стъпалата и пръстите на краката.

— Трябва ти съпруга — казах му една сутрин, внасяйки подноса със закуската му.

— Имах си жена, всъщност имах две прекрасни жени. Да се опитам да си намеря трета е все едно да моля съдбата да ме скрие по задника. Освен това се справям прекрасно и със своите приятелки дами.

Виждах смисъл в това. Нямахе никаква прагматична причина Чърчил да се жени. Не че имаше проблеми да се намери женска компания. Получаваше обаждания и бележки от най-различни жени, а една от тях беше привлекателна вдовица на име Вивиан, която понякога оставаше да пренощува. Бях почти сигурна, че двамата спят заедно, въпреки трудното маневриране на счупения крак. След нощта на такава среща Чърчил винаги беше в добро настроение.

— Ами ти защо не си намериш съпруг? — контрира ме той. — Не бива да чакаш дълго, защото прекалено ще привикнеш с това положение.

— Още не съм намерила онзи, за когото си струва да се омъжа — казах аз и го разсмях.

— Вземи едно от моите момчета — предложи той. — Здрави млади животни. Първокласен съпружески материал.

Извих очи към тавана.

— Не бих се оженила за някой от синовете ти за нищо на света.

— Защо?

— Джо е твърде млад. Джак си пада по жените и изобщо не е готов за такава отговорност, а Гейдж... ами, като оставим настрана въпроса с отговорността, той се среща само с жени, чиято телесна мазнина се измерва с едноцифрени числа.

В разговора се включи нов глас:

— Всъщност няма такова изискване.

Погледнах през рамо и видях Гейдж да влиза в стаята. Свих се уплашено и искрено съжалих, задето не си бях държала устата затворена.

Питах се защо Гейдж излиза с жена като Донел, която беше красива, но се интересуваше единствено от това да пазарува и да чете холивудските клюки. Джак я определи най-добре: „Донел е готина, но само след десет минути в компанията ѝ усещаш как коефициентът ти на интелигентност спада“.

Единствената възможност беше, че Донел излиза с Гейдж заради парите и положението му в обществото, че той я използва като трофей и че връзката им не се състои от нищо друго, освен от безсмислен секс.

Боже, завиждах им.

Сексът ми липсваше, дори посредственият секс, който правех с Том. Бях здрава жена на двадесет и четири години и имах импулси, които не можех да задоволя. Самозадоволяването не се броеше. То е като разликата между това да си мислиш и да провеждаш приятен разговор с някого — удоволствието е в общуването. Като че ли всички, освен мен имаха любовен живот. Дори Гретхен.

Една нощ изпих чаша успокоителен чай, какъвто често приготвях на Чърчил, за да може да заспи. На мен не ми помогна. Спах неспокойно и се събудих с увити чаршафи около краката си, като че ли

бяха възжета, а главата ми беше пълна с еротични образи, които този път нямаха нищо общо с Харди. Събудих се сепнато от сън, в който мъжки ръце си играеха нежно между бедрата ми, устата му беше на гърдите ми, а аз се извивах и молах за още, когато видях очите му да проблясват сребристи в мрака.

Да сънувам еротичен сън за Гейдж беше най-глупавото, объркващо и смуцаващо нещо, което ми се беше случвало. Само че впечатлението от съня, топлината, тъмнината, стискането и плъзгането, останаха някъде в крайчеца на съзнанието ми. За пръв път изпитвах сексуална възбуда към мъж, когото не мога да понасям. Как бе възможно? Това беше предателство към спомените ми за Харди. Но ето че наистина изпитвах плътско влечение към един студен непознат, на когото изобщо не му пукаше за мен.

Колко плиткоумно, скарах се сама на себе си наум. Засрамена от посоката на мислите си, не бях в състояние да погледна Гейдж, когато той влезе в стаята.

— Радвам се да го чуя — заяви Чърчил по отношение на първата забележка на Гейдж. — Защото не мога да си представя как жена с формата на клечка за сладолед ще ми роди здрави внуци.

— На твое място засега не бих си мислил за внуци — отвърна Гейдж и се приближи към леглото. — Днес трябва да побързаме с душа ти, татко. В девет имам среща с Ашланд.

— Изглеждаш ужасно — изгледа го преценяващо Чърчил. — Какво има?

В този момент преодолях срамежливостта си достатъчно, за да погледна към Гейдж. Чърчил имаше право. Гейдж наистина изглеждаше ужасно. Беше пребледнял под загара си, а отстрани на устата му имаше сурови бръчки. Винаги бе изглеждал толкова неуморим, че се смаях сега да го видя лишен от обичайната му жизненост.

Гейдж въздъхна, прокара ръка през косата си и тя остана щръкнала на места.

— Имам главоболие, което просто не минава — отвърна той. — Снощи не можах да спя. Имам чувството, че ме е премазал тир.

— Взе ли нещо? — попитах. Рядко се обръщах направо към него.

— Да — изгледа ме той с кървясали очи.

— Защото ако не си...

— Добре съм.

Знаех, че изпитва доста силна болка. Само че тексасецът ще ти каже, че е добре дори когато са му отрязали крака и кръвта му изтича пред очите ти.

— Мога да ти донеса леден компрес и няколко болкоуспокоителни — предпазливо предложих. — Ако...

— Казах, че съм добре — сръза ме Гейдж и се обърна към баща си: — Хайде, да вървим. Вече закъснявам.

Кретен, помислих си аз и изнесох подноса на Чърчил от стаята.

След това Гейдж не се появи два дни. Вместо него беше привикан Джак. Тъй като Джак имаше така наречената от него „сънна инерция“, аз искрено се безпокоях за безопасността на Чърчил под душа. Макар Джак да се движеше, да говореше и да създаваше впечатление на функциониращо човешко същество, той не беше изцяло на себе си преди обяд. Всъщност на мен тази сънна инерция много ми приличаше на махмурлук. Ругаейки, препъвайки се и слушайки с половин ухо какво му се говори, Джак по-скоро пречеше, отколкото помагаше. Чърчил кисело отбеляза, че сънната инерция на Джак адски ще се облекчи, ако не преследва жени през половината нощ.

През това време Гейдж беше на легло, болен от грип. Тъй като никой не си спомняше кога за последен път е бил толкова болен, че да отсъства от работа, всички бяхме единодушни, че явно този път е много болен. Не се беше обаждал на никого и след като минаха четиридесет и осем часа и Гейдж все още не вдигаше телефона, Чърчил започна да се тревожи.

— Сигурна съм, че просто си почива — казах. Чърчил отвърна с неопределено ръмжене. — Вероятно Донел се грижи за него — добавих. Това ми навлече горчиво скептичен поглед. Изкушавах се да отбележа, че може би няма да е зле братята му да го посетят, но после си спомних, че Джо е заминал на остров Сейнт Саймън с приятелката си за няколко дни, а способностите на Джак да се грижи за някого бяха почти на изчерпване, след като две поредни сутрини беше помагал на баща си да си вземе душ. Бях почти сигурна, че директно ще откаже да си направи труда да се погрижи за друг болен член на семейството.

— Искаш ли аз да проверя как е? — попитах неохотно. Беше свободната ми вечер и бях планирала да ходя на кино с Анджи и с няколко момичета от салон „Едно“. Не ги бях виждала от известно време и с нетърпение очаквах да си побъбрим. — Може да се отбия на Мейн 1800 на път за срещата си...

— Добре — каза Чърчил.

Тутакси съжалих за предложението.

— Съмнявам се, че ще ме пусне да вляза.

— Аз ще ти дам ключ. Не е типично за Гейдж да се затваря така. Искам да знам дали е добре.

За да стигнеш до асансьорите за жилищната част на сградата на Мейн 1800, трябва да минеш през малко фоайе с мраморен под и с бронзова скулптура, която изглежда като наклонена круша. Имаше портиер, облечен с униформа в черно със златни ширити и две служителки на рецепцията. Постарах се да изглеждам като човек, който се чувства на мястото си в сграда с апартаменти за милиони долари.

— Имам ключ — казах аз и спрях, за да им го покажа. — Идвам при господин Травис.

— Добре — каза жената на рецепцията, — можете да се качите, госпожице...

— Джоунс. Баща му ме изпрати да проверя как е.

— Добре — жената ми направи знак към две автоматични плъзгащи се врати с панели от гравирано стъкло. — Асансьорите са ето там.

Имах усещането, че трябва да я убеждавам в нещо.

— Господин Травис е болен от няколко дни — казах.

— О, това е много лошо — доби тя с искрено загрижен вид.

— Просто ще изтичам горе да видя как е. Само за няколко минути.

— Няма проблем, госпожице Джоунс.

— Добре, благодаря — вдигнах ключовете, в случай че не ги бе видяла още първия път.

Тя ми отвърна с търпелива усмивка и отново кимна към асансьора.

Минах през плъзгащите се стъклени врати и влязох в асансьор с дървена облицовка, черно-бял под с плочки и огледало в бронзова рамка. Асансьорът потегли с тихо свистене толкова бързо, че едва успях да мигна и се озовах на осемнадесетия етаж.

Тесните коридори без прозорци образуваха голямо „Н“. Беше притеснително тихо. Стъпките ми бяха заглушени от светъл вълнен килим, който усещах мек и еластичен под стъпалата си. Завих по коридора вдясно и заразглеждах номерата на стаите, докато не открих номер 18 А. Почуках силно.

Никакъв отговор. Още по-силното второ почукване пак не даде резултат.

Вече започвах да се тревожа. Ами ако Гейдж беше изпаднал в безсъзнание? Ако имаше тропическа треска, луда крава или птичи грип? Ами ако беше заразноболен? Не лудвах от възторг от мисълта да пипна някоя екзотична болест. От друга страна, бях обещала на Чърчил да проверя как е синът му.

Порових в чантата си и намерих ключовете. Точно преди да ги пъкна в ключалката, вратата се отвори. Пред мен се изправи Гейдж Травис — а ла смъртта, но малко претоплена. Беше бос, носеше сива фланелка и карирани фланелени панталони. Косата му не беше ресана от дни. Впери в мен замъглените си почервенели по ръбовете очи и обгърна тялото си с ръце. Тресеше се като грамадно животно на заколение.

— Какво искаш? — гласът му звучеше като прашенето на сухи листа.

— Баща ти ме изпрати да... — подех аз, но млъкнах, когато го видях отново да трепери. Противно на здравата логика се пресегнах и сложих ръка на челото му. Гореше.

Фактът, че Гейдж ми позволи да го докосна, говореше колко е болен. Затвори очи при хладния допир на пръстите ми.

— Боже, страхотно е!

Колкото и да си бях представяла врага си на колене, не ми беше приятно да го гледам в такова плачевно състояние.

— Защо не вдигаш телефона?

Звукът на гласа ми явно накара Гейдж да дойде на себе си.

— Не съм чул — нацупи се той. — Спал съм.

— Чърчил адски се притесни — отново порових в чантата си. — Ще му звънна да му кажа, че все още си жив.

— Този телефон няма да работи в коридора — той се обърна и отново влезе в жилището си, оставяйки вратата отворена.

Последвах го и затворих.

Апартаментът беше красиво декориран с ултрамодерни лампи и скрито осветление, имаше и няколко картини с кръгове и квадрати, които дори според неопитното ми око бяха изключително скъпи. Целите стени бяха в прозорци, през които се виждаха просторни гледки от Хюстън, докато слънцето се спускаше към постелята от плътен цвят на далечния плосък хоризонт. Мебелите бяха модерни, изработени от скъпо дърво и от естествено обагрене тъкани, без никакви допълнителни орнаменти. Само че всичко беше твърде подредено, твърде чисто, без нито една възглавница или какъвто и да е намек за мекота. Освен това във въздуха се усещаше някаква пластмасова застоялост, като че ли от известно време никой не бе живял тук.

Откритата кухня беше обзаведена със сиви кварцови плотове, лакирани в черно шкафове и уреди от неръждаема стомана. Беше стерилна, сурова, кухня, в която рядко се готви. Застанах до плота и набрах номера на Чърчил на мобилния си.

— Как е той? — остро попита Чърчил, когато вдигна.

— Не е в страхотна форма — погледът ми проследи високото тяло на Гейдж, който залитайки, се понесе към геометрично правилния диван и се отпусна тежко на него. — Има треска и е твърде слаб, за да влачи дори котка.

— Защо ми е да влача котка, по дяволите? — долетя откъм дивана недоволният глас.

Аз бях заета да слушам отговора на Чърчил. Докладвах:

— Баща ти пита дали вземаш някакви противовирусни лекарства.

— Твърде късно е — поклати глава Гейдж. — Лекарят каза, че ако не започнеш да ги вземаш през първите четиридесет и осем часа, няма никаква полза от тях.

Повторих тази информация за Чърчил, който ужасно се подразни и заяви, че след като Гейдж бил упорит идиот да чака толкова дълго, заслужава да гние. И затвори телефона.

Кратко и напрегнато мълчание.

— Какво каза? — попита Гейдж не особено любопитно.

— Каза, че се надява скоро да се оправяш и да не забравяш да пиеш много течности.

— Глупости — търкулна главата си по облегалката на дивана, като че ли му тежеше твърде много, за да я вдигне. — Изпълни задължението си. Вече можеш да си вървиш.

Това ми допадна. Беше събота вечер, приятелките ми ме чакаха и аз просто нямах търпение да си тръгна от това елегантно голо място. Само че тук беше толкова тихо. Когато се обърнах към вратата, съзнавах, че вечерта ми вече е съсипана. Мисълта как Гейдж седи сам и болен в тъмния си апартамент щеше да ме измъчва цяла вечер.

Обърнах се обратно и се осмелих да пристъпя в дневната, където имаше камина със стъкло отпред и изключен телевизор. Гейдж остана проснат на дивана. Не можех да не забележа как прилепва фланелката към ръцете и гърдите му. Тялото му беше издължено, стройно и дисциплинирано като тялото на атлет. Значи ето какво криеше под тъмните костюми и ризите „Армани“.

Трябваше да се досетя, че Гейдж подхожда към спорта като към всичко останало — не моли за помощ и не получава помощ. Дори на прага на смъртта той беше удивително красив — чертите му бяха моделирани от силна и твърда суровост, в която нямаше нищо момчешко. Той беше „Прада“ на ергените. Неохотно признах, че ако Гейдж притежаваше поне една лъжичка обаяние, щях да го смятам за най-сексапилния мъж, когото познавам.

Леко отвори очи, когато се надвесих над него. Няколко кичура черна коса бяха паднали на челото му, толкова необичайно за обикновено прилежно сресаната му глава. Искаше ми се да ги загляда обратно. Искях отново да го докосна.

— Какво? — остро попита той.

— Взел ли си нещо за високата температура?

— Тилонол.

— Ще дойде ли някой да ти помогне?

— За какво да ми помогне? — затвори очи. — Нямам нужда от нищо. И сам ще се справя.

— И сам ще се справя — повторих аз малко насмешливо. — Кажи ми, каубой, кога си ял за последен път?

Никакъв отговор. Не помръдна, а полумесеците на миглите му бяха тежко полегнали върху бледите бузи. Или беше изгубил съзнание, или се надяваше, че аз съм кошмар и ще изчезна, ако държи очите си затворени.

Отидох в кухнята и започнах да отварям шкафовете един по един. Намерих скъп алкохол, модерни чаши, черни чинии с формата на квадрат вместо на кръг. Намерих бюфета с храната и вътре открих кутия зърнени храни „Уитис“, консерва с бульон от омар и няколко бурканчета с екзотични подправки. Съдържанието на хладилника беше също толкова жалко. Почти празна бутилка портокалов сок. Кутия от някаква пекарна, в която се мъдреха две изсъхнали ролца с пълнеж от мак, сушени плодове и извара. Половин литър подправка за салата и едно самотно кафяво яйце в картонената си опаковка.

— Нищо, което да става за ядене. Минах покрай магазин на няколко пресечки оттук. Ще изтичам да...

— Не, добре съм. Нищо не мога да ям. Аз... — успя да надигне глава. Очевидно отчаяно се опитваше да намери вълшебната комбинация от думи, която ще ме накара да си тръгна. — Аз... оценявам усилията ти, Либърти, но просто... имам нужда от сън — главата му отново клюмна.

— Добре — пресегнах се към чантата си и се поколебах, мечтателно си помислих за Анджи, за приятелките ми и женския филм, който възнамерявахме да гледаме. Само че Гейдж изглеждаше ужасно безпомощен, както лежеше така, свил едрото си тяло на този твърд диван и с чорлава коса като на момче. Как така наследникът на огромно богатство, сам по себе си преуспял бизнесмен, да не споменавам и много желан ерген, се бе оказал болен и сам в своя апартамент за пет милиона долара? Знаех, че има хиляди приятели. Да не говорим, че имаше и гадже.

— Къде е Донел? — не се въздържах и попитах.

— Има снимки за „Космополитън“ следващата седмица — промърмори той. — Не иска да пипне това чудо.

— Не я виня. От каквото и да си болен, не ми изглежда много приятно.

Сянка от усмивка премина по пресъхналите му устни.

— Не е, повярвай ми.

Тази съвсем мимолетна усмивка като че ли се вклини в невидима пукнатина в сърцето ми я разшири. Внезапно усетих гърдите си стегнати и много топли.

— Трябва да хапнеш нещо — решително заявих аз, — дори и да е просто парче препечена филийка. Преди да настъпи предсмъртното вкочаняване — вдигнах показалец като строга учителка, когато той понечи да каже нещо. — Ще се върна след петнадесет-двадесет минути.

Усмивката му помръкна.

— Ще заключа вратата.

— Имам ключ, забрави ли? Не можеш да ми попречиш да вляза — метнах чантата си през рамо с безгрижие, което знаех, че ще го подразни. — А докато ме няма — намеквам го съвсем дипломатично, Гейдж, — може би не е зле да вземеш един душ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обадих се на Анджи от колата и ѝ се извиних, че я зарязвам.

— Наистина го очаквах с нетърпение — казах. — Само че синът на Чърчил е болен и трябва да изпълня някои поръчки вместо него.

— Кой син?

— Най-големият, Гейдж. Той е негодник, обаче е пипнал най-ужасния грип, който съм виждала. Освен това е любимецът на Чърчил, така че нямам избор. Много съжалявам. Аз...

— Браво на теб, Либърти!

— Моля!

— Мислиш като галеница.

— Наистина ли?

— Вече имаш резервен план, ако татенцето те зареже. Само че внимавай... нали не искаш да изгубиш татенцето, докато оплиташ сина?

— Не оплитам никого — възразих аз. — Просто съчувствам на друго човешко същество. Повярвай ми, той не ми е резервен план.

— Разбира се, че не. Обади ми се, скъпа, за да ми разкажеш какво се е случило.

— Нищо няма да се случи. Ние не можем да се понасяме.

— Щастливка! Тогава сексът е най-хубав!

— Той е полумъртъв, Анди!

— Обади ми се по-късно — повтори тя и затвори.

След около четиридесет и пет минути се върнах в апартамента с две торби с покупки. Гейдж не се виждаше никъде. Проследих поредица от смачкани хартиени кърпички към спалнята и чух шума от душа — явно беше приел предложението ми. Върнах се в кухнята, събирайки пътем кърпичките, и ги хвърлих в кошче за смет, което като че ли изобщо не беше използвано. Това щеше да се промени. Извадих

покупките от торбите, прибрах половината и измих едрото пиле в мивката, преди да го сложа да ври.

Намерих канал с новини и увеличих звука, за да чувам, докато готвя. Щях да приготвя пиле с кнедли, най-доброто лекарство, което знаех. Моята версия беше доста добра, макар че нищо не можеше да се сравни с ястието на госпожица Марва.

Направих купчинка от бяло брашно на една дъска за рязане. Усецах го като коприна между пръстите си. Цяла вечност не бях готвила и не си давах сметка колко ми липсва. Смесих брашното с вода, докато стана на топчета. Направих малко кладенче на върха на купчинката, чукнах едно яйце и го изсипах във вдлъбнатината. Работех бързо с пръсти и смесвах, както ме бе учила госпожица Марва. Казала ми бе, че повечето хора използват вилица, но топлината на ръцете кой знае защо правела тестото по-вкусно.

Натъкнах се на трудност само когато потърсих дъска за точене, но никъде не намерих. Импровизирах с цилиндрична гарафа за уиски, която посипах с брашно. Свърши чудесна работа и се получиха гладки и равни кори, които нарязвах на лентички.

С угълчето на окото си забелязах някакво движение и погледнах към коридора. Гейдж стоеше там с озадачен вид. Носеше чиста бяла фланелка и стар сив анцуг. Дългите му стъпала все още бяха боси. Косата му, лъскава като панделка, беше мокра от душа. Беше толкова различен от колосания и излъскан Гейдж, с когото бях свикнала, че сигурно съм изглеждала толкова смаяна, колкото беше и той. За пръв път го виждах като нормално човешко същество, а не като някакъв свръхзлодей.

— Мислех, че няма да се върнеш — каза той.

— И да пропусна шанса да те покомандвам малко?

Гейдж продължи да ме гледа, докато внимателно се отпусна на дивана. Изглеждаше нестабилен и омаломощен.

Напълних чаша с вода и му дадох две таблетки ибупрофен.

— Изпий ги.

— Вече пих тилебол.

— Ако през четири часа го редуваш с ибупрофен, температурата ще спадне по-бързо.

Той взе таблетките и ги изпи с голяма глътка вода.

— Откъде знаеш?

— От педиатъра. Повтарят ми го всеки път, когато Карингтън вдигне температура — забелязах, че кожата му е настръхнала, затова отидох да запаля камината. Само едно натискане на копчето и между керамичните пънове лумнаха пламъци. — Още ли ти е студено? — попитах го аз състрадателно. — Имаш ли малко одеялце?

— Има едно в спалнята, но не ми трябва... — преди да успее да довърши, вече бях стигнала до средата на коридора.

Спалнята му беше обзаведена в същия минималистичен стил като останалата част от апартамента, ниското легло беше покрито със завивки в бежово и тъмносиньо и имаше две свършени възглавници, опрени на лъскавата стена с дървена ламперия. Имаше само една картина — маслено платно със спокоен морски пейзаж.

Намерих едно кашмирено одеяло с цвят на слонова кост, хвърлено на пода, и го отнесох в дневната заедно с една възглавница.

— Ето така — енергично заявих аз и го покрих с одеялото. Дадох му знак да се повдигне малко и пъгнах възглавницата зад гърба му. Когато се приведох над него, усетих как дъхът му секна за малко. Поколебах се, преди да се дръпна назад. Миришеше толкова приятно — на чисто и на мъж, а освен това долових и същия мимолетен аромат, който бях забелязала преди, нещо кехлибарено, нещо топло и лятно. Ароматът ме привлече толкова силно, че ми беше трудно да се отдръпна. Само че близостта беше опасна, тя разпалваше нещо вътре в мен, нещо, за което не бях готова. И тогава се случи нещо изключително странно... той нарочно извърна лицето си, за да може мой кичур коса да се плъзне по бузата му, докато се отдръпвам.

— Извинявай — казах задъхано, макар да не знаех за какво.

Гейдж кратко поклати глава. Погледът му ме прикова, тези хипнотични светли очи във въгленовите пръстени около ирисите. Докоснах челото му с ръка, за да проверя температурата. Все още беше много топъл, под кожата му гореше силен огън.

— Е... имаш ли нещо против възглавничките по дивана? — попитах аз, отдръпвайки ръката си.

— Не обичам да е претрупано.

— Повярвай ми, това е най-непретрупаното място, което съм виждала.

Погледна над рамото ми към тенджерата на печката.

— Какво готвиш?

— Пиле с кнедли.

— Ти си първият човек, който готви в тази кухня. Освен мен.

— Наистина ли? — вдигнах ръце към косата си и пристеггнах опашката си, като прибрах назад падналите около лицето ми кичури.
— Не знаех, че си сръчен в кухнята.

Едно от рамената му се повдигна съвсем лекичко.

— Ходих на курс заедно с една приятелка преди няколко години.
Част от консултациите за двойки.

— Сгодени ли бяхте?

— Не, само излизахме. Но когато поисках да скъсаме, тя ме помоли преди това да опитаме с консултации и аз си казах защо не.

— И какво ви каза психоаналитикът? — попитах аз развеселена.

— Предложи да научим нещо заедно, например бални танци или фотография. Решихме да бъде кухнята от типа фюжън.

— Какво е това? Звучи като научен експеримент.

— Смес от стилове на готвене... японски, френски и мексикански. Нещо като сос за салата от саке и чилантро.

— Е, получи ли се? Имам предвид с приятелката.

— Разделихме по средата на курса — поклати глава Гейдж. — Оказа се, че тя мрази да готви и реши, че аз имам нелечим страх от интимност.

— Така ли е?

— Не съм сигурен — бавната му усмивка, първата истинска усмивка, която бях получавала от него, накара сърцето ми да затупти силно. — Но пък мога да приготвям страхотни миди на тиган.

— Значи си довършил курса без нея?

— Да, по дяволите. Платих за него.

Засмях се.

— Според последното ми гадже и аз изпитвам страх от интимност.

— Прав ли е?

— Може би. Но си мисля, че ако става дума за подходящия човек, няма да се налага толкова да стараяш да постигнеш интимност. Мисля, надявам се, че ще се получи естествено. В противен случай, да се отвориш пред неподходящия човек... — направих гримаса.

— Все едно да му дадеш оръжието в ръцете.

— Точно така — взех дистанционното и му го подадох. — Спортният канал? — предложих аз и се запътих обратно към кухнята.

— Не — каза Гейдж и остави телевизора на новинарския, само че намали звука. — Твърде съм изтощен, за да се запалья по някой мач. Вълнението ще ме убие.

Измих ръцете си и започнах да поставям ивичките кнедли върху врящия пилешки бульон. Въздухът се изпълни с домашен мирис. Гейдж се размърда на дивана, за да ме наблюдава. Усещах остро вперения в мен поглед, затова промърморих:

— Изпий си водата, обезводнен си.

Той се подчини и взе чашата.

— Не трябва да си тук. Не се ли притесняваш, че ще се заразиш от грип?

— Аз никога не боледувам. Освен това изпитвам непреодолим импулс да се грижа за болни от семейство Травис.

— И си единствената. Ние, Травис, сме адски неприятни, когато сме болни.

— Ти не си особено приятен и когато си здрав.

Гейдж удави усмивката си в чашата с вода.

— Можеш да отвориш бутилка вино — каза той най-накрая.

— Не може да пиеш, докато си болен.

— Което не означава, че ти не можеш — остави чашата с вода и облегна глава на гърба на канапетото.

— Прав си. След всичко, което правя за теб, определено би могъл да ми предложиш чаша вино. Какво върви с пилешка супа?

— Неутрално бяло. Потърси пино блан или шардоне в охладителя за вино.

Тъй като не разбирам нищо от вино, обикновено си избирам по етикета. Намерих бутилка бяло вино с нежни червени цветя и надпис на френски и си налях една чаша. С помощта на голяма лъжица избутах кнедлите по-надълбоко в тенджерата и сложих нов пласт.

— Дълго ли излиза с него? — чух Гейдж да пита. — С последния си приятел?

— Не — след като всички кнедли бяха в тенджерата, трябваше да поврят известно време. Върнах се в онази част от помещението, която служеше за дневна, понесла чашата с виното си. — Май с никого не

излизам дълго. Всичките ми връзки са кратки и сладки. Е... кратки със сигурност.

— И моите.

Седнах в кожено кресло до дивана. Беше изискано, но малко неудобно. Имаше формата на куб и излъскана хромирана рамка.

— Май това не е много хубаво, а? — попитах.

Той поклати глава.

— Не би трябвало да отнема много време да разбереш, че някой е точно за теб. Ако отнема, значи си или тъп, или сляп.

— Или пък излизаш с броненосец.

— Моля? — стрелна ме с озадачен поглед Гейдж.

— Искам да кажа с някой, когото е трудно да опознаеш. Срамежлив и със здрава броня.

— И грозен?

— Броненосците не са грозни — възразих аз през смях.

— Те са бронирани гущери.

— Според мен ти си броненосец.

— Аз не съм срамежлив.

— Но имаш здрава броня.

Гейдж се замисли над думите ми. Съгласи се с кратко кимване:

— Тъй като след няколко сеанса научих за проекцията, ще се осмеля да заявя, че и ти си броненосец.

— Каква проекция?

— Означава, че обвиняваш мен в същите неща, в които и ти си виновна.

— Мили Боже! — възкликнах аз и вдигнах чашата с вино към устните си. — Нищо чудно, че всичките ти връзки са кратки.

Бавната му усмивка накара всичките косъмчета по ръката ми да щръкнат.

— Каж ми защо скъса с последното си гадже.

Не бях така добре бронирана, колкото бих искала, защото истината веднага изникна в съзнанието ми — „Той беше шестдесет и осем“, — а със сигурност нямаше да му кажа това. Усетих как бузите ми пламват. Проблемът с изчервяването е, че колкото повече се стараеш да го спреш, толкова повече се задълбочава. Седях си там, почервениях и се опитвах да измисля нехаен отговор.

А Гейдж, мътните го взели, като че ли надничаше право в главата ми и ми четеше мислите.

— Интересно — тихо каза той.

Нацупих се, изправих се и направих знак с чашата с виното си:

— Изпий си водата.

— Слушам, госпожице.

Раздигнах и се запътих към кухнята, обзета от желание той да смени канала и да намери някакво предаване. Но той продължаваше да ме наблюдава, като че ли беше омагьосан от виртуозността, с която пръсках плотовете с почистващ препарат.

— Между другото — вметна Гейдж небрежно, — досетих се, че не спиш с баща ми.

— Браво на теб — похвалих го. — И как ти светна?

— Защото той иска да ходя всяка сутрин да му помагам с душа. Ако му беше гадже, щеше да влизаш в банята с него.

Кнедлите бяха готови. Тъй като не можех да намеря черпак, сипах супата в квадратни купички с помощта на измерителна чаша. Не ми изглеждаше уместно — питателната супа с кнедли в ултрамодерни съдове. Само че ухаеше вкусно и аз разбрах, че съм постигнала едно от най-добрите си изпълнения. Реших, че Гейдж вероятно е твърде изтощен, за да се храни на високата маса, поставих неговата купа на ниската масичка със стъклен плот.

— Сигурно ти е досадно да идваш всяка сутрин? — попитах аз. — Но не се оплакваш.

— Моето неудобство е нищо в сравнение с това на татко — отговори той. — Освен това възприемам положението като разплата. Сигурно и аз съм бил голяма досада като малък.

— Не се съмнявам — сложих една чиста кърпа на гърдите му и я подпъгнах под деколтето на фланелката му, като че ли беше осемгодишен. Докосването беше безлично, но когато кокалчетата на пръстите ми се отъркаха в кожата му, усетих как в корема ми се разлитат светулки. Подадох му пълната до половината купа и лъжица и го посъветвах: — Внимавай да не се изгориш.

Той загреба с лъжицата една изпускаща пара кнедла и леко духна.

— Ти също никога не се оплакваш — отбеляза той, — че се налага да бъдеш родител на малката си сестра. Допускам, че тя е

причината за краткостта поне на някои от връзките ти.

— Да — взех своята купа. — Всъщност е хубаво, не си губя времето с неподходящите мъже. Ако някой тип се плаши от отговорност, той не става за нас.

— Но ти нямаш представа какво е да си сам или без деца.

— Не съм имала нищо против.

— Наистина ли?

— Наистина. Карингтън е... тя е най-хубавото за мен.

Можех да кажа и повече, но Гейдж глътна лъжица кнедли и затвори очи с изражение, което можеше да означава или болка, или екстаз.

— Какво? — попитах. — Харесва ли ти?

Той започна здравата да работи с лъжицата.

— Може и да оживея, но само ако изям още една купа от това чудо.

Две порции пилешко с кнедли като че ли върнаха Гейдж към живота, а восъчната му бледнина отстъпи място на лек намек за цвят.

— Боже, това е удивително! — възкликна той. — Няма да повярваш колко по-добре се чувствам.

— Не избързвай. Въпреки това се нуждаеш от почивка — сложих съдовете в миялната и оставих остатъка от супата в хладилника.

— Нуждая се още от това — каза той. — Трябва да сложа няколко литра във фризера.

Изкушавах се да отвърна, че с радост ще му правя супа всеки път, когато реши да ме изкуши с чаша неутрално бяло вино. Само че това твърде много наподобяваше на предложение, а аз няхах нищо подобно предвид. Гейдж вече не изглеждаше толкова изцъклен и безжизнен и аз разбрах, че скоро ще стане какъвто си беше преди. Нямах гаранция, че примирието помежду ни ще продължи. Затова му се усмигнах неангажиращо:

— Късно е, трябва да се връщам.

Челото му се сбърчи.

— Полунощ е. Не е безопасно да си навън толкова късно. Не и в Хюстън. Особено в ръждясалата таратайка, която караш.

— Колата ми работи чудесно.

— Остани тук, има втора спалня.

Засмях се изненадано:

— Майтапиш се, нали?

Гейдж явно се подразни:

— Не, не се майтапя.

— Оценявам загрижеността ти, но много пъти съм карала ръждясалата си таратайка в Хюстън доста по-късно от сега. Освен това си нося мобилния — приближих се до него и посегнах към челото му. — Вече нямаш температура — установих със задоволство. — Време е за следващата доза тиленол. По-добре вземи за по-сигурно — направих му знак да не става, когато опита да се надигне. — Недей, не ме изпращай.

Гейдж не ме послуша и ме последва до вратата, като стигна до нея едновременно с мен. Видях как ръката му натисна вратата. Ръката му беше мускулеста и осеяна с косъмчета. Жестът беше агресивен, но когато се извърнах с лице към него, се успокоих поради благия му умолителен поглед.

— Каубой, не си в състояние да ме спреш да направя каквото и да било. Мога да те просна на пода само за десет секунди.

Той продължи да се навежда над мен и съвсем тихо каза:

— Опитай.

Засмях се притеснено.

— Не искам да те наранявам. Пусни ме да си вървя, Гейдж.

Миг наелектризирано мълчание. Видях как се образува вълна, когато гърлото му преглътна.

— Не можеш да ме нараниш.

Не ме докосваше, но аз мъчително усещах тялото му, топлината и здравината му. И изведнъж осъзнах, че знам какво ще бъде, ако спим заедно... как ще вдигна бедра към тежкото му тяло, как ще усетя под дланите си стегнатия му гръб. Изчервих се, когато усетих отклик между бедрата си, как скритите ми нерви се наежват и как ме залива топла вълна.

— Моля те — прошепнах и изпитах огромно облекчение, когато той се отдръпна от вратата и ме пусна да мина.

Гейдж изчака на входа твърде дълго, след като си тръгнах. Може и да си въобразявам, но когато стигнах до асансьора и погледнах назад, той изглеждаше смазан, като че ли му бях отнела нещо.

Всички изпитаха облекчение, особено Джак, когато Гейдж бе в състояние да възобнови предишния график. Появи се в къщата в понеделник сутринта и изглеждаше толкова добре, че Чърчил щастливо го обвини, че се е преструвал на болен.

Не бях споменавала, че съм останала при Гейдж през по-голямата част от съботната вечер. Бях решила, че ще е най-добре всички да си мислят, че съм излязла с приятелки, както бяхме планирали. Дадох си сметка, че Гейдж също не е казал нищо, защото иначе Чърчил щеше да направи някакъв коментар. Чувствах се неудобно от тази малка тайна между мен и Гейдж, макар да не се бе случило нищо.

Обаче имаше някаква промяна. Вместо да се отнася към мен с предишната резервираност, Гейдж правеше всичко по силите си да ми помага — оправяше компютъра ми, когато имаше проблем, изпреварваше ме и отнасяше празния поднос от закуската на Чърчил долу. Освен това ми се струваше, че идва в къщата по-често, отбива се неочаквано и все под претекст, че идва да навести Чърчил.

Постарах се да се отнасям към тези посещения небрежно, но не мога да отрека, че времето течеше по-бързо, когато Гейдж беше наблизо, и че всичко изглеждаше малко по-интересно. Той не беше човек, когото можеш да категоризираш точно. Семейството, което типично по тексаски изпитваше недоверие към по-интелектуалните увлечения, нежно го подкачаше, че има по-силен интелектуален уклон от всички тях.

Гейдж обаче уместно беше кръстен на семейството на майка си — потомци на войнствени жители на шотландско-ирландската граница. Според Гретхен, която имаше хобито да изучава семейната генеалогия, мрачната суровост и самостоятелност на рода Гейдж ги правеха идеалните заселници по тексаската граница. Те посрещаха с готовност откъснатостта, трудностите и опасностите, всъщност природата им се нуждаеше от тях. От време на време у Гейдж човек можеше да забележи отзвук от тези жестоко дисциплинирани имигранти.

Джак и Джо бяха много по-непосредствени и очарователни, и у двамата имаше нещо хлапашко, което отсъстваше у брат им. И Хейвън, с която се бях запознала, когато си дойде от пансиона през ваканцията. Тя беше слабо чернокосо момиче с тъмните очи на Чърчил, което

притежаваше дискретността на фойерверк. Обяви на баща си и на всички наоколо, че е станала феминистка от втората вълна, че е променила специалността си и е започнала да изучава проблемите на жените и че повече няма да търпи тексаската култура на патриархално потисничество. Говореше толкова бързо, че едва успявах да следя мисълта ѝ, особено когато ме дръпна настрана, за да изрази съчувствието си към експлоатацията и лишаването от права на хора като мен и ме увери в пламенната си подкрепа за промяната на имиграционната политика и на програмите за работа на имигрантите. Преди да измисля как да ѝ отговоря, тя вече се бе отдалечила и бе подхванала оживен спор с Чърчил.

— Не обръщай внимание на Хейвън — сухо ми каза Гейдж, наблюдавайки сестра си с лека усмивка. — На нея всяка кауза ѝ допада. Най-голямото разочарование в живота ѝ е, че не е лишена от права.

Гейдж беше различен от братята и от сестра си. Той работеше много, нарочно си поставяше предизвикателства и явно държеше всички извън семейството на една ръка разстояние. Към мен обаче бе започнал да се държи с предпазлива дружелюбност, на която не можех да не откликна. Освен това се държеше все по-мило със сестра ми. Започна от дреболии. Най-напред оправи веригата на розовото колело на Карингтън и една сутрин я откара на училище, защото аз закъснявах.

След това дойде ред на проекта насекоми. Класът на Карингтън изучаваше насекомите и всяко дете трябваше да напише доклад за конкретно насекомо и да му направи триизмерен модел. Заведох Карингтън в „Хоби Лоби“, където похарчихме четиридесет долара за боя, стиропор, гипс и сламки. Не обелих и дума за цената — амбициозната ми сестра беше решена да направи най-хубавата буболечка от всички в класа, а аз бях решена да направя всичко необходимо, за да ѝ помогна.

Направихме тялото на буболечката и го покрихме с ивици с мокър гипс, а когато изсъхна, го боядисахме в черно, червено и жълто. Цялата кухня стана с краката нагоре. Буболечката беше красиво творение, но за разочарование на Карингтън бляскавата боя, която бяхме използвали за коремчето на буболечката, не се оказа толкова ефективна, колкото се бяхме надявали. Тя почти не блестеше, както

отбеляза мрачно Карингтън, а аз обещах да се опитам да намеря друга боя, за да нанесем още една ръка.

След като цял следобед печатах една глава от ръкописа на Чърчил, изненадана открих Гейдж да седи в кухнята заедно със сестра ми, масата беше отрупана с инструменти, жички, малки парченца дърво, батерии, лепило и един линеал. Държейки модела на светулката с една ръка, той правеше в него дълбоки разрези с макетно ножче.

— Какво правите?

Вдигнаха се две глави — едната тъмна, едната платинена.

— Малка операция — обясни Гейдж и сръчно отстрани малко парченце стиропор.

Очите на Карингтън грееха от вълнение.

— Той ще сложи истинска светлинка в буболечката, Либърти! Ще направим електрическа верига с жички и с прекъсвач и когато я включаеш, светулката ще свети.

— О! — седнах на масата смаяна. Винаги оценявах помощта, когато я получавах. Но най-малко от всички бях очаквала Гейдж да вземе участие в нашия проект. Не знам дали е бил спечелен от Карингтън или сам е предложил да помогне, освен това не разбирах защо се чувствам неловко, като ги гледам как работят заедно.

Гейдж търпеливо показва на Карингтън как да направи електрическата верига, как да държи отвертката и как да я върти. Той придържаше парченцата на прекъсвача, докато тя ги залепваше. Карингтън сияеше от благите му похвали, а лицето ѝ бе оживено, докато се трудеха заедно. За съжаление поради допълнителната тежест на крушката и на жичките сламените крачета на модела се огънаха и той падна. Глътнах усмивката си, докато Карингтън и Гейдж оглеждаха проснатото насекомо.

— Това е светулка със сънна инерция — оповести Карингтън и тримата се заляхме от смях.

Половин час бе нужен на Гейдж, за да подсили крачетата на светулката с тел. След като постави готовия проект по средата на кухненската маса, той угаси всички лампи.

— Е, Карингтън, хайде да я пробваме.

Карингтън нетърпеливо взе малката кутийка и натисна прекъсвача. Изписка победоносно, когато буболечката започна да присветва равномерно.

— О, толкова е готино! Виж, виж буболечката ми, Либърти!

— Страхотна е — казах аз, като я видях толкова развълнувана.

— Дай пет — подкани Гейдж Карингтън и вдигна ръка.

Само че за негово и за мое учудване Карингтън пренебрегна дланта му и обгърна с ръце кръста му.

— Ти си най-добрият! — каза тя, притиснала лице към ризата му.

— Благодаря ти, Гейдж.

Той остана неподвижен за миг, свел поглед към русата главица на Карингтън. След това и той я прегърна. Тя вдигна усмихнато лице към него и остана вкопчена в кръста му, а той нежно разроши косата ѝ.

— Ти свърши повечето работа, мъник. Аз само ти помогнах малко.

Наслаждавах се на мига отстрани и се удивлявах на лекотата, с която се формира връзката помежду им. Карингтън винаги се бе разбирала с мъже като господин Фъргюсън и Чърчил, които по-скоро заемаха мястото на дядо, но се бе държала неприветливо с мъжете, с които аз бях излизала. Не можех да проумея защо ѝ бе допаднал Гейдж.

Не можеше да се привърже към него, понеже нямаше шанс той да бъде постоянно присъствие в живота ѝ. Това щеше да предизвика единствено разочарование и дори щеше да съкруши сърцето ѝ, тя ми бе твърде скъпа, за да го допусна.

Когато Гейдж ми хвърли един поглед с въпросителна усмивка, аз не успях да му се усмихна в отговор. Обърнах се под претекст, че разчиствам в кухнята, вдигайки парченца тел с пръстите си, които стисках до побеляване.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чърчил ми обясни за моментите на стратегическа промяна, докато пишеше главата „Защо параноята е нещо положително“ от книгата си. Обясни ми, че моментът на стратегическа промяна е важен повратен момент в живота на една компания, технологичен напредък или възможност, която променя начина, по който се прави всичко. Като откритието на Бел през 1984 г. или когато „Епъл“ са създали Айпод. Такова нещо може да накара бизнеса да излети чак в стратосферата или да го потопи без никаква надежда да оцелее. Но каквито и да са резултатите, правилата на играта са променени безвъзвратно.

Моментът на стратегическа промяна във взаимоотношенията ми с Гейдж настъпи през уикенда, след като Карингтън предаде модела си на светулка. Беше късна неделна сутрин и Карингтън беше излязла да си играе, докато аз си вземах дълъг душ. Беше студен ден, духаше бръснещ вятър. Равнините около Хюстън не представляваха преграда за вятъра, нямаше дори един-единствен мескит, който да забодее като кука ръба на небето, затова ширналото се поле позволяваше на вятъра да набере голяма сила.

Облякох си фланелка с дълги ръкави и джинси, а отгоре сложих дебел вълнен пуловер с качулка. Макар обикновено да изправях косата си, за да изглежда лъскава и права, този ден не си направих труда и я оставих да се накъдри свободно по раменете и по гърба ми.

Отидох в стаята за гости с високите тавани, където Гретхен даваше наставления за коледната украса на екип от професионални декоратори. Тази година основната тема, която бе избрала, беше ангели, поради което декораторите се катереха по високи стълби, за да окачат херувими, серафими и гирлянди от златен плат. Свиреше коледна музика — Дийн Мартин напяваше „Скъпа, навън е студено“ и отмерваше ритъма с щракане на пръсти.

Краката ми леко подскачаха в такт с музиката, когато излязох в задния двор. Чух дрезгавия смях на Чърчил и радостните писъци на Карингтън. Вдигнах качулката си и тръгнах по посока на звука.

Инвалидната количка на Чърчил се намираше в ъгъла на вътрешния двор и бе обърната с лице към северния край на градината. Застинах на място, когато видях сестра си да стои в края на въжето за спускане — здраво въже, монтирано под наклон и снабдено с макара, която се спускаше от по-високия към по-ниския край.

Гейдж, облечен с джинси и със старо синьо горнище на анцуг, затягаше края на въжета, а Карингтън го подканяше да побърза.

— Успокой коня — усмихваше се той на нетърпението й. — Трябва да подсигурия въжето, за да те издържи.

— Спускам се! — решително заяви тя и стисна дръжката на макарата.

— Чакай — предупреди я Гейдж и дръпна силно въжето, за да пробва.

— Не мога да чакам!

Той се засмя:

— Добре, обаче не обвинявай мен, ако паднеш.

С ужас забелязах, че въжето беше твърде високо. Ако се скъсаше, ако Карингтън не успееше да се удържи, щеше да си счупи врата.

— Не — провикнах се аз и тръгнах към тях. — Карингтън, не!

Тя се обърна към мен широко усмихната.

— Ей, Либърти, гледай ме. Ще полетя!

— Чакай!

Само че упоритото малко магаре не ме послуша, стисна макарата и се спусна по наклоненото въже. Крехкото й телце се понесе шеметно над земята — твърде високо и твърде силно, — а обутите й в джинси крачета ритяха във въздуха. Разпищя се от удоволствие. За миг погледът ми се замъгли и болезнено стиснах зъби. Хукнах, препъвайки се, и стигнах до Гейдж почти едновременно с нея.

Той я хвана с лекота, свали я от макарата и я пусна на земята. Двамата се заливаха от смях и не забелязаха приближаването ми.

Чух Чърчил да ме вика от вътрешния двор, но не му отговорих.

— Казах ти да почакаш — креснах на Карингтън, замаяна от облекчение и от гняв, а в гърлото ми все още потракваха остатъците от страха. Тя замълча като попарена и впери в мен кръглите си сини очи.

— Не съм те чула — отговори.

Беше лъжа, и двете го знаехме. Вбесих се, когато забелязах как се примъква още по-близо към Гейдж, като че ли търси закрилата му.

От мен.

— Напротив! И не си мисли, че ще ти се размине лесно, Карингтън. Склонна съм да те накажа за цял живот — обърнах се към Гейдж. — Това... глупаво изобретение е твърде високо над земята! Освен това нямаш право да й позволяваш да прави нещо толкова опасно, без най-напред да ме попиташ.

— Не е опасно — спокойно каза Гейдж, вперил неотклонно поглед в мен. — И ние имахме такова въже като деца.

— Бас ловя, че сте падали и здравата сте се удряли — остро възразих аз.

— Разбира се. И оживяхме, за да разказваме.

Първичното ми възмущение се засилваше с всяка изминала секунда.

— Нахалник такъв, какво разбираш ти от осемгодишни момиченца! Тя е крехка, можеше да си счупи врата...

— Не съм крехка! — възмути се Карингтън и се доближи още повече до Гейдж, докато той постави ръка на рамото й.

Лицето на Гейдж беше безизразно:

— Искаш ли да сваля въжето?

— Не! — кресна към мен Карингтън и от очите й бликнаха сълзи. — Изобщо не ми позволяваш да се забавлявам. Не си честна. Ще си играя с въжето и ти няма да ми забраниш. Не си ми майка!

— Ей, ей, мъниче... — нежно я спря Гейдж. — Не говори така на сестра си.

— Страхотно — сопнах се аз. — Значи аз съм лошата. Майната ти, Гейдж. Не се нуждая от защитата ти, ти... — вдигнах отбранително свитите си юмруци. Студен вятър ме блъсна през лицето, заби се във вътрешните ъгълчета на очите ми и аз усетих, че всеки момент ще се разплача. Погледнах към двамата, застанали един до друг, и чух Чърчил да ме вика.

Сама срещу тримата.

Рязко се обърнах, без да виждам почти нищо през горчивите сълзи. Време беше да се оттегля. Вървах с широки и тежки крачки. Когато минавах покрай мъжа в инвалидна количка, изръмжах:

— И ти си загазил Чърчил — без да забавям ход. Когато стигнах до топлото убежище на кухнята, бях измръзнала до кости. Сврях се в най-тъмното и най-заслонено ъгълче — тясната ниша на килера за

съдовете. Вътре имаше бюфети със стъклени вратички, пълни със съдове. Спрях едва когато се скрих най-отзад. Обгърнах тялото си с ръце и се свих, за да заемам възможно най-малко място.

Всичките ми инстинкти крещяха, че Карингтън е моя и че никой няма правото да оспорва преценките ми. Аз се бях грижила за нея, бях правила жертви заради нея. *Ти не си ми майка!* Неблагодарница! Предателка! Искаше ми се да изхвърча навън и да й кресна колко щеше да ми е лесно да я дам някъде след смъртта на мама, колко по-добре щеше да е това за мен. Мамо... О, как ми се искаше да мога да взема обратно всички ужасни неща, които й бях наговорила през пубертета! Вече съзнавах колко е несправедливо да си родител. Опитваш се да се грижиш за здравето и за безопасността на децата, а вместо благодарност получаваш обвинения, вместо сътрудничество — бунт.

Някой влезе в кухнята. Чух вратата да се затваря. Застинах неподвижно и се помолих да не ми се налага да разговарям с никого. Само че по неосветената кухня се плъзна тъмна сянка — твърде голяма, за да е на някой друг, освен на Гейдж.

— Либърти?

Вече не можех да се крия мълчаливо.

— Не ми се говори — обадох се нацупено.

Гейдж запълни тесния вход към килера със съдовете. Притисна ме в ъгъла. Сянката беше толкова плътна, че не виждах лицето му.

И тогава той каза нещо, което никога не бях очаквала да чуя от него.

— Извинявай.

Всичко друго би възпламенило гнева ми, но тази дума накара бликналите в очите ми сълзи да рукнат. Наведох глава и въздъхнах разтърсващо.

— Няма нищо. Къде е Карингтън?

— Татко говори с нея — Гейдж се приближи към мен с няколко предпазливи крачки. — Имаше право. За всичко. Казах на Карингтън, че отсега нататък трябва да носи каска. Освен това малко смъкнах въжето — кратка пауза. — Трябваше да те попитам, преди да го поставя. Няма да се повтори.

Притежаваше дарбата да ме изненадва. Бих предположила, че ще се държи нападателно и ще спори. Стегнатата топка в гърлото ми изчезна. Вдигнах глава и мракът оредя, докато вече различавах

очертанията на главата му. Миришеше на открито, на вятър и на озон, на суха трева, на нещо сладникаво като прясно отсечено дърво.

— Прекалено се старая да я предпазвам — казах.

— Разбира се, това ти е работата — разумно потвърди Гейдж. — Ако не беше така... — той замълча и рязко си пое дъх, когато забеляза влагата да проблясва на бузата ми. — По дяволите! Не, не прави това — обърна се към няколко чекмеджета и порови вътре, докато намери изгладена салфетка. — По дяволите, Либърти, не прави така. Съжалявам. Много съжалявам, че опънах това проклето въже. Веднага ще го махна — Гейдж, който обикновено беше толкова сръчен, се държеше необяснимо защо тромаво, докато триеше бузите ми с меката сгъната ленена кърпа.

— Не — подсмръкнах аз. — Остави въжето.

— Добре, добре. Както искаш. Само не плачи.

Взех салфетката от него, издухах си носа и въздъхнат треперливо.

— Съжалявам, че избухнах. Не трябваше да реагирам толкова пресилено.

Той се размърда, спря и отново помръдна като неспокойно животно в клетка.

— През половината си живот си се грижила за нея, предпазвала си я, и не щеш ли един ден някакъв тъпак я кара да се спуска по въже на метър и половина над земята без каска. Естествено е да се вбесиш.

— Просто... тя е всичко, което имам. Ако ѝ се случи нещо... — гърлото ми се стегна, но се принудих да продължа: — Отдавна съзнавам, че Карингтън се нуждае от мъжко влияние в живота си, но не искам да свиква с теб или с Чърчил, защото това няма да продължи вечно... ние няма да сме вечно тук... и затова...

— Боиш се Карингтън да не се обвърже — бавно повтори той.

— Да, емоционално. Ще ѝ е трудно, когато си тръгнем. Аз... мисля, че това беше грешка.

— Кое?

— Всичко. Всичко това. Не трябваше да приемам предложението на Чърчил. Изобщо не трябваше да се местим тук.

Гейдж мълчеше. Някаква игра на светлината караше очите му да блестят сякаш от само себе си.

— Какво? — попитах аз отбранително. — Защо не казваш нищо?

— Ще поговорим за това по-късно.

— Можем да поговорим и сега. Какво мислиш?

— Че пак правиш проекция.

— На кое?

Застинах, когато той посегна към мен. Мислите ми се пръснаха щуро, когато усетих ръцете му, топлината на мъжката му кожа. Краката му обхванаха моите и усетих твърдите му мускули под износения тънък плат на джинсите. Ахнах, когато ръката му се плъзна около шията ми. Палецът му бавно погали врата ми отстрани и това леко движение ме възбуди засрамващо.

Гейдж заговори, заровил устни в косата ми, и думите му потъваха в черепа ми:

— Не се преструвай, че става дума само за Карингтън. Притесняваш се и за собственото си проклето емоционално обвързване.

— Не е така — протестирах с пресъхнали устни.

Той наклони главата ми назад и се приведе над мен. Насмешлив шепот поглади слуха ми:

— Цялата си изтъкана от това, скъпа.

Беше прав. Бях толкова наивна да смятам, че по някакъв начин ние ще посетим света на семейство Травис като туристи, ще участваме, но няма да се обвързваме. Но кой знае как се формираха връзки, а сърцето ми бе намерило опорна точка на неочаквани места. Бях обвързана повече, отколкото бях смятала за възможно.

Разтреперих се. Коремът ми ниско долу се стегна, когато устните на Гейдж се залутаха по шията ми, в ъгълчето на устните ми. Дръпнах се от него, докато раменете ми не се притиснаха към бюфетите, което предизвика тихо дрънчене на кристал и на порцеланови съдове. Ръката на Гейдж ме принуди да се извия в кръста. При всеки дъх, който поемах, гърдите ми се вдигаха към него.

— Либърти... позволи ми... позволи ми...

Не можех нито да говоря, нито да помръдна, само чаках безпомощно, докато устата му се долепи до моята.

Затворих очи, разтворих се, за да го вкуся, за бавните целувки, които изучавах ненатрапчиво, докато ръката му се премести и обхвана лицето ми отстрани. Обезоръжена от нежността му, отпуснах тялото си срещу неговото. Той проникна по-дълбоко, притискаше, галеше все

още с тази влудяваща сдържаност, докато сърцето ми не затуптя като бясно, все едно бях тичала маратон.

Обхвана с ръка тежката ми коса, отметна я настрани и целуна шията ми, като се спуска цяла вечност до трапчинката зад ухото ми. Когато стигна до там, аз вече се извивах, за да се притисна по-плътно до него, а пръстите ми се вкопчваха в коравите му ръце. Той промърмори, стисна ме за китките и ги преметна през раменете си. Застанах на пръсти в маратонките си, напрегнала всеки мускул.

Той ме притисна силно, облегна ме на здравата рамка на тялото си и отново пое устата ми. Този път целувките бяха по-продължителни, настойчиви, влажни, дълбоки и аз просто не можех да си поема дъх. Притиснах цялата тежест на тялото си към него, докато помежду ни не остана и милиметър разстояние. Той ме целуна, все едно вече беше вътре в мен, жадни целувки със зъби, език, устни, непоносимо сладки целувки, от които ми се искаше да припадна, но вместо това се притисках към тялото му и стенех в устата му. Ръцете му се плъзнаха до задника ми, притиснаха ме удобно към твърдата издатина, която усещах по неповторим начин, и желанието се превърна в лудост. Искях да ме повали на пода, исках да направи всичко, всичко. Устата му поглъщаше моята, ближеше дълбоко и всяка мисъл и импулси се разтваряха в тих бял шум, а най-отгоре в черепа ми се надигаше сурово желание.

Ръката му се плъзна под ръба на блузата ми и докосна кожата на гърба ми, която беше зачервена и болезнена, като че ли се бях изгорила. Хладният допир на пръстите му ми донесе неопишуемо облекчение. Извих се неистово да го посрещна, а ръката му се разпери като ветрило и се заизкачва по гръбнака ми.

Вратата на кухнята се отвори с трясък. Рязко се откъснахме един от друг, аз се дръпнах на няколко метра от Гейдж, а всеки сантиметър от тялото ми пулсираше. Неумело се опитах да оправя блузата си. Гейдж остана в дъното на килера, облегнал ръце на бюфетите и със сведена глава. Виждах как мускулите издуват дрехите му. Тялото му бе сковано от безсилие — излъчваше го на вълни. Бях шокирана от реакцията си към него, от чисто еротичния пламък.

Чух несигурния глас на Карингтън:

— Либърти, отзад ли си?

Побързах да изляза.

— Да. Аз просто... Исках да остана за малко сама...

Отидох в другия край на кухнята, където стоеше сестра ми. Лицето ѝ беше напрегнато и притеснено, а косата ѝ беше смешно щръкнала като на кукла трол. Сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Либърти...

Когато обичаш едно дете, му прощаваш още преди да те помоли. Всъщност вече си му простил за неща, които дори още не е направило.

— Няма нищо... — промърморих аз и се пресегнах към нея. — Няма нищо, миличка.

Карингтън се спусна към мен и слабичките ѝ ръце силно ме обгърнаха.

— Извинявай — каза тя плачливо. — Не мислех нещата, които казах, нито едно...

— Знам.

— Просто исках да се позабавлявам.

— Разбира се — притиснах я в най-топлата и силна прегръдка, на която бях способна, и притиснах бузата си към темето ѝ. — Само че моето задължение е да следя да се забавляваш колкото може по-малко — и двете се засмяхме и останахме прегърнати дълго. — Карингтън... ще се постарая да не бъда непрекъснато толкова досадна. Просто ставаш на възраст, когато повечето неща, които искаш да правиш за забавление, са такива, че ме карат да полудявам от тревога.

— Ще правя всичко, каквото ми кажеш — обеща Карингтън малко прибързано.

Усмихнах се.

— Боже, не искам сляпо подчинение. Трябва да се научим да намираме компромис, когато сме на различно мнение по някой въпрос. Нали знаеш какво означава компромис?

— Аха. Когато не всичко става, както на теб ти се иска, нито както на мен ми се иска, затова никой не е доволен. Както когато Гейдж смъкна въжето по-ниско.

— Точно така — засмях се аз. Когато ми напомни за въжето, метнах поглед към килера за съдове. Доколкото виждах, беше празен. Гейдж беше излязъл от кухнята безшумно. Нямах представа какво ще му кажа при следващата ни среща. Как ме бе целунал, как бях отвърнала...

Най-добре е човек да не знае някои неща.

— За какво си говорихте с Чърчил? — попитах аз.

— Откъде знаеш, че двамата с Чърчил сме говорели?

— Говорили — поправих я аз и започнах трескаво да мисля. — Просто допуснах, че ще ти каже нещо, защото той винаги има мнение за нещата. И понеже ти не влезе вътре веднага, допуснах, че си говорите.

— Така беше. Според него трябвало да знам, че да си родител изобщо не е толкова лесно, колкото изглежда и че макар да не си ми истинската майка, ти си най-добрата заместничка, която бил виждал.

— Така ли каза? — попитах аз изчервена и поласкана.

— Каза също, че не трябва да те приемам като даденост — продължи Карингтън, — защото много момичета на твоята възраст щели да ме дадат на приемно семейство след смъртта на мама — тя положи глава на гърдите ми. — Ти обмисляла ли си такова нещо, Либърти?

— Никога — твърдо отговорих аз. — Нито за секунда. Твърде много те обичах, за да се откажа от теб. Искам винаги да присъстваш в живота ми — наведох се и я притиснах още по-близо.

— Либърти? — попита тя приглушено.

— Да, миличка?

— Какво правехте двамата с Гейдж в килера за съдове?

Наведох глава назад и със сигурност изглеждах адски виновна.

— Ти видя ли го?

Карингтън кимна невинно.

— Излезе от кухнята преди малко. Май се промъкваше тайно.

— Аз... Той се е опитвал да ни остави насаме — несигурно отвърнах аз.

— Карахте ли се заради въжето за спускане?

— Просто си говорехме. Това е. Говорехме си — пресегнах се безцелно към хладилника. — Гладна съм. Хайде да хапнем нещо.

Гейдж не се появи до края на деня, защото изведнъж си беше спомнил, че има да свърши няколко спешни неща и не се знаело колко време ще му отнемат. Изпитах облекчение. Имах нужда от малко време да премисля случилото си и да реша как да реагирам.

Според книгата на Чърчил най-добрият начин да се справиш със стратегическа промяна е бързо да преодолееш фазата на отрицанието и да започнеш да приемаш промяната, както и да планираш бъдещата си стратегия. След като обмислих всичко внимателно, реших, че целувката с Гейдж е била момент на чиста лудост и че той най-вероятно вече съжалява. Затова най-удачната стратегия е да се преструвам, че нищо не се е случило. Щях да бъда спокойна, отпусната и безразлична.

Бях решена да покажа на Гейдж, че случилото се изобщо не ме засяга, и да го смая с хладната си изисканост, затова се почувствах измамена, когато на следващата сутрин се появи Джак. Той гибелно заяви, че Гейдж не го е предупредил предварително, а само му се обадил в ранни зори и му наредил да си замъкне задника да помогне на баща им, защото той нямало да успее.

— Какво е толкова адски важно, че не може да си направи труда да дойде? — докачливо попита Чърчил. На Джак никак не му се искаше да е тук и да помага на баща си, но на Чърчил не му се искаше още повече.

— Ще лети до Ню Йорк, за да се види с Донел — отговори Джак. — Щял да я изведе някъде след снимките за Демаршелие.

— Просто замина без предизвестие? — намръщи се Чърчил и цялото му чело се набръчка. — Защо постъпва така, по дяволите? Днес трябваше да се срещне с канадците от „Синкруд“ — Чърчил опасно присви очи. — Дано да не е взел гълфстрийма без предварително предупреждение, защото ще му изпържа задника...

— Не е взел гълфстрийма.

Тази информация успокои Чърчил.

— Добре, защото последния път му казах...

— Взел сайтешъна — добави Джак.

Докато Чърчил ръмжеше и се пресягаше към мобилния си телефон, аз понесох подноса от закуската му надолу. Нелепо беше, но новината, че Гейдж е заминал за Ню Йорк да се срещне с приятелката си, ми подежда като удар в корема. Налегна ме задушлива сивота, когато си представих Гейдж и красивата и слаба Донел с русата права коса и с огромен договор за нов парфюм. Естествено, че ще отиде при нея. Аз не бях за него нищо друго, освен моментен импулс. Прищявка. Грешка.

Кипях от ревност, направо ми прилошаваше от ревност и то към най-неподходящия човек, към когото можеше да изпитвам такова чувство. Не можех да повярвам. Глупачка, глупачка, глупачка! Само че макар да го съзнавах, не се почувствах по-добре.

През остатъка на деня вземах шантави решения и си давах какви ли не обещания. Опитах се да прогоня мислите за Гейдж от главата си, като си мисля за Харди, любовта на живота ми, който означаваше за мен много повече, отколкото някога щеше да означава Гейдж... за Харди, който беше секси, очарователен и открит, за разлика от Гейдж, който бе арогантен и дразнещ нещастник.

Само че дори мисълта за Харди не свърши работа. Затова се заех да разпалвам гнева на Чърчил, като споменавам името на Гейдж при всяка възможност. Надявах се Чърчил да нападне сина си като чума.

За мое разочарование обаче гневът на Чърчил се изпари, след като двамата говориха по телефона.

— Ново развитие на отношенията му с Донел — доволно заяви Чърчил. Не вярвах, че е възможно, но настроението ми още повече се влоши. Това можеше да означава само едно — Гейдж щеше да я помоли да се премести да живее с него. Може би дори ѝ предлагаше брак.

След като работих цял ден и след това помогнах на Карингтън да потренира футбол навън, бях изтощена. Нещо повече, бях потисната. Никога нямаше да си намеря някого. До края на живота си щях да спя сама в двойно легло, докато не станех една съсипана старица, която може само да си полива цветята, да одумва съседите и да се грижи за десетте си котки.

Взех си дълга вана, която Карингтън гарнира със соли „Барби“ с мириса на дъвка. След това се завлякох в леглото и останах да лежа с отворени очи.

На следващия ден се събудих, обзета от тих гняв, като че ли сънят беше превърнал потиснатостта ми в досада. Чърчил изви вежди, когато му заявих, че не ми се иска цял ден да търча нагоре-надолу по стълбите, така че ще съм му признателна, ако направи стегнат списък на поръчките си. Една от множеството задачи беше да се обадя в новооткрит ресторант и да направя резервация за осем часа.

— Един от приятелите ми е направил голяма инвестиция в това място — осведоми ме Чърчил. — Довечера ще вода семейството на

вечеря. Постарай се двете с Карингтън да се издокарате.

— Ние няма да дойдем.

— Напротив — изреди гостите на пръсти. — Вие двете, Гретхен, Джак и приятелката му, Вивиан и аз, и Гейдж.

Значи Гейдж ще се върне от Ню Йорк до довечера. Коремът ми все едно се напълни с олово.

— Ами Донел? — попитах неучтиво. — Тя ще дойде ли?

— Не знам. По-добре запази девет места, за всеки случай.

Ако Донел присъстваше... ако двамата бяха сгодени... сигурна бях, че няма да издържа вечерта.

— Ще бъдете седем човека — казах. — Двете с Карингтън не сме от семейството, затова няма да дойдем.

— Ще дойдете — отсече спокойно Чърчил.

— Утре е учебен ден. Карингтън не може да стои до късно.

— Тогава направи резервация за ранна вечеря.

— Искаш твърде много — срязах го аз.

— За какво, по дяволите, ти плащам, Либърти? — попита Чърчил без озлобление.

— Плащаш ми да работя за теб, не да вечерям със семейството.

Той прикова погледа ми, без да мигне.

— Възнамерявам да говоря за работа по време на вечерята. Донеси си бележника.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Рядко съм се страхувала от нещо като от тази вечеря. Цял ден се притеснявах. В пет часа имах чувството, че коремът ми е пълен с цимент и бях сигурна, че няма да мога да ям нищо.

Гордостта обаче ме принуди да извадя най-хубавата си рокля — плетена червена рокля с дълги ръкави и с остро деколте, доста дълбоко. Роклята прилепваше леко от гърдите до бедрата и се спускаше надолу на леко клоширана пола. Най-малко четиридесет и пет минути си изправях косата, докато не стана съвършено права. Старателно положих сиви сенки, сложих малко неутрален гланц за устни и бях готова да вървя.

Отидох в стаята на сестра си и установих, че вратата е заключена.

— Карингтън — провикнах се. — Шест часът е, време е да тръгваме. Излизай.

— Трябват ми още няколко минути — долетя приглушено гласът ѝ.

— Карингтън, побързай — подканих я аз, леко отчаяно. — Пусни ме да вляза и ще ти помогна...

— Ще се справя сама.

— Да си слязла в дневната след пет минути!

— Добре.

Въздъгнах тежко и се запътих към асансьора. Обикновено слизах по стълбите, но сега носех високи токчета. Къщата беше странно притихнала, ако изключим потракването на металните ми капачета по мраморния под, което прозвуча по-приглушено по паркета, и накрая съвсем потъна в дебелия вълнен килим.

Дневната беше празна, а в камината проблясваше и пращеше огън. Озадачена, отидох до бара и прегледах шишетата и стъклениците. Реших, че след като няма да шофирам и след като Чърчил ме принуждава да изляза със семейството, значи ми дължи едно питие. Сипах си малко кока-кола, добавих един шот ром и

разбърках с показалец. Отпих голяма лечебна глътка, а студената течност се плъзна по гърлото ми като газирани огън. Може би бях попрекарила с рома.

За жалост, преди да успея да преглътна, се обърнах и видях Гейдж да влиза в стаята. Положих кратко усилие да не изплюя коктейла. След като успях някак да преглътна, се разкашлях силно и оставих чашата.

Гейдж се озова до мен на секундата.

— В кривото гърло ли отиде? — попита той съчувствено, разтривайки гърба ми на кръгове.

Кимнах и продължих да кашлям, а очите ми се насълзиха.

Той изглеждаше загрижен и развеселен.

— Аз съм виновен, не исках да те стресна — ръката му остана на гърба ми, което с нищо не помогна за възстановяването на дишането ми.

Веднага забелязах две неща. Първо, Гейдж беше сам, и второ, изглеждаше съкрушително секси с черното си кашмирено поло, сивите панталони и черните мокасини „Прада“.

Кашлицата ми утихна и аз се оказах безпомощно взряна в светлите кристални очи.

— Здравей — немощно отроних.

Намек за усмивка на устните му.

— Здравсти.

Докато стоях пред Гейдж, ме изпълваше опасна топлина. Чувствах се щастлива дори да съм край него, а също така нещастна по много причини и унижена от желанието си да му се метна на шията. Вихрушката от всички тези смесени чувства беше повече, отколкото можех да понеса.

— Донел... с теб ли е?

— Не — Гейдж като че ли искаше да каже още нещо, но се овладя и огледа празната стая. — Къде са всички?

— Не знам. Чърчил каза в шест.

— Не знам защо беше толкова нетърпелив да събере семейството тази вечер — каза Гейдж с кисела усмивка. — Единствената причина да дойда, е, че се надявах двамата с теб да можем да откраднем няколко минути след това и да поговорим на спокойствие — кратка пауза, после додаде: — Сами.

Нервна тръпка полази по гръбнака ми.

— Добре.

— Изглеждаш прекрасно — каза Гейдж. — Но всъщност винаги изглеждаш така — той продължи, преди да успее да отговори: — Докато идвах насам, ми звънна Джак и каза, че няма да успее.

— Надявам се, че не е болен — опитах се да проявя загриженост, но в момента не давах и пет пари за Джак.

— Не, добре е. Приятелката му го изненадала с билети за концерт на „Колдплей“.

— Джак мрази „Колдплей“ — казах аз, защото бях чувала Джак да го твърди.

— Да, но обича да спи с приятелката си.

И двамата се обърнахме, когато Гретхен и Карингтън влязоха в стаята. Гретхен беше облечена с лилава пола от букле, подходяща копринена блуза и завързан на шията шал „Ермес“. За мое смайване Карингтън носеше джинси и розов пуловер.

— Карингтън, защо още не си облечена? — попитах я. — Извадих ти синята пола и...

— Не мога да дойда — бодро отговори сестра ми. — Имам много домашни. Ще отида с леля Гретхен на срещата на литературния клуб и ще си ги напиша там.

Гретхен имаше разочаровано изражение.

— Тъкмо си спомних за срещата на клуба, не мога да я пропусна. Момичетата много строго следят за присъствието. Две неизвинени отсъствия и... — тя прокара по шията си лакирания си в коралово пръст.

— Направо са безмилостни — казах.

— О, скъпа, не можеш да си представиш! Изгонят ли те веднъж, няма влизане. И тогава ще трябва да търся какво да правя във вторник вечер, а единствената друга възможност, освен литературния клуб е играта на зарове — тя погледна извинително Гейдж: — А ти знаеш, че мразя зарове.

— Не, не знаех.

— Ако играеш зарове, напълняваш — осведоми го тя. — Все нещо похапваш. А на моята възраст...

— Къде е татко? — прекъсна я Гейдж.

— Чичо Чърчил каза да ви предам, че кракът го тормози — невинно се обади Карингтън, — затова ще си остане вкъщи и ще гледа филм с приятелката си Вивиан, когато дойде.

— Вие толкова хубаво сте се издокарали — каза Гретхен. — Вървете без нас и се забавлявайте.

Двете с Карингтън изчезнаха като след изпълнение във водевил и ни оставиха напълно слисани. Това беше заговор.

Смаяна и унижена, аз се обърнах към Гейдж.

— Нямам нищо общо с това, кълна се...

— Знам, знам — изглеждаше вбесен, но след миг се засмя. — Както виждаш, семейството ми не дава пет пари за деликатността.

При вида на една от редките му усмивки ме заля вълна от наслада.

— Няма нужда да ме водиш на вечеря — казах. — Сигурно си изморен след полета до Ню Йорк. Пък и на Донел едва ли ще ѝ хареса да излизаме двамата.

Веселостта му се изпари.

— Всъщност... с Донел скъсахме вчера.

Стори ми се, че не съм чула добре. Боях се да допусна каквото и да е въз основа на тези пестеливи думи. Усетих как пулсът ми подскача под кожата, по бузите, в гърлото и от вътрешната страна на ръцете. Сигурно съм изглеждала печално объркана, но Гейдж не каза нищо повече, просто ме чакаше да реагирам.

— Съжалявам — успях да отроня най-накрая. — Затова ли отиде в Ню Йорк? За да... късаш с нея?

Гейдж кимна, прибра зад ухото ми един паднал кичур коса и докосна с палец крайчеца на челюстта ми. Лицето ми пламна. Стоях напрегнато, защото знаех, че ако отпусна някой мускул, съвсем ще клюмна.

— Дадох си сметка — каза той, — че ако съм до такава степен завладян от някоя жена, че не мога да спя нощем, мисля за нея... няма смисъл да излизам с друга, нали?

Трябваше да кажа нещо, за да се спася. Погледът ми падна върху рамото му и ме обхвана копнеж да облегна там глава. Ръката му си играеше с косата ми с наелектризираща лекота.

— Е... ще се подчиним ли на заговора? — чух го да пита след малко.

Успях да се накарам да вдигна поглед. Беше прекрасен. Огънят озаряваше лицето му в меки тонове и караше очите му да блестят. Чертите на лицето му изглеждаха като дълбок релеф. Имаше нужда от подстригване. Гъстите черни кичури започваха да се къдрят над ушите и на врата му. Спомних си усещането на косата му между пръстите си — като груба коприна, и изпитах болезнено желание да докосна главата му, да я придърпам към своята. Какво ме беше попитал? А, да... за заговора.

— Не ми се иска да им доставям това удоволствие — казах аз и той се усмихна.

— Права си. От друга страна... трябва да хапнем нещо — погледът му обходи тялото ми. — Освен това си твърде красива, за да си стоиш вкъщи тази вечер — постави ръка на кръста ми и леко ме натисна: — Да се махаме оттук.

Колата му беше паркирана на алеята отпред. Гейдж караше майбах. Това е кола за богати хора, които не обичат да парадират и поради това в Хюстън няма много такива коли. За около триста хиляди долара можеш да си купиш кола с толкова подценявана външност, че служителите на паркингите рядко я слагаха отпред редом до беемветата и лексъсите. Отвътре беше тапицирана с лицева кожа и с лъскаво дърво, изнесено от индонезийската джунгла на гърба на бели слонове. Да не говорим за двата видеоекрана, двете поставки за чаши за шампанско и за вградения хладилник, направен така, че да побира бутилка „Кристал“. И всичко това можеше да ускори до сто километра в час за по-малко от пет секунди.

Гейдж ми помогна да се настаня в ниската кола и се пресегна да закопчае колана ми. Аз се отпуснах на седалката, вдъхнах аромата на лъсната кожа и вперих поглед в таблото, което приличаше на командния пулт на малък самолет. Майбахът замърка и ние се отдалечихме от къщата.

Гейдж шофираше с една ръка, а с другата взе нещо от централната конзола. Вдигна мобилния си телефон и ме стрелна с поглед:

— Имаш ли нещо против да направя едно бързо обаждане?

— Не, разбира се.

Излязохме през портата. Гледах към къщите, покрай които минавахме, към светещите жълти правоъгълници на прозорците, към

двойката, която разхождаше куче по спокойната улица. За някои хора това беше съвсем обикновена вечер, а за други... се случваха невъобразими неща.

С помощта на бързото набиране Гейдж набра някакъв номер и отсреща някой вдигна. Заговори дори без да поздрави.

— Знаеш ли, татко, върнах се от Ню Йорк преди няколко часа. Нямах време дори да си разопаковам багажа. Може и да се учудиш, обаче невинаги мога да се съобразявам с твоя график.

Отговор от Чърчил.

— Да, разбрах — каза Гейдж. — Но те предупреждавам, отсега нататък ти се грижи за твоя си скапан любовен живот и не се бъркай в моя — рязко затвори телефона.

— Той се меси навсякъде — казах аз, останала без дъх от извода, че съм част от любовния му живот. — Това е неговият начин да показва обичта си.

— Сериозно? — изгледа ме дяволито Гейдж.

Хрумна ми нещо:

— Той знаеше ли, че заминаваш да скъсаш с Донел?

— Да, казах му.

Чърчил знаеше, а не ми беше казал нито дума. Идеше ми да го убия.

— Значи затова се успокои, след като говори с теб — отбелязах аз. — Явно не е бил голям почитател на Донел.

— Според мен Донел му беше безразлична. За теб обаче е загрижен.

Удоволствието се изсипа вътре в мен като плодове, които си носил на ръце, но са ти натежали и не си успял да ги удържиш.

— Чърчил е загрижен за много хора — импровизирах аз.

— Не е така. Всъщност се отнася предпазливо към повечето. Приличам на него в това отношение.

Беше опасно — изкушението да му казвам всичко, да се отпусна изцяло в негово присъствие. Но колата беше като луксозен тъмен пашкул и ме заля усещане за близост с този мъж, когото почти не познавах.

— От години ми разказва за теб. А също за братята и за сестра ти. Когато идваше в салона, ми съобщаваше последните новини за семейството и като че ли вие двамата все спорехте за нещо. Но си

личеше, че с теб се гордее най-много. Дори когато се оплакваше от теб, звучеше повече като хвалби.

Гейдж се подсмихна:

— Обикновено не е толкова разговорлив.

— Няма да повярваш какви неща споделят хората над масичката за маникюр.

Той поклати глава, без да откъсва поглед от пътя.

— Татко е последният човек на света, за когото бих допуснал, че ходи на маникюр. Когато научих, че го прави, се запитах каква ли е жената, успяла да го убеди. Както можеш да се досетиш, това предизвика доста догадки в семейството.

Съзнавах, че мнението на Гейдж за мен има огромно значение.

— Никога не съм го молила за нищо — казах аз с натежал от опасения глас. — Никога не съм го възприемала като... нали се сещаш, като татенце... Не е имало никакви подаръци или...

— Либърти — прекъсна ме той внимателно. — Всичко е наред. Разбирам.

— О! — въздъгнах аз дълбоко. — Знам как е изглеждало.

— Веднага разбрах, че не става нищо. Реших, че ако един мъж някога е спал с теб, никога повече няма да те пусне от леглото си.

Мълчание.

Тази преднамерено предизвикателна забележка раздели потока на мислите ми на две — желание и дълбока несигурност. Рядко, може би никога, не бях желала друг мъж толкова силно, колкото Гейдж. Но аз нямаше да съм му достатъчна. Нямах опит, нямах умения. Освен това много лесно се разсейвах по време на секс, така и не успях да възпра капризите на ума, който точно по средата ми подхвърляше някакви притеснения: „Подписах ли формуляра за училищната екскурзия на Карингтън?“ или пък „Дали в химическото ще могат да заличат петното от кафе на бялата ми блуза?“. С една дума, не бях добра в леглото. И не исках този мъж да го открие.

— Ще поговорим ли за това? — попита Гейдж и аз знаех, че има предвид целувката.

— За кое? — попитах.

Той се засмя тихо.

— Явно не — смили се над мен и ме попита как върви Карингтън в училище. Испитах облекчение и му разказах за

трудностите, които среща сестра ми с математиката и не след дълго той ме забавляваше със спомени за всички щуротии, в които се е забърквал заедно с братята си като малък.

Неусетно стигнахме в ресторанта. Облечен с ливрея камериер ми помогна да сляза от колата, а друг пое ключовете от Гейдж.

— Можем да отидем, където си поискаме — каза Гейдж и ме хвана за лакътя. — Ако това място не ти допада, само ми кажи.

— Сигурна съм, че ще бъде чудесно.

Беше съвременен френски ресторант със стени в светли тонове, с бели ленени покривки и с пиано. След като Гейдж обясни на сервитьорката, че групата от семейство Травис е била сведена от девет до двама, тя ни поведе към една от малките маси в ъгъла, която отчасти беше закрыта с подобен на завеса параван и осигуряваше уединение.

Докато Гейдж разглеждаше винената листа, дебела колкото телефонен указател, услужлив келнер напълни чашите ни с вода и постави салфетка на скута ми. След като Гейдж поръча виното, се спряхме на супа от артишок с карамелизирани късчета омар от Мейн, плата с морски охлюв, печен морски език от Доувър с топла салата от новозеландски патладжани и чушки.

— Вечерята ми ще е пътувала повече от мен — казах аз.

Гейдж се усмихна.

— Къде би отишла, ако трябва да избереш едно място?

Въпросът ме оживи. Винаги си бях мечтала да пътувам до места, които бях виждала единствено на снимки в списанията или на кино.

— О, не знам... Най-напред в Париж може би. Или в Лондон, във Флоренция. Когато Карингтън порасне малко, ще спестя достатъчно, за да може двете да се запишем на една от онези обиколки на Европа с автобус...

— Няма да ти хареса да гледаш Европа през прозореца на автобус — каза той.

— Така ли?

— Да. По-добре е да пътуваш с човек, който знае къде да те заведе — той извади мобилния си телефон и го отвори: — Кой?

Усмигнах се и объркано поклатих глава:

— Как така кой?

— Париж или Лондон? Самолетът ще бъде готов след два часа.

Реших да се включа в играта.

— С гълфстрийма ли ще пътуваме, или със сайтешъна?
— За Европа несъмнено с гълфстрийма.
Тогава си дадох сметка, че говори сериозно.
— Но аз дори нямам куфар — казах смаяно.
— Ще купя каквото ти трябва, когато пристигнем.
— Нали каза, че ти е омръзнало да пътуваш.
— Имах предвид деловите пътувания. Освен това бих искал да видя Париж с някой, който не е бил там — гласът му стана по-нежен:
— Все едно отново ще го видя за пръв път.
— Не, не, не... Хората не ходят в Европа на първата си среща.
— Напротив.
— Не и хора като мен. Освен това Карингтън ще се уплаши, ако направя нещо толкова спонтанно...
— Проектираш — промърмори той.
— Добре, аз ще се изплаша. Не те познавам достатъчно добре, за да пътувам с теб.
— Това ще се промени.
Смаяно вперих поглед в Гейдж. Беше по-непринуден от когато и да било и в очите му танцуваше смях.
— Какво ти става? — попитах замаяно.
Той поклати глава и се усмихна.
— Не съм сигурен, но ще му се оставя.

Разговаряхме по време на цялата вечеря. Толкова неща исках да му кажа и за още повече да го попитам. Тричасовият разговор беше едва началото. Гейдж беше добър слушател и явно искрено се интересуваше от миналото ми, от всички подробности, които би трябвало да са му ужасно досадни. Разказах му за мама, за това колко ми липсва и за всички проблеми, които сме имали двете. Разказах му дори за вината, която изпитвах от години — че аз съм виновна, задето мама не се бе сближила особено с Карингтън.

— Навремето смятах, че се намесвам, за да запълня празнина — казах, — но след като почина, се питах дали ако не бях... Ами още от самото начало толкова много обичах Карингтън, че просто взех нещата в свои ръце. Толкова често съм се питала дали не съм виновна за... Не знам как да се изразя...

— Да я маргинализираш?

— Какво означава това?

— Да я изтласкаш встрани.

— Да. Точно това направих.

— Глупости — тихо се възпротиви Гейдж. — Не става така, скъпа. Не си отнела нищо от майка си с това, че си обичала Карингтън — взе ръката ми и обгърна с топлите си пръсти моите. — Струва ми се, че Даяна е била заета със своите проблеми. Вероятно е била признателна, че ти даряваш Карингтън с обичта, която тя не може да й даде.

— Надявам се — промълвих, но не бях убедена докрай. — Аз... Откъде знаеш името й?

Той вдигна рамене:

— Сигурно татко го е споменавал.

В последвалото топло мълчание си спомних, че Гейдж е загубил майка си едва тригодишен.

— Помниш ли нещо за майка си?

Гейдж поклати глава:

— Ава се грижеше за мен, когато бях болен, четеше ми приказки, кърпеше ме, след като бях участвал в сбиване и здравата ме наказваше след това — въздъхна замислено. — Боже, колко ми липсва!

— И на баща ти — направих пауза, преди да се осмеля да кажа: — Неприятно ли ти е, че той си има приятелки?

— Не, разбира се — внезапно се ухили: — Стига ти да не си една от тях.

Върнахме се в Ривър Оукс в полунощ. Леко залитах след двете чаши вино и няколкото глътки порто, което ни поднесоха с десерта, който се състоеше от френско сирене и от тънки като хартийка филийки хляб от ядки на фурми. Никога през живота си не се бях чувствала толкова добре, може би дори по-добре, отколкото през онези прекрасни мигове с Харди толкова отдавна. Едва ли не се тревожех, че се чувствам така щастлива. Знаех хиляди начини да направя така, че един мъж да не се доближи прекалено до мен. Сексът не беше толкова труден или опасен, колкото близостта.

Само че това смътно притеснение не се задълбочи, защото нещо у Гейдж ме караше да му се доверявам противно на старанието си да не постъпвам така. Питях се колко пъти в живота си съм правила нещо просто защото го искам, без да претеглям последиците.

И двамата се бяхме смълчани, когато Гейдж спря пред къщата. Въздухът пращеше от неизречени въпроси. Все още седях на мястото си и не го поглеждах. Минаха няколко напрегнати и шеметни секунди и аз най-накрая слепешката посегнах към закопчалката на колана си. Без да бърза, Гейдж излезе от колата и мина от моята страна.

— Късно е — подметнах аз небрежно, докато той ми помагаше да изляза.

— Изморена ли си?

Тръгнахме към входната врата. Нощният въздух беше прохладен и ароматен, а облаците преминаваха пред луната на полупрозрачни пластове.

Кимнах, за да потвърдя, че съм изморена, макар да не бях. Бях неспокойна. Сега, вече на позната територия, ми беше трудно да не се върна към предишната си предпазливост. Спряхме на прага и аз се обърнах с лице към него. Трудно пазех равновесие на високите токчета. Сигурно съм се олюляла леко, защото той обхвана талията ми, а пръстите му полегнаха в горната част на ханша ми. Моите склучени ръце образуваха малка преграда помежду ни. От устата ми се посипаха думи — благодарих му за вечерята, опитах се да обясня колко ми е било приятно...

Гласът ми заглъхна, когато Гейдж ме придърпа по-наблизо и притисна устни към челото ми.

— Аз не бързам, Либърти. Умея да бъда търпелив.

Държеше ме внимателно, като че ли бях чуплива и се нуждаех от убежище. Колебливо се отпуснах, сгуших се в него и ръцете ми леко се плъзнаха нагоре към раменете му. Всички места, на които се докосвахме, подсказваха колко хубаво може да бъде, колко хубаво ще бъде, и нещо започна да се разгръща в уязвимите части на тялото ми.

Широката му твърда уста се плъзна към бузата ми и я докосна нежно.

— Ще се видим утре сутрин.

И се отдръпна.

Зашеметена, аз го гледах как се спуска по стълбите.

— Чакай — немошно го повиках. — Гейдж...

Извърна се, извил вежди в безмълвен въпрос. Засрамено промълвих:

— Няма ли да ме целунеш за лека нощ?

Тихият му смях се разнесе във въздуха. Бавно се върна до мен и се облегна с една ръка на вратата.

— Либърти, скъпа... — акцентът му се долавяше по-осезаемо от преди. — Мога да бъда търпелив, но не съм светец. Тази вечер мога да се справя само с една целувка.

— Добре — прошепнах.

Пулсът ми се разбунтува, когато той наклони своята тъмната си глава към моята. Докосна ме само с устни и започна да ме дразни лекичко, докато устните ми се разтвориха. Имаше същия неуловим вкус, който ме преследваше вече две нощи, нещо в дъха му и на езика, нещо сладко и упойващо. Опитах се да изсмуча колкото може повече от това и обгърнах шията му с ръце, за да го задържа. От гърлото му се изтръгна тих и мек звук. Дробовете му се движеха неравномерно. Гейдж обхвана с ръка хълбоците ми ниско долу и ме притисна към себе си.

Целуна ме дълго и силно, докато накрая се облегнахме на вратата. Едната му ръка се плъзна нагоре от талията ми, задържа се за миг върху гърдата ми и после рязко се отдръпна. Сложих ръката си върху неговата и тронаво го насочих натам, където го исках, докато пръстите му не обхванаха кръглата издупина. Палецът му описваше кръгове и бавно ме галеше, докато плътта не се стегна в болезнена пъпка. Хвана я с връхчетата на пръстите си и много нежно я стисна. Исках да усетя устата му върху себе си, ръцете му и кожата му, долепени до моята. Нуждаех се от толкова много, от твърде много, а начинът, по който той ме докосваше и целуваше, ме караше да искам невъзможни неща.

— Гейдж...

Той ме обгърна с ръце, за да се опита да възпре безпомощното ми извиване. Устата му се зарови в косата ми.

— Да?

— Моля те... изпрати ме до стаята ми.

Гейдж разбра какво му предлагам и не бързаше да отговори.

— Мога да почакам.

— Не... — обгърнах го с ръка, сякаш се давех. — Не искам да чакаме.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Някъде между входната врата и спалнята страстта ми беше потушена от опасения. Не че възнамерявах да се отдръпна на този етап — твърде силно желяех Гейдж. А дори да успеехме някак да го отложим, не се съмнявах, че рано или късно ще се окажем в леглото. Мислите ми обаче продължаваха да кръжат около моята неспособност в леглото и как да я компенсирам. Опитах да си представя какво би искал Гейдж, какво би му доставило удоволствие. Когато се озовахме в стаята ми, главата ми беше пълна като че ли със страници от наръчник за игра на футбол — стрелки, водещи до диаграми на пътища за преминаване, стратегии за блокиране, схеми за отбелязване на гол, защитни формации.

Когато видях ръката на Гейдж върху бравата на вратата и чух щракането на ключалката, коремът ми се сви. Светнах нощната лампа на слаб режим и тя сякаш заля с жълт лак пода.

Изражението на Гейдж омекна, когато ме погледна.

— Ей... — направи ми той знак да се приближа, — можеш да промениш решението си.

Усетих как ръцете му ме обгръщат и се стгуших в него.

— Не, няма да го променя — притиснах буза към мекия му кашмирен пуловер. — Но...

— Но какво? — ръката му се движеше нагоре-надолу по гръбнака ми. Поспорих със себе си няколко секунди — ако щях да окажа на един мъж достатъчно доверие, за да легна с него, трябваше да му се доверя достатъчно, за да му кажа каквото си поискам.

— Работата е там... — с мъка започнах аз. Колкото и дълбоко да си поемах дъх, сякаш вдишвах само половината от необходимия ми въздух. Ръката на Гейдж продължи да се движи бавно и успокоително. — Трябва да знаеш нещо...

— Какво?

— Ами... — затворих очи и се накарах да го произнеса: — Работата е там, че не ме бива в леглото.

Ръката му спря. Отдалечи главата ми от рамото си и ме изгледа изпитателно.

— Не е вярно.

— Така е, така е, не ме бива в леглото — изпитах такова облекчение от признанието, че думите започнаха направо да се прескачат, когато продължих: — Изобщо не съм опитна. Толкова е неловко на моята възраст. Имала съм само двама, а последният... О, беше толкова посредствено. Всеки път. Нямам никакви умения. Не се съсредоточавам. Нужна ми е цяла вечност, за да ми дойде нужното настроение, а после не мога да го задържа и се налага да се преструвам. Не съм преструвана, дори в това не ме бива. Аз съм...

— Чакай, чакай, замълчи, Либърти... — Гейдж ме дръпна още по-близо и прекъсна потока. Усетих как тялото му трепери от смях. Застинах, а той ме стисна още по-здраво.

— Не — каза развеселено, — не се смея на теб, скъпа. Просто... Не, наистина те приемам напълно сериозно. Повярвай.

— Не ми звучи така — плачливо казах аз.

— Мила... — той заглади косата ми назад и потърка с устни слепоочието ми. — У теб няма нищо посредствено. Единственият ти проблем е, че си живяла като самотна майка още откога... от осемнадесетата, от деветнадесетата си година? Разбрах, че нямаш опит, защото... честно казано, изпращаш противоречиви сигнали.

— Така ли?

— Да. И точно затова нямам нищо против да не бързаме. По-добре така, отколкото да направим нещо, за което не си готова.

— Готова съм — настоях аз. — Просто не искам да очакваш твърде много.

Той не отвърна, но очите му блестяха развеселено.

Изучавахме се взаимно и аз се запитах дали следващият ход е негов или мой. Приблжих се към леглото с разтреперани крака, седнах на ръба и си събух обувките.

Гейдж наблюдаваше мен и движението на босите ми стъпала, а очите му изгубиха лъчистия си блясък и станаха замъглени, почти сънливи. Насърчена, аз понечих да хвана подгъва на роклята си.

— Чакай — промърмори Гейдж и седна до мен на матрака. — Две основни правила.

Кимнах, наблюдавайки как платът на панталона му се изпъва по бедрата. Забелязах, че неговите крака стигат пода, а моите висят. Усетих едната му ръка да докосва челюстта ми и той завъртя лицето ми към своето. — Първо, никакво преструване. Трябва да бъдеш искрена с мен.

Съжалих, че изобщо съм споменала за преструването. Винаги съм се ядосвала, че когато съм неспокойна, говоря твърде много.

— Добре, но да знаеш, че обикновено ми трябва много време, за да...

— Не ми пука, ако ще да ти трябва цялата нощ. Не сме на прослушване.

— Ами ако не успея да... — за пръв път осъзнах колко по-трудно е да говориш за секс, отколкото да правиш секс.

— Повярвай ми, за мен не е проблем да ти помогна да се упражняваш — увери ме Гейдж.

Осмелих се да докосна бедрото му, което ми се стори бетонно под дланта ми.

— Кое е второто правило?

— Аз командвам.

Примигнах, питайки се какво има предвид. Ръката на Гейдж леко притисна ямката на шията ми и по гръбнака ми плъзнаха еротични тръпки.

— Само за тази вечер — продължи спокойно той. — Довери ми се аз да решавам кога, къде и колко дълго. Ти трябва само да се отпуснеш. Остави ме аз да се погрижа за теб — устните му се приближиха към ухото ми и той прошепна: — Ще го направиш ли заради мен, скъпа?

Свих пръсти. Никой не ме бе молил за подобно нещо. Не бях сигурна, че ще мога. Все пак кимнах, а коремът ми подскочи, когато устните му се плъзнаха по бузата ми към тъглчето на устата му. Той ме целуна, прониквайки дълбоко и бавно, докато не усетих слабост и цялото ми тяло не се отпусна в скута му. Гейдж свали обувките си и легна направо на леглото с мен, като и двамата останахме напълно облечени. Притисна с бедро гънките на червената рокля, за да ме прикове към матрака. Устата му облада моята с дълги целувки, с ухапвания и гризвания, докато между кожата и вълнената тъкан не се

появи пара. Плъзнах пръсти в гъстата му коса, хладна на повърхността и топла близо до кожата, опитвайки се да го улова.

Гейдж се съпротивляваше на възбудената ми настойчивост и се дърпаше назад. С едно сръчно движение той се надигна и ме възседна през ханша. Поех си дълбоко въздух, когато усетих интимния му натиск — твърд като камък и повдигащ се. Той сръчно свали черния си пуловер, метна го настрани и отдолу се показа гръден кош, по-силен, отколкото си бях представяла, гладък и с твърди мускули, а на гърдите му имаше черни косъмчета. Исках да почувствам гърдите му до своята гола гръд. Исках да го целувам, да го изследвам, не за да доставя удоволствие на него, а на себе си... Беше толкова възбуждащ, толкова наситено мъжествен.

Гейдж се приведе над мен и отново потърси устата ми, а аз вече тлеех, изпълнена с отчаяно желание да си сваля роклята, която беше започнала да ме боцка и да ме стяга като средновековен уред за изтезания. Пресегнах към подгъва и дръпнах измъчващия ме плат нагоре.

Само че устата на Гейдж рязко изостави моята и ръката му стисна китката ми. Погледнах го объркано.

— Либърти — смъмри ме той, но очите му бяха палави. — Само две правила... а ти вече наруши едното.

Нужно ми беше известно време да разбера. С усилие пуснах роклята. Опитах се да лежа неподвижно, но ханшът ми се надигаше умолително. Гейдж, този садист, дръпна роклята обратно надолу към коленете ми и цяла вечност ме гали през плата. Притисках се към него по-силно, по-близо, смаяна от допира до възбуденото му тяло.

Възпламенявах се все повече, докато Гейдж най-сетне дръпна роклята нагоре, махна я от кожата ми, която беше толкова зачервена и чувствителна, че потръпнах дори от струята въздух на вентилатора на тавана. Той разкопча предната халкичка на сутиена ми и освободи гърдите ми от чашките. Дразнещото докосване на пръстите му беше толкова изкусно, че едва издържах.

— Либърти... красива си... толкова си красива... — усетих накъсаното му мърморене с шията си, с гърдите си, чух го да казва колко силно ме желае, колко твърд е станал, колко е сладка кожата ми. Устните му се плъзнаха нежно по меката извивка на гърдта ми, отвориха се на върха и го всмукнаха в горещата влага на устата му.

Ханшът ми се стрелна нагоре и се изви, когато той пъхна пръстите под ръба на памучните ми бикини. Онова място между бедрата ме болеше, само че той като че ли не разбираше къде искам да ме докосва, а кръжеше наоколо и така и не стигаше до там. Повдигах се нагоре в безмълвна молба: „Искам... искам... искам...“, но той пак не откликна, и едва тогава осъзнах, че го прави нарочно.

Отворих очи, разтворила устни, но Гейдж ме изгледа с развеселено предизвикателство — смея ли да се оплача! Някак успях да задържа езика си зад зъбите.

— Добро момиче — промърмори той, сваляйки бикините ми.

Настани ме решително върху матрака. Лежах точно както ме бе наместил, а тялото ми тежеше, сякаш усещането бе станало тежко като солена вода. Преливах от възбуда и безпомощност. Той се движеше над мен, край мен, докато не полудях от възбуда, от топлина и от дразнещото търкане.

Плъзна се по-надолу. Не можех дори да вдигна глава, толкова бе натежала. Устата му се спусна слепешката, без замисъл, и прекоси малкото пристанище между бедрата ми. Гърчех се, когато усетих разтапящата влажност на езика му, която разтваряше и опитваше, докато най-накрая влажната ми плът не се отвори. Той стисна бедрата ми, за да не мърдам под устните му, под жадните целувки, под бавното грабителство. Мускулите ми се стегнаха, когато всичко започна да се издига към мен, всеки момент щях да свърша, почти извиках от облекчение, но в този миг той се отдръпна.

Потреперих и го помолих да не спира, но Гейдж отвърна „Още не“ и се приведе над мен. Пъхна два пръста в мен и ги задържа там, докато ме целуваше. На светлината на лампата чертите му изглеждаха свирепи от страст. Тялото ми се стегна около нежното движение на пръстите му, извих се, за да ги задържа, исках всяка част от него да проникне във всяка част от мен. Името му раздвижваше устните ми отново и отново, но нямаше как да му кажа, че съм готова на всичко заради него, че желая само него, че е повече, отколкото мога да понеса.

Гейдж се пресегна към тоалетката и потърси нещо в портфейла си. Аз грабнах пластмасовото пакетче, толкова жадна да му помогна, че всъщност му попречих и чух приглушения му смях. Не виждах нищо смешно — цялата горях, направо ме беше подлудил.

Усещах как температурата на тялото на Гейдж, по-хладно, по-твърдо и по-тежко от моето, се повишава и приближава до огъня, който бушуваше вътре в мен. Той откликваше на всяко потръпване и на всеки звук, устните му откъкваха тайни от плътта ми, ръцете му нежно нахълтваха навсякъде, докато не остана местенце, което да не е завладял. Разтвори краката ми и влезе в мен с един силен и дълбок тласък, пое хлиповете ми с устата си и прошепна: „Точно така, миличка... тихо, тихо...“. А аз го поех целия сладостно и плътно и с всеки тласък влажната и копринена твърдост ме водеше все по-близо до ръба. О, Боже, да, там, исках го още по-бързо, но дисциплината му беше желязна и той проникваше все по-дълбоко в мен, без да променя мъчително бавния ритъм. Лицето му се сгуши в извивката на шията ми и търкането на брадата му ми беше толкова приятно, че изстенах сякаш от болка.

Слепешката вдигнах ръце към гъвкавия му гръб, спуснах ги към задника му и стиснах стегнатия мускул. Без да прекъсва отмерения си ритъм, той вдигна китките ми една след друга, прикова ги към матрака и закри устата ми със своята.

Само една разумна мисъл проблесна някъде в съзнанието ми — нещо не беше както трябва с подчинението, което искаше, — но облекчението от всичко беше неописуемо. Затова се подчиних, а съзнанието ми помътня и притихна. В мига, в който се отпуснах, ме заляха вълните на наслада, всяка по-безмилостна от предишната. Ханшът ми се повдигна от леглото. Той се противопостави с още по-силни тласъци, за да ме прикове отново долу, и остави сладостното вкопчване на плътта ми да извлече собственото му освобождаване. Свърших — отново, и отново, и отново. Струваше ми се невъзможно човек да оцелее след такова нещо.

Обикновено след края на секса двойката се разделя. Мъжете се претъркулват и заспиват, а жените се втурват към банята да се освежат и да се избавят от уликите. Гейдж обаче ме прегръща дълго, играеше си с косата ми, шепнеше, целуваше лицето и гърдите ми. Избърса ме с топла влажна кърпа. Би трябвало да се чувствам изцедена, но вместо това се усещах като оголена жица и през тялото ми преминаваше

електричество. Останах в леглото колкото може по-дълго, а после скочих и си навлякох халата.

— Значи си от онези? — отбеляза Гейдж и развеселено ме наблюдаваше как събирам и сгъвам пръснатите ни дрехи.

— От кои? — замълчах, за да се насладя на високото му тяло, покрито съвсем леко с белия чаршаф. Мускулите издуваха кожата му, когато се надигна и се облегна на лакът. Харесваше ми безпорядъкът, създаден от ръцете ми в косата му, спокойната извивка на устата му.

— От жените, които усещат прилив на сили след секс.

— Преди не ми се е случвало — отговорих и оставих сгънатите дрехи на един стол, — но в момента имам чувството, че мога да пробягам петнадесет километра.

Гейдж се усмихна.

— Имам няколко идеи как да те изтощя. За жалост, тъй като не знаех какво ще се случи тази вечер, взех само един презерватив, ако възникне критично положение.

Приседнах на ръба на леглото.

— Аз критично положение ли съм?

Той ме придърпа към гърдите си и се излегна, така че се озовах върху него.

— Още от мига, в който те зърнах.

Усмигнах се широко и го целунах.

— Имаш още презервативи — осведомих го аз. — Намерих няколко в банята, когато се нанесох. Не смятах да ти ги връщам, щеше да е много неловко, затова ги оставих там. Делим си едно шкафче.

— Делим си едно шкафче, а аз дори не подозирам?

— Вече можеш да си вземеш презервативите — щедро отбелязах.

Очите му заискриха:

— Много ти благодаря.

В хода на нощта установихме, че не само ме бива в леглото, но съм направо феноменална. Дете чудо, оповести Гейдж.

Изпихме бутилка вино, взехме си заедно душ и се върнахме в леглото. Целувахме се ненаситно, като че ли вече не се бяхме целунали хиляди пъти. До сутринта бях направила с Гейдж Травис неща, които бяха незаконни поне в девет щата. Като че ли нямаше нещо, което да не му харесва, нещо, което не иска да направи. Беше ужасно търпелив

и толкова изчерпателен, че сякаш ме бяха разглобили и после ме бяха сглобили по различен начин.

Изтощена и заситена, заспах, стгушена до него. Събудих се, когато през прозореца вече нахлуваше слаба слънчева светлина. Усетих как Гейдж се прозя над главата ми, а тялото му се напрегна и потръпна. Всичко ми се струваше прекалено хубаво, за да е истина — тежкото мъжко тяло до моето, едва доловимите болки и парения, които ми напомняха за нощните удоволствия. Ръката, която почиваше нежно върху голото ми бедро. Боях се, че той може да изчезне, любовникът, който ме бе обладал и изследвал толкова нежно, и че на негово място ще се появи далечният мъж със студени очи, когото познавах преди.

— Не си отивай — прошепнах, покрих ръката му със своята и я притиснах силно към кожата си.

Усетих формата на усмивката на Гейдж в затоплената от съня извивка на шията си.

— Никъде няма да ходя — каза той и ме намести отново до себе си.

Жителите на Хюстън обичат да правят всичко на едро и дебютът на къща в Ривър Оукс не правеше изключение. В събота вечер имаше много събития, но списъкът с гости, в който всеки искаше да бъде включен, беше голямата благотворителна вечеря в дома на Питър и Саша Легран. Изпълнителният директор на петролната компания и съпругата му, общинска съветничка, използваша повода, за да представят новата си къща, средиземноморски италиански дворец с десет старинни портици, внесени от Европа, и балната зала от триста и двадесет квадратни метра, заемаща целия втори етаж.

Разбира се, семейство Травис бяха поканени, а Гейдж ме покани да отида с него. Обикновено вторите срещи не протичат точно така.

В светската рубрика на „Кроникъл“ бяха публикувани снимки от къщата, включително и на високия четири метра полилей на Чихули, който висеше в голямото фоайе. Удивителното творение от стъкло приличаше на букет огромни полуотворени цветя, сини, оранжеви и кехлибарени.

Посветено на благотворителни фондации по изкуствата, гала събитието имаше за своя тема операта, поради което щяха да ни

забавляват оперни певци от Хюстън. Поради ограничените си познания в областта на оперното изкуство аз си представях, че става дума за певци с викингски шлемове и дълги плитки, от чиито гласове ще ни се развоят косите.

Четирите ниши на голямото фоайе бяха украсени така, че да представят известни оперни сцени от Милано и от Венеция. На терасирания заден двор на къщата върху платформи специално за партито бяха построени пиаци, на които се предлагаха специалитети от различни области на Италия. Армия от келнери с бели престилки обслужваше всяко желание на гостите.

Бях похарчила равностойността на двуседмичната си заплата за бяла рокля на Никол Милър, която се връзваше около шията, имаше набор до бедрата ми, а после падаше на меки гънки до пода. Беше сексапилна, но женствена рокля с остро деколте. Обувките ми бяха „Стюарт Уайцман“, чифт прозрачни пластмасови сандали с кристали на токчетата и с каишки през пръстите. Пантофките на Пепеляшка, това беше отсъдила Карингтън, когато ги бе видяла. Бях прибрала косата си назад и тя лъщеше черна и прилепнала към главата ми, а отзад бях направила майсторски завит възел. Критично се огледах, след като старателно положих сажден грим, розов гланц за устни и лек руж. Нямах обеци, които да подхождат на роклята, но се нуждаех от още нещо дребно.

След кратък размисъл отидох в стаята на Карингтън, прегледах запасите ѝ по рисуване и намерих лист със самозалепващи се кристали. Взех най-малкия, колкото главичката на топлийка, и го поставих до външното ъгълче на околото си като бенка.

— Изглежда ли прекалено? — попитах Карингтън, която не можеше да престане да скача на леглото. Да попиташ едно осемгодишно дете дали нещо не изглежда прекалено е като да попиташ тексасеца дали няма твърде много люти чушки в соса. Отговорът винаги е „не“.

— Супер е! — Карингтън беше готова всеки момент да излети в орбита.

— Никакво скачане — напомних ѝ аз и тя се плъсна по корем с широка усмивка.

— Ще се върнеш ли тук тази вечер, или ще спиш у Гейдж? — попита тя.

— Не съм сигурна — седнах на ръба на леглото до нея. — Миличка, ще ти бъде ли неприятно, ако тази нощ остана да спя при него?

— О, не — весело отговори тя. — Леля Гретхен каза, че ако спиш там, ще мога да си легна късно и двете ще правим сладки. А ако искаш гаджето ти да ти предложи да се ожените, трябва да спиш при него, за да може той да види дали си красива сутрин.

— Какво? Карингтън, кой ти каза това?

— Сама се досетих.

Брадичката ми потрепери, когато се въздържах да не се разсмея.

— Гейдж не ми е гадже. Освен това не се опитвам да го накарам да се ожени за мен.

— Според мен трябва — заяви тя. — Не го ли харесваш, Либърти? Той е по-готин от всички, с които си излизала. Дори от онзи, дето ни мъкнеше всякакви туршии и вмирисани сирена.

— Носеше — поправих я аз и се вгледах в сериозното ѝ лице. — Явно много харесваш Гейдж.

— О, да! Ще ми бъде добър баща, след като го науча на още някои работи за децата.

Наблюденията на едно дете могат направо да те размажат, още преди да се усетиш. Сърцето ми се сви от вина, болка и най-лошото от всичко — надежда.

Наведох се и я целунах съвсем леко.

— Не се надявай на нищо, миличка — прошепнах. — Нека просто да бъдем търпеливи и да видим какво ще се получи.

Чърчил, Вивиан, Гретхен и нейният кавалер пиеха коктейли в дневната преди тръгване. Наложих се да изпратим панталона от смокинга на Чърчил на шивач, за да сложи лепящи се шевове от страната на гипса. Мисълта за панталони, които се разлепват с едно движение, развесели Вивиан и тя заяви, че все едно излиза с танцър на чипъндейл.

Когато слязох долу и излязох от асансьора, установих, че Гейдж ме очаква. Прекрасен мъж, целият елегантност и тестостерон, побрани в безупречно черно-бяла опаковка. Гейдж носеше смокинг, както правеше всичко друго — спокойно и без никакво стеснение.

Погледна ме с лека усмивка:

— Либърти Джоунс... изглеждаш като принцеса — внимателно хвана ръката ми, поднесе я към устните си и целуна дланта ми.

Това не бях аз. Бях толкова далеч от действителността, която познавах. Почувствах се като младото момиче, което бях някога, онова с щръкналата коса и големите очила, наблюдаващо една красиво облечена жена, която искаше да се наслади на момента, но не успяваше да го направи. Но после си казах: „По дяволите всичко, защо трябва да бъда аутсайдер?“.

Наведох тялото си към Гейдж и забелязах как очите му потъмняват.

— Още ли те вбесявам? — попитах и въпросът го накара да се усмихне тъжно.

По-рано през деня бяхме спорили за Коледа, която приближаваше. Всичко започна, когато Гейдж ме попита какъв подарък искам.

— Никакви бижута — тутакси отвърнах аз. — Нищо скъпо.

— Тогава какво?

— Заведи ме на една хубава вечеря.

— Добре. В Париж или в Лондон?

— Не съм готова да пътувам с теб.

Намуси се от тези мои думи.

— Каква разлика между това да спиш с мен тук и да спиш с мен в хотел в Париж?

— Като начало — цяло състояние.

— Това няма нищо общо с парите.

— За мен има — извинително казах. — Няма значение, че ти си един от хората, на които никога не им се налага да се безпокоят за пари, защото на мен ми се налага. Затова ако ти позволя да похарчиш толкова много за мен... ще се наруши равновесието. Не разбираш ли?

Раздразнението на Гейдж растеше все повече.

— Дай да изясним нещо. Да не искаш да ми кажеш, че би дошла някъде с мен, ако и двамата имаме пари, или ако никой от двамата няма.

— Точно така.

— Това е глупаво.

— Можеш да го кажеш, защото ти имаш пари.

— Значи ако излизаш с някой куриер, той ще може да ти купува каквото си поиска, но аз не мога, така ли?

— Ами... да — опитах се да го прилаская с усмивка аз. — Само че никога не бих излязла с куриер. Кафявите им къси панталони не ме възбуждат.

Той не отвърна на усмивката ми. Преценяващият му поглед ме накара да се почувствам неловко, при това основателно. Достатъчно добре го познавах и знаех, че ако иска нещо, ще намери път през, около или над всички пречки. Което означава, че нямаше да бъде доволен, докато не открие начин да откъсне работническите ми крака от американската почва.

— Като се замислиш, не е лошо, че искам да извадя парите от тези... от тази...

— Връзка. Освен това ти не вадиш парите от връзката ни, а ги поставяш точно в средата.

Опитах се да звуча колкото може по-разумно.

— Виж, излизаме съвсем отскоро. Искам само да не ми купуваш екстравагантни подаръци или да се опитваш да организираш някакво голямо и скъпо пътуване — забелязах изражението му и добавих неохотно: — Все още.

Това „все още“ като че ли успокои малко Гейдж. Само че върху устата му бе останал намек за умисленост.

Сега, докато леко ме притискаше към себе си, забелязах, че обичайният му самоконтрол се е завърнал.

— Не, не съм вбесен — спокойно каза той. — Хората от семейство Травис обичат предизвикателствата.

Не можех да си обясня защо леката надменност, която толкова ме бе дразнила преди, беше станала абсурдно сексапилна. Усмихнах му се широко:

— Не може нещата винаги да стават както искаш ти, Гейдж.

Той ме придърпа по-близо, а основата на дланта му докосна гърдата ми отстрани. Каза с интимен шепот, от който сърцето ми пое в нов настойчив ритъм:

— Тази вечер може.

— Може би — отвърнах аз и сърцето ми се разтуптя още по-бързо.

Едната му ръка се спусна неспокойно по гърба ми, като че ли се чудеше дали още тук да не разкъса роклята.

— Не мога да чакам това проклето парти да свърши.

— Още дори не е започнало — засмях се аз. Затворих очи, когато усетих как устните му опипват шията ми от страни.

— Ще си направим наше парти в лимузината.

— Няма ли... — притаих дъх, когато той напипа чувствителен нерв. — Няма ли да пътуваме заедно с Чърчил и останалите?

— Не, те си имат своя кола — Гейдж вдигна глава и аз видях яркото и горещо пламъче в очите му. — Само ти и аз — промърмори той. — Зад чудесен тъмен екран. И бутилка изстудено „Перие Жуе“. Ще го понесеш ли?

— Дай го насам — отвърнах и го хванах под ръка.

Лимузините бяха паркирани на три редици пред къщата на Легран. Постройката беше забележителна по своя стил и великолепие и приличаше повече на място, което хората посещават, отколкото на място, в което живеят. Започнах да се забавлявам още щом пристъпихме в огромното фойе, което ми заприлича на сцена от пищен европейки карнавал. Мъжете, облечени в официално черно, бяха идеалният фон за пъстрите вечерни рокли на жените. Бижута блестяха по шиите, китките, пръстите и ушите, а светлината от полилея се сипеше също като скъпоценни камъни. Изпълнението на живо на оркестър се чуваше във всяко помещение на къщата.

Саша Легран, висока и стройна жена с посребрена коса, подстригана стилно и модерно, настоя да ни разведе из част от къщата. Често спираше, за да ни въвлече в разговор с една или друга група хора, а после ни измъкваше, преди разговорът да се задълбочи прекалено. Смаях се от разнообразните гости... малка група млади актьори, продуценти и директори, които се бяха преместили в Холивуд и се наричаха „тексаската мафия“, златен олимпийски медалист, защитник от „Рокетс“, пасторът на известна в цялата страна мегацърква, няколко богати петролни магнати, богати земевладелци и дори по някой чужденец аристократ тук — там.

Гейдж имаше опит в подобни ситуации, знаеше имената на всички, не забравяше да пита как върви голфът, как са ловните им

хрътки, как е минал сезонът на гълъбите или пък дали все още имат онова място в Андора или в Мазатлан. Дори сред тази влиятелна група хора гостите се вълнуваха и се ласкаеха от интереса му. Гейдж беше ослепителен със спокойния си чар и със загадъчната си усмивка, с излъчването на своя произход и образование. И го съзнаваше. Сигурно щях да се уплаша, само че още пазех в съзнанието си образа на един съвсем различен Гейдж, не толкова сдържан и потръпващ от докосването ми. Контрастът между официалното ни положение и спомена за него в леглото предизвикваше у мен жуженето на възбудата. Никой друг нямаше да забележи, но аз го долавях все по-силно всеки път, когато усетех ръката на Гейдж да се отърква в моята или топлия му дъх, когато ми прошепваше нещо в ухото.

Установих, че е доста лесно да водиш лек светски разговор, най-вече защото не знаех какво друго да правя, освен да задавам въпроси, а това като че ли поддържаше разговора. Проправяхме си път през лъскавото море от гости, следвайки поток, който ни отведе към терасите зад къщата. Три покрити дървени павилиона представяха храни от различни области на Италия. След като напълнеха чиниите си, хората се настаняваха на маси с жълти покривки и с италиански маслени лампи, пълни със свежи цветя, потопени в прозрачен течен парафин.

Седнахме на една маса с Джак, с неговата приятелка и с няколко човека от тексаската мафия, които ни забавляваха с разкази за някакъв независим филм, който снимали, и говореха как само след няколко седмици ще заминат за Сънданс. Бяха така непочтителни и забавни, а и виното беше толкова хубаво, че се почувствах замаяна. Беше вълшебна нощ. Скоро щеше да има оперен рецитал, а след това щях да съм в прегръдките на Гейдж до сутринта.

— Боже, ти си ослепителна! — отбеляза една от жените от тексаската мафия, тъмнокоса млада жена на име Сидни. Беше режисьорка. Думите ѝ прозвучаха по-скоро като наблюдение, отколкото като комплимент, а погледът ѝ беше открито преценяващ. — Ще изглеждаш удивително на екран, нали момчета? Имаш прозрачно лице.

— Прозрачно ли? — замислено вдигнах ръце към бузите си.

— Издава всичко, което си мислиш — обясни Сидни.

Сега вече лицето ми пламна:

— О, не искам да съм прозрачна.

Гейдж се засмя тихо и обхвана с ръка облегалката на стола ми.

— Няма нищо — увери ме той. — Ти си съвършена, каквато си — после изгледа Сидни с присвити очи: — Ако някога те хвана да я слагаш пред камера...

— Добре, добре — възпротиви се Сидни, — не ставай лош, Гейдж — сетне се обърна към мен с широка усмивка: — Вие двамата май сте доста близки, а? Познавам Гейдж от трети клас и никога не съм го виждала толкова...

— Сид — прекъсна я той, а в погледа му се таеше обещание за смърт, от което усмивката ѝ стана още по-широка.

Приятелката на Джак, енергична блондинка на име Хайди, насочи разговора в друга посока:

— Джа-а-а-к — игриво проточи тя нацупено, — обеща да ми купиш нещо от мълчаливия търг, а още не съм разгледала масите — изгледа ме многозначително. — Говорят, че има някои готини неща, за които може да се наддава... чифт диамантени обеци, седмица в Сен Тропе...

— По дяволите! — ухили се добронамерено Джак. — Каквото и да избере, здравата ще ми изпразни портфейла.

— Не заслужавам ли един хубав подарък? — попита Хайди и го вдигна от масата, без да дочака отговор.

Гейдж, който се бе изправил учтиво, когато Хайди стана от мястото си, видя, че съм приключила с десерта си.

— Ела, скъпа, и ние трябва да идем да погледнем — подкани ме той.

Извинихме се на останалите и последвахме Джак и Хайди в къщата. Една от главните стаи беше подредена като за мълчалив търг — дълги маси, отрупани с листовки, кошници и описание на предметите. Очарована, аз огледах първата маса. За всеки номериран предмет имаше кожена папка със списък на наддаванията. Пишеш вътре името си и сумата, която даваш, а ако някой иска да даде повече от теб, пише отдолу своето име и сумата. В дванадесет часа всички наддавания щяха да спрат.

Имаше свидетелство за частен курс по готварство, дадено от известен телевизионен готвач... урок по голф от професионалист,

спечелил някога турнира мастърс... рядка колекция от вина... лична песен, написана и записана за теб от британска рок звезда...

— Какво ти харесва? — долетя над рамото ми гласът на Гейдж и аз трябваше да овладее импулсивното си желание да се облегна назад към тялото му и да вдигна ръцете му към гърдите си. Там, в пълната с хора стая.

— По дяволите! — леко докоснах масата с върховете на пръстите си и за миг затворих очи.

— Какво има?

— Ще се радвам, когато приключим с този стадий и отново мога да мисля трезво.

Той стоеше точно зад мен и звучеше развеселен:

— Какъв стадий?

Нервите ми зацвъртяха, когато усетих ръката му да ме обгръща отстрани.

— Ходенето с гадже има пет стадия — обясних му аз. — Първо е привличането... нали се сецаш, химията и бушуващите хормони, докато сте заедно. Следващият стадий е усещането за изключителност. А след това се връщате в реалността, физическото привличане отшумява...

Ръката му се плъзна към най-високата извивка на ханша ми.

— И ти смяташ — леко докосване обтегна всичките ми нерви, — че това ще отшуми?

— Ами, би трябвало — немощно отвърнах.

— Съобщи ми, когато стигнем в стадия на реалността — гласът му звучеше като тъмно кадифе. — Ще видя какво мога да направя отново да те върна при бушуващите хормони — завърши ласката с благоприлично потупване по ханша ми. — А междувременно... имаш ли нещо против да те оставя сама за няколко минути?

— Не, разбира се. Защо? — обърнах се с лице към него. Гейдж придоби извинително изражение.

— Трябва да поздравя набързо един семеен приятел — видях го в съседната стая. В гимназията учих със сина му, който неотдавна почина при нещастен случай с яхта.

— О, много тъжно. Ще те чакам тук.

— Така и така си тук, избери нещо.

— Какво нещо?

— Все ми е едно. Пътуване. Картина. Каквото ти хареса. Утрешните вестници ще разнищят всеки, който не участва в търга, защото не дава пет пари за изкуството. От теб зависи да ме спасиш.

— Гейдж, няма да нося отговорността за пръскането на толкова пари... Гейдж, слушаш ли ме?

— Не — той се усмихна и започна да се отдалечава.

Сведох поглед към най-близката брошура.

— Ще заминем за Нигерия — заплаших го аз. — Дано да ти харесва поло със слонове.

Той се засмя и ме остави сред редиците маси от търга. Забелязах Хайди и Джак да разглеждат някакви предмети през няколко маси от мен, но в стаята влязоха още хора и ми закриха гледката. Внимателно разгледах масите. Не можех да се досетя какво би искал Гейдж. Модерен европейски мотоциклет от ограничена серия... За нищо на света нямаше да му позволя да се изложи на опасността да си изгуби някой крак! Преживяване в Наскар, при което можеш да караш спортна кола с шестстотин конски сили на писта. Същото възражение. Частни пътешествия с яхта. Скъпоценни камъни с имена. Частен обяд с красива актриса от сапунен сериал... Да бе, казах си аз с дяволска усмивка.

След като оглеждах всеотдайно няколко минути на фона на весели оперни арии, най-сетне намерих нещо. Модерен масажен стол със сложен контролен панел, който обещавахе поне петнадесет различни вида масаж. Реших, че Гейдж може да го подари на Чърчил за Коледа.

Взех писалка и започнах да пиша името на Гейдж на листа, но писалката отказа. Разклатих я, но отново нищо не се получи.

— Ето, опитайте с този — каза един мъж до мен и постави на масата друга писалка. Търкулна я към мен с длан.

Тази ръка.

Безмълвно втренчих поглед в нея, а косъмчетата на врата ми настръхнаха.

Голяма ръка с изсветлели от слънцето нокти и с осеяни със звездовидни белези дълги пръсти. Знаех чия е тази ръка, знаех с нещо, което беше по-дълбоко от паметта. Само че не можех да повярвам. Не тук. Не сега.

Вдигнах поглед към две сини очи, които ме преследваха от години. Очи, които щях да помня до последния ден от живота си.
— Харди — прошепнах.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бях като парализирана, докато го оглеждах — този непознат, който ми бе толкова скъп. Зрелият Харди Кейтс бе изпълнил всичко, което обещаваха ранните му години. Той беше едър и смел на вид мъж. Тези очи, наситено сини, и лъскавата кестенява коса, и оформящата се усмивка, която надигна вълна от удивление в душата ми... Можех просто да се взирам в него, потънала в ужасяващо удоволствие.

Харди стоеше неподвижно, докато ме гледаше, но под фасадата усетих да пулсира силна емоция.

Пое ръката ми внимателно, като че ли бях дете.

— Да намерим място, където можем да поговорим.

Притиснах се към него, без да давам и пет пари, че Джак може да ни види, без да усещам нищо, освен докосването на тези мазолести пръсти. Харди ме дръпна за ръката далеч от масите, към подмамващата тъмнина на двора. Избягахме от тълпата, от шума и от светлините и се шмугнахме отстрани на къщата. Светлината като че ли се опита да ни последва и протегна след нас тъничките си филизи, само че ние се запътихме към сенките на един празен портик.

Спряхме откъм закътаната страна на една колона, дебела колкото дъбов ствол. Беше ми хладно и треперех. Не знам кой помръдна пръв, струва ми се, че двамата едновременно посегнахме един към друг. Притиснах се плътно към него, уста в уста, и двамата започнахме да обсипваме устните си с целувки, които бяха твърде неистови, за да доставят наслада. Сърцето ми блъскаше в гърдите, като че ли умирах.

След няколко мига опустошително целуване Харди дръпна устата си и прошепна, че всичко е наред, че няма да ме пусне. Започнах да се отпускам в ръцете му и усещах топлината му уста, която проследи спусналата се по бузите ми влага. Той отново ме целуна, бавно и лениво, както ме бе научил преди толкова много време, и аз се почувствах уверена и млада, и изпълнена с толкова непосредствено желание, че ми се стори направо благотворно. Целувките му

разтваряха дълбоки мини на спомените и имах чувството, че годините на раздяла просто се стопяват.

След малко Харди ме загърна със смокинга си и ме притисна към гърдите на сложно подпъхнатата си риза.

— Бях забравила това усещане — прошепнах аз болезнено.

— Аз не забравих — Харди опипа кръста и ханша ми над коприната на роклята. — Либърти, не трябваше да ти се появявам така. Казах си, че трябва да изчакам — засмя се. — Дори не си спомням как прекосих стаята. Изглеждаше толкова красива, Либърти... но сега... дори не мога да повярвам, че си истинска.

— Как се озова тук? Знаеше ли, че ще ме срещнеш?

— Имам да ти разказвам много неща — положи той буза върху косата ми. — Допусках, че може да си тук, но не бях сигурен...

Говореше с гласа, за който бях копняла толкова отдавна, поплътен, отколкото преди. Бил тук по покана на приятел, също от петролния бизнес. Разказа ми как е започнал да работи на нефтената платформа — трудна и опасна работа, — за контактите, които е завързал, за възможностите, които е търсел. В крайна сметка напуснал платформата и основал малка фирма заедно с още двама човека — единият геолог, а другият инженер, — която трябвало да открива нови залежни зони във вече разработени нефтени полета. Харди твърдеше, че поне половината нефт и газ във всяко поле в света остават неоткрити и че цяло богатство очаква онези, които искат отново да извървят отъпкания път. Успели да съберат около един милион за финансиране и при първия си опит на едно вече обработено тексаско поле открили нова зона, добивът, от която бил оценен на двеста и петдесет хиляди барела суров петрол.

Харди ми обясни достатъчно, за да разбере, че вече е богат и че ще става още по-богат. Купил на майка си къща. Имал апартамент в Хюстън, където щял да живее известно време. Тъй като знаех колко неистово мечтае да успее и да се издигне над неприятните житейски обстоятелства, аз искрено се радвах за него и му го казах.

— Не ми е достатъчно — каза Харди и обхвана лицето ми с ръце. — Най-голямата проклета изненада на всичко това е колко малко означава то, след като вече го имаш. За пръв път от години най-сетне имах възможност да поразсъждавам, да си поема дълбоко дъх и... —

издиша накъсано. — Не съм преставал да те желая. Трябваше да те намеря. Най-напред отидох при Марва. Тя ми каза къде си и...

— И че съм с някого — мъчително изрекох аз.

Харди кимна.

— Искях да разбера дали...

Дали съм щастлива. Дали все още се нуждая от него. Дали не бе твърде късно за нас. Дали...

Понякога животът има жестоко чувство за хумор, дава ти онова, което си искал най-много, но в най-неподходящия момент. Иронията на съдбата направо ме съкруши и ме изпълни с повече горчиво съжаление, отколкото можех да понеса.

— Харди — несигурно подех аз, — само ако ме бе намерил малко по-рано.

Той мълчеше и ме притискаше към гърдите си. Прокара едната си ръка по моята гола ръка, докато стигна стегнатата извивка на пръстите ми. Безмълвно вдигна лявата ми ръка и прокара палеца си по голия ми безименен пръст.

— Напълно ли си сигурна, че е твърде късно, мила?

Помислих си за Гейдж и здравата се обърках.

— Не знам. Не знам.

— Либърти... нека да се видим утре.

Поклатих глава.

— Обещах на Карингтън да прекарам деня с нея. Ще ходим на шоу на лед в Релайънт.

— Карингтън — поклати глава той. — Боже, сигурно вече е на осем или на девет.

— Времето лети — прошепнах аз.

Харди вдигна кокалчетата на пръстите ми към гърдите си и за малко притисна уста към тях.

— Ами вдругиден?

— Да. Да — искаше ми се веднага да си тръгна с Харди. — Не исках да го пусна да си тръгне и после да се питам дали не съм си въобразила срещата ни. Дадох му телефонния си номер.

— Харди, моля те... върни се вътре пръв. Искам да остана за няколко минути сама.

— Добре — ръцете му се стегнаха около мен за миг и после ме пусна.

Откъснахме се и се вгледахме един в друг. Объркваше ме присъствието на този мъж, който толкова приличаше на момчето, което познавах, и едновременно с това бе толкова различен от него. Не разбирах как е възможно да се е запазила връзката помежду ни, но беше точно така. Ние бяхме същите — Харди и аз, общувахме на едно ниво, идвахме от един и същи свят. Но Гейдж... сърцето ми се сви при мисълта за него.

Каквото и да бе прочел Харди по лицето ми, то го накара да заговори изключително внимателно:

— Либърти, няма да направя нищо, което да те нарани.

Кимнах леко и се загледах невидящо в мрака, след като той си тръгна.

Казах си обаче, че в миналото ме е наранявал. Разбирах причините да иска да напусне Уелкъм. Разбирах защо е смятал, че няма избор. Проблемът беше, че аз бях продължила напред. И след години, изпълнени с борба и с доста самота най-накрая имах връзка с някой друг. Краката ме боляха в моите пантофки на Пепеляшка. Преместих тежестта на тялото си и размърдах пръсти под врязалите се пластмасови каишки. Моят принц най-сетне се бе появил, нещастно си помислих, но беше ужасно закъснял.

Не непременно, настояваше съзнанието ми. Все още бе възможно да се получи между Харди и мен. Предишните пречки ги нямаше, а новите...

Винаги имаш избор. Адски е неудобно да го знаеш.

Запътих се към светлината и бръкнах в малката чантичка, която висеше на ръката ми на копринена дръжка. Не знаех как ще оправя щетите, нанесени на грима ми. Търкането на устните, на кожата и на пръстите беше изтрило старателно положения цветен пласт. Напудрих си лицето и с върха на безименния си пръст изтрих петната от очна линия под очите си. Отново си сложих гланц за устни. Кристалчето в ъгъла на окото ми го нямаше. Може би хората нямаше да забележат. Всички танцуваха, пиеха, ядяха, едва ли бях единствената с изтрит грим.

Веднага щом стигнах до задната тераса, видях тъмния силует на Гейдж — висок и прецизен като острието на нож. Отправи се към мен с ленива крачка и обгърна с длан измръзналата ми ръка.

— Ей, търсих те — каза той.

Бързо се постарях да се усмихна.

— Нуждаех се от малко чист въздух. Извинявай. Отдавна ли ме чакаш?

Лицето на Гейдж беше леко свъсено.

— Джак каза, че не си излязла сама.

— Да, натъкнах се на стар приятел. От Уелкъм, можеш ли да повярваш! — мислех си, че се справям добре и звуча нехайно, но Гейдж както винаги бе ужасно схватлив. Обърна ме към светлината, за да огледа лицето ми.

— Скъпа... Знам как изглеждаш, когато са те целували.

Нищо не можех да кажа. Мускулчетата на лицето ми потрепваха виновно, очите ми се навлажниха умолително.

Гейдж ме огледа без всякакво чувство. След малко извади мобилния си телефон и с няколко думи нареди на шофьора на лимузината да ни чака отпред.

— Тръгваме ли си? — попитах аз с бодлива топка на гърлото.

Заобиколихме къщата, вместо да минем през нея. Токчетата ми тракаха по настилката. Гейдж отново се обади по мобилния, докато вървахме:

— Джак? Да, аз съм. Либърти има главоболие. Май е прекалила с шампанското. Тръгваме си, така че би ли казал няколко думи... Добре. Благодаря. И дръж татко под око — Джак направи някакъв коментар и Гейдж се засмя кратко. — Може. По-късно — затвори телефона и го прибра в джоба си.

— Чърчил добре ли е? — попитах.

— Добре е. Обаче Вивиан е вбесена, защото всички жени го свалят.

За малко да се усмихна. Без да се замислям, се пресегнах към Гейдж, когато токчето ми улучи неравност в настилката. Той веднага ме хвана и ръката му продължи да обгръща гърба ми, докато вървахме. Макар да знаех, че е бесен, нямаше да допусне да падна.

Влязохме в лимузината и плюшеният тъмен пашкул ни откъсна от шума и от оживлението на празненството. Малко се притеснявах да бъда затворена тук с него. Не толкова отдавна бях усетила бича на гнева му, в деня, когато се нанесох в къщата. Макар да бях успяла да му се противопоставя, не ми се искаше да го правя отново.

Гейдж се обърна спокойно към шофьора:

— Фил, поразходи ни малко. Ще ти кажа кога да тръгнем към града.

— Слушам, сър.

Гейдж натисна няколко копчета, спусна преградата и отвори минибара. Дори да беше гневен, не му личеше. Беше отпуснат, някак плашещо спокоен, което започваше да ми се струва по-лошо от виковете. Взе висока кристална чаша, сипа си малко алкохол и го изпи, явно без да усеща вкуса. Безмълвно наля друго питие и ми го подаде. Приех го с благодарност с надеждата алкохолът да ме постопли. Направо замръзвах. Пресуших чашата бързо като Гейдж, но гърлото ми пламна и се закашлях.

— Полека — промърмори Гейдж и бездушно постави ръка на гърба ми. Усети, че кожата ми е настръхнала, свали сакото си и ме загърна с него. Обгърна ме меката, подплатена с коприна тъкан, затоплена от тялото му.

— Благодаря — дрезгаво казах аз.

— Няма проблем — продължителна пауза. Внезапният сблъсък със студения му стоманен поглед ме накара да потреперя. — Кой е той?

Нито веднъж не бях споменавала за Харди в разпилените си разкази за детството, за мама и за приятелите ми, за всичко и за всеки в Уелкъм. Бях разговаряла с Чърчил за него, но все още не бях успяла да се накарам да направя същото с Гейдж.

Опитах се да запазя гласа си спокоен и му разказах за Харди, че го познавам от четиринадесетгодишна, че освен мама и сестра ми за мен той е бил най-важният човек на света. Че съм го обичала.

Беше толкова странно — да разказвам на Гейдж за Харди. Миналото и настоящето ми се сблъскаха. И така разбрах колко различна беше Либърти Джоунс от паркинга за каравани от жената, в която се бях превърнала. Трябваше да се замисля над това. Трябваше да се замисля над много неща.

— Спала ли си с него? — попита Гейдж.

— Исках — признах си, — щях да го направя. Но той не искаше. Каза, че след това няма да може да замине. Имаше си амбиции.

— Амбиции, които не са включвали теб.

— И двамата бяхме твърде млади. Нямахме нищо. Оказа се, че така е по-добре. Харди нямаше да може да преследва целите си, ако му

висях като воденичен камък на шията. А и аз никога не бих могла да изоставя Карингтън.

Нямах представа доколко Гейдж се е досетил от изражението ми, от жестовете ми, от острите като бръснач паузи между думите. Знаех само, че докато говорех, усетих как нещо се пропуква, как твърдата издръжливост се пропуква като лед, движещ се върху водата, а Гейдж безмилостно тъпче отгоре.

— Значи си го обичала, той те е напуснал, а сега иска още една възможност.

— Не каза това.

— Не се налага — безизразно заяви Гейдж. — Защото е очевидно, че ти искаш още една възможност.

Почувствах се изцедена и изпълнена с раздразнение. Главата ми беше като въртележка.

— Не съм убедена, че искам това.

Тънки ивици светлина от минибара насякоха лицето му на сурови ивици.

— Смяташ, че все още си влюбена в него.

— Не знам — очите ми се насълзиха.

— Недей — каза Гейдж и спокойствието му започна да се изпарява. — Готов съм на почти всичко заради теб, дори да убия. Но няма да те успокоявам, докато плачеш за друг мъж в прегръдките ми.

Притиснах тъглчетата на очите си с пръсти и преглътнах сълзите, които изгаряха гърлото ми като киселина.

— Ще се срещнете пак — каза Гейдж след малко.

Кимнах.

— Ние... аз... трябва да си изясня нещата.

— Ще се чукаш ли с него?

Грубата дума, използвана умишлено, беше като плесница през лицето ми.

— Не възнамерявам да го правя, не — сковано отвърнах.

— Не попитах дали възнамеряваш, а дали ще го направиш.

Вече и аз започвах да се ядосвам.

— Не. Не влизам в леглото толкова лесно. Знаеш го.

— Да, знам го. Знам също, че не си жена, която отива на парти с един мъж, а се среща с друг, но ти го направи.

Пламнах от срам.

— Не съм искала. Изненадах се да го срещна. Просто... се случи.
Гейдж изсумтя:

— Това е шампионът на извиненията, скъпа.

— Знам, съжалявам. Не знам какво друго да кажа. Просто обичах Харди много преди да срещна теб. А ти и аз... ние съвсем скоро започнахме връзката си. Искам да бъда честна с теб, но в същото време... Трябва да разбере дали все още изпитвам нещо към Харди. А това означава, че... нещата помежду ни трябва да поизчакат, докато се оправя с това.

Гейдж не беше свикнал да изчаква. Това не му подходеше. Всъщност направо го вбеси. Подскочих, когато се пресегна и ме дръпна силно към себе си.

— Ние спяхме заедно, Либърти. Това няма как да се отмени. Той не може просто да дойде и да ни раздели толкова лесно.

— Спяхме само веднъж — осмелих се да протестирам.

Той насмешливо изви тъмната си вежда.

— Добре, няколко пъти, но за една нощ.

— Достатъчно е. Вече си моя. И те искам повече, отколкото той те е желал или ще те желае. Помни това, докато си подреждаш мислите. Докато той ти казва каквото там искаш да чуеш от него, помни... — Гейдж внезапно замълча. Дишаше трудно. Очите му пламтяха толкова силно, все едно в тях гори огън. — Помни това — гърлено каза той и ме хвана.

Ръцете му бяха твърде стегнати, устата — твърде настойчива. Никога не ме беше целувал така преди, с жажда, разпалена и от ревност. Не беше на себе си. Дишаше учестено, докато ме повали върху меката кожена тапицерия, телата ни се изпънаха в цялата си дължина, а устните му не пускаха моите.

Извих се под него — не знаех дали искам да го отблъсна, или искам още. След всяко мое движение Гейдж потъваше по-дълбоко между бедрата ми и настояваше да го поема, да го усетя. Тежкия отпечатък на тялото му ми припомни нещата, които бе правил с мен преди, онази дълбока и разтърсваща наслада, и всяка моя мисъл и чувство бяха залети от желание. Желаех го толкова силно, че вече нищо не виждах, цялата треперех от глава до пети. Извивах се под натиска на изпъкналата му и твърда плът под тънкия черен вълнен плат. Изстенах тихо и плъзнах ръце по задника му.

Следващите няколко минути бяха като треска, докато неистово се боричкахме. Фината дантела на бикините ми се закачи за нежната токичка на сандалите и не се поддаде на опита на Гейдж да я разплете, затова най-накрая той скъса плата с пръсти. Вдигна роклята ми до кръста, плътта ми залепна за студената кожа на седалката, а единият ми широко разтворен крак висеше порочно към пода, но на мен не ми пукаше, нуждата пулсираше в цялото ми тяло.

Пръстите му стиснаха горницето на роклята ми и дръпнаха надолу, докато гърдите ми се освободиха и леко подскочиха. Изстенах заради топлата му уста, остриите зъби, ближещия език. Пресегна се между телата ни и разкопча колана на панталоните си. Очите ми се разшириха, когато го усетих, горещ и готов, настояващ да проникне... И тогава всичко се размаза пред очите ми, когато тялото ми се отдаде на влажното плъзване, на шеметното нахлуване на твърдост в мекота. Главата ми падна назад върху неподатливата преграда на ръката му, а устата му жадно се понесе по оголената ми шия. Тласъците започнаха в тежък ритъм, от който започнах да се гърча и да се задъхвам.

Колата спря на червен светофар и всичко застина неподвижно, освен силния натиск вътре в мен, после лимузината зави и започна да набира скорост, като че ли се намирахме на магистрала. Поемах го отново и отново, като се напругах, за да го придърпам възможно най-близо. Забивах пръсти в дрехите му, нуждаех се от кожата му, не можех да се добера до нея, нуждаех се, нуждаех се... Устните му се върнаха върху моите и езикът му се гмурна в устата ми. Изпълваше ме навсякъде, проникваше все по-навътре, докато започнаха дълбоките сладостни спазми. Потреперих и прекъснах целувката, за да си поема въздух на големи глътки. Гейдж притаи дъх и после го изпусна.

Пияна от ендорфини, лежах отпусната като празна кальфка на възглавница, когато ме повдигна от седалката. Изруга и облегна главата ми на ръката си. Никога не го бях виждала толкова разстроен. Черните зеници на очите му почти бяха погълнали сивите ириси.

— Бях груб с теб — прозвуча накъсано гласът му. — По дяволите! Съжалявам. Аз просто...

— Всичко е наред — прошепнах, докато последните сладостни тръпки напускаха тялото ми.

— Не е наред. Аз...

Рязко го накарах да замълчи, като го дръпнах за целувка. Той остави устата ми да се движи до неговата, но не отвърна, а само ме прегръщаше, покри гърдите и голите ми крака с роклята и отново ме загърна в черния си смокинг.

След това и двамата не продумахме. Аз все още бях замаяна от усещания и смътно забелязах, че Гейдж натиска едно копче и казва нещо на шофьора. Все още прегърнал ме с една ръка, той си наля още едно питие и го изпи бавно. Изражението му не издаваше нищо, но усещах адското напрежение в тялото му.

Притиснатата сигурно към скута на Гейдж, аз позадрямах, унесена от возенето в колата и от топлотата на неговото тяло. Събудих се рязко, когато колата спря и вратата се отвори. Примигнах, когато Гейдж ме разтърси и ми помогна да изляза.

Бяхме на Мейн 1800. Гейдж ме изгледа, като че ли очакваше да се възпротивя срещу това да прекарам нощта в апартамента му. Опитах се да претегля последиците от това да остана или да си тръгна, но съзнанието ми беше твърде помътено. Една мисъл се откри в бъркотията: както и да решах да постъпя с Харди, този мъж нямаше да стои отстранен и да чака учтиво.

Наметната със смокинга на Гейдж върху роклята, прекосих фойето и влязох заедно с него в асансьора. Бързото движение на кабинката ме накара да се залюлея на високите си токчета. Гейдж ме придърпа и започна да ме целува, докато лицето ми не пламна и не останах без дъх. Леко залитнах, когато ме издърпа от асансьора. С едно непринудено движение той ме вдигна и ме понесе — наистина ме понесе — по коридора към апартамента си.

Влязохме право в изпълнената с очакване тишина на апартамента, където той ме съблече в мрака. След бързото съвкупление в колата, настойчивостта му се бе превърнала в нежност. Движеше се по тялото ми като сянка, намираще най-меките местенца, най-напрегнатите нерви. Колкото повече той се успокояваше, толкова повече пламвах аз. Издавах дълги въздишки, закопняла за твърдите очертания на мускулите, за еластичната плът, за среднощната коприна на косата му. Той ме придума да се отворя, а устата и пръстите му нежно ме измъчваха, докато не разтворих крака и тялото ми не се надигна в трепереща молба да го поеме, а аз изстенвах всеки път,

когато се плъзнеше в мен. Отново и отново, и отново, докато не премина всички граници, вътре в мен, потопен, обладаващ и обладан.

Както гласи една каубойска поговорка: „Не бива да пресилваш коня и да го прибираш мокър“. Това важи и за приятелките, особено за онези, които отдавна не са правили секс и се нуждаят от известно време, за да си припомнят уменията. Не мога да кажа колко пъти през онези нощ Гейдж посегна към мен. Когато се събудих на сутринта, ме боляха мускули, за чието съществуване не подозирах, а краката и ръцете ми бяха напрегнати и схванати. А той беше адски загрижен, като се започне с това, че ми донесе кафе в леглото.

— Не си прави труда да си придаваш разкаян вид — казах аз, навеждайки се напред, докато той подпъхваше още една възглавница зад гърба ми. — Явно това изражение не ти е присъщо.

— Не се разкайвам — облечен с черна фланелка и джинси, Гейдж приседна на ръба на матрака. — Признателен съм.

Дръпнах завивката по-високо, за да прикрия голите си гърди, и признателно отпих от вдигащото пара кафе.

— И така би трябвало — отбелязах. — Особено след последния път.

Погледите ни се срещнаха и Гейдж постави ръка на коляното ми. Топлината на дланта му проникна през тънката материя на чаршафа.

— Добре ли си? — нежно попита той.

Мътните да го вземат, притежаваше безпогрешна способност да ме обезоръжава, да демонстрира загриженост точно когато очаквах да се държи надменно или властно. Нервите в корема ми се обтегнаха, докато не усетих вътрешностите си като батут. С него всичко беше толкова хубаво, че се запитах дали ще мога да се откажа от него заради мъжа, когото винаги съм искала.

Понечих да кажа, че съм добре, но вместо това установих, че му казвам истината:

— Боя се да не допусна най-голямата грешка в живота си. Просто се опитвам да проумея каква е грешката.

— Искаш да кажеш, кой е грешката.

Потръпнах.

— Знам, че ще се ядосаш, ако се видя с него, но...

— Не, няма. Искам да се видиш с него.

Пръстите ми се стегнаха около горещата чаша.

— Наистина ли?

— Ясно е, че няма да получа от теб онова, което искам, докато положението не намери решение. Трябва да разбереш как се е променил. Трябва да видиш дали все още ги има старите чувства.

— Да — помислих си, че е много извисено от негова страна да проявява такова разбиране.

— Нямам нищо против — продължи Гейдж, — стига да не си лягаш с него.

Извисен, но въпреки това тексасец. Усмигнах се:

— Това означава ли, че ти е все едно какво изпитвам към него, стига ти да си мъжът, с когото правя секс?

— Означава — заяви Гейдж с равен глас, — че засега ще се задоволя със секса и ще се потрудя да получа останалото по-късно.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Доколкото разбрах, Чърчил не бе прекарал вечерта много по-добре от мен. Накрая двамата с Вивиан се бяха скарали. Чърчил твърдеше, че тя била ревнива — той каква вина имал, че други жени се държат приятелски с него.

— Колко приятелски? — попитах.

Чърчил се начумери, докато с дистанционното сменяше каналите от леглото си.

— Да кажем, че няма значение откъде идва апетитът ми, щом като се прибирам за вечеря.

— Боже, надявам се, че не си казал това на Вивиан.

Мълчание.

Вдигнах подноса от закуската му.

— Нищо чудно, че не е останала снощи — беше време за душа му, вече можеше да се оправя и сам. — Ако имаш някакви проблеми, докато си вземаш душ и се обличаш, дай ми знак по радиостанцията. Ще помоля градинаря да дойде да ти помогне — казах аз и се запътих към вратата.

— Либърти?

— Да, сър?

— Не обичам да си пъхам носа в чужди работи, но... — Чърчил се усмихна заради погледа, който му хвърлих. — Няма ли нещо, за което би искала да поговорим? Нещо ново, което се е случило в живота ти?

— Нищо подобно. Същите стари работи.

— Започнала си нещо със сина ми.

— Няма да обсъждам любовния си живот с теб, Чърчил.

— Защо не? Преди го правеше.

— Тогава не ми беше шеф. А и синът ти не участваше в любовния ми живот.

— Добре, няма да говорим за сина ми — помирително каза той. — Да поговорим за един стар познайник, който е основал хубава малка

петролна компания за вече разработени терени.

Едва не изпуснах подноса.

— Значи си знаел, че Харди е там снощи?

— Не, докато някой не ни запозна. Разбрах кой е веднага щом чух името му — Чърчил ме изгледа толкова разбиращо, че ми се прииска да се разплача.

Вместо това оставих подноса и седнах на близкия стол.

— Какво се случи, захарче? — чух го да пита.

Седях, забола поглед в пода.

— Просто поговорихме няколко минути. Утре пак ще се видим — дълга пауза. — Гейдж не е във възторг от създалото се положение.

— Мога да си представя — сухо се засмя Чърчил.

Погледнах го и не можах да се въздържа да не попитам:

— Какво мислиш за Харди?

— Има много хубави качества. Умен е, има добри обноски. Ще отхапе доста голямо парче от света, преди да го напусне. В къщата ли го покани?

— Боже, не. Ще разговаряме някъде другаде.

— Ако искаш, покани го тук. Къщата е и твоя.

— Благодаря, но... — поклатих глава.

— Съжеляваш ли, че си започнала връзка с Гейдж, захарче?

Въпросът ме шокира.

— Не — веднага отвърнах и примигнах силно. — Не знам за какво да съжелявам. Просто... Винаги съм смятала, че в крайна сметка ще бъда с Харди. Той е всичко, което съм искала и за което съм мечтала. По дяволите, защо му трябваше да се появява, когато си мислех, че най-сетне съм успяла да го превъзмогна?

— Някои хора просто не можеш да превъзмогнеш — отбеляза Чърчил.

Погледнах към него през солената влага в очите си.

— Ава ли имаш предвид?

— Тя ще ми липсва до края на живота ми, но нямах предвид нея.

— Тогава първата ти съпруга.

— Не, някой друг.

Изтрих ъгълчетата на очите си с ръкава. Явно Чърчил искаше да ми каже нещо. Само че за момента бях получила предостатъчно откровения. Изправих се и се прокашлях.

— Трябва да сляза долу да приготвя закуска за Карингтън —
обърнах се към вратата.

— Либърти?

— Аха?

Чърчил явно усилено обмисляше нещо, защото лицето му се смръщи.

— По-късно ще поговорим още за това. Не като баща на Гейдж. И не като твой шеф. А като твой стар приятел.

— Благодаря — отвърнах накъсано. — Нещо ми подсказва, че ще имам нужда от стария си приятел.

Харди се обади по-късно сутринта и ни покани двете с Карингтън да отидем да пояздим в неделя. Предложението ме зарадва, защото от години не се бях качвала на кон, но му казах, че сестра ми се е качвала само на карнавални понита и не умее да язди.

— Няма проблем — небрежно подметна Харди. — За нула време ще се научи.

Въпросната сутрин той пристигна пред къщата на семейство Травис с голям бял джип. Двете с Карингтън го посрещнахме на вратата, облечени с джинси, ботуши и дебели якета. Обясних на Карингтън, че Харди е стар семеен приятел, че я познава от бебе и че всъщност той е закарал мама в болницата в деня на нейното раждане.

Гретхен, обзета от неистово любопитство относно този мъж от миналото ми, чакаше на входа заедно с нас, когато звънецът звънна. Отидох да отворя и развеселена чух Гретхен да възкликва тихо „О, боже!“ при вида на Харди, застанал на слънцето. Дългокрак, с развитото тяло на работник на нефтена сонда, с изумителните си сини очи и с неотразимата си усмивка Харди притежаваше необикновено качество, което привличаше всички жени. Той ме огледа с бърз поглед, промърмори поздрав и ме целуна по бузата, преди да се обърне към Гретхен.

Запознах ги и Харди хвана ръката на Гретхен с явна предпазливост, като че ли се боеше да не я строши. Тя запърха, усмихна се и се представи като безупречната южняшка домакиня. Веднага щом Харди насочи вниманието си на другаде, Гретхен ме

изглежда многозначително, все едно искаше да каже: „Къде си го крила досега?“.

А междувременно Харди бе клекнал пред сестра ми.

— Карингтън, ти си по-красива и от майка си. Сигурно не ме помниш?

— Ти си ни откарал в болницата, когато съм се родила — срамежливо отговори тя.

— Точно така. Със стар син пикап и по време на буря, която наводни половин Уелкъм.

— Там живее госпожица Марва — възкликна Карингтън. — Ти познаваш ли я?

— Дали познавам госпожица Марва? — усмихна се Харди. — Да, госпожице, познавам я. Неведнъж съм си хапвал домашна торта в кухнята на госпожица Марва.

Напълно очарована, Карингтън хвана Харди за ръката, когато той се изправи.

— Либърти, ти не ми каза, че той познава госпожица Марва!

Изпитах дълбоко вълнение, докато ги гледах двамата, ръка за ръка.

— Не съм говорила много за теб — казах на Харди. Гласът ми прозвуча странно дори в моите уши.

Той ме погледна в очите и кимна, защото разбираше, че някои неща значат твърде много, за да можеш да ги изразиш с лекота.

— Е, вървете и се забавлявайте — весело каза Гретхен. — Внимавай с конете, Карингтън. И помни какво ти казах — не ги доближавай отзад.

— Добре.

Отидохме в конна база „Силвър Бридъл“, където конете живееха по-добре от повечето хора. Държаха ги в конюшня, в която имаше дигитална система против комари и мухи, звучеше класическа музика, а всяка клетка имаше отделно осветление и чешма. Навън имаше покрита арена, игрище за прескачане на препятствия, пасища, езерца, заградени местенца и двеста декара, на които човек можеше да язди.

Харди беше уредил да яздим конете на негов приятел. Тъй като цената на това да държиш коня си в конюшната на „Силвър Бридъл“

съперничеше с таксите за някои колежи, беше ясно, че приятелят на Харди разполага с пари в излишък. Доведоха ни един светлокафяв и един дорест кон, гладки, лъскави и добре тренирани. Ездитният кон е едро и мускулесто животно, известно с кроткия си нрав и със спокойствието си.

Преди да потеглим, Харди качи Карингтън на едно яко черно пони и го поведе на въже покрай оградата. Както и очаквах, той напълно очарова сестра ми, хвалеше я и я подкачаше, докато тя не се разкиска.

Беше прекрасен ден за езда, студен, но слънчев, а във въздуха се усещаше мирисът на пасища и на животни и леката миризма на пръст, която не можеш да отделиш от другите, но която е истинската миризма на Тексас.

Двамата с Харди можехме да разговаряме, докато яздим, а Карингтън беше пред нас на понито.

— Добре си се справила с нея, скъпа — каза той. — Майка ти щеше да се гордее.

— Надявам се — погледнах към сестра си със стегната руса плитка с бяла панделка. — Тя е прекрасна, нали?

— Прекрасна е — Харди обаче гледаше мен. — Марва ми разказа какво сте преживели. Голям товар си понесла, нали?

Свих рамене. Понякога ми е било трудно, но обърнех ли поглед назад, виждах, че борбата и бремето ми са най-обикновени. Толкова много жени трябва да се справят с много повече.

— Най-трудно беше след смъртта на мама. Мисля, че две години нито веднъж не съм спала цяла нощ. Работех, учех и се опитвах да направя най-доброто за Карингтън. Струваше ми се, че всичко е свършено само на половина, че все не стигаме навреме, все не успявам да направя нещата както трябва. Но накрая стана по-леко.

— Кажи ми как се свърза с Травис.

— С кой точно? — попитах аз, без да се замисля, а после бузите ми пламнаха.

Харди се усмихна.

— Да започнем с възрастния.

Докато разговаряхме, изпитвах усещането, че разкривам нещо скъпоценно и отдавна заровено, което вече е напълно развито. Разговорът ни беше процес на сваляне на пластове, някои от които

лесно отърсвахме. Други пластове изискваха длета или брадви и засега ги оставихме непокътнати. Разкрихме си колкото се осмелихме за годините, през които сме били разделени. Само че да бъде отново с Харди не беше каквото очаквах. Нещо у мен упорито оставаше заключено, като че ли се боях да издам чувството, което бях таила толкова дълго.

Следобедът приближаваше и Карингтън се измори и огладня. Върнахме се обратно до конюшната и слязохме от конете. Дадох на Карингтън монети да си вземе нещо за пиене от автомата в главната сграда. Тя хукна и ме остави насаме с Харди.

Той впери поглед в мен за момент.

— Ела тук — промърмори и ме дръпна в празната стая с принадлежностите за оседлаване. Целуна ме нежно и аз усетих вкуса на прах, на слънце, на солена кожа и годините се стопиха от постепенното и уверено нахлуване на топлината. Бях го чакала, бях чакала това и то бе точно толкова сладко, колкото го помнех. Но когато Харди задълбочи целувката и се опита да вземе повече, аз се отдръпнах с нервен смях.

— Извинявай — промълвих задъхано. — Извинявай.

— Няма нищо — очите на Харди блестяха огнено, гласът му звучеше успокояващо. Усмихна се мимолетно. — Поувлякох се.

Въпреки че компанията на Харди ми беше приятна, изпитах облекчение, когато той ни откара обратно в Ривър Оукс. Трябваше да се усамотя, да си помисля, да оставя всичко да се уталожки. Карингтън бърбеше весело на задната седалка за това, че иска пак да отидем да яздим, за това че някой ден ще си има собствен кон и дори започна да избира имена.

— Увлече ни в напълно нова фаза — казах на Харди. — Вече минахме от Барби на коне.

Харди се засмя и се обърна към Карингтън:

— Кажи на сестра си да ми звъне, когато ти се прииска да яздиш, миличка.

— Искам да яздя пак още утре!

— Утре си на училище — напомних ѝ аз и Карингтън се намуси, докато не си спомни, че може да разкаже на всичките си приятелки как е яздила пони.

Харди спря пред къщата и ни помогна да излезем.

Погледнах към гаража и забелязах колата на Гейдж. Почти никога не идваше в неделя следобед. Стомахът ми се обърна, както когато се возиш на влакчето на ужасите и се спускаш за пръв път.

— Гейдж е тук — отбелязах аз.

Харди изглеждаше невъзмутим.

— Разбира се, че ще е тук!

Карингтън хвана Харди за ръката и поведе новия си приятел към вратата, като бърбореше с шеметна скорост:

— ... а това е къщата ни. Имам си спалня горе с тапети на жълти ивици, а ето това тук е камера, за да виждаме хората, преди да решим дали да им отворим...

— Нищо от това не е наше, скъпа — поправих я аз неловко, — а на семейство Травис.

Без да ми обръща внимание, Карингтън натисна звънеца и започна да гримасничи пред камерата, което разсмя Харди.

Вратата се отвори и пред нас застана Гейдж, облечен с джинси и с бяло поло. Пулсът ми се учести, когато той погледна първо мен, после спътника ми.

— Гейдж! — изпищя Карингтън, като че ли не го беше виждала от месеци. Литна към него и обгърна кръста му с ръце. — Това е нашият стар приятел Харди... той ни заведе на езда, а аз се качих на черно пони, което се казваше Принс, и яздих като истинска каубойка.

Гейдж ѝ се усмихна, навел глава към нея, и стисна уверено рамената ѝ.

Погледнах към Харди и забелязах как очите му замислено проблясват. Не бе очаквал това — привързаността между сестра ми и Гейдж. Протегна ръка с непосредствена усмивка:

— Харди Кейтс.

— Гейдж Травис.

Двамата се здрависаха крепко — кратко и почти незабележимо съперничество, което завърши с равен резултат. Гейдж стоеше с безизразно лице, а Карингтън все още висеше на кръста му. Пъхнах ръце в джобовете си. Местенцата между пръстите ми се бяха навлажнили. И двамата мъже изглеждаха съвсем отпуснати, но въпреки това във въздуха се усещаше конфликт.

Беше смайващо да ги виждам заедно. Харди много се бе извисил и уголемил в спомените ми, затова сега изумено установих, че Гейдж е

също толкова висок, но е по-слаб. Бяха различни почти във всичко... по образование, произход, опит... Гейдж, който играеше по правилата, в чието формулиране обикновено участваше, и Харди, който изритваше правилата като противни вредители, ако не му отърваше. Гейдж, винаги най-умният от всички, и Харди, който с измамно ленива усмивка ми беше казал, че трябва само да е по-умен от човека, с когото сключва сделка.

— Поздравление за началото на сондажите — каза Гейдж на Харди. — Имате впечатляващи находки за кратко време. Чух, че става дума за висококачествени и скъпи залежи.

Харди се усмихна и леко сви рамене:

— Усмихна ни се късметът.

— Нужно е нещо повече от късмет.

Двамата се разговориха за геохимия, за анализи на петролните кладенци, за трудността на това да прецениш производствените интервали на полето, а след това разговорът се насочи към компанията за алтернативни технологии на Гейдж.

— Говори се, че работите върху някакъв нов биодизел — каза Харди.

Учтивото изражение на Гейдж не се промени:

— Още няма нищо, което си струва да се обсъжда.

— Аз чух друго. Слуховете говорят, че сте успели да намалите емисията на азотен окис... но самото биогориво все още е адски скъпо — усмихна му се широко Харди. — Петролът е по-евтин.

— Засега.

Не знаех много за възгледите на Гейдж по въпроса. Двамата с Чърчил смятаха, че дните на евтиния петрол свършват, а след като се стигне до пукнатината между търсенето и предлагането, биогоривата ще спомогнат за избягването на икономическа криза. Много хора от петролния бизнес, приятели на семейство Травис, смятаха, че това ще се случи след десетилетия и че има още много нефт. Шегуваха се с Гейдж и твърдяха, че се надяват да не измисли нещо, което да замени петрола, защото щели да го държат отговорен за съсипания си бизнес. Гейдж ми обясни, че се шегуват само наполовина.

След минута-две на мъчително предпазлив разговор Харди погледна към мен и промърмори:

— Вече ще тръгвам — кимна на Гейдж с думите: — Радвам се, че се запознахме.

Гейдж също кимна и насочи вниманието си към Карингтън, която се опитваше да му разкаже още за конете.

— Ще те изпратя до вратата — казах на Харди, крайно облекчена от края на срещата.

Докато вървахме, Харди обгърна раменете ми с ръка:

— Искам пак да те видя — промърмори той.

— Може би след няколко дни.

— Ще ти звънна утре.

— Добре — спряхме на прага. Харди ме целуна по челото и аз се възрях в топлите му сини очи. — Е, двамата се държахте много културно.

— Искаше му се да ми откъсне главата — засмя се Харди. Облегна се с една ръка на рамката на вратата и бързо се отрезви. — Не си те представям с човек като него. Той е студен кучи син.

— Не и когато го опознаеш.

Харди протегна ръка, хвана кичур от косата ми и леко го потърка между пръстите си.

— Мисля, че по-скоро ще разтопиш ледник, скъпа — усмихна се, пусна кичура ми и тръгна към джипа си.

Изморена и объркана, отидох да потърся Карингтън и Гейдж. Намерих ги в кухнята да опустошават хладилника и килера.

— Гладна ли си? — попита Гейдж.

— Умирам от глад.

Извади чиния с макаронена салата и още една с ягоди. Аз намерих френска франзела и отрязях няколко филийки, докато Карингтън донесе трите чинии.

— Само две — каза ѝ Гейдж. — Аз вече ядох.

— Добре. Може би една бисквитка?

— След като се наобядваш.

Докато с Карингтън вадехме салфетките, погледнах намусено към Гейдж:

— Няма ли да останеш?

Той поклати глава:

— Разбрах, каквото исках.

Предвид присъствието на Карингтън премълчах въпросите си, докато чиниите не бяха подредени на масата. Гейдж сипа на Карингтън чаша мляко и постави две бисквитки на ръба на чинията ѝ.

— Това най-накрая, скъпа — тихо каза той.

Тя се пресегна да го прегърне и се зае със салатата си.

Гейдж ми се усмихна равнодушно:

— Довиждане, Либърти.

— Чакай... — последвах го и спрях само да кажа на Карингтън, че веднага се връщам. Закрачих бързо, за да вървя в крак с него. — Смяташ, че си разбрал всичко за Харди Кейтс, след като си го видял само за пет минути?

— Да.

— Какво мислиш за него?

— Няма смисъл да ти казвам, ще отговориш, че съм предубеден.

— Да не би да не си?

— Да, предубеден съм. И освен това съм прав.

Спрях го на входната врата, като докоснах ръката му. Той погледна към мястото, където го бяха докоснали пръстите ми, и бавно вдигна поглед към лицето ми.

— Каж ми — настоях.

— Мисля, че е амбициозен до мозъка на костите си, работи много и играе грубо. Копнее за всички външни прояви на успеха — коли, жени, къща и собствена ложа на стадион „Рилайънт“. Според мен той би зарязал всичките си принципи, за да се изкачи до върха. Ще натрупа и ще изгуби няколко състояния и ще мине през три или четири съпруги. Иска теб, защото това е последната му надежда да запази досег с реалността. Но дори ти няма да му стигнеш.

Примигнах при суровата преценка и обгърнах тялото си с ръце.

— Ти не го познаваш, това не е Харди.

— Ще видим — усмивката не стигна до очите му. — По-добре се връщай в кухнята. Карингтън те чака.

— Гейдж, сърдиш ми се, нали? Аз съм толкова...

— Не, Либърти — малко се смекчи изражението му. — Просто се опитвам да проумея. Както и ти.

Срещнах се с Харди няколко пъти през следващите две седмици — на обяд, на вечеря, на една дълга разходка. Под повърхността на разговорите, мълчанията и възстановяващата се близост се опитвах да примиря зрелия Харди с момчето, което познавах и за което копнеех. Тревожеше ме фактът, че бяха различни..., но нали и аз бях различна.

Струваше ми се важно да разбера каква част от привличането, което усещах към Харди, се дължеше на сегашния момент, а не на миналото. Ако сега се запознавахме за пръв път, дали щях да изпитвам към него същото?

Не можех да кажа със сигурност. Но, боже, той наистина бе очарователен. Имаше нещо в него, винаги е имало. Караше ме да се чувствам съвсем удобно, можехме да разговаряме за всичко. Дори за Гейдж.

— Кажи ми какъв е той — помоли ме Харди, докато ме държеше за ръката и играеше с пръстите ми. — Каква част от онова, което се говори за него, е истина?

Знаех каква е славата на Гейдж, затова свих рамене и се усмихнах.

— Гейдж е... изискан. Но освен това може да бъде плашещ. Проблемът при него е, че той като че ли винаги прави всичко съвършено. Хората мислят, че е неуязвим. Освен това е много затворен. Не е лесно да се сближиш с такъв човек.

— Но ти явно си успяла.

Вдигнах рамене и се усмихнах:

— Донякъде. Тъкмо започнахме да се сближаваме, но после...

После се появи Харди.

— Какво знаеш за компанията му? — небрежно подметна Харди. — Не мога да си представя защо човек от тексаско семейство с връзки в големия нефтен бизнес се занимава с глупости като горивни клетки и биогорива.

— Гейдж е такъв — усмихнах се аз. С малко настояване от негова страна му разказах за горивото, над което работи компанията на Гейдж. — В момента се работи над голяма сделка за биогориво. Гейдж иска да построи завод за смесване в една голяма рафинерия в Далас, а те ще започнат да смесват биогоривото с техните горива и да го разпространяват навсякъде в Тексас. Доколкото мога да преценя,

преговорите са доста напрегнати — долових гордата нотка в тона си, когато добавих: — Чърчил смята, че Гейдж ще успее да се справи.

— Сигурно е преодолял адски сериозни препятствия — отбеляза Харди. — В някои части на Хюстън ще те застрелят само ако произнесеш думата биогориво. За коя рафинерия става дума?

— „Медина“.

— Тази наистина е голяма. Е, заради него се надявам всичко да мине успешно — хвана ръката ми и умело промени темата.

Към края на втората седмица Харди ме заведе в свръхмодерен бар, който ми напомняше за космически кораб, а стерилният декор беше осветен със скрити зелени и сини лампички. Масите бяха с размера на подложка за чаша върху сламки. Това беше най-модерното място в града и всички в бара изглеждаха много модерни, макар че едва ли им беше съвсем удобно.

Пиех „Садърн Камфърт“ с лед, огледах помещението и нямаше как да не забележа, че Харди привлича вниманието на няколко жени. Не беше чудно предвид външния му вид, присъствието и обаянието му. След време Харди щеше да стане още по-желано завоевание, защото успехът му щеше да бъде по-видим.

Допих питието си и помолих за още едно. Тази вечер просто не можех да се отпусна. Докато двамата с Харди се опитвахме да говорим над бумтящата музика на живо, аз си мислех единствено колко ми липсва Гейдж. Не го бях виждала от няколко дни. Виновно си помислих, че бях поискала много от Гейдж, може би прекалено много, като го бях помолила да прояви търпение, докато аз се опитвам да разбера какви са чувствата ми към друг мъж.

Харди леко потърка с палец кокалчетата на пръстите ми. Гласът му прозвуча толкова тихо под острото стакато на музиката:

— Либърти.

Вдигнах поглед към него. Очите му грееха в неземно синьо на изкуствената светлина.

— Да вървим, скъпа. Трябва да уредим някои неща.

— Къде да вървим? — немощно попитах аз.

— В апартамента ми. Трябва да поговорим.

Поколебах се, преглътнах мъчително и успях да кимна колебливо. Харди ми беше показал апартамента си по-рано вечерта — бях предпочела да се срещнем там, вместо да ме взима от Ривър Оукс.

Не говорихме много, докато Харди караше към центъра, но държеше ръката ми в своята. Сърцето ми трепкаше като крилете на колибри. Не бях съвсем сигурна какво ще се случи или какво искам да се случи.

Пристигнахме в луксозната висока сграда и той ме заведе в апартамента си — просторно жилище, удобно обзаведено с кожа и със стилни грубо тъкани материи. Лампи от ковано желязо с абажури от стегнат пергамент хвърляха приглушена светлина в главното помещение.

— Нещо за пиене? — попита той.

Поклатих глава, преплетох пръсти и застанах до вратата.

— Не, благодаря. Пих достатъчно в бара.

Харди се усмихна лукаво, приближи се към мен и притисна устни към слепоочието ми.

— Притесняваш ли се, мила? Това съм аз, старият ти приятел Харди.

Въздъгнах накъсано и се облегнах на него.

— Да, помня те.

Ръцете му ме обгърнаха и двамата останахме така дълго — стояхме заедно, дишахме заедно.

— Либърти — прошепна той, — веднъж ти казах, че ти ще си онова нещо в живота ми, което ще желая най-силно. Помниш ли?

Кимнах, облегнала глава на рамото му.

— В нощта, когато замина.

— Повече няма да те напускам — устните му потъркаха чувствителния ръб на ухото ми. — Все още се чувствам така, Либърти. Знам от какво те моля да се откажеш, но се кълна, че никога няма да съжаляваш. Ще ти дам всичко, което някога си искала — той докосна челюстта ми с връхчетата на пръстите си, вдигна лицето ми и устата му се приближи към моята.

Загубила равновесие, аз се хванах за него. Тялото му беше кораво от годините физически труд, ръцете му бяха силни и сигурни. Целуваше се различно от Гейдж, по-директно, нападателно, без еротичната притворност и игривост на Гейдж. Разтвори устни и бавно

ме изследва, а аз отвърнах на целувката със смесено чувство на вина и наслада. Топлата му ръка се вдигна към гърдите ми, пръстите му леко проследиха заоблените очертания и спряха на чувствителното връхче.

— Харди, не — успях да промълвя, а желанието бе образувало топла тежест в корема ми. — Не мога.

Устата му потърси треперещата кожа на шията ми.

— Защо не?

— Обещах на Гейдж... двамата с него се уговорихме... да не правя това с теб. Не и докато...

— Какво? — Харди дръпна глава назад и присви очи. — Не му дължиш такова нещо. Той не те притежава.

— Не е така, няма нищо общо с притежаване, а просто...

— Как ли не!

— Не мога да наруша обещанието си — настоях. — Гейдж ми има доверие.

Харди не каза нищо, само ме изгледа странно. Нещо в мълчанието му изпрати тръпки под кожата ми. Харди прокара ръка през косата си, застана до един от големите прозорци и се загледа към града, ширнал се под нас.

— Сигурна ли си? — попита той най-накрая.

— Какво искаш да кажеш?

Обърна се с лице към мен, облегна се назад и скръсти крака в глезените.

— Последните няколко пъти, когато се срещаме, забелязах един сребрист форд да ни следи. Записах регистрационния номер и го проверих. Колата е на човек, който работи в детективска агенция.

Вледених се.

— Мислиш, че Гейдж ме следи?

— Колата е паркирана в края на улицата и в момента — направи ми знак да се приближа към прозореца. — Виж сама.

Не помръднах.

— Не би го направил.

— Либърти — тихо каза той, — не познаваш това копеле достатъчно дълго, за да знаеш какво би направил и какво не би направил.

Разтърках настръхналата горна част на ръцете си в безплоден опит да се стопля. Бях твърде смаяна, за да говоря.

— Знам, че смяташ семейство Травис за приятели — чух Харди да продължава с равен тон. — Само че не са, Либърти. Смяташ, че са ти направили услуга, като са подслонили теб и Карингтън, така ли? Не е никаква скапана услуга. Дължат ти много повече от това.

— Защо говориш така?

Той прекоси стаята, приближи се към мен, стисна ме за раменете и се вгледа в озадачените ми очи.

— Ти наистина не знаеш, нали? Мислех, че поне подозираш нещо.

— За какво говориш?

Той се ухили. Дръпна ме на дивана, двамата седнахме и той стисна безчувствените ми ръце в своите.

— Майка ти е имала връзка с Чърчил Травис. Продължила е с години.

Опитах се да преглътна, но просто не се получаваше.

— Не е вярно — прошепнах.

— Марва ми каза. Попитай я сама. Майка ти ѝ е разказала.

— Защо Марва не ми е казала нищо?

— Бояла се е какво ще стане, ако узнаеш. Бояла се е да не се забъркаш със семейство Травис. Знаела е, че може да се опитат да ти отнемат Карингтън, а ти е нямало да можеш да направиш нищо, за да ги спреш. По-късно, когато научила, че работиш за Чърчил, решила, че той се опитва да ти се отплати. Решила, че е най-добре да не се намесва.

— Не разбирам. Защо ще искат да ми отнемат Карингтън? Защо Чърчил ще... — кръвта се смъкна от лицето ми. Замълчах и закрих устата си с треперещи пръсти, когато проумях.

Чух гласа на Харди сякаш от огромно разстояние.

— Либърти... кой според теб е бащата на Карингтън?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тръгнах от сградата, в която се намираше апартаментът на Харди, с намерението да отида право в Ривър Оукс и да се изправя срещу Чърчил. Не бях изпадала в по-силен душевен смут от смъртта на мама. Външно бях странно спокойна, но в сърцето и в съзнанието ми цареше безпорядък. Не може да е истина, повтарях си отново и отново. Не исках да е истина.

Ако Чърчил беше баща на Карингтън... Спомних си случаите, когато сме гладували, когато ме бе питала защо няма баща, след като всичките ѝ приятелки имат. Бях ѝ показвала снимката на моя баща и ѝ бях казвала: „Това е нашият татко“ и я убеждавах колко я обича, въпреки че вече живее на небето. Спомних си за рождените дни и за празниците, за всички онези пъти, когато тя бе боледувала, за всичко онова, от което трябваше да се лишава...

Ако Чърчил беше баща на Карингтън, не ми дължеше нищо. На нея обаче дължеше много.

Преди да осъзная какво правя, се оказа, че карам към входа на гаража на Мейн 1800. Пазачът поиска шофьорската ми книжка, аз се поколебах и си помислих, че може би трябва да му кажа, че е станала грешка, че не съм искала да идвам тук. Вместо това му показах документа, отидох в частта от паркинга, където спираха обитателите на сградата, и спрях. Исках да видя Гейдж, а дори не знаех дали си е вкъщи.

Пръстът ми трепереше, когато натиснах копчето на осемнадесетия етаж — малко от страх, но предимно от гняв. Макар мексиканките да имаха славата, че са с буйна природа, аз през повечето време бях доста мека. Не обичах да се ядосвам, не ми допадаше прилива на горчив адреналин в такива случаи. В момента обаче бях готова да избухна. Искаше ми се да хвърлям разни неща.

Стигнах до вратата на Гейдж с дълги и отривисти крачки и потропах толкова силно, че едва не си разбих кокалчетата. Не последва

отговор и аз вдигнах юмрук да потропам отново, но политнах напред, когато вратата се отвори.

Гейдж застана на прага, спокоен и овладян както винаги.

— Либърти... — последната сричка на името ми прозвуча въпросително. Светлият му поглед ме обходи и спря на зачервеното ми лице. Протегна ръце и ме дръпна в апартамента. Дръпнах се от него, след като прекрачих прага. — Какво става, скъпа?

Не можех да понасям топлотата в гласа му, нито болезнената си нужда да се притисна до него дори сега.

— Да не си посмял да се преструваш, че си загрижен за мен — избухнах аз и хвърлих чантата си на пода. — Не мога да повярвам какво си направил, след като аз винаги съм била честна с теб.

Изражението на Гейдж стана значително по-хладно.

— Бих ти помогнал — каза той любезно, — ако ми обясниш за какво говориш.

— Много добре знаеш защо съм ядосана. Наел си някой да ме следи. Шпионираш ме. Не разбирам защо. Не съм направила нищо, за да се отнасяш с мен като...

— Успокой се.

Повечето мъже като че ли не разбират, че да кажеш на гневна жена да се успокои, е като да хвърлиш барут в огън.

— Не искам да се успокоя! Искам да разбера защо си направил такова нещо, по дяволите!

— Ако си спазила обещанието си — изтъкна Гейдж, — няма причина да се тревожиш, че някой те следи.

— Значи признаваш, че си наел някой да ме следи? О, Боже, направил си го, виждам по лицето ти. Проклет да си, не съм спала с него. Трябваше да ми имаш доверие.

— Винаги съм вярвал, че проверката е най-висша форма на доверие.

— Това може и да върши чудеса в бизнеса — заявих аз с убийствен тон, — но не и в една връзка. Искам веднага да спреш. Не желая повече никой да ме следи. Разкарай го!

— Добре, добре.

Изненадана, че той се съгласява толкова охотно, аз го стрелнах с поглед.

Гейдж вече ме гледаше странно и аз си дадох сметка, че видимо треперя. Гневът ми се бе изпарил и сега бе останало само мъчително отчаяние. Нямах представа как се бях озовала наред тази война между двама безмилостни мъже... да не споменаваме и Чърчил. Бях изморена от това, бях изморена от всичко и най-вече от вихрушката от въпроси без отговор. Не знаех къде да отида и какво да правя със себе си.

— Либърти — внимателно каза той, — знам, че не си спала с него. Имам ти доверие. По дяволите, съжалявам. Не можех просто да стоя и да чакам, когато искам нещо... някого... толкова силно. Не мога да се откажа от теб без борба.

— Значи става въпрос просто за победа? Това за теб някакво състезание ли е?

— Не, не е състезание. Искам теб. Искам неща, които не съм сигурен, че още си готова да чуеш. Но най-вече искам да те прегърна, докато спреш да трепериш — гласът му стана дрезгав. — Нека те прегърна, Либърти.

Все още се питах дали мога да му имам доверие и ми се искаше да бях в състояние да разсъждавам трезво. Докато го наблюдавах, забелязах в погледа му обезсърчението... и нуждата.

— Моля те — каза той.

Пристъпих напред и той силно ме притисна към себе си.

— Ето това е моето момиче — тихо измърмори. Зарових лице в рамото му и вдъхнах познатия мирис на кожата му. Заля ме облекчение и се притиснах по-плътно, исках по-голяма част от него, отколкото ръцете ми обгръщаха.

След малко Гейдж ме настани на дивана и се зае да разтрива гърба и бедрата ми. Краката ни се преплетоха, главата ми бе на рамото му и сигурно щях да се чувствам в рая, ако диванът не беше толкова твърд.

— Трябва да си сложиш възглавнички — приглушено промърморих аз.

— Мразя да е претрупано — помръдна се, за да ме погледне. — Нещо друго те тревожи. Каж ми какво е и ще го оправя.

— Не можеш.

— Опитай.

Копнеех да му се доверя за Чърчил и за Карингтън, но засега трябваше да си мълча. Не исках Гейдж да се справи с това вместо мен,

а точно така щеше да стане, ако му кажех. Това беше между мен и Чърчил. Затова поклатих глава, зарових я още по-дълбоко в рамото му и Гейдж погали косата ми.

— Остани при мен тази нощ — каза той.

Почувствах се крехка и измъчена. Насладих се на твърдите мускули на ръката му под врата, на вдъхващата увереност топлина на тялото му.

— Добре — прошепнах.

Гейдж настойчиво се вгледа в мен и ръката му обхвана лицето ми отстрани безкрайно нежно. Целуна връхчето на носа ми.

— Трябва да замина на зазоряване. Имам среща в Далас и после още една в Рисърч Траянгъл.

— Къде е това?

Той се усмихна и плъзна лениво върха на пръста си по скулата ми.

— В Северна Каролина. Ще отсъствам няколко дни — без да откъсва поглед от мен, той понечи да попита нещо, но се спря. Надигна се от дивана с едно плавно движение и дръпна и мен.

— Хайде, трябва да си легнеш.

Отидох с него в спалнята, която беше тъмна, с изключение на малката лампа, осветяваща морския пейзаж. Срамежливо се съблякох и сложих една бяла фланелка, която Гейдж ми подаде. Признателно се пъгнах между гладките луксозни чаршафи. Светлината угасна. Усетих как матракът се огъва под тежестта на Гейдж.

Търкулнах се към него, зарових нос и преметнах крак през тялото му.

Както лежахме притиснати един до друг, не можех да не забележа твърдият и почти изпепеляващ натиск върху бедрото си.

— Не му обръщай внимание — каза Гейдж.

Усмихнах се въпреки умората. Лукаво прокарах устни по шията му. Топлият му аромат бе достатъчен, за да може пулсът ми да подхване бърз еротичен ритъм.

— Срамота е да не го използваме.

— Много си изморена.

— Не и за едно бързо.

— Не правя бързи.

— Не ми пука — покатерих се върху него с пламенна решимост и леко ахнах от гъвкавата сила на тялото му.

В мрака се разнесе тих смях, когато Гейдж внезапно се обърна и ме прикова под себе си.

— Мирувай — прошепна — и аз ще се погрижа за теб.

Подчиних се и потръпнах, когато той вдигна фланелката нагоре и разголи гърдите ми. Нежната топлина на устата му покри втвърденото зърно. Извих се нагоре към него и издадох умолителен звук.

Устните му обиколиха гърдите ми с едно пътешествие от целувки с полуотворени устни, а той се бе надвесил над мен на четири крака като котарак. Леко ухапа ключицата ми, намери плитката вдлъбнатина, където пулсът ми направо бе болезнен, и го успокои с език. По-надолу, където стегнатите мускули на диафрагмата ми потръпнаха при допира му, по-надолу, където всяка ленива и проучваща целувка се превръщаше в огън и аз се извивах, за да избягам от това непристойно удоволствие, а той ме държеше, стегнато и неподвижно, докато усещането нахлу в мен и ме разтърси цялата.

Събудих се сама, завита с чаршафи, които миришеха на секс и на кожа. Сгуших се по-дълбоко под завивките и наблюдавах как първите лъчи на слънцето се промъкват през прозореца. След прекараната с Гейдж нощ се чувствах по-стабилна, способна да се справя с всичко, което предстои. Бях спала при него цяла нощ — не се криех, просто си търсех убежище. Винаги бях успявала да откроя сила в себе си, но осъзнах, че мога да черпя сила и от друг.

Станах от леглото, прекосих празния апартамент до кухнята и се обадох в дома на семейство Травис.

Карингтън вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

— Миличка, аз съм. Снощи останах да преспя у Гейдж. Съжалявам, че не ти се обадох, но когато си спомних, вече беше много късно.

— О, няма нищо — каза сестра ми. — Леля Гретхен направи пуканки и тримата с нея и с Чърчил гледахме един много забавен стар филм с много песни и танци. Беше страхотно.

— Готова ли си за училище?

— Да, шофьорът ще ме откара с бентлитото.

Печално поклатих глава, когато чух нехайния ѝ тон.

— Говориш като дете от Ривър Оукс.

— Трябва да си доям закуската, защото ядките ми ще се разкашкат.

— Добре. Карингтън, ще направиш ли нещо за мен? Кажи на Чърчил, че ще се прибера до половин час и трябва да говоря с него за нещо важно.

— За какво?

— Разговор за възрастни. Обичам те.

— И аз те обичам. Дочуване!

Чърчил ме чакаше близо до камината в дневната. Толкова познат и въпреки това непознат. От всички мъже в живота си най-отдавна познавах Чърчил и зависех най-много от него. Нямах как да отрека, че от всичките ми познати той най-много приличаше на баща.

Обичах го.

Но сега щеше да ми разкрие няколко тайни, защото иначе бях готова да го убия.

— Добро утро — каза той с търсец поглед.

— Добро утро. Как се чувстваш?

— Доста добре. А ти?

— Не съм сигурна — отвърнах му честно. — Сигурно съм неспокойна. Малко ядосана. И много объркана.

С Чърчил човек никога не се налага деликатно да подхваща трудна тема. Можеш да изстреляш каквото и да е и той ще се справи без проблем. Тъй като знаех това, ми беше по-лесно да прекося стаята, да спра пред него и да заявя директно:

— Познавал си майка ми.

Огънят в огнището издаваше звуци като знаме, което плющи във ветровит ден.

Чърчил отговори с удивително самообладание:

— Аз обичах майка ти — даде ми време да осъзная казаното и след това кимна решително. — Помогни ми да се преместя на дивана, Либърти. Седалката на стола се е забила отзад в краката ми.

И двамата намерихме временно укритие в логистиката по преместването му от инвалидната количка на дивана, което беше по-скоро въпрос на равновесие, отколкото на сила. Взех една табуретка, подложих я под гипсирания му крак и подадох на Чърчил няколко възглавнички, които да си сложи отстриани. След като той се настани удобно, седнах до него и зачаках, обгърнала тялото си с ръце.

Той извади тънък портфейл от джоба на ризата си, порови вътре и ми подаде малка черно-бяла снимка с орфани краища. Беше майка ми като съвсем млада, красива като кинозвезда. Имаше и думи, написани от собствената ѝ ръка. „На моя скъп Ч. С обич, Даяна“.

— Нейният баща, твоят дядо, работеше за мен — каза Чърчил, взе снимката от мен и я задържа в дланта си като религиозна реликва. — Вече бях вдовец, когато се запознах с Даяна на един пикник на компанията. Гейдж беше още с памперси. Той се нуждаеше от майка, а аз — от съпруга. Още от самото начало беше ясно, че Даяна е неподходяща във всяко отношение. Твърде млада, твърде красива, твърде огнена. Само че това нямаше никакво значение — той поклати глава, припомняйки си, и продължи дрезгаво: — Боже, обичах тази жена!

Наблюдавах го, без да мигна. Не можех да повярвам, че Чърчил ми отваря прозорец към живота на майка ми, към миналото, за което тя никога не говореше.

— Започнах да я ухажвам с всичко, което притежавах — каза Чърчил. — С всичко, което мислех, че ще я изкуши. Веднага ѝ казах, че искам да се ожения за нея. Притискаха я от всички страни, особено от страна на семейството ѝ. Семейство Труит бяха от средната класа и знаеха, че ако Даяна се омъжи за мен, щедростта ми към тях няма да има граници — добави най-безсрамно: — Постарах се и Даяна да осъзнае това.

Опитах да си представя Чърчил като млад мъж как преследва една жена с всяко оръжие на свое разположение.

— Боже, сигурно е бил същински цирк.

— Заплашвах, подкупвах и се опитвах да я убедя да ме обикне. Купих ѝ годежен пръстен — той се засмя, но на мен ми прозвуча някак мило. — Дай ми достатъчно време и хората направо полудяват по мен.

— Мама наистина ли те обичаше, или се преструваше? — попитах аз не с намерението да го нараня. Просто исках да знам.

Чърчил си беше Чърчил и въпросът не го засегна.

— Понякога ми се струваше, че ме обича. Но накрая не се оказа достатъчно.

— Какво се случи? Заради Гейдж ли? Не е искала толкова рано да става майка?

— Не, нямаше нищо общо с това. Момчето явно доста ѝ допаднаше, а аз ѝ обещах, че ще наемем бавачки и прислужници, цялата помощ, която ѝ е необходима.

— Тогава какво? Не мога да си представя защо... О! Баща ми се беше изпречил на пътя.

Тутакси изпитах съчувствие към Чърчил и в същото време ме прониза гордост от бащата, когото не съм познавал и който бе успял да открадне майка ми от този богат и властен по-възрастен мъж.

— Точно така — каза Чърчил, като че ли бе прочел мислите ми. — Баща ти беше всичко, което аз не бях. Млад, красив и маргинализиран, както би казала дъщеря ми Хейвън.

— Освен това и мексиканец.

Чърчил кимна.

— Това никак не се хареса на дядо ти. По онова време браковете между бели и тъмни не се приемаха добре.

— Много добре се изрази — сухо отбелязах аз, защото си давах сметка, че вероятно е било същински позор. — Доколкото познавам майка си, сценарият като от „Ромео и Жулиета“ вероятно е направил всичко още по-привлекателно.

— Тя беше романтичка — съгласи се Чърчил и изключително внимателно пхна снимката обратно в портфейла си. — Освен това страстно обичаше баща ти. Дядо ти я предупреди да не си прави труда да се връща, ако избяга с него. Тя знаеше, че семейството никога няма да ѝ прости.

— Защото се е влюбила в бедняк? — вбесено попитах аз.

— Знам, че не беше редно — призна Чърчил, но времената бяха други.

— Това не е извинение.

— Даяна дойде при мен през нощта, когато избяга, за да се омъжи. Баща ти я чакаше в колата, докато тя се сбогува и ми върне пръстена. Не исках да го взема, казах ѝ да го задържи като сватбен подарък. И я умолявах да се обърне към мен, ако се нуждае от нещо.

Разбирах какво са му стрували тези думи, на него, толкова горд човек.

— А когато баща ми е починал, ти вече си бил женен за Ава — казах аз.

— Точно така.

Замълчах и се зарових в спомените. Горката мама, да се бори сама за оцеляването си. Няма семейство, няма от кого да поиска помощ. Но онези странни изчезвалия, когато я нямаше един ден, а после хладилникът се напълваше с храна и преставаха да ни притесняват за сметките...

— Тя е идвала при теб — казах, — въпреки че си бил женен. Тя те е посещавала и ти си й давал пари. Помагал си й години наред.

Не се налагаше Чърчил да казва нищо. Прочетох истината в очите му.

Изпънах рамене и се приготвих да задам големия въпрос:

— Карингтън твоя ли е?

Измъченото му лице пламна и той ми метна оскърбен поглед.

— Смяташ, че не бих поел отговорност за собственото си дете? Че ще допусна да отрасне в някакъв скапан паркинг за каравани? Не, няма шанс да е моя. Двамата с Даяна никога не сме имали такива отношения.

— Хайде, Чърчил, не съм глупачка.

— Никога не съм спал с майка ти. Смяташ ли, че бих причинил това на Ава?

— Съжалявам, но не ти вярвам. Не и след като е получавала пари от теб.

— Скъпа, аз не се чукам наред, независимо дали ми вярваш или не — каза Чърчил с равен глас. — Не твърдя, че не съм се изкушавал. Но останах физически верен на Ава. Дължах й поне това. Ако искаш да си направя тест за бащинство, ще го направя.

Това ме убеди.

— Добре. Съжалявам. Извинявай. Просто... ми е трудно да повярвам, че през всичките тези години майка ми се е обръщала към теб за пари. Винаги е твърдяла разпалено, че не бива да приемаме подаяния от други хора, че трябва да разчитам на себе си, когато порасна. Значи е била адски голяма лицемерка.

— Била е майка, която е искала най-доброто за детето си. Направила е всичко по силите си. Искан да направя много повече за нея, но тя не ми позволи — Чърчил въздъхна и внезапно доби изтощен вид. — Не я видях нито веднъж в годината, преди да умре.

— Беше вързана с онзи тип, с когото излизаше. Истински боклук.

— Луис Садлек.

— Значи ти е разказала за него?

— Прочетох доклада за катастрофата — поклати глава Чърчил.

Вперих поглед в него, изучавах го, разсъждавах над това колко обича да прави щедри жестове.

— Ти си гледал погребението от черната лимузина — казах. — Винаги съм се питала кой ли е бил... И жълтите рози... ти ги изпращаше през всичките тези години, нали?

Той мълчеше, а аз продължавах да сглобявам парченцата.

— Получих невероятна отстъпка за ковчега й — казах бавно. — Бил си ти. Ти си платил. Ти си убедил собственика на погребалното бюро да се съгласи.

— Това беше последното, което можех да направя за Даяна — каза той. — Това и да държа под око дъщерите й.

— Да ни държиш под око ли? — подозрително казах аз.

Чърчил мълкна. Само че аз го познавах прекалено добре. Част от работата ми беше да организирам реките информация, които текат към Чърчил. Той следеше различни видове бизнес, политически проблеми, хора... винаги получаваше някакви доклади в тайни и невзрачни жълти пликове.

— Нали не си ме шпионирал? — попитах го аз и си помислих: „Мили боже, тези мъже Травис ще ме направят параноичка“.

— Не бих го нарекъл така — леко сви рамене той. — Просто от време на време проверявах как я карате.

— Познавам те, Чърчил. Ти не само „проверяваш“ хората. Ти се намесваш. Ти... — рязко си поех въздух. — Онази стипендия, която получих от училището по фризьорство... и това е твое дело, нали?

— Искан да ти помогна.

Скочих от дивана.

— Не съм ти искала никаква помощ! Щях да се справя и сама. Проклет да си, Чърчил! Първо си бил татенце на мама, а после и мое,

само дето аз не съм имала никакъв избор по въпроса. Имаш ли представа колко глупаво ме кара да се чувствам това?

Той присви очи:

— Помощта ми не омаловажава нищо от онова, което си постигнала. Нищичко.

— Трябваше да ме оставиш сама. Кълна се, Чърчил, ще си получиш всеки цент, който си похарчил за мен, иначе никога повече няма да ти проговоря.

— Добре. Ще удържам парите за стипендията от заплатата ти. Само че не и парите за ковчега. Направих го за нея, не за теб. Седни, още не сме свършили. Имам да ти казвам още нещо.

— Страхотно — седнах. Главата ми бучеше. — Гейдж знае ли?

Чърчил кимна.

— Последвал ме един ден, когато отидох на обяд с Даяна в „Сейнт Риджис“.

— Срещал си се с нея в хотел и никога не си... — замълчах, като видях как се начумери. — Добре, добре, вярвам ти.

— Гейдж ни видял да обядваме заедно — продължи Чърчил — и по-късно ме попита какво става. Беше адски вбесен, дори и когато се заклев, че не съм изневерявал на Ава. Само че все пак се съгласи да запазим тайната. Не искаше Ава да бъде наранена.

Мислите ми се върнаха към деня, когато се настаних в Ривър Оукс.

— Гейдж позна мама от снимката в стаята ми — задавено произнесох аз.

— Да. Поговорихме си по въпроса.

— Не се съмнявам — вперих поглед в камината. — Защо започна да идваш в салона?

— Исках да те опозная. Адски се гордеех, че си задържала Карингтън, че си я отгледала сама и се скъсваш от работа. Вече обичах двете ви с Карингтън, защото само вие бяхте останали от Даяна. Но след като ви опознах, ви обикнах заради самите вас.

Почти не го виждах през бляскавата влага в очите си.

— И аз те обичам, надменен старчок, дето все си вреш носа в хорските работи.

Чърчил протегна ръка и ми направи знак да се приближа. Направих го. Сгуших се в него и долових успокоителната миризма на

кожа, на афтършейв и на колосан памук.

— Мама никога не забрави татко — казах разсеяно. — А ти пък никога не си успял да забравиш нея — дръпнах се и го погледнах. — Винаги съм смятала, че става дума за това да намериш подходящия човек. Но всъщност трябва да избереш подходящия човек, нали?... Наистина да направиш избор и да му се отдадеш с цялото си сърце.

— На думи е лесно, но да го направиш... Не и за мен. Вече не.

— Трябва да се видя с Гейдж — казах. — Избра най-неподходящия момент да замине.

— Захарче — по лицето на Чърчил започваше да се изписва гримаса. — Гейдж случайно да ти е споменавал защо се налага това неочаквано спешно пътуване?

Не ми хареса как прозвуча въпросът.

— Каза ми, че ще ходи в Далас и после в Рисърч Траянгъл. Но не каза защо.

— Не би искал да ти кажа — поде Чърчил, — но според мен трябва да знаеш. В последния момент са възникнали проблеми със сделката с „Медина“.

— О, не! — загрижено възкликнах аз, защото знаех колко важно е това за компанията на Гейдж. — Какво се е случило?

— Изтичане на секретна информация по време на преговорите. Не би трябвало никой да знае за преговорите по сделката... всъщност всички на масата са подписали споразумение за мълчание. Но по някакъв начин твоят приятел Харди Кейтс е надушил какво става. Отишъл с информацията при най-големия доставчик на „Медина“, „Виктъри Петролиум“, които сега оказват натиск върху „Медина“ да спре цялата сделка.

Като че ли целият въздух изведнъж излезе от дробовете ми. Не можех да повярвам.

— Боже, аз съм виновна — казах вцепенена. — Споменах за преговорите пред Харди. Не знаех, че са секретни. Не съм допускала, че ще направи такова нещо. Трябва да се обадя на Гейдж и да му кажа какво съм направила, че не съм искала...

— Той вече се е досетил, захарче.

— Гейдж знае, че информацията е изтекла от мен? Но... — замълчах и се смразих от паника. Гейдж сигурно е знаел и снощи, но не ми беше казал нищо. Започна да ми се повдига. Зарових лицето си в

ръце и гласът ми се процеди през клетката на скованите ми пръсти: — Какво мога да направя? Как да оправя нещата?

— Гейдж оправя щетите — каза Чърчил. — Тази сутрин ще успокои положението в „Медина“, а по-късно днес ще събере изследователския си екип в Рисърч Траянгъл, за да се справят с проблемите, свързани с биогоривото. Не се тревожи, захарче. Всичко ще се оправи.

— Трябва да направя нещо. Чърчил... ще ми помогнеш ли?

— Винаги — без всякакво колебание отвърна той. — Само кажи.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Би било разумно да изчакам Гейдж да се прибере в Тексас, но предвид факта, че той бе понесъл не един удар върху гордостта си и дори още по-големия удар върху важна сделка, все заради мен, знаех, че сега не е моментът да съм разумна. Както казва Чърчил, понякога има нужда от величави жестове.

Спрях само на едно място на път за летището — в офиса на Харди в центъра на града. Намираше се във Фанин във висока сграда от алуминий и стъкло, чиито две половини бяха свързани като две парченца от пъзел. Както можеше да се очаква, служителката на рецепцията беше привлекателна руса жена с дрезгав глас и страхотни крака. Въведе ме в кабинета на Харди веднага.

Беше облечен с тъмен костюм на „Брукс Брадърс“ и ярка синя вратовръзка точно с цвета на очите му. Изглеждаше уверен и проницателен, мъж, който знае накъде отива.

Разказах на Харди за разговора си с Чърчил и за онова, което бях научила за участието му в провалянето на сделката с „Медина“.

— Не разбирам как си могъл да направиш такова нещо — казах. — Не съм го очаквала от теб.

Той явно не се разкайваше:

— Просто бизнес, скъпа. Понякога трябва малко да си изцапаш ръцете.

Само че не всяка мръсотия може да се измие, помислих си да му отговоря, но съзнавах, че някой ден той сам ще го разбере.

— Използва мен, за да навредиш на него. Смятал си, че това ще ни раздели и отгоре на всичко „Виктъри Петролиум“ ще ти дължат услуга. Готов си на всичко, за да успееш, нали?

— Ще направя каквото трябва — отвърна той с гладко лице. — Проклет да съм, ако се извиня за това, че искам да напредна.

Гневът ми се изпари и аз го погледнах със съчувствие:

— Не е нужно да се извиняваш, Харди. Разбирам те. Помня всички онези неща, които искахме, от които се нуждаехме, а не

можехме да имаме. Просто... между мен и теб няма да се получи.

— Смяташ, че не съм способен да те обичам ли, Либърти? — съвсем тихо попита той.

Прехапах устната си и поклатих глава.

— Мисля, че някога си ме обичал. Но не е било достатъчно още тогава. Искаш ли да ти кажа нещо?... Гейдж не ми каза какво си направил, макар да е имал идеалната възможност. Не е искал да допусне ти да забиеш клин помежду ни. Той ми е простил дори без да съм го молила, дори без да ми казва, че съм го предала. Ето това е любов, Харди.

— О, скъпа... — Харди хвана ръката ми, вдигна я и целуна вътрешната страна на китката ми, където се виждаха тънките сини вени под кожата. — Една изгубена сделка не значи нищо за него. Има всичко, откакто се е родил. Ако беше на моето място, щеше да постъпи по същия начин.

— Не, нямаше — дръпнах се от него. — Гейдж не би ме използвал, каквото и да му струва.

— Всеки си има цена.

Погледите ни се срещнаха. И като че ли в този поглед се проведе цял разговор. Всеки от нас видя, каквото се нуждаеше да види.

— Вече трябва да се сбогуваме, Харди.

Той ме погледна с горчиво разбиране. И двамата знаехме, че няма място за приятелство. Не бе останало нищо, само история от детството.

— По дяволите! — Харди обгърна лицето ми с ръце, целуна челото ми, затворените ми клепачи и спря, преди да стигне устните. И после ме притисна в една от онези силни и сигурни прегръдки, които така добре помнех. Без да ме пуска, прошепна в ухото ми: — Бъди щастлива, скъпа. Никой не го заслужава повече от теб. Но не забравяй, че съм запазил едно малко ъгълче от сърцето ти за себе си. Ако някога си го поискаш... знаеш къде да го намериш.

Тъй като никога преди не бях ходила на летище, здраво стисках седалката по целия път до Роли Дърам. Седях в първа класа до един приятен тип с делови костюм. Разговаряхме при излитането и

кацането, а по време на полета той ми поръча коктейл с уиски. На слизане ме помоли да му дам телефона си и аз поклатих глава:

— Съжалявам, заета съм. — Надявах се да съм права.

Смятах да си взема такси до следващото място — малко обществено летище на малко повече от десетина километра, но на мястото за получаване на багажа ме очакваше шофьор на лимузина с ръкописен надпис „Джоунс“. Колебливо се приближих към него.

— Да не би да търсите Либърти Джоунс?

— Да, госпожо.

— Аз съм.

Сигурно Чърчил беше уредил превоза — или от грижовност, или защото се боеше, че няма да успея сама да си хвана такси. Мъжете от семейство Травис бяха страхотни закрилници.

Шофьорът ми помогна с куфара — куфар на „Хартман“, който Гретхен ми даде назаем, а после ми помогна да си събера багажа. Вътре имаше леки вълнени панталони и една пола, няколко бели ризи, копринения ми шал и два кашмирени пуловера, които тя се закле, че не носи. Оптимистично бях сложила и една вечерна рокля и обувки с високи токчета. В чантата ми имаше чисто нов паспорт заедно с паспорта на Гейдж, който ми бе дала секретарката му.

Вече почти мръкваше, когато пристигнах на малкото летище, което разполагаше с две писти, барче и нещо, което имаше далечна прилика с контролна кула. Забелязах колко различно мирише въздухът в Северна Каролина — на сол, на зелено и на меко.

На летището стояха пет самолета, два малки и три средна големина, а един от тях беше гълфстриймът на семейство Травис. След яхтата най-крещящата проява на изключително голямо богатство е частният самолет. Свръхбогатите имаха самолети с бани, с частни спални и с облицовани с дърво работни кабинети, както и всякакви красиви предмети като позлатени държачи за чаши.

Само че предвид разходите по поддръжката семейство Травис бяха подходили консервативно съгласно стандартите на Тексас. Това звучи като шега, ако някога сте виждали техния Гълфстрийм — елегантен издължен самолет, облицован с махагон и с леки вълнени килими. Освен това има въртящи се кожени седалки, плазмен телевизор и отделен със завеси диван, който се разгъва и става на огромна спалня.

Качих се на самолета и се срещнах с пилота и с втория пилот. Докато те седяха в кабинката си, аз пиех сода и неспокойно очаквах Гейдж. Упражнявах речта си, стотици версии, търсейки нужните думи, за да може той да разбере как се чувствам.

Чух някой да се качва на самолета, пулсът ми хукна лудо и речта изхвърча от главата ми.

Отначало Гейдж не ме забеляза. Изглеждаше мрачен и изморен, пусна лъскавото си черно куфарче на най-близката седалка и разтърка врата си, като че ли го болеше.

— Здравей — тихо се обадох.

Главата му се завъртя и лицето му стана безизразно, когато ме видя.

— Либърти? Какво правиш тук?

Усетих бурен пристъп на любов към него, повече любов, отколкото можех да побера в себе си, който се надигаше от мен като топлина. Боже, колко беше красив! Затърсих отчаяно думите:

— Аз... избрах Париж.

Дълго мълчание.

— Париж.

— Да, ти нали ме покани и аз... ами обадох се на пилота вчера и му казах, че искам да те изненадам.

— Успя.

— Той се е погрижил за всичко, така че можем да заминем оттук. Веднага. Ако искаш — усмихнах му се обнадеждено. — Донесох ти паспорта.

Гейдж свали сакото си, без да бърза. Почерпих увереност, защото го забелязах как малко непохватно премята дрехата през облегалката.

— Значи вече си готова да дойдеш навсякъде с мен.

Гласът ми прозвуча дрезгаво от силните чувства:

— Готова съм да дойда навсякъде с теб.

Той ме погледна със сияйните си сиви очи и аз притаих дъх, когато по устните му бавно се плъзна усмивка. Разхлаби вратовръзката си и тръгна към мен.

— Чакай — задъхано го спрях. — Трябва да ти кажа нещо.

Гейдж спря.

— Чърчил ми каза за сделката с „Медина“. Вината е моя... аз съм дала информацията на Харди. Нямах представа, че той ще... Много

съжалявам... — секна гласът ми. — Много съжалявам.

Гейдж стигна до мен с две крачки.

— Няма нищо. Не, по дяволите, недей да плачеш.

— Никога не бих направила нищо, с което да ти навредя...

— Знам, че не би направила. Тихо, тихо! — той ме придърпа към себе си и изтри сълзите ми с пръсти.

— Бях такава глупачка, не разбрах... Защо не ми каза нищо?

— Не исках да се тревожиш. Знаех, че вината не е твоя. Трябваше да се постарая да разбереш, че е поверително.

Смаях се от доверието му в мен.

— Откъде си толкова сигурен, че не съм го направила нарочно?

Той обхвана лицето ми с ръце и се засмя срещу насълзените ми очи.

— Защото те познавам, Либърти Джоунс. Не плачи, скъпа, това ме убива.

— Ще ти се реванширам, обещавам ти...

— Млъквай — нежно каза Гейдж и ме целуна опустошително парещо, от което коленете ми омекнаха. Обвих с ръце шията му и забравих причината за сълзите, забравих всичко, освен него. Той ме целуваше отново и отново, по-дълбоко, докато и двамата не залитнахме на пътеката и се наложи той да се облегне с ръка на една от седалките, за да не паднем. А самолетът дори не се движеше. Дъхът му стигаше учестен и горещ до бузата ми, когато той се отдръпна достатъчно, за да прошепне:

— Ами другият?

С полузатворени очи усетих как дланта му докосва гърдта ми.

— Той е минало — успях да промълвя. — Ти си бъдещето.

— Адски си права — още една дълбока и нецивилизована целувка, огнена и нежна, обещаваща повече, отколкото започвах да схващам. Мислех си само, че един цял живот с този мъж изобщо няма да ми е достатъчен. Той се отдръпна със задъхан смях и каза: — Вече няма да се отървеш от мен, Либърти Джоунс. Това е.

Знам, понечих да отговоря, но преди да успея, той отново ме целуваше — пак и пак, без изобщо да спира.

— Обичам те.

Не помня кой го каза пръв, помня само, че и двамата доста го повтаряхме по време на полета над Атлантика, продължил седем часа

и двадесет и пет минути. Оказа се, че Гейдж има някои интересни идеи за прекарване на времето на петнадесет хиляди метра височина.

Да кажем, че полетът е много по-поносим, когато има какво да те разсейва.

ЕПИЛОГ

Не съм сигурна дали едно ранчо е годежен подарък или подранил сватбен подарък. Знаех само, че днес, в деня на свети Валентин, Гейдж ми даде огромна връзка ключове, вързани с червена панделка. Каза, че ни трябва място, където да се измъкваме, когато градът ни се стори твърде пренаселен, а Карингтън трябва да има къде да язди. Трябваше да ми обяснява няколко минути, преди да схвана, че това си е чист подарък.

Сега съм собственичка на ранчо от две хиляди хектара.

Това място, някога известно с първокласните си коне, е на около четиридесет и пет минути път от Хюстън. Вече сведено до малка част от предишните си размери, ранчото е малко според тексаските разбирания — ранченце, както го нарича Джак шеговито, докато Гейдж не му метне някой поглед и той не се престори, че се разтреперва от страх.

— А ти пък изобщо нямаш ранчо — весело дразни Карингтън Джак и хуква към вратата, преди да добави: — И затова си конте.

— Ти кого наричаш конте? — възкликва Джак престорено ядосан и хуква след нея, а радостните ѝ писъци отекват из коридорите.

През уикенда си приготвяме малко багаж и отиваме да видим мястото, което Гейдж е кръстил ранчо „Броненосец“.

— Не биваше да го правиш — казвам му за кой ли път, докато той шофира през северната част на Хюстън. — Вече ми даде достатъчно.

Без да откъсва поглед от пътя, Гейдж вдига преплетените ми пръсти към устата си и целува кокалчетата ми.

— Защо винаги се чувстваш толкова неудобно, когато ти подаря нещо?

Знам, че умението да приемаш подаръци е цяло изкуство, но все още не съм го усвоила.

— Не съм свикнала да получавам подаръци — признавам. — Особено ако не е празник, ако нямам рожден ден и няма никаква

причина за тях. И дори преди това... това...

— Ранчо.

— Да, дори преди него ти вече направи за мен повече от това, за което бих могла да ти се отплатя.

— Скъпа — тонът му е търпелив, но въпреки това усещам безкомпромисността в него. — Ще трябва да се постареем да изтрием тази невидима сметка, която си водиш мислено. Отпусни се. Достави ми удоволствието да ти подаря нещо, без след това да се налага да го обсъждаме едва ли не до смърт — поглежда през рамо, за да се увери, че Карингтън е със слушалките си. — Следващия път, когато ти направя подарък, просто трябва да кажеш „Благодаря“ и да правиш секс с мен. Само от тази отплата се нуждая.

Преглътнах усмивката си в отговор.

— Добре.

Минаваме между две масивни каменни колони, които крепят висока шест метра желязна арка, и поемаме по павиран път, който се оказва алеята пред ранчото ни. Отминаваме поля със зимна пшеница, осяяни от сенките на гъските, които се носят горе. В далечината се виждат гъсти горички от мексит, кедър и кактуси.

Алеята води до голяма викторианска постройка от камък и дърво, засенчена от дъбове и орехи. Смаяният ми поглед открива каменен обор... заградено място за коне... празен кокошарник с каменна ограда. Къщата е голяма, здрава и очарователна. И без да ми казват, знам, че тук са били отглеждани деца, женели са се двойки, семейства са спорели, обичали са се и са се смели под двукрилния покрив. Това е място, където се чувстваш в безопасност. Дом.

Колата спира пред гараж за три коли.

— Напълно е ремонтирана — казва Гейдж. — Съвременна кухня, големи бани, кабелна и интернет...

— Има ли коне? — развълнувано го прекъсва Карингтън и сваля слушалките от ушите си.

— Има — Гейдж се обръща и ѝ се усмихва, а тя подскача на задната седалка. — Да не говорим за плувния басейн и за горещата вана.

— Някога си мечтаех за такава къща — казва Карингтън.

— Така ли? — дори на мен ми звучи като насън. Разкопчавам колана си, слизам от колата и продължавам да се вирам към къщата.

Колкото и да съм мечтала за семейство и за дом, никога не съм знаела как трябва да изглеждат. Но тази къща изглежда идеално, вдъхва ми усещането за нещо съвсем подходящо, и ми се струва невъзможно друго място да бъде и наполовина толкова хубаво. Има широка веранда, която обикаля постройката, на верандата е закачена люлка, а освен това таванът е боядисан в светлосиньо, както са правели едно време, за да не може лястовичките да си строят гнезда. Край къщата са нападали толкова много орехи, че можеш да пълниш кофи.

Влизаме в климатизираната вътрешност, стените са боядисани в бяло и кремаво, лъскавият под от мескиг блести на светлината от всички прозорци. Къщата е обзаведена в стила, наречен в списанията „нов кънтри“, което означава, че няма много воланчета, но столовете и диваните са меки и по тях са пръснати множество възглавнички. Карингтън изпищява развълнувано и изчезва, търчи от стая в стая и от време на време долита, за да съобщи за някое свое ново откритие.

Двамата с Гейдж разглеждаме къщата по-бавно. Той наблюдава реакциите ми и заявява, че мога да променям каквото си поискам и да получа всичко. Аз съм твърде развълнувана, за да говоря много. Веднага се почувствах свързана с тази къща, с упоритата растителност, вкоренена толкова надълбоко в сухата червена пръст, с обраслите гори, в които има диви свинчета, рисове и койоти, много повече, отколкото със стерилния апартамент, издигащ се високо над улиците на Хюстън. И се питам откъде Гейдж е знаел, че душата ми копнее точно за това.

Той ме обръща с лице към себе си и ме поглежда с търсец поглед. Хрумва ми, че никой друг в живота ми не е бил толкова всеотдайно загрижен за щастието ми.

— Какво мислиш? — пита ме той.

Знам, че Гейдж не обича да плача — сълзите напълно го обезоръжават, — затова примигвам силно и се преборвам с паренето.

— Мисля си колко съм признателна за всичко, дори за лошите неща. За всяка безсънна нощ, за всяка секунда, когато съм била самотна, за всеки път, когато колата се разваляше, за всяка дъвка, залепила се за подметката ми, за всяко закъсняло плащане на сметка и за всеки изгубен лотариен билет, за всяка драскотина, счупена чиния и прегоряла препечена филийка.

— Защо, скъпа? — нежно пита той.

— Защото всичко това ме доведе тук при теб.

Гейдж възкликва тихо и ме целува, опитва се да бъде нежен, но скоро ме притиска силно и нашепва любовни думи, еротични думи, спуска се по извивката на шията ми, докато задъхано не му напомня, че Карингтън е наблизно.

Приготвяме си заедно вечеря, тримата, а след вечеря седим и си бърим. От време на време спираме, за да послушаме умотелната песен на печалните гълъби, изцвилването на някой кон в конюшната, лекия полъх на вятъра през листата на дъба, шумното отронване на няколко ореха.

Най-накрая Карингтън се качва горе, за да се изкъпе в ремонтираната вана на крачета, и ляга да спи в стая със светлосини стени. Сънливо пита дали може да нарисуваме облаци на тавана и аз отговарям, че да, разбира се, че може.

Двамата с Гейдж спим в огромната спалня долу. Любим се в грамадното легло с ръчно изработен балдахин. Гейдж усеща настроението ми и ме люби бавно и спокойно, което винаги ме подлудява, удължава безмерно всяко усещане и накрая пулсът ми бие трескаво в гърлото. Той е силен, твърд и решителен, а всяко бавно движение е уверение за нещо, което е отвъд думите, нещо по-дълбоко и по-сладко от страстта. Сковавам се в ръцете му, заглушавам вика си в рамото му, а той успокоява дългите и изпълнени с наслада потръпвания на тялото ми. След това е мой ред да го притискам. Обгръщам го с ръце и крака, притискам го силно към себе си, а той прошепва името ми, когато увеличава бързината на тласъците.

И двамата се събуждаме преди зазоряване, докато зимните гъски пляскат с криле и крещят на път, полетели към храната си. Лежа, сгушена до гърдите на Гейдж, заслушана в серенадата на присмехулниците от дървото до прозореца. Направо са безмилостни.

— Къде е пушката? — чувам Гейдж да промърморва.

Скривам усмивката си в гърдите му.

— Спокойно, каубой. Това е моето ранчо. Тези птички могат да пеят колкото си искат.

Гейдж отговаря, че точно затова ще ме заведе на ранна утринна езда, за да огледам собствеността си.

При тези думи усмивката ми угасва. Исках да му кажа нещо, но не бях сигурна кога и как да го направя. Мълча и си играя неспокойно с косъмчетата на гърдите му.

— Гейдж... Днес май не ставам за езда.

Той се повдига на лакът и ме поглежда смръщено.

— Защо? Добре ли си?

— Не... искам да кажа, да... добре съм — поемам си накъсано дъх. — Но трябва да се посъветвам с лекаря, преди да направя нещо толкова натоващо.

— Лекарят ли? — Гейдж се надвесва над мен и обхваща раменете ми с ръце. — Какъв лекар? Защо, по дяволите ще... — гласът му заглъхва, когато се досеща. — Мили Боже! Либърти, скъпа, да не би да си... — веднага отпуска хватката си, като че ли се бои да не ме смаже. — Сигурна ли си? — пита той и доволно се засмива. — Не мога да повярвам — прилив на цвят е направил очите му изумително светли. — Всъщност мога. Станало е в новогодишната нощ, нали?

— Ти си виновен — напомням му аз и усмивката му става поширока.

— Да, ще поема цялата заслуга за това. Сладкото ми момиче. Дай да те видя.

Веднага бивам подложена на оглед, а ръцете му обхождат цялото ми тяло. Гейдж целува корема ми десетки пъти, след това се вдига нагоре и отново ме поема в прегръдките си. — Боже, колко те обичам! Как се чувстваш? Прилошава ли ти сутрин? Ядат ли ти се солени бисквити? Кисели краставички? Нещо газирано?

Клатя глава и се опитвам да говоря с него между целувките.

— Обичам те... Гейдж... обичам те... — устните му сладко дращят и най-сетне ми става ясно защо толкова много тексасци наричат целувките „сладки ухапвания“.

— Ще се грижа много добре за теб — полага главата си Гейдж върху гърдите ми и притиска ухо към сърцето ми. — За теб, за Карингтън и за бебето. Моето малко семейство. Истинско чудо.

— Съвсем обикновено чудо — отбелязвам аз. — Жени раждат всеки ден.

— Не и моята жена. Не и моето бебе — дъхът ми спира при погледа му. — Какво искаш да направя за теб? — прошепва той.

— Просто кажи „благодаря“ и прави секс с мен.

И той го прави.

Сигурна съм, че този мъж ме обича заради самата мен. Никакви условия, никакви ограничения. Това също е чудо. Всъщност всеки ден е изпълнен с обичайни чудеса.

Не се налага да търсите далеч, за да ги намерите.

Издание:

Лайза Клейпас. Захарче
ИК „Ергон“, София, 2008

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 978-954-9625-14-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.